

Giới thiệu Tuyệt Sủng Quỷ Y Độc Phi

Truyện xuyên không kể về cô là Phong, do nguyên nhân công cao hơn chủ, cùng hai người bạn tốt bị thảm chết đi, lại ngoài ý muốn trọng sinh.

Nàng, tiểu nữ nhi thất sủng của phủ tướng quân, trên cha không thương, dưới chịu huynh đệ tỷ muội khi dễ.

Hừ, hồ không phát huy thì xem nàng là mèo bệnh!

Cầm kỳ thư họa, không hiểu! Binh pháp Tôn Tử được không?

Âm mưu quỷ kế, không biết! Thần y độc thuật xuất thần nhập hóa thì sao?

Hắn, ngốc vương được sủng ái nhất Sở Vân quốc, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng không biết phía sau sủng ái là rượu độc ám toán.

Một cuộc tứ hôn nhục nhã, một hồi đơn giản thăm dò, nàng gả cho hắn, gặp nhau, cùng một loại người cuồng ngao, giống nhau không thể kiềm chế, giống nhau thị huyết. Hiểu nhau không cần nói, là kẻ thù sinh từ lâu năm, hay là.....

Liệu đây có phải là sinh tử không rồi? Cùng đến với truyện hay - Tuyệt Sủng Quỷ Y Độc Phi để tìm câu trả lời cho câu hỏi đầy bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quỷ Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phán Bội?

Thành phố đèn đuốc sáng trưng, nhà cao tầng rực rỡ chói mắt, nhưng trong đêm lại không có bất kỳ một ngôi sao nào, tối mờ mịt một mảnh, giống như báo hiệu điều gì đó sắp xảy ra.

Tập đoàn Nguyệt Lam Thiên Vân, chi chít hòng súng nhắm ngay một người đầy máu tươi, cô gái vẫn như cũ lạnh lùng, sắc mặt đã trắng xanh, trong miệng tràn đầy máu tươi, cô vẫn như cũ thờ ơ nhìn tất cả, không chút nào bối rối khản trương.

"Bốp bốp" Đám người mặc áo đen tránh ra một đường, một người từ giữa đi ra, nhìn cô gái, vỗ tay "Không tệ, người đứng đầu Dong Binh giới quả nhiên khiến người ta bất phục! Ngang dọc vượt qua giới hắc đạo, cả bầu trời đầy súng cũng không khiến Phong bất phục." Nhìn hòng súng chung quanh, Phong tự biết là trốn không thoát, cho dù là lúc không bị thương cũng đã khó khăn, huống chi cô đã bị thương rất nặng.

Phong, vua ở Dong Binh giới, cũng là đặc công cao nhất quốc gia, trong 13 năm nhận nhiệm vụ chưa bao giờ thất bại, kỷ tích trong lịch sử, tiêu diệt 47 tập đoàn hắc đạo lớn, 28 nhân vật nguy hiểm đứng đầu, nhiệm vụ lớn nhỏ khác có trên 597 cái. Đây là nhiệm vụ nguy hiểm nhất, bởi vì cô phải giết là một ma đầu nổi danh ngang dọc trong giới hắc đạo, bá chủ giới vũ khí, một thể hệ nhân vật trí dũng kiệt xuất, chỉ là cô cũng không nên thua nhanh như vậy.

Hắn, là người duy nhất Phong bất phục, đánh với hắn là việc Phong mong mỏi.

"Ha ha ha." Trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, "Nếu cô không phải đến giết tôi, tôi định cùng cô nâng ly uống rượu, không say không vui."

Phong nhìn trời, trong mắt lộ ra ý cười, "Được" Từ trước đến nay cô là người tùy ý, rất vui khi cùng hắn uống rượu!

"? Ha ha. Chỉ là có người không đồng ý mà thôi!" Một tia lo lắng thoáng qua, Phong nhìn hắn cả kinh, hử?

"Chỉ, như thế nào lại quên em!" Sau lưng một cô gái xinh đẹp chậm rãi đi đến "Chị"

"Dạ?" Phong cả kinh! Đây là.....Trong mắt hiện lên một tia sáng tỏ, lại có chút khó hiểu "Vì cái gì?"

"Phong nói qua cũng làm được, Phong vĩnh viễn sẽ che chở trước mặt Dạ." Trong mắt hiện ra một tia kiên định, nhàn nhạt nhìn Phong.

"Dong Binh kiêng kỵ nhất là bản thân có tình cảm, cô phạm vào tối kỵ." Thiên Đại đến bên cạnh tiếp lời "Phụ nữ là kịch độc, vì cái này càng không từ thù đoạn."

Phong trầm mặc không nói, nhìn Dạ, tiền bạc, quyền lực, cũng không phải là cái Dạ muốn, rốt cuộc là vì cái gì? Ghen tị?

"Tại sao!" Nhàn nhạt thốt lên một câu, Phong gần như là dùng hết tất cả khí lực.

"Mông Tào!" Dạ nhìn Phong "Chị không nên cướp đi anh ấy, anh ấy là ánh mặt trời duy nhất của em."

Từ nhỏ làm bạn cùng nhau lớn lên, trải qua vô số lần sinh tử, mưa bom bão đạn, cuối cùng vẫn không đánh lại vài lần gặp mặt? Nhưng mà cô vẫn như cũ không tin, cảm thấy chỗ nào đó xảy ra vấn đề.

"Nếu không phải chị, Mông đã sớm cùng tôi rời khỏi, hạnh phúc cùng nhau sinh hoạt, mà chị lại cướp đi anh ấy, chị biết lúc ấy tôi có bao nhiêu hận chị không?" Dạ gần như điên cuồng, quát về phía Phong.

"Thật hận chị như vậy?" Hận cô sao. Bây giờ Phong chỉ có bình tĩnh, chưa từng bình tĩnh như vậy, còn có nhàn nhạt đau xót.

"Hận hận hận!" Hận chị ấy? Ha ha ha. "Ha ha ha." Dạ trực tiếp rơi nước mắt, ngừng một hồi, Thiên Đại cũng ngừng một hồi, tiếp theo Dạ đi về phía Phong, nhưng dường như là nện bước nhanh hơn.

"Tốt!" Nhìn Dạ điên cuồng, Phong âm thầm cười. Dạ nhanh chóng ra tay, đánh úp về phía Phong, chớp lóe, lần lượt thay đổi, đối mặt nhau "Đi mau!" Dạ đẩy Phong nói nhanh.

"Hà?" Cái gì!

"Đi nhanh một chút." Không còn kịp rồi, làm sao có thể nhanh như vậy, "Thiên, mang Phong đi." Một tay đỡ Phong hét lên, bên ngoài có tiếng trực thăng vang lên, còn có sát khí.

"Chuyện gì xảy ra!" Rốt cục cô cảm giác được không đúng ở chỗ nào, tính cách của Dạ là trực tiếp công kích đối thủ mà không phải là....

"Là tổ chức!" Giọng khẳng định, Phong nói.

"Dạ, em"

"Hiểu!" Giữa bọn họ không cần bất kỳ giải thích nào, cô hiểu Dạ chỉ nghĩ muốn cứu cô, cô đã sớm có chuẩn bị, nhất định là chủ ý tồi của Mộc Tú Vu Lâm, người nào cũng đều đã hiểu, "Dạ, các người nhanh đi thôi, chỗ này là không thể chạy thoát được."

"Không!" "Không" Hai người đồng thời nói.

Phong nhìn hai người, một là bạn sinh tử, một là đối thủ cuộc đời này cô kính nể nhất, khóe miệng giương lên, lạnh nhạt cuồng ngạo, mang theo ba phần ngang ngược cuồng vọng, môi mông khê nhúc nhích, mở miệng nói: "Để cho chúng ta giết đủ?"

Phong tùy ý mà phóng khoáng, Dạ xinh đẹp mà mị hoặc, Thiên trong trẻo mà lạnh lùng, ba sát thủ đứng đầu thế giới cùng chung một chỗ, thực ra dưới tình huống như vậy, thể lương cũng không bị thương, rét lạnh mà không tổn hại tình cảm.

"Đón lấy." Thiên ném cho Phong một khẩu AK47, anh cùng Dạ mỗi người một khẩu, bên hông còn có một thanh đoản đao, mà bên hông Phong chính là một loạt ngân châm, tất cả đều là độc chí mạng. Phong cũng không phải chỉ giết người, là một tay thần bí về Đông y, bởi vì sinh ra trong gia đình Đông y.

"Phong" Dạ nhìn Phong, ánh mắt lấp lánh, khóe miệng giương lên, vẻ mặt mị hoặc, mang theo một phần thẹn thùng "Chị em tốt." Hai người nhìn nhau cười.

"Không cần lại làm chuyện điên rồ!" Phong nhìn Dạ, cười nhạt một tiếng, nói.

"Vậy chúng ta bắt đầu đi!" Thiên Đại không sợ hãi, tràn đầy hưng phấn, càng mang theo một phần bất khuất, một phần cuồng ngạo.

"Không! Dừng tay!" Một giọng nói trong trẻo sột ruột vang lên.

Ba người nhìn lại, nhìn thấy một người đàn ông toàn thân mặc đồ đen mang mặt nạ vội vàng chạy tới, nhìn bọn họ, chậm lại "Phong, không cần chống cự, tổ chức sẽ không làm em bị thương."

Giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, mang theo một phần mê hoặc, ánh mắt Dạ có chút do dự, hai tay cầm súng có chút do dự, nhìn xem người đàn ông trước mặt, là người đàn ông cô yêu, rất yêu, yêu đến cực kỳ hèn mọn.

"Mông" Dạ lên tiếng.

Đôi mắt Mông Tào chớp lóe, nhìn Dạ ở một bên, ánh mắt đặc biệt dịu dàng, lại mang theo một phần nghiêm khắc "Em như thế nào cũng hồ đồ như vậy? Dạ, em cũng nên biết đây là có chuyện gì? Tổ chức đang cố gắng đáp xuống."

Dạ nhìn Mông Tào, ánh mắt lấp lánh, khóe miệng khê nhúc nhích, nói: "Anh thật sự cho rằng tổ chức sẽ buông tha cho Phong sao?"

Từ đầu đến cuối Phong vẫn không nói gì, không hề động, ánh mắt chỉ hơi lóe ra, sâu xa như vì sao làm cho người ta nhìn không thấu, mà Thiên bên kia, chỉ là lạnh lùng nhìn toàn bộ, nhủ mày giống như đang suy nghĩ cái gì.

"Tổ chức làm sao có thể buông tha Phong!" Mông lần nữa nghiêm khắc mở miệng quát lớn, trong mắt mang theo lo lắng "Dạ, tổ chức muốn tạm thời mang Phong đưa đi đảo không người, tạm thời tránh né qua lúc này mà thôi."

"Vì sao?" Trong mắt Dạ tràn đầy không tin tưởng, tràn ngập đau khổ, gào lên.

Cô vẫn như cũ muốn tin tưởng hắn, mười mấy năm làm bạn cùng sinh tử, vì sao đến sau cùng người bán đứng bọn họ lại là hắn, cô yêu hắn, có thể vì hắn buông tha tất cả. Vì cái gì hắn sẽ vì tổ chức, sẽ lựa chọn bán đứng bọn họ.

"Bởi vì hắn là thù lĩnh tổ chức, sát thủ thần thoại." Từ phía xa Phong đi ra nhìn người trước mắt, người vừa quen thuộc lại xa lạ, "Cho nên, hắn không có bán đứng chúng ta, chính là hắn hạ lệnh."

"Cái gì?" Dạ khiếp sợ, hắn, là ác ma kia! Làm sao có thể?

"Quả nhiên là đặc công cấp quốc gia, quả nhiên dũng mãnh." Giọng nói của Mông Tảo nhất thời biến thành băng lãnh.

"Đáng tiếc, hôm nay các người đừng mơ tưởng rời khỏi chỗ này!"

Dạ nhìn hắn, trong mắt mang theo tia không thể tin, lại nhìn Phong, "Phong là đặc công quốc gia?" Chợt đột nhiên cười "Ha ha ha ha....."

"Dạ!" Phong nhú mày nhìn Dạ điên cuồng, trong mắt tràn đầy lo lắng, chuyện như vậy đối với cô quả thật là vô cùng tàn nhẫn.

"Ha ha ha a. Thì ra toàn bộ đều do bản thân ngu ngốc, bản thân tôi." Dạ có chút điên cuồng nhìn mọi thứ trước mắt, tất cả mọi người đều lừa gạt cô, cái gì bạn bè, cái gì bạn sinh tử, tất cả đều là con mẹ có cục chó.

"Phong, vì cái gì ngay cả chị cũng không nói cho em biết?" Dạ cúi đầu không nhìn Phong, lạnh lùng nói.

"Bởi vì cô ấy nhận lệnh đi phá hủy tổ chức!" Mông Tảo chớp mắt nói.

Dạ không nói gì, "Anh muốn châm ngòi ly gián có phải không? Đáng tiếc, đối với chúng tôi không thể." Dạ ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn.

"Phong, chị muốn nghe chị nói!"

"Tìm ra ác ma!" Lời nói thật đơn giản, lại thể hiện lập trường của mình "Chị chỉ là chị!"

"Dạ"

"Anh câm miệng!" Đoán được Mông Tảo muốn nói cái gì, lại bị Dạ ngăn cản "Không muốn nghe anh nói chuyện nữa."

Một mình tiến đến, phải nói thù lĩnh tổ chức cực kỳ dũng cảm, Thiên vỗ tay nói "Không tồi, lá gan đủ lớn, lại một mình đến!"

"Anh thật sự cho rằng tôi tự mình tới sao?" Mông Tảo nhìn Dạ, "Dạ, còn chưa ra tay sao?" Khóe miệng nhếch lên, nhìn Dạ đang cúi đầu nói.

Thiên kinh hãi, đồng thời Phong cũng có chút kinh sợ nhìn cô, tới cùng cô vẫn tin tưởng người đàn ông kia phải không? Vẫn muốn phản bội cô?

"Đừng!"

Phong nhìn hòng súng hướng về phía cô, nhìn về mặt rét lạnh của Dạ, đôi mắt mang theo trào phúng, rốt cuộc vẫn là vì tình cảm, có lẽ nói đúng, sát thủ không được có tình cảm, một khi động tình liền là lúc cô phải chết.

"Phong, em..." Dạ không chút tránh né nhìn Phong, có chút không biết làm gì, nhưng mà trong mắt là oán hận, "Vì sao cái gì chị cũng không cho em biết?"

"Chị nên nói cho em cái gì!" Phong nhàn nhạt nói một câu, "Phốc!" rốt cuộc không ngăn được phun máu trong miệng ra.

"Ha ha ha a. Rất tốt!" Thân thể Mông Tảo đã bay về phía bên ngoài, nói "Các người đã là chị em tình thâm, như thế Dạ liền ở lại cùng cô ta đi. Trong lòng bản tôn vô cùng cảm kích." Khóe miệng nhếch lên, lãnh huyết mà vô tình.

"Anh!" Dạ nhìn người bay đi, hắn nói với cô, nếu cô giết Phong, hắn sẽ ở cùng cô, mặc dù có chút không thực, nhưng mà cô lại ôm suy nghĩ này, thật không ngờ kết quả lại như thế này.

"Thiên, làm liên lụy anh!" Phong khó khăn nói một câu với Thiên, sau cùng nói với đám người mặc áo đen, "Cuộc đời này của Phong, thẹn với các anh em, thật có lỗi rồi." Khom người thật thấp.

Đang lúc này ——

"Rầm rầm" Vậy mà họ lại sử dụng tới bomb Nguyên Hạch mới nghiên cứu, cặp mắt Phong hiện lên một tia mê lương, cuối cùng là quốc gia cùng tổ chức cùng buông tha, cũng đồng thời cùng liên hợp sao? Đoán trước sẽ phá hủy cô, liền không tiết lộ người bí mật bọn họ nhận không ra, những cái này là không muốn người khác biết cơ mật.

Một giây cuối cùng khi Phong nhắm mắt, "Nếu có kiếp sau, nhất định phải vì mình mà sống!"

Giữa kẽ đất tia sáng chột lóe, ba người đồng thời biến mất, chỉ là mọi người không phát hiện mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Đọc Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Phong Vân Ngạo

Đầu năm 360 năm Thiên Long, lão tướng quân Phong Thanh Dương của Sở Vân quốc mất tích trong một đêm ly kỳ, tìm kiếm nhiều tháng không thấy tung tích, tiếp theo là 36 cấm vệ quân không cách gì điều động, lệnh bài cũng đi theo biến mất.

Cùng năm, cái đêm lão tướng quân mất tích, bầu trời đột nhiên lóe lên tia sáng màu tím, tiếp theo liền biến mất.

Cũng là cùng năm, thế nhân truyền ra lời tiên đoán kinh sợ: Ánh sáng màu tím xuất hiện, thiên hạ loạn, lệnh bài tập hợp, người chết vẫn còn, hồng nhan gây tai họa, trời đau khổ, hai người gần bó, phủ bầu trời. Các thế lực hắc ám tìm kiếm 15 năm trước đột nhiên xuất hiện lệnh bài tứ đại Long Hồ, nhưng không rõ tung tích.

5 năm sau ——

Núi Thiên Vân, lưng dựa vào Đô thành La Thành Sở Vân quốc, cao vút trong mây, người sống lại thừa thốt, nguyên nhân là vì dân chúng cho rằng núi Thiên Vân chính là son mạch bảo vệ Sở Vân quốc. Lấy cung phụng son mạch làm lý do, không được phép tiến vào núi này, chỉ có mấy người ít ỏi mới có thể vào đây.

Cây cối um tùm, cỏ cây tự nhiên, chim thú còn trùng kêu vang, gió dịu hiu thỏ. Ở chính giữa, một đồng tảng đá hỗn độn đặt trước một cái cửa động, một con Tử Hồ đã tuyệt tích ngủ trên đồng cỏ mềm mại, chậm rãi mở ra hai mắt giống như bảo thạch màu tím nhìn đứa bé trước mắt. Bỗng nhiên con buồn ngủ toàn bộ tỉnh, mở ra tứ chi, vươn ra cái chân ngắn, đẩy đẩy về phía sau, liền dùng sức, vù một cái nhảy vào lòng đứa bé.

Thân thể nhỏ nhỏ, khuôn mặt lạnh lùng, trường bào màu trắng có điểm mấy chỗ màu vàng, dễ nhận thấy đã cũ nát, bên hông là đai lưng màu xanh lam đã có phần trắng bệch, lại che giấu không được dung mạo tuyệt sắc của nàng. Con người giống như hắc diệu thạch, như vì sao lóe sáng, dưới sông mũi cao thẳng là đôi môi mỏng ướt át đỏ tươi như máu, hơi hơi cong lên, da trắng như tuyết, hai má phớt hồng nhạt khẽ nhúc nhích, chiếu vào trong mắt Tử Hồ là nụ cười hồn nhiên thoáng hiện.

Người này chính là Phong vốn tưởng đã chết đi, hiện giờ là nhi nữ của Phong gia, Phong Vân Ngạo 6 tuổi. Ngay lúc đó nàng vốn tưởng đã chết đi, lại không nghĩ rằng sẽ trọng sinh. Phong Vũ Ngạo nhìn về phía giữa động, giữa trán mang theo một khuôn mặt u sầu, ngẫu nhiên trong động truyền ra vài tiếng ho nhẹ. Đó là gia gia của nàng, lão tướng quân rong đuôi sa trường nhiều năm, lại không nghĩ rằng cuối cùng lại ở chỗ này qua tuổi già.

Đại lục Vân Nam cũng không khác Trung Quốc cổ đại cho lắm, chia làm 3 quốc gia: Sở Vân quốc, Yến Ngữ quốc, cùng Phượng Thiên quốc.

Sở Vân quốc kế cận đại hải, nghề bán muối cường thịnh, giao thông phát đạt, trên biển nhiều thuyền lui tới, mậu dịch không dứt, có kinh tế hùng mạnh. Hoàng đế Sở Vân nhiều năm chăm lo việc nước, thi hành mở rộng nên chính trị nhân từ, nước giàu binh mạnh, tứ hải thái bình, vạn dân kính ngưỡng.

Yến Ngữ quốc dựa vào núi mà xây, lãnh thổ dễ thủ khó công, mặc dù ở vào khu vực vắng lặng, nhưng vì nguyên nhân thành Thiên Đường nằm ở trong đó, kinh tế không hề lạc hậu, mà quân đội còn cường đại, cùng Sở Vân quốc ngang nhau.

Phượng Thiên quốc hướng về việc nữ tử cũng có thể vào trều đình, đương kim nữ hoàng Phượng Kiếm Vân là một thế hệ kiêu hùng, có thể so sánh cùng Võ Tắc Thiên tại lúc nàng còn tại vị, trọng dụng người có đức hạnh tài năng, kêu gọi nhân tài, thành lập ba nước ở thế chân vạc.

Năm năm trước, nàng trọng sinh trên người đứa bé sơ sinh, bị ông, lão tướng quân Phong Thanh Dương ôm vào trong ngực, điên cuồng chạy ra khỏi Phong gia, đến chỗ này đã 6 năm. Trong 6 năm này, nàng có trở về Phong gia, lại không làm kinh động bất kỳ kẻ nào, chỉ nhìn mẫu thân mình một lần, một nữ tử đã là đèn cạn dầu, dung mạo thể lương không có chút hạnh phúc.

"Ngạo nhi, là con trở lại sao? Khụ khụ khụ...." Đang lúc Phong Vân Ngạo ở trong phòng suy tư, trong động truyền ra âm thanh già nua vô lực, Phong Vân Ngạo ôm Tử Hồ nhanh chóng chạy vào.

"Gia gia! Gia gia!" Phong Vân Ngạo nhìn lão nhân đầu đầy tóc bạc đang che miệng lại ho khan, buông Tử Hồ trong tay ra, chạy đến phía sau, vỗ vỗ lưng ông "Gia gia....Có phải lại bị nhiễm lạnh hay không?" Cau mày, trong mắt tràn đầy lo lắng, còn có vài phần sợ hãi.

Thời gian 5 năm làm cho nàng hưởng thụ tình thân chưa bao giờ có được, y thuật của nàng có thể nói là xuất thần nhập hóa, đáng tiếc nàng cứu không được người bình thường chết già, nàng cứu không được gia gia cho nàng vô hạn yêu thương, nhiều lúc nàng rất hận bản thân, nàng suy nghĩ rất cẩn thận lý do vì sao thầy thuốc không thể tự chữa trị, hơn nữa đây cũng không phải tự chữa trị!

Phong Thanh Dương nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của cô, đôi môi trắng xanh cong lên, nhìn đứa nhỏ trước mặt, đôi mắt lộ ra ý cười còn có vài phần lo lắng “Ngao nhi, nhiệm vụ hôm nay làm xong chưa?” Âm thanh ra khỏi miệng mang theo vài phần nghiêm túc, khí chất kinh nghiệm sa trường hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

Phong Vân Ngao nhìn Phong Thanh Dương giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng, lạnh giọng nói: “Gia gia, nhiệm vụ hoàn thành, đi tới đi lui núi Thiên Vân 30 lượt, kiểm pháp Phong gia cũng đã thuần thục, thỉnh gia gia kiểm tra.”

Quân đội lấy phục tùng mệnh lệnh làm trách nhiệm thiêng liêng, đây là sứ mệnh của quân lính, kiếp trước nàng là đặc công cũng như vậy, nàng không hối hận trở thành đặc công, ngược lại đó là một loại vinh hạnh. Thời gian 5 năm nàng đã hiểu rõ, tổ chức vứt bỏ nàng là vì sợ hãi, mà quốc gia vứt bỏ nàng là vì không muốn để cho nàng chịu tổn thương cùng vũ nhục nhiều hơn, nàng có thể lấy việc là đặc công quốc gia làm vinh dự!

Phong Thanh Dương nhìn tôn nữ lập tức biến thành nghiêm túc, trong mắt đều là miễn ý, sờ sờ đầu Phong Vân Ngao, mở miệng nói: “Ngao nhi, gia gia sợ là không cách nào kiểm tra con, khụ khụ..... Thân thể của gia gia sợ là đến rồi!”

“Gia gia.” Trong lòng Phong Vân Ngao cả kinh, thật sự là chỉ đến đây sao? Không phải bản thân nàng cũng đã biết hay sao? Chỉ là không nghĩ muốn thừa nhận mà thôi, thanh âm lại mang theo ghen ngào, trong mắt nước mắt cũng cuộn cuộn, cũng không thể rơi xuống. Bởi vì Phong Thanh Dương đã nói qua, đồ máu đồ mỡ hôi chứ không đồ lệ, cho dù nàng là thân nữ nhi, làm đời sau của Phong gia không cho phép nàng rơi lệ.

“Giỏi lắm! Ngao nhi của ta không thể khóc!” Phong Thanh Dương nhìn Phong Vân Ngao kiềm nén không khóc, đôi mắt ông có phần ướt át, đáng tiếc ông thật sự đã đến cực hạn, Ngao nhi của ông mới 6 tuổi, 6 tuổi đó. Ông chết cô biết làm sao bây giờ? Phong gia? Thầm cười nhạo một trận, những người đó luôn có sắc mặt với Phong Thanh Vân ông, Ngao nhi của ông bởi vì ông sắp sửa đối mặt với rất nhiều địch nhân.

“Gia gia” Phong Vân Ngao muốn nói gì đó với Phong Thanh Dương nhưng lại bị ông ngăn cản.

“Ngao nhi, nghe gia gia nói.” Phong Thanh Dương nhìn Phong Vân Ngao gật gật đầu, trong mắt tràn đầy tang thương tiếp tục nói “Sau khi gia gia đi, trở lại Phong gia, tìm mẫu thân con, nói mấy năm nay con vẫn ở tại trong phủ, không được nói đã gặp qua gia gia, càng đừng nói có bất kỳ quan hệ gì với gia gia, nhớ kỹ chưa?” Phong Thanh Dương tràn đầy kích động nói.

“Ngao nhi biết rõ.” Phong Vân Ngao nhìn Phong Thanh Dương, cả đời chinh chiến, cuối cùng rơi vào vô danh ẩn náu trong núi vẫn không thể gặp bất cứ kẻ nào, trong lòng Phong Vân Ngao không cam lòng, nàng sẽ không để cho gia gia như vậy, nàng muốn ông lưu danh sử sách, trả cho ông một cái công đạo!

“Đứa nhỏ ngoan, cái này, đây là bên phải Hồ lệnh bài, đây là của con, không thể cho bất luận kẻ nào, về sau con chính là chủ nhân hữu hồ.” Phong Thanh Dương lấy ra tấm lệnh bài từ trong ngực, chỉ vào một cái trong đó nói.

Nhìn tấm lệnh bài nghiêm túc nói với Phong Vân Ngao “Còn có một cái này là lệnh bài 36 cấm vệ quân của Sở Văn quốc, ngoại trừ nói, không ai có thể điều động cấm vệ quân.”

Phong Vân Ngao nhìn hai tấm lệnh bài, thu hồi sát ý trong lòng, khóe miệng nhếch lên, nói: “Bởi vì vậy bọn họ mới đuổi giết gia gia sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Độc Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Phong Thanh Dương Chết, Trở Lại Phong Gia

Thân thể Phong Thanh Dương cứng lại, nhìn Phong Vân Ngao đang cố gắng che giấu sát khí, trong lòng cả kinh, một đứa bé mới 6 tuổi lại có sát khí như vậy. Phong Thanh Dương có chút tự trách, nâng tay lên xoa xoa hai má tiểu đại nhân Phong Vân Ngao, mở miệng nói: “Ngao nhi, gia gia thật sự rất cao hứng, bởi vì gia gia không hiếm lạ quyền thế tiền tài, chinh chiến sa trường là muốn cho dân chúng an lạc, mà ta cũng chỉ có mình con là tôn nữ, gia gia rất hạnh phúc, không cần hận người khác, như vậy người chịu khổ chính là mình, để gia gia yên tâm có được không?”

“Gia gia” Phong Vân Ngao nằm trong ngực Phong Thanh Dương, nhưng sát khí vẫn chưa rút đi, nàng không cách nào không hận, không cách nào trừ đi sát ý, không cách nào cứ nhìn gia gia chết đi như vậy, không một ai hay biết.

Tất cả lời Phong Thanh Dương muốn nói cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, ôm Phong Vân Ngao, thật lâu sau mới mở miệng “Ha ha ha.....Ngao nhi, con đúng là tiểu phiên bản của gia gia, nữ phiên bản Phong Thanh Dương” Khóe miệng thoáng hiện nụ cười bất đắc dĩ, trong mắt mang theo một phần thoải mái “Thay ta mang tấm lệnh bài cấm vệ quân này đưa cho hoàng thượng, nhưng mà chỉ có thể giao cho hoàng thượng ở thời điểm thích hợp nhất, Ngao nhi đã hiểu chưa?”

Phong Vân Ngao ngẩng đầu lên nhìn Phong Thanh Dương, khóe miệng nhếch lên, nhỏ giọng trả lời, “Dạ, hiểu rõ.” Trong lòng cũng có một chút nghi hoặc, đã biết trong mắt Phong Thanh Dương không còn tự trách.

Phong Vân Ngao cầm lấy hai tấm lệnh bài trong tay Phong Thanh Dương, bên ngoài tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy, nhưng mà giờ lại ở trong tay nàng, nàng không muốn điều này làm cho mọi người đến tranh đoạt bảo vật, loại bảo vật vô quyền lợi này là đầu sỏ cướp đi sinh mạng của Phong Thanh Dương, nàng cảm thấy đồ này là nên oán hận hay nên vui sướng đây?

"Ngao nhi, đứa nhỏ ngốc, khụ khụ." Phong Vân Ngao ngẩng đầu, thấy một giọt máu tươi chảy ra từ trong miệng Phong Thanh Dương. Vừa rồi nàng liền phát hiện trong miệng ông hàm chứa một ngụm máu, hiện giờ sợ là kiềm chế không được nữa. Trên mu bàn tay của Phong Thanh Dương xuất hiện một giọt máu tươi, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tái xanh che kín nếp nhăn của Phong Thanh Dương, khóe miệng còn dính một giọt máu.

Dung mạo trong veo mà lạnh lùng, con người sâu như nước chứa đựng sát ý đen đặc, nâng bàn tay nhỏ lên nhẹ nhàng lau đi tia máu tươi nơi khóe miệng của Phong Thanh Dương. Nhìn thoải mái cùng lo lắng trong mắt ông, cảm nhận cánh tay vừa mới buông chặt từ từ buông ra, hai tay Phong Vân Ngao đột nhiên ôm chặt Phong Thanh Dương, nằm sấp trên ngực ông "Gia gia, con ôm người." Ôm người, ôm người, mãi đến khi người rời đi, được không?

"Được, gia gia. Khụ khụ. để Ngao nhi ôm....ôm....gia gia." Ánh mắt Phong Thanh Dương từ từ tan rã, đầu dần dần gục xuống, vẫn như cũ ngồi trên giường, tay vẫn như cũ không có buông Phong Vân Ngao ra, cúi đầu, hai mắt vẫn như cũ mờ to, mờ mờ có thể thấy được vài giọt nước mắt nơi khóe mắt. Một vị tướng quân chinh chiến sa trường, sau cùng khóe mắt vì lo lắng cho đứa tôn nữ 6 tuổi mà đọng nước mắt, lại thủy chung không có chảy xuống..... (Huhuhu...*khóc rông* edit đoạn này Kẹo ko kiềm được nước mắt, thương Phong gia gia, vì Phong tỷ mà ân thân nơi núi rừng, về già mà chết cũng không yên lòng *tên iu nào đưa Kẹo hộp khăn giấy, nước mắt nhòe hết kính rồi không thấy đường gỗ chữ tiếp*)

Phong Vân Ngao nhào vào trong lòng Phong Thanh Dương, giờ khắc này nàng là hận như thế, hận bản thân mình, có một thân y thuật lại cứu không được ông, uống cho một thân bản lãnh, lại giết không chết người hại ông, ngược lại để gia gia lo lắng vì nàng, vì nàng tự trách, không phải nàng đã hiểu rõ dù ở đâu thì đều là cường giả vì tôn* hay sao? Chỉ cần người có thực lực sẽ được người ta tôn trọng.

*Cường giả vì tôn: người mạnh làm chủ

"Gia gia, người yên tâm, Ngao nhi tuyệt đối sẽ không để người cứ như vậy mà ra đi, cho Ngao nhi 5 năm, cho Ngao nhi thời gian 5 năm, Phong gia, tuyệt đối sẽ làm cho người trở lại Phong gia, hơn nữa đòi một cái công đạo cho người." Phong Vân Ngao ngẩng đầu, nhìn Phong Thanh Dương bởi vì lo lắng mà không có nhắm mắt, một thế hệ lão tướng quân trên chiến trường, Phong Vân Ngao tràn ngập sát khí cùng kiên quyết nói.

Nâng lên bàn tay nhỏ bé vuốt hai mắt Phong Thanh Dương lại, hai giọt nước mắt rớt cuộc theo khóe mắt chảy xuống. Phong Vân Ngao nhanh chóng vươn tay ra tiếp được hai giọt nước mắt, nhìn chăm chăm dấu vết mờ mờ của hai giọt nước mắt trong tay cho đến khi trong tay từ từ khô cạn.....

Buông tay xuống, nằm sấp trước ngực Phong Thanh Dương, lỗ tai dán tại nơi trái tim đã không còn đập, nhắm hai mắt lại, sát khí trong lòng vẫn như cũ không thể che giấu, khí tức đen đặc của hai người Phong Vân Ngao và Phong Thanh Dương tản ra, Từ Hồ ở một bên nằm sấp xuống bên chân Phong Vân Ngao không tiếng động an ủi chủ nhân của mình.

Ánh mặt trời giữa trưa nóng rực bắn chiếu trên bóng lưng nhỏ nhỏ, từng giọt mồ hôi theo cổ chảy vào trong áo. Phong Vân Ngao lại bất chấp những thứ này, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm lão nhân đang nằm ngang dưới bóng mát của tàng cây, hai tay không hề biết đất cứng đào đất, cho dù xuất hiện máu lại cũng không hề cảm giác.....

Căn phòng trong một góc phía Bắc Phong gia, một nữ tử có sắc mặt tái xanh đang nằm trên tấm giường gỗ đơn bạc, dù vậy cũng không thể nào che lấp đi dung nhan tuyệt mỹ kia. Môi tím tái, đôi bàn tay trắng bệch, nhìn đứa nhỏ đang lau đôi tay dính máu nơi cửa, ánh mắt sau một tia kinh ngạc là tràn đầy đau lòng, vùng vẫy muốn tiến lên, nhắc chân định xuống giường. Phong Vân Ngao vội vã chạy tới, đứng trước giường bà không biết làm sao.

"Ngao nhi, tay con làm sao vậy?" Không chút nào không quen gọi, làm cho thân thể Phong Vân Ngao chấn động, thân thể theo bản năng phản ứng, tiến lại gần nữ tử có sắc mặt tái nhợt kia, nhìn bàn tay lớn nắm chặt hai tay mình, ngẩng đầu nhìn người mang vẻ mặt đau lòng kia.

"." Phong Vân Ngao không nói gì, hai tay vuốt ve đôi má của nữ tử kia, đây là mẫu thân của nàng. Vì sao có thể liếc mắt một cái liền nhận ra nàng? Đây là mẹ con liền tâm sao? 20 năm chưa bao giờ chạm đến tình thân, đời này nàng có gia gia, không ngờ lại còn có mẫu thân, bản thân lại chưa bao giờ phát hiện. Vốn tưởng là cực kỳ đột ngột, lại không nghĩ lại tự nhiên như vậy.

Nguyệt Nhiễm, nha hoàn nhất đẳng của Phong phủ, ngoài ý muốn được đương nhiệm gia chủ Phong gia, Phong Chiến Quân sủng ái, nhưng cũng chỉ là nhất thời, bởi vậy ở trong phủ vài năm, so với nha hoàn càng không bằng, thân phận cực kỳ thấp kém.

"Ngao nhi, mẫu thân...." Nguyệt Nhiễm nói giữa chừng lại nhìn vết thương mang theo vết máu, đôi tay nhỏ tràn đầy bùn đất, muốn lau sạch cho nàng, lại xúc chân lên, nghĩ muốn xuống giường.

"Đừng, không có việc gì." Phong Vân Ngao lộ ra dung nhan tươi cười, nhìn bàn tay nhỏ của mình, "Người ngồi, chờ con một chút, con đi một lúc sẽ về." Nói xong buông tay Nguyệt Nhiễm ra, ánh mắt chớp lóe, lại duỗi ra căng chân chạy vù ra ngoài.

Ánh mắt Nguyệt Nhiễm phức tạp nhìn bóng lưng đột nhiên biến mất, vẫn không hề di động.

Phong Vân Ngao chạy ra khỏi nhà, lại nhảy qua tường cao, trong mắt chớp lóe lên một tia kiên định, nàng sẽ không để mẫu thân từ trong tay nàng trốn thoát, lúc này nàng vừa bắt được mạch của mẫu thân, kết quả là thân thể hư nhược, nhiều năm bị độc xâm nhập nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Lại trở về núi Thiên Sơn nhỏ mấy gốc được thảo, cầm chạy vội trở về, mãi đến khi trở lại phòng mới thấy vẻ mặt Nguyệt Nhiễm nhuộm đầy vẻ chờ mong, Phong Vân Ngao ngó ra, lại khôi phục biểu tình chạy đến "Mẫu thân, ăn cái này trước, có thể chứ?"

Nguyệt Nhiễm nhìn bó được thảo trong tay Phong Vân Ngao, ánh mắt chớp lóe, lắc lắc đầu, nhìn nàng nói: "Được" Đang muốn nói gì đó cũng chưa nói,

trực tiếp cảm bỏ được thảo từ từ nhắm nuốt, trong mắt tràn đầy ý cười.

"Mẫu thân ăn xong rồi, có phải Ngao nhi nên đi rửa tay hay không?" Nguyệt Nhiễm vì Phong Vân Ngao mà sắc mặt đã hồng hào, khí sắc cũng tốt lên không ít, nhưng lo lắng trong mắt lại thủy chung không có rút đi.

"Ha ha ha." Khó được nở nụ cười, nhưng mà sâu trong đáy mắt vẫn như cũ là nồng đậm bi thương cùng sát ý.

Nguyệt Nhiễm kiên trì xuống giường rửa tay cho Phong Vân Ngao, ôm thân thể nhỏ nhỏ, nói "Ngao nhi, có biết vì sao mẫu thân chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra con không? Bởi vì Ngao nhi của ta đã từng đến nhìn mẫu thân một lần, cũng vì mẫu thân có thể cảm ứng được, cũng biết Ngao nhi của ta ở bên ngoài càng tốt, càng tốt...."

Phong Vân Ngao rúc vào trong lòng Nguyệt Nhiễm, chưa bao giờ có cảm giác này, nói ra hai kiếp nọ cộng lại đều lớn hơn so với Nguyệt Nhiễm, nhưng mà vẫn như cũ cảm thấy cực kỳ âm áp, một loại cảm giác không nói nên lời cũng chậm chậm thả lỏng người, rốt cuộc bởi vì mệt mỏi đã ngủ say.

Vào lúc hai người hạnh phúc lại không biết ngoài cửa sổ có người đã tu hết một màn này vào trong mắt....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Độc Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tử Cổ!

Ban đêm, bầu trời tràn ngập một tầng sương, mùa xuân tháng ba mà lại xuất hiện loại thời tiết này làm cho người ta mê mang, ông trời cho dù có tự mình nắm trong tay cũng cảm thấy thương tâm mà lại bất đắc dĩ.

Bên trong gian phòng cũ nát, mấy tấm ván ít ỏi làm thành một cái giường đơn tồi tàn thô lương, lúc này lại đặc biệt âm áp, trên mặt Nguyệt Nhiễm tràn đầy thỏa mãn, nhìn tiểu nhân nhi ngủ say trên giường, lại nhìn gian phòng chính mình, hối hận sao? Lúc này không có phụ thân hải tử, hối hận sao? Khóe miệng Nguyệt Nhiễm thoáng mỉm cười, trong mắt tràn đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn, bà không hối hận, bà vì yêu mà trả giá, cho dù là trả giá bằng tất cả, không có được một phần yêu nào của ông ta nhưng bà lại chiếm được cái quý giá nhất, đó chính là nữ nhi của bà, bà không hối hận.

Thân thể ngày càng cúi thấp, mãi đến khi trời dần sáng lên, Nguyệt Nhiễm vẫn không hề động, không có nhắm mắt. Phong Vân Ngao mở mắt ra liền nhìn thấy dung nhan Nguyệt Nhiễm nhuộm đầy ôn nhu, cười "Mẫu thân"

"Đã tỉnh rồi? Tới, nằm thêm một chút." Nguyệt Nhiễm ấn Phong Vân Ngao trở lại trên giường, khóe miệng nhếch lên, trên mặt là nụ cười trong veo "Mẫu thân làm điểm tâm cho con, được không? Ngoan, trước nằm thêm một chút." Nói xong hôn lên trán Phong Vân Ngao một cái, từ từ đi ra ngoài.

Phong Vân Ngao nhìn Nguyệt Nhiễm đi khỏi, từ từ ngồi dậy, trong mắt là sát ý mãnh liệt, khóe miệng giương lên một nụ cười lạnh, gia gia, Ngao nhi đã về tới Phong gia. Phong gia, còn có những người năm đó truy giết người, con tuyệt đối sẽ không buông tha.

Phong Vân Ngao nhìn ra cửa, nàng cảm thấy Nguyệt Nhiễm không phải là nha hoàn bình thường, bởi vì người trúng độc không phải là một ngày hai ngày, một năm hai năm nào tạo thành. Đây là từ lúc mới sinh đã bị, mà thành phần độc tố đều không giống nhau, gần như là có cả độc tố cực mạnh, cái này chỉ có thể giải thích, người biết y thuật, hơn nữa từ nhỏ đã luyện chế độc được.

"Ngao nhi, đang suy nghĩ gì đấy?" Nguyệt Nhiễm từ từ tiến vào, nhìn về mặt Phong Vân Ngao âm trầm ngồi trên giường, thân thể cứng lại một chút, cười nói.

"Thơm quá!" Phong Vân Ngao ngửi được mùi thơm, nhìn chén cháo trắng, từ từ đến gần Nguyệt Nhiễm, trên mặt lộ ra nụ cười đơn thuần.

Nguyệt Nhiễm khoác thêm áo cho Phong Vân Ngao, đi xuống giường, ngồi trên bàn đơn giản đặt hai chén cháo nhỏ, Phong Vân Ngao nhíu mày, nhìn Nguyệt Nhiễm nói: "Mẫu thân, Ngao nhi đi chuẩn bị những món ăn khác."

"Ngồi xuống." Nguyệt Nhiễm nghiêm mặt nhìn Phong Vân Ngao "Thân thể mẫu thân, tự ta biết, mấy thứ này không có việc gì, thật ra có thêm nhiều thứ cũng vô dụng. Ngao nhi không phải biết độc được sao? Trong thân thể mẫu thân không phải có độc mà là cỏ, đây là thành quả mà cả đời mẫu thân nghiên cứu." Trên mặt Nguyệt Nhiễm tràn đầy kiêu ngạo, rốt cuộc bà cũng nghiên cứu thành công, tuy trả giá bằng cả sinh mạng, nhưng mà cho tới nay bà cũng không chết được, có thể nhìn Ngao nhi của bà lớn lên.

"Cỏ độc?" Thân thể Phong Vân Ngao cứng đờ, chỉ cần không phải là Tử cỏ liền không có việc gì, nàng có thể giải, nhưng nếu là Tử cỏ, nàng đã nghiên cứu mười mấy năm nhưng vẫn chưa nghiên cứu ra giải được. Có lẽ cái này kêu là sợ cái gì gặp cái đó.

"Hơn nữa nó gọi là Tử cỏ." Trong mắt Nguyệt Nhiễm chợt lóe một tia im lặng, bà không có giải được. Vốn tưởng rằng cứ như vậy chết đi cũng tốt, nhưng mà nhìn đến Ngao nhi giống với bà, vẫn ở bên cạnh bà, đáng tiếc, không có khả năng rồi.

"" Lời này đối với Phong Vân Ngao như là sét đánh, thật sự là Từ cổ, tại sao? Tại sao? Ông trời lại tàn nhẫn như vậy, kiếp trước không có tình thân, kiếp này lại cho nàng nếm được, lại thu rồi. Chẳng lẽ ngay cả một phần tình thân còn lại cũng muốn thu hồi sao? Vì sái gì? Nàng cũng không trách ông trời bất công, nhưng lần này nàng thật sự muốn bắt ông trời lại hỏi một câu, vì sao lại đối với nàng như vậy?

"Mẫu thân không có việc gì!" Nguyệt Nhiễm nhìn hải tử tràn ngập sát khí, trong khoảnh khắc trái tim giống như đang chảy máu, nhìn Phong Vân Ngao tràn đầy tự trách.

"Mẫu thân, có thể kiên trì bao lâu?" Phong Vân Ngao nắm chặt quả đấm, nhìn sát mặt Nguyệt Nhiễm đã chuyển biến tốt, hỏi.

"Mười năm!" Trong mắt Nguyệt Nhiễm tràn đầy tự tin nhìn Phong Vân Ngao, "Từ nhỏ mẫu thân đã nghiên cứu điều chế độc, chút chuyện nhỏ này không làm khó được ta, Ngao nhi không cần lo lắng, đừng quên mẫu thân con là tổ tông độc được." Mang theo một tia nghịch ngợm, kéo thân thể cứng ngắt của Phong Vân Ngao đến gần trong mắt mang theo tia đau lòng nói.

Phong Vân Ngao nằm sấp trước ngực bà, rài rĩ nói: "10 năm đủ rồi, 10 như vậy là đủ rồi." Nàng có thể nghiên cứu chế tạo ra độc được, nhất định có thể. Ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Nhiễm "Mẫu thân cùng Ngao nhi nghiên cứu chế tạo giải được được không?" Phong Vân Ngao vẫn có chút lo lắng, trong lòng cảm giác sắp mất đi cái gì đó.

Nguyệt Nhiễm cười một tiếng, trên mặt tràn đầy tự trách, nhìn Phong Vân Ngao nói "Mấy năm nay mẫu thân không tốt, không có sống cùng con, mẫu thân đồng ý với con, ta chờ giải được của con. Ngao nhi, mẫu thân muốn nói, nếu để mẫu thân chọn lại con đường cho cả đời, mẫu thân vẫn như cũ chọn lựa con đường này."

Đôi mắt Phong Vân Ngao chợt lóe lên một tia nhưng nhớ, nghĩ đến thời gian ở cùng gia gia trên núi Thiên Sơn, cực kỳ cảm tạ sau nhiều năm như vậy cấp cho nàng một gia gia tốt như vậy, mặc dù không có phụ thân tốt, nhưng như vậy đã đủ rồi.

Thời gian ám áp luôn có người đến phá hư, cái người sát phong cảnh đã đến, bây giờ Phong Vân Ngao không biết, nếu nàng có thể đoán được tương lai, nàng nhất định không cho những người này vào cửa.

"Ha ha ha. Muội muội đây là đang làm cái gì? Mẹ con tâm sự?" Phong Vân Ngao ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một nữ tử xiêm y quý giá diễm lệ đẹp đẽ đang lay động đi tới. Nhìn đến đồ ăn trên bàn, lại nhìn xung quanh gian phòng, trong mắt hiện lên ý khinh thường, trong mắt là vẻ vui sướng khi người gặp họa. "Muội muội đều ăn mấy thứ này sao? Aiz da, nhìn xem, sắc mặt đều tái nhợt, lần này người lại như thế nào thành ra như vậy." Trong giọng nói tràn ngập trách cứ.

"Người tới làm gì?" Sắc mặt Nguyệt Nhiễm đột nhiên lạnh xuống, dung nhan băng lãnh, hơi lạnh thấu xương, làm cho nữ tử nhịn không được lùi về sau vài bước, về mặt phần nộ nhìn bà.

"Hừ, nhìn người như thế nào tâm sự cùng đứa đã chúng này." Khinh Thường nói, lên mặt nói "Lão gia kêu ta tới, hừ đã chúng." Sau cung liếc mắt nhìn thoáng qua Phong Vân Ngao một cái, xoay người liền rời khỏi.

Nguyệt Nhiễm đứng ở đó, lạnh lùng nháy mắt biến thành bi thương, lại kiên cường, đối với tình phụ thân bỏ qua, thân thiết kéo đến khiêu khích, đều rất đau lòng, yêu, cũng không phải là vô cảm, trừ phi tim chết.

"Nương" Sắc mặt Phong Vân Ngao đột nhiên lạnh xuống, cổ nhin xuống sát ý, nâng lên chân nhỏ ôm lấy chân Nguyệt Nhiễm. "Nương" Nàng không biết an ủi như thế nào, không biết nói ra làm sao, nàng chưa từng được ai yêu thương, cũng không biết đến cái loại tình yêu cho đi không oán không hối, cái gì là có yêu mới có hận. Nàng chỉ biết đã là đồ của nàng người khác đừng mơ tranh đoạt, nàng chỉ cần biết nếu thứ nàng đã muốn liền sinh tử không rời, chấp tay đến đầu bạc.

"Ngao nhi, nương không có việc gì, nương nhất định sẽ làm cho ông ta thừa nhận con, sẽ phải nói với mọi người, Ngao nhi là hải tử của Phong gia, cũng là hải tử giỏi nhất Phong gia." Ánh mắt Nguyệt Nhiễm thay đổi, nhưng mà bi thương trong mắt không cách nào tan biến.

Thân thể Phong Vân Ngao cứng lại, nàng vẫn cảm giác Nguyệt Nhiễm sẽ tùy thời rời đi, cảm giác bà cách nàng rất xa.

Phong Vân Ngao theo Nguyệt Nhiễm đến đại sảnh, nhìn trong đại sảnh ngồi đả người, cảm giác lần này hẳn sẽ không đơn giản như vậy. Nhìn chỗ ngồi phía trên, một nam tử thanh tú đoan trang, áo bào màu xanh, dung nhan lạnh lùng, đây là Phong Chiến Quân, phụ thân của nàng? Không đợi hai người tiến đến đại sảnh, liền nghe thấy một âm thanh chói tai quen thuộc truyền đến.

"Ây da, tại Phong gia này mấy thứ tiểu miều tiểu cầu đều có thể tiến vào, thậm chí ngay cả đã chúng cũng ngهنه ngang tiến vào đại sảnh rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ta Tình Nguyện Không Phải Nữ Nhi Của Người

Trong mắt Phong Vân Ngao nổi lên hàn ý, sát khí bên trong nháy mắt bắn ra bốn phía lại đột nhiên biến mất, nhìn nữ tử đứng kế bên phải Phong Chiến Quân, là tiểu thiếp vừa nói những lời kia.

Nguyệt Nhiễm nhếch miệng, ánh mắt không nhìn Phong Chiến Quân, mà nhìn bà ta, nói “Vương Yến, người đây là đang nói tướng quân ở trên là tiện nhân sao? Hay là mắng hài tử chính mình cũng là đã chừng, hay là nói, người thừa nhận nàng là đã chừng sao?” Thanh âm sắc bén, cặp mắt sáng như đuốc, không chút nào giống người bị trúng độc. Không thể không nói khí chất Nguyệt Nhiễm cao quý, tuyệt đối không phải một nha hoàn có được.

"Người"

"Đủ rồi!" Phong Chiến Quân ngồi bên trên cau mày, nhìn lướt qua Nguyệt Nhiễm, vừa nhìn thấy ánh mắt bị thương của Nguyệt Nhiễm, nhú mày không để ý tới, chỉ là trong mắt mang theo ý hỏi nhìn về phía Phong Vân Ngao.

Thân thể Nguyệt Nhiễm run lên, lại khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là không thoát được đôi mắt của Phong Vân Ngao. Phong Vân Ngao không nói gì, nhìn về phía Phong Chiến Quân, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng, lạnh nhạt nhìn ông, không chút che giấu hỏi, bên trái là một nữ tử ăn lạnh nhạt thanh tú mặc một chiếc áo, trong mắt không có ác cảm, ngược lại có tia lo lắng trong đó.

Phong Chiến Quân có hai vị phụ nhân, thể tử là đại tiểu thư phủ thượng thư, Loan Như, ôn tồn lễ độ, lạnh nhạt xa cách, từ khi gả vào phủ, cũng không tranh đoạt cùng người khác, xác thực đủ tư cách làm phụ nhân phủ tướng quân. Tiểu thiếp là nữ quản gia thanh mai trúc mã từ nhỏ của Phong Chiến Quân, Vương Yến, ý vào sủng ái không để ai vào mắt, tính tình ghen tị, đối đãi Nguyệt Nhiễm cực kỳ hà khắc. Mà Phong Chiến Quân dường như nhiều năm cũng không quản chuyện Nguyệt Nhiễm, tùy bà tự sinh tự diệt..... (Cmm, đồ cận bã, dễ tiện, chơi đùa xong rồi bỏ, đúng là không bằng cảm thú)

Nguyệt Nhiễm che giấu bị thương trong lòng, lời kéo Phong Vân Ngao, mặt lạnh tiến vào đại sảnh, tình cảnh như vậy nhìn như tam đường hội thẩm. Trong lòng Phong Vân Ngao tràn đầy cười lạnh, đây là Phong gia bây giờ sao? Đây là phủ tướng quân bây giờ sao? Như vậy không cần phủ tướng quân cũng được. Đây là suy nghĩ của Phong Vân Ngao, nhưng mà nàng không thể làm chỗ này biến mất được, bởi vì đây là tâm huyết cả đời của gia gia, cho dù chết ông vẫn nghĩ muốn trở lại nơi này. Bởi vì nơi này có tình cảm chân thành của ông, có lời thề gần nhau mãi mãi, có nữ tử ông vẫn chờ đợi ông, người đã an tĩnh nằm trong Từ Đường kia.

"Nàng là ai?" Trong đại sảnh thật lâu không có người lên tiếng, Phong Chiến Quân cau mày, nhìn Phong Vân Ngao lạnh giọng hỏi.

"Chẳng lẽ này vẫn còn phải hỏi sao? Ha ha ha, nhưng mà, cũng đúng." Bị thương trong mắt Nguyệt Nhiễm rốt cuộc không thể che giấu được, cúi đầu lạnh lùng nhìn Phong Chiến Quân, một màn này làm đau mắt bà. Đây là lần đầu tiên phụ tử tương kiến, nhưng mà dưới loại tình huống này, trào phúng như vậy, vậy mà lại hoài nghi Ngao nhi không phải là nữ nhi của ông ta, bởi vì hoài nghi bà sao? Nguyệt Nhiễm nhanh chóng che giấu thương tâm, ngăn đầu nhìn Phong Chiến Quân, tiếp tục nói: "Chiến Quân, người đang hoài nghi nàng có đúng hay không? Là đang hoài nghi thiếp sao? Ha ha ha.....thật là châm biếm biết bao, lần đầu tiên tương kiến, quả thật dưới tình huống như vậy, người không cảm thấy người đối với Ngao nhi rất tàn nhẫn sao?" Âm thanh ôn nhu lại mang theo bị thương, mắt nhìn Phong Chiến Quân, nước mắt từ từ chảy xuống.

Phong Vân Ngao nhìn thấy Nguyệt Nhiễm chảy nước mắt, hàn ý trong mắt càng đậm, từ này đến giờ nàng biết mẫu thân nàng tuyệt đối là người không đơn giản, lại không phải là nữ tử bình thường, khí chất như vậy mà lại rơi lệ trước mặt mọi người, đây là phải thương tâm đến độ nào? Nhưng mà loại chuyện này không có đúng sai, nàng không cách nào đi nói Phong Chiến Quân có lỗi, yêu cũng được yêu chỉ là chuyện nguyện ý cũng không nguyện ý mà thôi.

"Muội muội là nói đi đâu rồi, nếu nàng không phải là người Phong gia thì sao?" Trong mắt Vương Yến tràn đầy hàn ý nhìn Nguyệt Nhiễm, đảo mắt qua liếc Phong Chiến Quân một cái, khóe miệng nỉm cười nói.

"Chuyện này vẫn không mượn người trông nom, từ mới bắt đầu sao tỷ không nói? Vì sao hôm nay tỷ mới lên tiếng?" Ánh mắt Nguyệt Nhiễm sắc bén, nhìn Vương Yến ngồi bên phải, từng bước ép sát "Hoặc là tỷ chỉ tới nói xấu muội, chỉ vì muốn đuổi Ngao nhi ra khỏi Phong gia?"

"Người, bản phụ nhân mới không có, đây là lời nói thật, lão gia, nếu không là đã chừng, vì sao 6 năm nay không mang đến cho tướng quân gặp mặt, hoặc là 5 năm trước lão tướng gia mất tích có quan hệ đến nàng ta?" Lời này nói ra người nói vô ý người nghe có tâm. Phong Vân Ngao cùng Phong Chiến Quân đồng thời nhìn về phía Vương Yến, chỉ là trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy thâm thúy cùng hàn ý băng lãnh, mà thân thể Phong Chiến Quân cứng lại một chút, ánh mắt chớp lóe, không nói gì.

"Được rồi, muội muội ngồi xuống trước đã, chuyện này vẫn là nên biết rõ ràng thì tốt hơn." Loan Như ngồi bên phải, trong mắt hiện lên một tia thờ dài, từ từ mở miệng nói, trên mặt tràn đầy ý cười bất đắc dĩ.

Nguyệt Nhiễm muốn nói cái gì, nhưng mà nhìn đến Loan Như, áp chế lời nói trong lòng lại, coi như không có gì ngồi xuống, chỉ là nhìn Phong Chiến Quân, muốn nghe đáp án của ông ta là gì.

"Không biết có phải có người nghĩ muốn lừa gạt để qua kiểm tra hay không?" Vương Yến vẫn như cũ không nghĩ sẽ bỏ qua cho Nguyệt Nhiễm, thần nhiên nói.

"Đủ rồi!" Phong Chiến Quân nhìn Nguyệt Nhiễm, đứng dậy, đi đến bên người Phong Vân Ngao, từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng nói: "Vì sao không đến gặp ta?" Thanh âm băng lãnh, cứng nhắc.

Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, khóe miệng nhếch lên, ngăn đầu nhìn vị thiếu tướng quân lạnh lùng, mở miệng nói: "Người là ai?"

Thân thể Phong Chiến Quân đột nhiên trở nên lạnh hơn, nhìn Phong Vân Ngao vô tội, lại nhìn nét mặt bị thương của Nguyệt Nhiễm, trong mắt tràn đầy chán ghét nói: "Người tới, bày bàn, nghiệm máu." Nói xong xoay người trở lại chỗ ngồi phía trên, ánh mắt Loan Như chớp lóe, lắc lắc đầu, trong mắt tràn

đầy bất đắc dĩ.

Vương Yên cũng là một bộ mặt cười gian, gian kế được như ý, trong lòng Phong Vân Ngạo thoáng qua một sự cảm xấu, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nguyệt Nhiễm, phát hiện thân thể mầu thân run rẩy, một tay che ngực, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng xanh, môi run run, hơi hơi mở miệng ra “Rất cuộc người cũng không tin thiếp? Có lẽ từ mới bắt đầu người đã xem thiếp như một công cụ, một công cụ phát tiết có phải không?”

Ánh mắt Nguyệt Nhiễm sắc bén, sau cùng về mặt buồn cười, liếc nhìn mở miệng “Ha ha ha..... Phong Chiến Quân, Nguyệt Nhiễm ta vậy mà lại yêu người, thật sự là buồn cười, ha ha ha....” Thân thể cứng lại một chút, "Phốc!"

"Mẫu thân!" Trong lòng Phong Vân Ngạo đông lại, giống như toàn bộ nơi này đều yên lặng trong nháy mắt, Nguyệt Nhiễm che ngực, từ trong miệng phun ra một ngụm máu, thân thể từ từ ngã xuống về phía sau, Phong Vân Ngạo bay nhanh qua nghĩ muốn tiếp được bà, nhưng mà khí lực không đủ, trở mặt nhìn Nguyệt Nhiễm té ngã trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, "Àm!"

"Mẫu thân!" Phong Vân Ngạo đột nhiên rống to một tiếng, vang vọng thiên địa, lay động ông trời.

Trong mắt Vương Yên tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, khoe miệng nhếch lên cười, mở miệng nói: “Có lẽ chỉ là muốn trốn tránh, nếu không vì sao không muốn cho nghiệm máu.” Trần đầy khinh thường, lại càng đậm mắt thêm muối.

Phong Chiến Quân đứng lên bước ra nửa bước, nghe câu nói như thế, thân thể liền ngừng lại một chút, lại tiếp tục ngồi xuống “Người tới, nghiệm máu!”

"Không cần người khác, ta tự mình tới." Phong Vân Ngạo nhìn sắc mặt tái nhợt của Nguyệt Nhiễm trên mặt đất, trong mắt tràn đầy hàn ý, từ từ đến gần Phong Chiến Quân, từng câu từng chữ nói: “Ta tình nguyện không phải là nữ nhi của người, tình nguyện mẫu thân chưa bao giờ nhận thức người. Hy vọng trời cao có mắt.” Trong giọng nói đề lộ ra hận ý thấu xương, dù là Phong Chiến Quân cũng có chút lạnh run, sợ hãi, sát ý thật đáng sợ, ông tin tưởng, năng sẽ giết ông.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: 5 Năm Sau

Trong lúc lơ đãng thời gian cứ thế trôi nhanh, nháy mắt đã qua 5 năm.

Giữa núi Thiên Sơn ——

Trên chạc cây to một bên thạch động, đôi mắt sáng như trăng chớp động, gió thoảng qua làm lộ ra ngọc diện xinh đẹp mịn hoặc, một đôi mắt sáng của tuyệt sắc giai nhân đột nhiên mở ra, vươn tay ôm lấy Từ Hồ đang nhảy tới, đồng tử đen láy, ánh mắt sắc bén, nhưng đối với Từ Hồ quả thật vô cùng ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông màu tím của nó. Bốn người dưới tàng cây say mê đứng đó, si mê nhìn bóng người nhỏ xinh trên cây, đáng người lung linh quyến rũ nhưng không có cảm giác mịn hoặc, ngược lại mang theo vài phần ngầy thơ tính khiết, xiêm y màu trắng, trong veo mà lạnh lùng, tuổi còn nhỏ mà đã là tuyệt đại giai nhân. Không sai, người này chính là Tam tiểu thư Phong gia, Phong Vân Ngạo, 11 tuổi.

Môi mỏng khẽ mở ra, “Linh, gần đây có tin tức gì không?” Hai mắt nhìn chăm chăm Từ Hồ đang làm nũng, khoe miệng giương lên nụ cười, giống như trào phúng lại như ôn nhu.

"Bẩm chủ tử, gần đây có năm đại tin tức làm cho dân chúng bàn tán say sưa.” Xiêm y màu đỏ xinh đẹp, dung mạo như oa nhi cười khê, người tên là Linh bẩm báo.

“Tin thứ nhất là tam đại Tài nữ tuyệt sắc, gồm Phong Vân Ngưng, Tư Đồ Nhu, và Phượng Nhã Hiên. Tin thứ hai là ngọc vương ngược nữ, tin đồn nữ tử tiến vào Vương phủ không người nào còn sống, người duy nhất còn sống sau cùng cũng thành ngọc tử. Tin thứ ba là.....ừ.....vị kia.” Tay nhỏ chỉ vào một nữ tử ôn nhu mặc xiêm y xanh nhạt bên cạnh.

"Ta?" Nữ tử mặc xiêm y xanh nhạt chỉ chỉ chính mình, nở nụ cười một cái, nói: “Đừng có thừa nước đục thả câu.”

"Chính là đệ nhất danh kỹ, hiện tại là tin tức nóng hổi, khu khu..... Tin thứ tư là về chủ tử giống như Thần Y cũng là Độc Y xưng là ‘Đại’, các đại thế lực đều đang nhao nhao tìm kiếm, không chỗ nào là không có dấu vết.” Linh khinh thường nói, chủ tử ở trong này làm sao bọn họ có thể tìm thấy? “Tin tức sau cùng là Quý môn thăng lên thành một trong tam đại thần bí.”

"A.....chỉ là, Vân Linh, Vân Thanh, hai người các người có thể đổi màu sắc y phục khác hay không?” Trán Phong Vân Ngạo tràn đầy hắc tuyến, một người toàn thân màu đỏ, người còn lại thì toàn thân màu lục, năng có thể đổi câu thành đỏ xứng lục sao? Khoe miệng co rút, rốt cục nhìn không được nói ra.

"Ân? Y phục này làm sao? Không phải lúc ấy chủ tử nói y phục này rất đẹp mắt sao? A.....đúng rồi, lúc ấy chủ tử đã hôn mê rồi.” Trong mắt nữ tử y

phục xanh nhạt hiện lên tia trời đùa, nhìn Phong Vân Ngạo trên cành cây nói, hơn nửa thành công thấy được tia khó xử trong mắt người nào đó, cũng không phải là thứ có thể dễ dàng nhìn đến.

Không sai, bọn họ chính là bốn huynh muội 5 năm trước Phong Vân Ngạo xuất phủ gặp được. Toàn thân màu đỏ, dung mạo oa nhi, xinh đẹp mịn hoặc là Vân Linh. Bên cạnh là nữ tử toàn thân xanh nhạt, nhu tình tựa như nước chính là Vân Thanh. Bên cạnh Vân Thanh là nam tử một thân màu đen lãnh khốc, dung mạo mất đi mấy phần khả ái, Vân Trạch. Bên cạnh Vân Linh là nam tử y phục xanh lam, giữa trán lộ ra nét đẹp mịn hoặc, đôi môi mỏng hết sức gợi cảm, Vân Dạ, 13 tuổi, là người nhỏ tuổi nhất trong số bốn người. Ba người còn lại đều là 15 tuổi.

"Năm đó nếu không có chủ tử, bọn ta khẳng định đã xuống Âm Phủ báo danh rồi." Vân Dạ ngẩng đầu nhìn Phong Vân Ngạo, trong mắt có cảm kích cũng có kính nể, càng nhiều hơn là kiên định.

Một màn 5 năm trước, mấy đứa trẻ 10 tuổi cũng chỉ có bộ dáng hài tử 8 tuổi, liền biết bọn họ có bao nhiêu khổ quất. Bọn hắn nghe được âm thanh thanh thúy vang lên, cho rằng sẽ được cứu vớt, không ngờ lại là một hài tử so với bọn hắn còn nhỏ hơn, năm ấy Phong Vân Ngạo mới 6 tuổi.

"Ha ha ha ha. Các huynh đệ, các người nghe được nàng nói cái gì sao?"

"Thả rắm lớn một chút! Về nhà bú sữa đi!" Một người trong đó quát, bộ mặt tùy tiện khinh thường.

"Cái gì đi về nhà, Tam ca, lớn như vậy, da dẻ lại non mềm như vậy, trưởng thành sẽ bán được giá tốt." Một tráng hán ít tuổi nhất, giữa trán tràn đầy ý cười bỉ ổi, nhìn Phong Vân Ngạo ở đầu hẻm suy tư nói.

Phong Vân Ngạo mang theo ý cười từ từ đến gần mấy người bọn họ, không chút nào để ý, tiếp tục hỏi: "Trả lời ta, nếu ta cứu các người, các người có nguyện ý đi theo ta hay không?" Âm thanh thanh thúy, băng lãnh như Địa ngục, không hề nghe ra một tia tình cảm buông xuống. Lúc này bốn tráng hán kia mới chính thức nhìn đến Phong Vân Ngạo.

"Không phải là lão yêu bà ở đâu ra chứ?" Hán tử cầm đầu nói, mắt nhìn Phong Vân Ngạo tỏ ra hoang mang.

"Cái này không thể nào, lão yêu bà làm sao có làn da non mềm như vậy. Đại ca, như thế nào lại nghi thần nghi quỷ ở đây."

Bốn huynh muội nhìn người có khí chất như Tử thần từ trên trời buông xuống, nhìn qua lại lẫn nhau, Vân Trạch đứng phía trước lãnh khốc mở miệng, "Trừ phi người có thể đánh bại bọn hắn." Chỉ vào bốn tráng hán, trong mắt tràn đầy tia sáng sạch sẽ lạnh lẽo.

Khóe miệng Phong Vân Ngạo nhếch lên, nhìn dung mạo lãnh khốc của Vân Trạch, tâm cơ ngược lại không tồi, tốt, người này nàng muốn rồi. Nàng mắt nhìn bốn tráng hán kia, dung mạo hồn nhiên, ý cười mịn hoặc, ánh mắt thị huyết, từng bước một đi đến chỗ bốn người.

"Tiểu tử thú, phản rồi!" Một người trong số đó sẽ vng lên quả đấm quang về phía Vân Trạch, ngay tại lúc quả đấm gần đụng tới mặt Vân Trạch, bóng dáng Phong Vân Ngạo chớp lóe, đột nhiên xuất hiện ngay trước quả đấm của tên tráng hán kia, khóe miệng nhếch lên, bàn tay nhỏ bắt lấy cổ tay của tên tráng hán, móng tay cấu vào trong động mạch của hắn, không đợi hắn phản ứng, trong nháy mắt trực tiếp kéo đứt gân tay của hắn. Ngay tại lúc hắn mở miệng cũng là lúc hắn buông lỏng, ánh mắt Phong Vân Ngạo chớp lóe, ra sức nhảy lên, chân lấy đầu gối của hắn làm điểm tựa, tay nhỏ phủ lên cổ hắn, cũng trong nháy mắt đó ngón tay liền dùng lực, nhanh chóng kéo đứt khí quản của hắn. Toàn bộ chỉ phát sinh trong một cái nháy mắt, tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, một tên tráng hán đã toàn thân đầy máu.

"Lão Tam!" Chờ phản ứng kịp, người đầy máu kia đã không còn sức sống, một tay bưng lấy cổ chính mình, con ngươi trừng nhìn trời không, có lẽ đến chết hắn cũng không biết tại sao lại chết trên tay một tiểu hài tử.

"Tìm chết!" Lão đại cầm đầu vung lên quả đấm, bắt lấy Phong Vân Ngạo, thân thể cường tráng nhưng cũng không hề nặng nề, ngược lại có phần nhẹ nhàng.

Hai tên còn lại về mặt cũng phần hận nhìn Phong Vân Ngạo, đồng thời tấn công nàng, trước mắt Phong Vân Ngạo không hề sợ hãi, ngược lại có vài tia gian trá, vài tia tàn nhẫn, ánh mắt chớp lóe, sau lưng thân thể yếu đuối cảm theo một cây chùy thủ, thân thể tản ra khí tức của Địa ngục đáng sợ làm cho người ta hít thở không thông, lấy nàng làm trung tâm mở ra.

Trong thời gian nháy mắt, ba người không hề phát ra âm thanh, hai tay che lấy cổ từ từ ngã xuống đất, Phong Vân Ngạo cũng chậm rãi đáp xuống, bọn hắn nhìn thấy chỉ là một bóng dáng nho nhỏ, nhưng khi nhìn lại đã có ba thân thể ngã xuống rồi.

Ngạo ngẫm, tuyệt thế, Tử Thần, thiên sứ Địa ngục, đây chính là chủ tử trong mắt bọn họ. Thiện lương, nghĩa khí, chân thành, đây chính là chủ tử trong mắt bọn họ. Không hề có mâu thuẫn, đây chính là chủ tử trong mắt bọn họ. 5 năm sống chung, 5 năm ma sát, cái bọn họ trả giá không chỉ có mồ hôi mà còn có máu loãng. Mỗi một lần đều là dùng sinh mạng hỗ trợ lẫn nhau, cuối cùng bọn họ còn sống, cuối cùng bọn họ đã có nhà ---- Quý môn. Trong mắt mọi người là Ma giáo, trong mắt bọn họ là gia đình ấm áp, ngôi nhà duy nhất thuộc về bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vân Nguyệt Nhiễm Chết!

Thân thể Phong Chiến Quân cứng lại một hồi, nhưng không có xấu hổ gì, cũng không có làm bất kỳ điều gì để phai nhạt sát khí của nàng, điểm này làm cho trong lòng Phong Vân Ngạo hiện lên một tia nghi hoặc. Nhìn người khác uy hiếp mình cũng không sinh ra sát ý sao? Vì sao ông ta lại không có? Thậm chí còn có chút kiêu ngạo, hưng phấn? Nhưng mà Phong Vân Ngạo nhìn kỹ lại, thật sự là không có một chút nào, chẳng lẽ là ảo giác sao? Phong Vân Ngạo không tiếp tục để ý, hiện tại tất cả tâm tư của nàng đều nằm trên người Nguyệt Nhiễm, không có chú ý đến trong mắt Phong Chiến Quân chợt lóe lên một tia khát vọng, nếu nàng chú ý tới, về sau có lẽ cũng không để cho nàng thiếu chút nữa hối hận cả đời.

Phong Vân Ngạo nhìn ly trà trên bàn, bên trong có nhân nhát nước lạnh, không thèm nhìn Phong Chiến Quân, cắn ngón tay, từ từ nhò vào trong đó một giọt máu, quay đầu chạy đến chính giữa đại sảnh. Không có người trông nom bên cạnh Nguyệt Nhiễm, dùng lực nâng Nguyệt Nhiễm ngồi dậy, nhưng mà không kéo bà dậy nổi. Nàng chỉ là một đứa bé 6 tuổi, cho dù nàng có linh hồn 20 tuổi, đáng tiếc thân thể chỉ là một đứa bé, căn bản không có khí lực lớn như vậy, căn bản không có biện pháp nâng bà dậy. Cảnh tượng lúc này là bảy tám đại nhân ngồi một bên nhìn một đứa bé 6 tuổi đang cố sức nâng mẩu thân mình dậy, nhưng một chút cũng không nhúc nhích, vẫn như cũ không có ai đi giúp đỡ nàng. (Mẹ kiếp, một đám không có tim, không bằng cảm thù)

“Tiểu thư, đề lão nô đến.” Một lão quản gia thật sự nhìn không nổi, nhìn thoáng qua Phong Chiến Quân, bản thân bước tới, cau mày, trong mắt tràn đầy đau lòng “Trước tiên băng bó miệng vết thương lại, đề lão nô tới.”

Thân thể Phong Vân Ngạo lui ra một chút, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Nguyệt Nhiễm được lão quản gia ôm lấy, không có nhìn xem bất kỳ cái gì, cũng không có bất kỳ kẻ nào nói chuyện, lúc này mọi người chỉ nhìn Phong Chiến Quân. Nhưng mà sắc mặt Phong Chiến Quân vẫn như cũ rét lạnh, không có chút biểu tình gì, nhưng cũng không ngăn cản.

Trở về phòng, lão quản gia cau mày đặt Nguyệt Nhiễm trên giường, nhìn xung quanh rách nát, thở dài một tiếng, không đợi ông mở miệng, liền nghe thấy Phong Vân Ngạo nói: “Cảm ơn, có thể cho ta một cái chăn không?” Đầu ngón tay Phong Vân Ngạo khám sâu vào trong thịt, nhưng mà lại không chút nào cảm thấy đau đớn.

“Là lão nô thất trách, aiz, tiểu thư, chờ lão nô một chút.” Lão quản gia thở dài một hơi, về mặt đau lòng, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Phong Vân Ngạo nhìn sắc mặt Nguyệt Nhiễm càng thêm tái nhợt, thân thể đã có chút nóng lên, nhũ mào, nhưng mà bây giờ nàng không biết nên làm cái gì, nàng có thể làm cái gì? Từ cô? Nàng căn bản không biết giải, cũng không biết làm thế nào áp chế? Thần y? Độc y? Tại sao? Một thân y thuật lại trở mặt nhìn gia gia cùng mình 5 năm rồi đi, mang theo nồng đậm tự trách mà rời đi, chẳng lẽ bây giờ còn muốn mẩu thân của mình mang theo hối hận rời đi luôn sao? Ông trời, người thật là cực kỳ tàn nhẫn. Nàng chưa bao giờ nghĩ muốn nghịch lại ý trời, nàng chỉ muốn bình yên thanh thản sinh hoạt, có tình thân ấm áp, chẳng lẽ chỉ bao nhiêu đó cũng không được?

Phong Vân Ngạo nắm bàn tay nhiễm máu của Nguyệt Nhiễm, âm thầm thề. Thiên, nàng muốn nghịch. Địa, nàng muốn khởi. Thay đổi bất ngờ, thiên hạ đại loạn, là người phụ ta trước, đừng trách ta tới nghịch lại ý trời.

Lúc này nàng không chú ý tới môi đôi mắt thể lương ngoài cửa sổ, trong mắt mang theo tự trách, nhưng cũng có nồng đậm hận ý, nhìn người suy yếu nằm trên giường, dung nhan băng lãnh thị huyết của đứa nhỏ bên giường, trong lòng co rút đau đớn. Bóng dáng thể lương từ từ biến mất bên ngoài cửa sổ, lão quản gia nhìn bóng dáng kia, thở dài một tiếng, cần gì như vậy chứ, thiếu gia! (Ách, ‘thiếu gia’ này sẽ là ai đây? Có quan hệ gì vs 2 mẩu từ Nguyệt Nhiễm? *tò mò-ing*)

“Tiểu thư, lão nô đã thỉnh đại phu, một hồi liền tới, trước phủ lên cho phu nhân đi.” Âm thanh ôn hòa của lão quản gia vang lên, từ từ đắp chăn lên người Nguyệt Nhiễm, nhưng mà người trên giường lại không có chút dấu hiệu nào muốn tỉnh.

Ban đêm, trong bầu không khí yên tĩnh, kèm theo sau đó là vẻ thể lương tao nhã.....

Nguyệt Nhiễm gian nan mở ra hai tròng mắt, trong mắt gần như đều bị thống khổ che lấp, con ngươi ướt át treo lên ánh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Phong Vân Ngạo, nhìn dung nhan nằm úp sấp ngủ say bên giường của nàng, tay trái bị đè ép đến mất cảm giác, Nguyệt Nhiễm vươn tay phải ra nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đẹp lại giống như có chút khô héo của Phong Vân Ngạo.

“Mẫu thân?” Ánh mắt sắc bén của Phong Vân Ngạo mở ra, thân thể theo tính phản xạ né tránh cánh tay quá thân thiết kia, cánh tay Nguyệt Nhiễm cứng ngắt một hồi, lại khôi phục biểu tình, từ từ để tay xuống, nhìn Phong Vân Ngạo, giọng điệu có chút không mở miệng được nói: “Ngạo nhi, mẫu thân sợ là không chống được đến 10 năm rồi.”

Phong Vân Ngạo không khó cũng không rơi lệ, đây là kết quả nàng đã đoán được không phải sao? Từ cô là loại cô như thế nào? Vì nó kiên kỳ nhất là tình cảm nên mới gọi là từ cô. Con người là động vật hữu tình, mà Từ cô, một khi động tình sẽ là thời cơ phát triển mạnh nhất. Bởi vậy người trúng Từ cô sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

“Ngạo nhi, mẫu thân không bỏ được con, lúc này mẫu thân đi đã không còn yêu, không còn hận, chỉ có luyến tiếc con, tự trách đối với con.” Nguyệt Nhiễm từ từ ngồi dậy, đưa tay xuống dưới ván giường, chiếc giường cũ nát phát ra âm thanh ken két..... Cùng với tiếng động kia, ván giường lộ ra một kẽ hở hẹp, Nguyệt Nhiễm đưa tay vào, lấy ra đồ vật trong đó, nhìn Phong Vân Ngạo, nói: “Đây là tâm huyết cả đời của mẫu thân, mẫu thân chấp nhất tại Huyết cổ, cuốn cùng cũng luyện ra cô độc trong truyền thuyết, tất cả phương pháp cùng với những vật khác đều ở trong đó.” Đặt một bản ghi chép vào trong tay Phong Vân Ngạo.

“Nếu như tiêu hủy nó, mẫu thân có thể trở về sao?” Nàng không muốn bán bí tịch gì đó, không muốn bất kỳ quyền thế gì, nàng chỉ muốn có mẫu thân làm bạn, người không cần phải rời đi.

Thân thể Nguyệt Nhiễm ngẩn ra, nước mắt không hề dự tính chảy xuống, rốt cuộc kiềm chế không được “Khụ khụ khụ..... Đứa....đứa....nhỏ ngốc của mẫu thân!”

Trong mắt Phong Vân Ngao lóe lên tia sốt ruột, vươn bàn tay nhỏ ra lau nước mắt giúp Nguyệt Nhiễm, không nói gì.

Nguyệt Nhiễm cầm một tấm kim bài trong tay, đặt vào tay Phong Vân Ngao, mở miệng nói: “Ngao nhi, biết đây là cái gì không? Đây là tả Long lệnh, hiệu lệnh Long tử sĩ bên cánh phải. Nhớ lấy, không được dễ dàng nói cho người khác biết, càng không thể tùy ý lấy ra, khụ khụ khụ.....A....” Trên mặt mang theo một tia vụn vẹo, Nguyệt Nhiễm cắn chặt môi, một tay gắt gao nắm chặt, xem bộ dáng là Từ cô đang mãnh liệt hành hạ.

Phong Vân Ngao không nói hai lời, mở miệng Nguyệt Nhiễm ra, đặt cánh tay mình vào. Nguyệt Nhiễm nghĩ muốn buông ra, nhưng mà quá đau đớn, đau đớn cần nát lý trí của bà, liền tiếp cắn vào cánh tay Phong Vân Ngao. Nàng ngay cả nhú mày cũng không nhú một cái, chợt đột nhiên Phong Vân Ngao nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy được đôi mắt đau lòng muốn chết, lại trong nháy mắt biến mất, tới cùng là ai?

"Ngao nhi, đứa nhỏ ngu....ngu ngốc." Nguyệt Nhiễm cố nén đau đớn lấy cánh tay từ trong miệng bà ra, nhìn cổ tay tràn đầy huyết dịch, trong lòng là đau đớn cùng tự trách. Đây là do bà cắn, hồ đồ không ăn thịt con, làm sao bà có thể!

"Không có việc gì, mẫu thân, không đau!" Chỉ cần mẫu thân vẫn còn ở lại, nàng liền không đau, Phong Vân Ngao nghĩ những thứ này đều không có tác dụng, nhưng mà nàng muốn lừa gạt bản thân một lần, nàng muốn ngây thơ một lần.

"Được" Nguyệt Nhiễm gắt gao ôm chặt Phong Vân Ngao, mở miệng nói: “Mẫu thân không phải là nha hoàn, con phải nhớ kỹ thân phận mẫu thân không phải là nha hoàn, mẫu thân gọi là Vân Nguyệt Nhiễm. Nhớ kỹ, nhưng không thể nói cho bất kỳ kẻ nào, cái này về sau có thể hữu dụng hay không mẫu thân cũng không biết, nhưng mà tương lai có thể trợ giúp con, con cứ nói con là nữ nhi của Vân Nguyệt Nhiễm lâu chủ.”

Phong Vân Ngao lắng lắng nghe, thời điểm gia gia mắt nàng còn có thể kích động, nhưng mà nàng biết dù có kích động hơn nữa cũng không ngăn cản được. Phong Vân Ngao che giấu hận ý trong lòng, những người đã tổn thương bọn họ, mơ tưởng còn sống. Nàng sẽ đòi lại tất cả trên từng người bọn họ, từ từ thấu tóm vào trong tay.

Bên trong phòng là một cảnh thê bi thảm thê lương, không chút nào thiếu sót rơi vào trong mắt Phong Chiến Quân đang ẩn núp trong bóng đêm ngoài cửa sổ. Môi trở nên trắng bệch, từ từ nhắm mắt lại, đôi mắt chảy ra hai giọt nước mắt, như có chút suy nghĩ nhìn thoáng qua Nguyệt Nhiễm, xoay người rời khỏi, mang theo một phần kiên quyết, một phần kiên định.

Bình minh lên, Phong Vân Ngao đột nhiên mở ra hai tròng mắt, trong mắt tràn đầy sát ý, nàng như thế nào lại ngủ? Càng sâu ý thức được chỉ có một mình nàng trên giường, mẫu thân? Toàn thân Phong Vân Ngao tản ra khí đen u ám, nhìn quét qua gia phòng, giống như một pho tượng sát thần, có một gương mặt thiên sứ nhưng lại sống trong địa ngục.

"Máu?" Ánh mắt Phong Vân Ngao liếc nhìn về một chỗ, một vũng máu lớn, mang theo một phần huyết tính dày đặc.

P/s: Aiz.... gia gia chết, bây giờ ngay cả mẫu thân cũng chết luôn, Phong tỷ giờ chỉ còn lại một mình chống chọi vs đám lang sói kia, mong Lãnh ca mau đến sưởi ấm con tim tỷ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Đọc Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tang Lễ Dương Uy, Xuất Phủ

Trên giường là một vũng máu lớn, Phong Vân Ngao cứng ngắt vươn tay ra, vuốt ve vết máu, vẫn còn ấm? Bị thương trong mắt rốt cuộc vẫn che giấu không được, nhưng nàng không có rơi lệ, sẽ không rơi lệ. Gia gia chết là lần cuối cùng nàng rơi lệ, nói nàng vô tình cũng được, tuyệt tình cũng tốt, người thân nhất của nàng là gia gia. Mẫu thân? Nàng sẽ báo thù cho bà, cũng đòi lại công đạo cho bà, để cho bà có được thứ bà nên có, nhưng mà nàng sẽ không rơi lệ.

Từ cô, sau khi chết sẽ biến thành máu, sau cùng hoàn toàn biến mất. Đây là Từ cô, cô độc ti tiện đệ nhất!

Sắc mặt Phong Vân Ngao đột nhiên băng lãnh, *D.Đ.L.Q.Đ* không tiếp tục xem vết máu trên giường, từ từ đi ra khỏi phòng, nhìn ngoài phòng, ánh mắt trở nên thâm thúy, không biết suy nghĩ cái gì, thật lâu không hề động.

"Tiểu thư?" Cửa viện lão quản gia nhìn Phong Vân Ngao giống như tượng điêu khắc đứng ở cửa, trong mắt tràn đầy không đành lòng, từ từ đi đến gần “Như thế nào lại đứng ở cửa, tới, tiểu thư, trước tiến vào đã.”

"Không, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Mặt Phong Vân Ngao không chút thay đổi nhìn cửa viện, lạnh lùng nói.

"Phu nhân qua đời, tướng quân vì phu nhân chuẩn bị linh đường, toàn bộ trong phủ không cho phép xuất hiện màu đỏ." Lão quân gia thở dài, mở miệng nói.

Thân thể Phong Vân Ngao cứng lại, ánh mắt càng trở nên băng lãnh nhìn phía ngoài cửa, thanh âm đột nhiên trở nên xinh đẹp nhẹ nhàng, giống như Sát thần thị huyết, "Ai đã tới gian phòng này? Người nào đã động qua thân thể mẫu thân ta?"

Thân thể lão quân gia ngẩn ra, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, lại nháy mắt liền chôn vùi, "Tiểu thư, trước tiên đi xem phu nhân đã, mọi người đã ở tại linh đường rồi!"

Trong lòng Phong Vân Ngao lạnh lẽo, cước bộ chận chạp, trong mắt không hề có tiêu cự, lại giống như Tử thần địa ngục, trên mặt không chút biểu tình, cứng ngắt đi ra ngoài.

"Tại sao?"

Xa xa Phong Ngao liền nghe thấy tiếng gầm rú, thanh âm của Vương Yến vang vọng tại linh đường. Phong Vân Ngao đến gần, liền nhìn thấy Vương Yến có chút điên cuồng nhìn Phong Chiến Quân, tiếp tục gào lên "Vi cái gì muốn dùng thân phận thê tử hạ táng nàng ta? Nàng ta thì tính là cái gì?"

"Àm!" Trong mắt Phong Chiến Quân hiện lên một tia lãnh ý, nhưng cũng đột nhiên biến mất, lạnh lùng nói: "Bản tướng quân làm việc còn không mượn người tới nói. Nếu hiện tại người chết, bản tướng quân cũng sẽ dùng lễ tiết thê tử hạ táng người." Thanh âm đầy hàn ý rét lạnh thấy xương, Vương Yến cả kinh lùi lại mấy bước, *D?Đ:L?Q?Đ* trong mắt tràn đầy tổn thương.

Trong mắt Loan Như chảy xuống nước mắt, từ từ đến gần Phong Chiến Quân, ôn nhu mở miệng "Vì sao? Thiếp đây thì tính là cái gì?" Giọng điệu nhẹ nhàng, lại yếu ớt xa thâm vang trong linh đường.

"Người tính là cái gì?" Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, từ từ đến gần linh vị, che giấu vẻ thị huyết trong lòng, trong mắt lãnh ý, một bộ dáng hờn nhiên nhìn Loan Như "Người tính là một cái công cụ." Trong mắt tràn đầy ý cười.

Phong Chiến Quân không nói gì, chỉ là lạnh lùng đứng đó nhìn linh vị, trên mặt càng không có bất kỳ biểu tình nào.

Phong Vân Ngao đến gần quan tài, nhìn quan tài thật dài, trên miệng là cái nắp gỗ. Đôi tay nhỏ muốn đẩy nắp quan tài ra, chỉ nghe thấy một thanh âm "Đã nhập hòm rồi liền không thể mở ra." Vương Yến có chút oán hận nhìn Phong Vân Ngao.

"Người cho rằng người là cái gì? Nói dễ nghe là tiểu thiếp, nói khó nghe một chút chính là so với nô tài tốt hơn một chút mà thôi, người thì có tư cách gì?" Trên mặt Phong Vân Ngao treo đầy vẻ hờn nhiên, khóe miệng nhếch lên, nói.

"Dẫn nàng ta xuống, nếu không có nương dạy nàng ta quy củ, vậy thì để ta tới dạy." Vương Yến phân phó nha hoàn bên cạnh, trong mắt nha hoàn kia mang theo khinh thường, cao ngạo tiêu sái đi tới.

Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, nhìn quan tài một chút, trong mắt tràn đầy thị huyết. Hôm nay mượn người tới khai đao đi. Nàng đầu lên lần nữa lại là nụ cười hờn nhiên, khuôn mặt mỉm cười nhìn người đi tới.

"Xuống!" Nha hoàn không chút nào chú ý tới ánh mắt Phong Chiến Quân càng ngày càng lạnh, trong mắt khinh thường quá, nói xong, hai tay đuổi về phía Phong Vân Ngao.

"Rắc...!" Kèm theo một tiếng xương gãy là thanh âm thét chói tai truyền đến, "A!" Phong Vân Ngao nhảy xuống quan tài, bàn tay nhỏ gắt gao nắm lấy nha hoàn đã đau đến chết ngất, mở miệng nói: "Người cho là như vậy có thể lẩn tránh sao? Nhớ kỹ, kiếp sau đầu thai đôi mắt mở to một chút."

Nói xong, bàn tay nhỏ từ từ đuổi về phía cổ nha hoàn kia, khóe miệng nhếch lên. Nên cảm ơn Bản Tôn không có hành hạ người, trong mắt Phong Vân Ngao không còn nửa điểm ý cười.

"Bắt đầu từ hôm nay, nếu ta đã là tiểu thư phủ tướng quân, như vậy nhờ các người nên biết phải có thái độ gì, nếu không, nàng ta, chính là kết cục của các người." Thanh âm nhỏ nhỏ, mang theo một phần non nớt, mà lại có cỗ âm trầm trong đó.

"Người dám!" Vương Yến quát, đây là nha hoàn của bà, nàng ta là muốn ra oai phủ đầu sao? Chỉ là một đứa bé 6 tuổi mà thôi. Nàng dám? Đáng tiếc, Phong Vân Ngao không phải là một tiểu hài tử, nàng là một pho tượng Sát thần, một pho tượng bị người khác bức trở thành Sát thần.

"Rắc...!" Lần nữa vang lên một tiếng, lại làm cho nha hoàn kia vĩnh viễn nhắm hai mắt lại, nha hoàn giống như xương sụn chậm rãi té ngã trên mặt đất, thân thể Vương Yến cứng lại một chút, làm sao có thể?

Loan Như vốn là đang đau lòng, bà là thê tử, nhưng mà Nguyệt Nhiễm kia đã lấy danh phận thê tử ghì vào gia phá, bây giờ một đứa bé 6 tuổi giết người ở trước mặt mọi người. Tâm tư Loan Như lao lực quá độ lại trải qua khiếp sợ, lập tức hôn mê ngã xuống.

"Dẫn xuống!" Phong Chiến Quân ngay cả nhìn cũng không nhìn, lạnh giọng nói.

"Mẫu thân, Ngao nhi để cho nàng ta xuống bồi người, về sau lại có thêm người càng tốt." Khiến cho bọn họ đi bồi tội cho người. *D?Đ?L?Q?Đ* Thanh âm Phong Vân Ngao vẫn đậm phong kinh*, không còn sát ý, cũng không có ý tứ tình cảm, giống như một pho tượng đã không còn sức sống...

*Văn đậm phong kinh: Điềm nhiên, đậm mạc như mây như gió

Cứ như vậy, Nguyệt Nhiễm lấy thân phận thê tử liệt vào gia phả, lệnh bài treo trong Tủ Đường. Bảy ngày, suốt bảy ngày, Phong Chiến Quân ở trong thư phòng không có ra ngoài, cũng trong suốt bảy ngày này, Phong Vân Ngạo ở trong phủ không có động tĩnh, không ăn, không uống, cũng không nói một lời.

Cuối tuần tháng ba, cách tang lễ của Nguyệt Nhiễm đã 8 ngày, lúc này thân thể nhỏ nhỏ của Phong Vân Ngạo mang theo vẻ tái nhợt cùng vô lực, trong giây lát mở ra hai tròng mắt sáng rực, chân tay cứng ngắt từ từ duỗi ra thân thể. Phong Vân Ngạo cứng ngắt nện bước ra khỏi cửa phòng, nhìn vách tường trong viện, ánh mắt lóe sáng, khóe miệng nhếch lên, liền dùng lực trèo tường xuất phủ.

Bảy ngày túc trực bên linh cữu, chỉ vì nàng muốn Nguyệt Nhiễm được ngủ yên, bởi vì nàng đã nhìn thấy đồng huyết nhục mơ hồ, không còn nhận rõ dung mạo, cho nên nàng muốn bản thân ngây thơ một lần. Mẫu thân không có chết. Trong 10 năm nàng sẽ tìm ra giải được của Tủ cổ, đây là hứa hẹn của nàng.

Đây không phải là lần đầu tiên tới La Thành, nhìn cảnh tượng của nơi này, theo trí nhớ đi về phía một hẻm nhỏ, đi xuyên qua liền đi đến đường cái rồi. Phong Vân Ngạo có chút mệt mỏi, đã 7 ngày không ăn không uống, nàng có chút chịu không được, nếu không phải luyện qua nội công, nàng sẽ không thể chống cự. Thôi, trước tìm cái gì ăn đã.

"Kêu các người đi làm việc, không phải muốn các người phát thiện tâm, thăng nhóc!"

"Hắn chết hay không chúng ta quản cái rắm!"

"Hắn chỉ là sống bị bệnh, cầu...cầu xin các người cửa bỏ qua cho hắn!" Phong Vân Ngạo nhướng mày, dừng bước. Trước mắt là ánh mắt quật cường của một đứa trẻ khoảng 8 – 9 tuổi, trong mắt tràn đầy không khuất phục, cứng rắn quỳ gối trước mặt bốn tráng hán* cầu xin.

*Tráng hán: nam tử hán cường tráng, khỏe mạnh

Sau lưng có hai nữ hài tử giống nhau, chính giữa là một nam hài tử, ánh mắt có chút suy yếu có vẻ nhỏ tuổi nhất. Phong Vân Ngạo biết hắn chỉ là bị phong hàn, lại bởi vì không có thức ăn cho nên thân thể suy yếu dẫn đến phát sốt càng ngày càng nghiêm trọng.

"Cầu xin? Cả đám các người làm bọn ta tổn thất biết bao nhiêu bạc? Hắn sớm muộn gì cũng chết, Tiểu Tam, đưa hắn đi cho đỡ vướng bận.

"Đừng!" Nam đồng quật cường kia nhìn mấy vị tráng hán hung tợn cầu xin hết lên.

"Người ở đây nói chuyện với người nào vậy? Muốn chết?" Tráng hán kia giẫm một cước lên người nam đồng, nam đồng khó chịu ngã xuống đất, lại cắn răng đứng dậy.

"Đại ca! Chúng ta không nhất định thua bọn hắn." Một giọng nữ ngây thơ vang lên trong hẻm nhỏ vắng vẻ. Phong Vân Ngạo vừa bước ra nửa bước đột nhiên dừng lại, nhìn nữ hài tử phía sau, ánh mắt chớp lóe, đứng trong hẻm nhỏ nhìn một màn này. Mấy đứa trẻ 8 – 9 tuổi đối kháng với bốn tráng nam nhưng không có một tia sợ sệt.

"Ha ha ha ha. Chỉ bằng các người?"

"A, cánh cứng cấp rồi! Huynh đệ, bán hai nha đầu này vào thanh lâu trái lại kiếm được chút tiền, cũng làm cho các nàng biết đắc tội chúng ta sẽ có hậu quả gì."

"Được! Hừ!" Mấy tráng hán từ từ tiến tới gần bốn đứa trẻ, trong mắt bốn đứa nhỏ tràn đầy sát ý cùng phẫn hận, còn có không cam lòng.

"Nếu ta có thể cứu các người một mạng, các người có nguyện ý đi theo ta hay không?" Đối với bốn đứa bé, thanh âm này giống như thần linh giáng xuống, nhìn đến người lại giống như sét đánh cho hy vọng của bọn họ tan rã.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Nằm Gai Ném Mật, Nhẫn Nhục Chịu Đựng (1)

Hiện giờ bốn người nhìn Phong Vân Ngạo trên cây hồi tưởng lại, trong mắt tràn đầy sùng bái, nhưng mà dung mạo lãnh khốc Vân Trạch mở miệng nói: "Đáng tiếc, sau cùng người nào đó còn không có xoay người liền, rầm...." Cũng không dám nói tiếp bởi vì nhìn thấy Phong Vân Ngạo trên nhánh cây đã đen mặt, Phong Vân Ngạo nhìn trong mắt bốn người có ý trêu đùa, đây là nét bút hồng trong nhân sinh của nàng mà. Chính vì nàng đối, tình trạng kiệt sức nên mới vừa đáp xuống đất, thân thể liền vô lực, trước mặt bỗng tối sầm, ngất đi mà thôi.

Ôm Tủ Hồ phi thân xuống, nhìn bốn người, ánh mắt chợt lóe, mở miệng nói: "Lúc ấy các người thấy có người khác không?"

"Người khác?" Vân Trạch liếc mắt nhìn ba người kia, lắc đầu một cái, "Không có!"

"Lúc ấy không có ai khác!" Vân Thanh nói, lúc đó bọn hắn nhìn thấy người chết đã bị dọa sợ, nhưng lại không thể làm cho người khác biết, nên cực kỳ cẩn thận nhìn chung quanh, không có ai.

"Như thế nào?" Vân Linh nhìn Phong Vân Ngao hỏi.

Phong Vân Ngao lắc đầu một cái, sau khi nàng té xỉu liền cảm giác có một ánh mắt, không có sát ý, không có một chút ác ý, ánh mắt tràn đầy thú vị nhìn nàng. Mà nàng còn nhớ lúc nàng xuống tay chỉ giết hai người nhưng ngã xuống đích thực là ba người, hẳn là nàng sẽ cảm giác không sai, lúc ấy còn có một người tại đó! (Kẹo: A? Tò mò quá nha, là ai vậy? Ko lẽ nam chính tình cờ phát hiện Phong tỷ rồi?)

Thôi, bây giờ cũng đã qua nhiều năm, nói vậy cũng sẽ không ai để ý, chỉ là Phong Vân Ngao không nghĩ tới cái nhìn này lại chính là cả đời!

"Chủ tử, Từ Hồ không muốn xuống!" Vân Dạ nhìn Phong Vân Ngao muốn để Từ Hồ xuống lại phát hiện móng vuốt trên tứ chi của Từ Hồ chặt chẽ nắm lấy y phục của Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy bi thương, nước mắt ứa ra nơi khóe mắt, đáng về ủy khuất.

Phong Vân Ngao lắc đầu một cái, ôm lấy nó nhìn thạch động, âm thanh nhẹ nhàng vang lên "Các người ở lại nơi này, ta vào cáo biệt cùng gia gia!"

Phong Vân Ngao ôm Từ Hồ nhìn thạch động, từ từ đi lên đỉnh núi Thiên Sơn, nhìn Từ Hồ trong lòng, nó vẫn cùng gia gia. Sau khi gia gia mất nó vẫn ngồi xổm trước mộ gia gia, chỉ khi mỗi lần nàng tới nói mới đi theo nàng mà thôi, bình thường nó sẽ không đi cùng nàng, một khi nàng rời khỏi, nó sẽ tiếp tục nằm sấp trước mộ gia gia, cùng Phong Thanh Dương.

Vẫn đi bộ đến đỉnh cao nhất, bốn bề đều là liễu, chính giữa hình thành một tòa mộ nhỏ, nhưng lại không có bài vị, cũng không thể có bài vị. Trên gò đất đã mọc đầu hoa cỏ màu xanh, một đóa hoa màu tím nhạt mọc tại phía trên, chung quanh đóa hoa màu tím là những bụi cỏ mọc lộn xộn.

"Àm!" Phong Vân Ngao quỳ gối ở trước mộ, nhìn hoa cỏ xanh um mọc đầy phần mộ, nhìn Từ Hồ rất nhanh chạy đến trước mộ, nằm úp sấp ở một bên gối đầu trên gò đất, trong mắt tràn đầy bi thương "Gia gia, Ngao nhi nói 5 năm sau trả lại công đạo cho người, nghênh đón người hồi Phong gia, nhưng mà 5 năm đã tới, một chút tin tức cũng không có. Gia gia, Người có khỏe không? Ngao nhi rất nhớ người!" Quá nhiều lời muốn nói, quá nhiều lời muốn chào hỏi, nhưng cuối cùng lại hóa thành một tiếng 'rất nhớ người!'

Phong Vân Ngao nhìn Từ Hồ, nhìn hoa cỏ màu xanh, khóe miệng nhếch lên, cứ như vậy đi, để cho màu xanh hoa cỏ cho gia gia một phần yên tĩnh, một phần an nhàn, chờ nàng nghênh đón ông về lại bên người cả đời ông yêu nhất, đợi nàng!

"Trạch, người nói có phải chúng ta quá vô dụng hay không? Đã vài năm rồi, một chút tin tức đều không tra được." Vân Thanh nhìn bản thân, có chút ngẹn ngào nói.

"Hàng năm vào tháng ba là một tháng chủ tử khó qua nhất, chúng ta lại không làm được cái gì, ngay cả bản lĩnh thu thập tình báo chúng ta am hiểu nhất cũng làm không được!" Vân Linh đứng một bên, chưa từng cảm thấy hận bản thân như lúc này.

"Người của ta đều là cường giả!" Bốn người quay đầu lại nhìn Phong Vân Ngao chậm rãi đi tới, trong mắt bọn họ hiện lên ướn át, không nói gì, chỉ là liên tục gật đầu.

"Vân Thanh, ngày mai đến phiên người biểu diễn, người trở về Bách Hương lâu trước." Phong Vân Ngao đảo qua hai mắt sốt ruột của Vân Trạch, khóe miệng nhếch lên "Vân Trạch? Ân, liền cùng Vân Thanh trở về." Thành công thấy được biểu tình khẩn trương của Vân Trạch, rốt cuộc báo được thù nhò lúc này.

Khóe miệng Vân Trạch co rút, hẳn thật sự không nên đắc tội chủ tử, về sau kiên quyết không trêu chọc khuyết điểm của chủ tử!

"Vân Dạ, người về Quý Môn, xử lý một vài sự tình gần đây. Vân Linh tạm thời theo ta hồi Phong phủ, ngày mai gặp mặt tại Bách Hương lâu." Phong Vân Ngao nhìn bốn người, trong mắt tràn đầy lạnh nhạt, không chút nào nhìn ra điểm thương tâm, chỉ là đây mới là thời điểm bi thương nhất, ánh mắt không chút tình cảm nào mới là thời điểm nàng đau nhất.

Trên đường hồi phủ, Phong Vân Ngao bước đi chậm rãi, Vân Linh đi theo sau, lúu rúu nói chuyện không ngừng, khóe miệng Phong Vân Ngao co rút, có phải nàng đã làm sai cái gì hay không? Như thế nào lại quên giữ lại cái người hay nói nhảm ở lại bên người?

"Ừ!" Phong Vân Ngao ân hai tiếng, ánh mắt nhìn về phía trước, lại có cảm giác cũng không phải đang nhìn phía trước, ocn người thâm thúy, khóe miệng mỉm cười thâm vào lòng người.

Vân Linh đi ở phía sau, nháu mắt mấy cái, đột nhiên hỏi: "Chủ tử, người nói, người sẽ gả cho ai?" Nhúu này, hồi lâu nhả ra một câu.

". . . ." Phong Vân Ngao không để ý đến, nàng mới 11 tuổi, không có hứng thú đối với việc này, nàng cảm thấy hứng thú nhất chính là báo thù. Trong mắt phát ra tia sáng diêm dúa lờ lợt, xác thực là hàn ý.

Bên trong Phong phủ.

"Nàng ta thì tính là gì?" Đôi tay Phong Vân Nhã rất nhanh, trong mắt tràn ngập hận ý, biểu tình ác độc khiến khuôn mặt thanh tú vắn vẹo, lại càng không cam lòng "Tam Tài nữ tuyệt sắc giai nhân?"

Nha hoàn tránh phía xa, thân thể run rẩy, cũng không dám ngẩng đầu lên, thật lâu sau mới run rẩy mở miệng nói: “Đại... đại... đại tiểu thư, không cần tức giận cùng những người đó, đó chỉ là danh hiệu dối trá mà thôi.” Trong âm thanh có phần sợ hãi.

“Hừ! Không phải là hơn vài danh hiệu sao? Tien nhân!” Phong Vân Nhã hít sâu, cố gắng áp chế tức giận cùng ghen tị của bản thân, khoe miệng nhếch lên, hình như nghĩ tới cái gì “Tiểu Thất, bản tiểu thư nên đi làm ty tỷ có trách nhiệm rồi.”

Trong mắt mang theo tia lãnh ý, nhìn Tiểu Thất đang run rẩy, biểu tình không vui, chán ghét quát “Còn không mau chỉnh chu lại cho bản tiểu thư.”

Phong Vân Ngao cùng Vân Linh từ từ đến gần Phong phủ, hai người đi đến bên ngoài vách tường của tiểu viện, nhìn nhau, nhẹ nhàng xoay người nhảy vào bên trong tiểu viện. Vân Linh nhìn sân viện cũ nát lại có chút âm áp, cực kỳ không vui nói: “Bọn họ sẽ hồi hận!”

Phong Vân Ngao không nói gì, hàn ý trong mắt lại không thể khinh thường, hồi hận? Người hồi hận tuyệt đối không chỉ có bọn họ. Kiếp này nàng sẽ khiến cho người mắc nợ nàng trả lại gấp 10 lần.

Cuối cùng chuyện xưa hí kịch cũng bắt đầu, tâm tình Phong Vân Ngao không vui nghênh đón một vị Khổng Tước kiều ngạo nào đó đang tìm nơi trú ẩn. Nhưng mà người nào đó tìm đến gây chuyện, trái lại người nào thắng, người nào khóc còn chưa biết. Dừng lời nói của Phong Vân Ngao chính là: Con mẹ nó đều là một đám rắm chó thú vị lắm, xem ai thú vị chết ai!

Phong Vân Nhã đứng trước cửa nhìn còn không có vào nhà, Phong Vân ngao đứng ở sân viện, di thể mà độc lập, cao nhã bề ngẩng, kiều ngạo tuyệt thế, giống như toàn bộ đều ở dưới chân nàng, rõ ràng khoảng cách rất gần, lại cảm thấy cực kỳ xa xôi. Nhận thức như vậy làm cho Phong Vân Nhã chịu không nổi tức giận lập tức bạo phát, trong mắt tràn đầy ác độc, dung nhan vạn vạn. Một màn như vậy hoàn toàn là một ở trên trời, một nơi mặt đất, chỉ là nhân tài càng ôn nhu càng nguy hiểm, mà những người hay giương ngang mũi vuốt là ngu xuẩn nhất, nhưng là trong mắt chỉ tức giận mà thôi.

“Tam muội, làm sao vậy? Không chịu nổi tịch mịch nên đi ra? Cẩn thận cảm lạnh.” Trong mắt Phong Vân Nhã tràn đầy ghen tị, nè nén phần nộ xuống, nhìn Phong Vân Ngao thông thả đến gần, nhỏ giọng mở miệng nói.

“Có nhiều mẫu thân tiện nhân liền có nhiều nữ nhi tiện nhân. Một ngày không đi quyến rũ nam nhân liền không nhận được.” Tiểu Thất phía sau Phong Vân Nhã nhìn Phong Vân Ngao lạnh nhạt nhìn không có lên tiếng, trong mắt hiện lên tia áy náy, mang theo giọng điệu khinh thường nói.

“Tiểu Thất!” Khóe miệng Phong Vân Nhã nhếch lên, mắt híp quát lớn một tiếng, xoay người đối diện với Phong Vân Ngao, nói: “Muội muội, không cần để ý, ty ty quần áo bất nghiêm, ngoài trời có chút lạnh, bị đông lạnh rồi.”

Vân Linh cười nhạo một tiếng, đôi chủ tử tự biến tự diễn, trong lòng cực kỳ không cam lòng vì Phong Vân Ngao. Mỗi ngày đều bị bọn họ tìm đến gây chuyện, thật sự tưởng rằng bọn họ là người dễ khi dễ? Đây không phải rõ ràng là nói chủ tử là người phóng đảng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nằm Gai Ném Mật, Nhẫn Nhục Chịu Đựng (2)

Phong Vân Ngao đứng ở đó nhìn cửa phòng, cô không xoay đầu cũng không nói gì, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, nhưng cũng che giấu không được tia lãnh ý, xoay người nhìn Phong Vân Nhã nói: “Hiện giờ nhị tỷ là một trong ba đại tài nữ, nói vậy là cực kỳ được sủng ái, càng hiểu biết nhiều lễ tiết, nói vậy ty tỷ nên đi thỉnh giáo nàng mới phải.” Trong ôn nhu mang theo hàn ý, trong nụ cười chứa đựng sát ý.

Lửa giận trong lòng Phong Vân Nhã nháy mắt bùng nổ, vốn là phần nộ ở chỗ Phong Vân Ngao, vì được xưng là tuyệt sắc tam tài nữ nên nàng ta luôn ngồi tít trên cao, hưởng thụ ca ngai. Bản thân nàng lại giống như con vịt xấu xí, ở trong này, vốn nghĩ đang chán nản bị cười nhạo, nàng làm sao có thể tiếp tục cái giọng điệu này!

“Tam muội, không biết dòng chính thứ khác biệt sao?” Phong Vân Nhã cười lạnh đến gần Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy tức giận, rốt cuộc che giấu không nổi nữa, Tiểu Thất phía sau níu Phong Vân Nhã, đáng tiếc nàng ta vì tức giận nên xem nhẹ.

Ánh mắt Phong Vân Ngao biến đổi, khóe miệng giương lên ý cười hàm xúc, trong nháy mắt tay phải vẩy Vân Linh lui xuống, từ từ ngẩng đầu nhìn Phong Vân Nhã, mở miệng nói: “Dòng chính thứ có khác? Chẳng lẽ còn hơn cả tình ty muội sao?” Đôi mắt trong veo rất nhanh hiện lên một tia u ám, chỉ tiếc nữ tử chặn đường cướp giật nào đấy không chút nào chú ý mà thôi, ngay cả mấy ám vệ trong bóng tối cũng không có một ai chú ý tới.

“Chẳng lẽ không ai dạy ngươi lễ tiết sao? A... đúng rồi, muội muội trái lại đã quên?” Trong mắt tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, Phong Vân Nhã đứng trước mặt nhìn nàng, tiếp tục nói: “Dòng chính thứ có khác, nếu là người như vậy ra ngoài, đúng là làm cho Phong gia chúng ta mất mặt. Xem ra ty tỷ nên dạy tam muội lại một chút rồi.” Ánh mắt Phong Vân Nhã chớp lóe, giờ tay lên, không có nhìn Phong Vân Ngao đang đảo mắt qua người nấp phía sau cây đại thụ ngoài tường, tốc độ che dấu cấp mắt u ám, rất nhanh hay tay đã hơi buông ra, trực tiếp “Bốp.” Phong Vân Nhã hung hãn tát vào trên mặt Phong Vân Ngao một cái.

Sát khí trên người Vân Linh phía sau Phong Vân Ngao rút cuộc ẩn giấu không được, nếu không có chủ tử cảnh cáo chỉ sợ nàng đã sớm giết chết nữ nhân này rồi. Chết tiệt. Chẳng lẽ mấy năm nay nàng ta áp bức còn chưa đủ hay sao?

Phong Vân Ngao theo phản xạ che lại hai má, trong mắt tràn đầy thương tâm nhìn Phong Vân Nhã, mang theo giọng điệu băng lãnh nói: “Tỷ tỷ?”

“Lần này tốt lắm, rốt cuộc cũng biết cúi đầu, nhớ kỹ, dòng chính thứ có khác, nhìn thấy tỷ tỷ ta thì phải biết hành lễ.” Mang theo một phần đắc ý, một phần khinh thường, nhìn lướt qua Phong Vân Ngao, nhẹ xoa xoa tay mình “Ai nha, tay đều đau muốn chết rồi.” Ánh mắt hung hăng trắng mắt liếc Phong Vân Ngao một cái, liền xoay người nhảy mất.....

“Tỷ tỷ đây là nói dòng chính thứ khác biệt có thể đánh bại tỷ muội tình thâm hay sao!” Lời nói mang theo bi thương, vang bên tai Phong Vân Nhã. Phong Vân Nhã nường mảy, cảm giác âm thanh này có chút không thích hợp, ngó ra một hồi, xoay người lại nhìn đôi má trắng nõn như ngọc có dấu tay hồng hồng, càng tỏ ra đắc ý, xem nhẹ phần cảm giác không được tự nhiên kia, mang theo đắc ý gật đầu.

“Tỷ tỷ cũng không còn biện pháp, đây là lễ tiết, ta sợ tam muội ra ngoài không ngẩng đầu lên được, muội muội cũng không nên ghi hận tỷ tỷ.” Trong mắt lại không còn tức giận, có thể phát tiết ra ngoài cảm giác không tề.

Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, nhìn phía sau cây đại thụ trống không, cảnh lá lay động, hàn ý trong mắt lóe lên, nhìn Phong Vân Nhã đắc ý, khóe miệng nhếch lên, mở miệng nói: “Chẳng lẽ tỷ tỷ đã quên 5 năm trước, mẹ ta, Nguyệt Nhiễm là lấy thân phận thê tử tiến vào Từ Đường Phong gia, ghi vào gia phả?” Thân hình Phong Vân Nhã sững sốt, sắc mặt đỏ bừng, không đợi nàng ta mở miệng, Phong Vân Ngao tiếp tục nói “Dòng chính thứ có khác? Tỷ tỷ, cho dù ngươi lớn tuổi hơn ta, nhưng mà quý cù là không thể phá, ngươi vừa nói cho ta biết, không phải đã quên?.....A, muội muội không ngại nhắc nhở một chút.” Ánh mắt đột nhiên thay đổi, băng lãnh thị huyết tàn nhẫn giống như sứ giả Địa ngục nhìn Phong Vân Nhã.

Phong Vân Nhã lui về sau mấy bước, ánh mắt kia thật đáng sợ. Mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng là vừa vặn cảm giác không giống vừa rồi. Đột nhiên ý thức được bản thân vậy mà lại bị kẻ tiện nhân như phế vật cái gì cũng không hiểu này dọa sợ, sắc mặt càng thêm không chịu nổi, vậy mà nàng ta còn nói đến chuyện 5 năm trước mẫu thân nàng chịu nhục. Phong Vân Nhã vốn đang cao hứng, cảm xúc đột nhiên thay đổi, hung tợn nhìn Phong Vân Ngao “Mẫu thân ta vẫn như cũ là thê tử. Mà ta, vẫn như cũ là dòng chính nữ.”

“Vậy ngươi nói sau khi mẫu thân ngươi mất có thể nhập vào gia phả hay không? Hừ?” Âm thanh lạnh nhạt vang vọng trong trang viện cũ nát, giống như tiếng vọng thị huyết.

Phong Vân Nhã che giấu kinh ngạc trong lòng, nhìn Phong Vân Ngao hiện lên ác độc, không chút nào che giấu hận ý đối với Phong Vân Ngao, quả nhiên là nữ nhi của kẻ tiện nhân!

Phong Vân Ngao căn bản không để ý nàng ta, khóe miệng nhếch lên, vuốt ve dấu tay bên má, trong mắt hiện lên tia u ám. Màn kịch này tốt nhất đừng làm cho nàng thất vọng. Trong lòng chột lóe lên tia chờ mong, nàng thật sự hi vọng trận diễn trò này được viên mãn, mà nàng cũng là người đứng giữa màn kịch này.

Nhìn thân thể Phong Vân Nhã tới gần, sát ý trong mắt Vân Linh rút cuộc không che giấu được, thân thể vừa động, đợi cho nàng hoàn hồn thân thể đã đứng trước mặt Phong Vân Nhã, một tay bóp chặt cổ nàng ta, khuôn mặt trẻ con tràn ngập hồn nhiên không chút nào che dấu về thị huyết, mở miệng nói: “Phong Vân Nhã, chủ tử đối với ngươi tôn trọng, cũng không phải ta, Vân Linh ta đã sớm muốn giết ngươi. Suy nghĩ một chút bản thân có bao nhiêu phân lượng, nếu không chết xuống Địa ngục cũng không biết vì sao lại chết, như vậy thật không tốt rồi.” Thành công nhìn Phong Vân Nhã hoảng sợ, kiềm chế ý định muốn giết nàng ta lại, từ từ buông lỏng tay ra, trở về đứng phía sau Phong Vân Ngao.

“Khụ khụ. . . .” Phong Vân Nhã lập tức hô hấp hít lấy không khí mới mẻ, hai tay che cổ, trong mắt là sự hãi vô pháp che giấu, nháy mắt vừa rồi nàng thật sự cho rằng mình sẽ chết. Nhưng mà trong mắt nhanh chóng bị đồ kỳ thay thế, nhìn Phong Vân Ngao cái gì cũng không bằng nàng, nhưng mà lại được lão quân gia tôn trọng, càng được nha hoàn tốt như vậy. Nhưng mà có một số việc không thể biểu hiện ra ngoài, nàng biết, nếu không nàng cũng sẽ không thể yên ổn sống đến bây giờ.

“Hừ! Tiểu Thất, đi!” Phong Vân Nhã lườm Phong Vân Ngao một cái, sắc mặt nhìn Tiểu Thất càng thêm khó coi, không nói thêm gì hung hăng xoay người nhanh chóng rời đi.

“Chủ tử, chờ ta một chút. . .” Vân Linh nhìn Phong Vân Nhã rời khỏi, trong mắt nhanh chóng che dấu sát ý, lo lắng nhìn dấu tay trên mặt Phong Vân Ngao, nói xong nghĩ muốn về phòng lấy dược, lại bị Phong Vân Ngao ngăn cản.

“Không cần, Linh, ngươi xem ta không phải vẫn rất tốt không phải sao?” Âm thanh sâu xa, không biết là đang tự nói với bản thân hay vẫn là nói Vân Linh, hoặc là những người khác. Không để ý Vân Linh tự trách, xoay người, từ từ đi vào trong phòng. Cũng không nhìn thấy, trong mắt nàng có một phần chờ mong, còn chờ mong cái gì có lẽ ngay cả chính nàng cũng không biết. Bởi vì nàng cho rằng nàng là người xem diễn mà không phải là người diễn trò.

Ban đêm, trên mặt Phong Vân Ngao đã sưng lên, trong mắt Vân Linh lóe ra lệ quang, cố gắng không để ý tới, cảm tin tức trong tay đến gần Phong Vân Ngao đang ở bên cửa sổ, có chút nghẹn ngào mở miệng nói: “Chủ tử, Dạ truyền đến tin tức, mọi tin tức của Sở Vân quốc đều ở đây.” Đưa tài liệu trong tay cho Phong Vân Ngao, rút cuộc không nhìn nổi khuôn mặt Phong Vân Ngao “Hu hu....Chủ tử, người thoa dược đi, hu hu.....”

Phong Vân Ngao cười nhạt một tiếng, trong mắt vẫn như cũ trong veo mà lạnh lùng, nhưng vẫn có chút nhiệt độ. Nhìn khuôn mặt trẻ con, người ngoài gọi là một trong tứ đại quý sai lại như một tiểu hài tử khóc rống. Rốt cuộc thỏa hiệp, mở miệng nói: “Được rồi, khóc cái gì, chờ chủ tử ngươi chết hẳn khóc đi, khi đó có thể khóc lâu một chút.” Trong mắt không hề che giấu ý trêu chọc.

Vân Linh mặc dù nhìn thấy, cũng rất nghiêm chỉnh nói cho nàng biết “Hừ, không khóc, khi đó tuyệt đối không khóc. Lúc đó chủ tử xinh xắn hẹp hòi rầm rũi rồi cuộc không cần áp bức mấy tiểu cô nương tội nghiệp chúng ta rồi.” Miệng nhỏ nhếch lên, ánh mắt lộ ra vui vẻ, rất nhanh lấy ra được trị thương, thoa lên giúp Phong Vân Ngao.

“Hẹp hòi rầm rũi?” Phong Vân Ngao có chút âm trầm nhìn nha đầu được một tắc lại muốn tiến một thước này, đặc biệt âm trầm, nhưng mà người nào đẩy thần kinh thô, tự động xem nhẹ, nhìn chủ tử nhà mình, mở miệng nói: “Hừ, chẳng lẽ không đúng? Chúng ta đều là những trẻ nhỏ lao động cực khổ lại không có bạc, lao động miễn phí.” Vân Linh bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn Phong Vân Ngao.

Khóe miệng Phong Vân Ngao co rút, nàng có thể nói, nàng là chủ tử bị thuộc hạ áp bức không? Nàng thật sự là một phân tiền cũng không có, bạc gì gì đó, quá xa xôi rồi. Phong Vân Ngao đau lòng mở ra một cái Quỷ môn, thật là chưa từng có một đồng bạc nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Là Tấm Uyên Ương Hay Là Thủ Thân Như Ngọc

Phong Vân Ngao cầm lấy tài liệu trong tay, từ từ đảo qua, thân thể dần dần lạnh lùng, khóe miệng lại giương lên một nụ cười lạnh, Tư Đồ gia!

Phong Vân Ngao nhìn trang đầu tiên trong tài liệu nói về tin tức Tư Đồ thái hậu của Sở Vân quốc, ánh mắt thâm thúy, khóe miệng giương lên nụ cười nhẹ, cười nhẹ. Thời gian năm để cho nàng hiểu rõ thế cục của Sở Vân quốc là thiên hạ của Tư Đồ gia mà không phải là thiên hạ của hoàng gia!

Nhìn những tin tức này vẫn làm cho nàng kinh hãi. Tư Đồ Dương, thừa tướng Sở Vân quốc, 44 tuổi, quyền cao chức trọng, quyền thế trong triều rất cao, nhân mạch rất rộng. Trên cơ bản, tất cả sự tình trong triều đình đều phải trải qua cho phép của hắn mới có thể thi hành. Mà thái hậu Tư Đồ Ninh, 42 tuổi, nắm giữ quyền lực hậu cung, còn có một lực lượng bí mật không muốn người khác biết. Hoàng thượng Lân Doanh, 35 tuổi, không hề có thực quyền, hoặc có thể nói là yếu đuối vô năng. Ngay cả người mình yêu cũng bảo vệ không được, nhìn nàng chết đi, thậm chí là hoàng tử được sủng ái cũng trong vòng một đêm trở nên si khờ, cũng là Ngốc Vương khủng bố hiện tại. Những sự việc này đều phát sinh vào 15 năm trước, Phong Vân Ngao nhíu mày, một hài tử 3 tuổi trong một đêm trở nên si khờ? Thật sự có khả năng sao? Nếu hắn không thật sự ngu ngốc, có phải đã chết hay không? Trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy nghi hoặc, cực kỳ chú ý tới cái Ngốc Vương này. Vương gia ngu ngốc trong 15 năm qua vẫn được sủng ái, hoàng thượng yếu đuối lại có thể bảo vệ hắn bình yên vô sự? Có lẽ không phải đơn giản như vậy.

Phong Vân Ngao sửa sang lại tin tức trong đầu, quyền thế của Tư Đồ gia quá lớn, trước kia là do nàng xem nhẹ, xem ra toàn bộ phải bắt đầu lại từ đầu. Phải tuyệt đối bí mật, mà chuyện này thật sự không đơn giản, trong này dường như là còn có cái gì.....

"Chủ tử? Có phải là có chuyện gì hay không?" Vân Linh không còn vẻ cười đùa, trong trẻo mà lạnh lùng nhìn một bàn tay của Phong Vân Ngao gõ gõ cửa sổ.

"Không có gì." Phong Vân Ngao vừa muốn nói gì, thoáng nhìn thấy bóng người ngoài cửa viện, khóe miệng nhếch lên. Xem ra, tưởng kịch bản ngày đã đến lúc thu hoạch thành quả, một tát này của nàng cũng không phải nhận không nha. Trong mắt lóe lên tia lãnh ý, mang theo dây đặc sát khí, dù là Vân Linh vẫn luôn đi theo bên người nàng cũng không khỏi đông cứng một trận, xem ra chủ tử nhà mình lại nhìn tới thứ gì đó rồi. Chỉ là lần này Vân Linh không đoán đúng, không phải là đồ vật, mà là muốn chứng minh một chuyện, nếu không có vài thứ đúng là rất khó đi làm.

"Chủ tử, quân gia tới." Vân Linh nhướng mày, không có ra ngoài xem, chỉ nghe cước bộ biết là có người tới.

Vân Linh nhìn nhìn quân gia đã tiến vào, ánh mắt chớp lóe, lui ra ngoài, không nói gì thêm, chỉ là trên mặt tràn đầy vẻ không hồn giận.

Phong Vân Ngao giống như không thấy được lão quân gia đã tới, nhìn ngoài cửa sổ trái lại tự nói: “Sao rất nhiều, nhưng mà vĩnh viễn không vượt qua mặt trăng, đó là bởi vì ánh sáng phát ra đều dựa vào mặt trăng phát quang, khoảng cách đối với chúng ta quá mức xa xôi.” Thật là mặc danh kỳ diệu mà nói, lại làm cho thân thể quân gia đông cứng lại, ánh mắt cứng ngắt, hiện lên một tia hàn ý, trong nháy mắt lại che giấu mất.

"Thiếu Tướng quân nói, thỉnh tiểu thư đến thư phòng một chuyến." Trên mặt vẫn mang theo nụ cười hiền lành, trong mắt tràn đầy quan tâm đối với Phong Vân Ngao. Phong Vân Ngao vốn không nhìn ông ta, vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ, bầu trời màu tím giống như tiên cảnh mộng ảo, sinh động nhảy múa.

Nụ cười trên mặt lão quân gia Vương Phúc sắp cứng ngắt, Phong Vân Ngao đột nhiên đứng dậy xoay người, mở miệng nói: “Đin thôi, Vương bá bá ở phía trước dẫn đường đi.” Trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, đối với Vương Phúc gặt đầu một cái.

Ánh mắt Vương Phúc chớp lóe, rất nhanh xẹt qua, nhưng mà không thoát được cặp mắt của Phong Vân Ngao. Đơn giản lúc Vương Phúc xoay người nháy mắt xem nhẹ tà khí trong mắt Phong Vân Ngao, cũng khiến ông ta xem nhẹ nàng, đánh giá cao bản thân.

Phong Vân Ngao đi theo Vương Phúc biến mất tại cửa, Vân Linh nấp ngoài cửa đột nhiên hiện thân, dưới ánh đèn sắc mặt tràn đầy khủng bố cùng sát khí. Bên ngoài cực kỳ tôn kính, nhưng trong lòng tất cả đều khinh thường cùng xem thường chủ tử. Một lão già mà có thể tùy ý tiến vào khuê phòng tiểu thư, đây là việc nên làm? Trong mắt mọi người, chỉ là muốn trêu đùa chủ tử đi.

Khóe miệng Vân Linh treo lên nụ cười gian trá, biến mất trong bóng đêm....

"Tiểu thư mời vào trong!" Vương Phúc dừng bước trước cửa thư phòng, hơi nghiêng người qua một bên nói.

Phong Vân Ngao không nói gì, thẳng tiến vào thư phòng, đẩy cửa ra, người ngồi trước bàn sách cầm cái kia tên là bút lông gì đó, làm bộ như thâm trầm, khoa tay múa chân. Kỳ thật Phong Vân Ngao thật sự có chút không biết nói gì, tuy nàng cầm kỳ thư họa đều không thông, nhưng đáng tiếc nàng vẫn phân biệt được cái gì là bút lông, cái kia chỉ có ba cọng lông cũng được gọi là bút lông sao? Mặt khác, trên bàn kia là cái gì? Nếu cặp mắt Phong Vân Ngao không nhìn lầm mà nói, đó chính là bức màn phòng ngủ của ông ta. Khóe miệng Phong Vân Ngao co rút, không nói thêm gì, ngồi xuống một bên, nhìn người đang "Về tranh", bởi vì nàng biết đi quấy nhiễu ông là cực kỳ xấu hổ.

"Phong Vân Nhã là chuyện gì xảy ra?" Phong Chiến Quân để cây bút trong tay xuống, thời điểm nhìn đến mặt Phong Vân Ngao, hai tay hơi thả lỏng, giống như nhẹ nhàng thở ra, giọng điệu lại càng thêm băng lãnh. Ông nhìn chằm chằm Phong Vân Ngao, giống như ngay sau đó muốn đâm thủng nàng.

Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, tâm tình lập tức tốt lên, khóe miệng nở nụ cười, mở miệng nói: "Phong Vân Nhã? Ta mới 11 tuổi, nhỏ như vậy thì có thể làm gì? Ngay cả chữ cũng không biết viết nha. A, cái trên bàn kia là bút ba lông sao? Vân Ngao đều không biết." Ánh mắt muốn bao nhiêu ủy khuất có bao nhiêu ủy khuất, đáng tiếc, người lạnh lùng như ông ta, thật xin lỗi đã nhận thấy khóe miệng trên choker của nàng.

Phong Chiến Quân nhướng mày, sắc mặt vẫn băng lãnh, trong nháy mắt càng thêm băng lãnh, "Chỉ cần ngươi không đuổi Lão sư đi, tùy tiện ngươi." Nói xong xoay người, nhìn bút lông vừa mới dùng, ánh mắt chớp lóe, thân thể không dấu vết cứng đờ. (Kẹo: Aiz, bút ba lông? Tội Phong tỷ nghĩ ra từ này, ông già PCQ kia chắc tức muốn ói máu quá)

Phong Vân Ngao bẹp bẹp miệng, không thể không nói tuồng diễn này rất thành công, bắt quả ánh mắt lạnh lùng, nàng không thích bị người khác xem mình diễn trò.

"Đi ra ngoài đi, về sau chú ý!" Phong Chiến Quân lạnh lẽo nói.

Phong Vân Ngao không nói nữa, yên lặng rời khỏi thư phòng, đi tại trên đường nhỏ hẹp. Trong bóng đêm, không ai nhìn đến vẻ mặt của nàng, vừa mới đó là động tác yên tâm, bàn tay nhỏ không dấu vết sờ sờ mặt. Dấu tay này tuy nói cực kỳ làm nàng tức giận, nhưng cũng là giúp đỡ. Nhưng mà không thể buông tha cho Phong Vân Nhã, thiếp của nàng như thế nào có thể không đòi lại đây.

Nếu là trước đây còn hoài nghi, lần này nàng xác định, mẹ nàng không có chết, hơn nữa cũng là bị Phong Chiến Quân giết đi, hoặc là nói, Phong Chiến Quân có gì đó không thể nói ra, hoặc là bị uy hiếp. Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, vừa rời trong phòng vẫn còn một người, tuy nội lực của nàng không phải rất cao nhưng nếu so về ẩn nấp, nàng xưng đệ nhị không ai dám nhận đệ nhất!

Lúc này trong Tư Đồ phủ ——

"Thừa tướng đại nhân, không có tìm thấy lệnh bài, một phần cũng không phát hiện." Thượng thư Loan im lặng, trên mặt mang theo nỗi hời hợt, cúi đầu báo cáo với thừa tướng Tư Đồ Dương âm trầm trước mặt.

"Chưa thấy?" Tư Đồ dương chỉ là có chút kinh ngạc, nhưng không có tức giận. Mày kiếm, mắt ưng, vừa nhìn là biết người thông minh lanh lợi, nhìn thượng thư đang khấn trương, khóe miệng nhếch lên nói: "Không có gì, tiếp tục theo dõi, người trước tiên lui xuống." Im lặng phát tay bảo Loan lui xuống.

"Ra ngoài." Bên trong phòng chỉ còn lại một mình Tư Đồ Dương, nói vọng vào trong gian phòng trống trơn, "Nói với nàng, sự tình có chút không thích hợp, cần bản không có tung tích của lệnh bài!"

Bóng đen chợt lóe, bên trong gian phòng lại khôi phục an tĩnh.

Trong bóng đêm mang theo chút đỏ ửng, giống như còn đang nổi lên cái gì.

"Linh, người nói xem không phải mọi người ai cũng sẽ đi tắm rửa?" Phong Vân Ngao ngồi trên giường nhìn Vân Linh bưng nước ấm vào cho nàng, hồi lâu nhả ra một câu.

"Ách" Vân Linh dừng lại, "Chủ tử, tâm tình người rất tốt?" Ý tứ giống như người cực kỳ nhầm chán. Đáng tiếc nàng không có can đảm.

"È hèm, có phải hay không trước khi đi ngủ đều tắm rửa?" Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, dường như nghĩ đến cái gì, sắc mặt trầm xuống, đột nhiên biến mất ở trong phòng, lưu lại Vân Linh một mình lơ mơ đứng ở kia.....

Trong đêm tối, Phong Vân Ngao theo trí nhớ đi tới giữa một cái sân viện, nhìn thấy ánh sáng lóe ra trong phòng, trực tiếp vươn hai tay đẩy, theo cửa sổ nhảy vào, nhất thời cứng ngắt tại chỗ, một màn nhìn thấy làm cho người ta phun máu....

Phong Chiến Quân đứng trước giường, thân thể trần như nhộng, trong phòng không có bất kỳ miếng nước nào. Một bàn tay đặt trên bắp đùi, cúi đầu nhìn hạ thể vênh cao, nghe được tiếng động, quay người, vì thế biến thành một màn mắt to trừng mắt nhỏ.

Phong Vân Ngao nháy mắt mấy cái, trong mắt lóe lên kinh ngạc, không đợi Phong Chiến Quân hỏi hèn, một người nào đó là sắc nữ ẩn hình mở miệng nói: "Thì ra là có ham mê này, người tiếp tục đi, ta chỉ là đến xem người đang tắm uyên ương hay vẫn thủ thân như ngọc mà thôi." Ánh mắt lóe sáng, khóe miệng nhếch lên, hai tay duỗi ra, ý bảo người cứ tiếp tục. (Kẹo: Haha....chết cười với Phong tỷ, bắt gặp người ta đang tự an ủi còn có thể thần

nhien mặt không đỏ, tim không đập nhanh, còn thuận miệng nói đến kiểm tra, rồi kêu tiếp tục. Tiểu nữ bái phục bái phục)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Minh Vương Minh Vực

Phong Chiến Quân nhất thời hồi hồn, lại nghe được lời nàng nói, sắc mặt nhất thời đỏ bừng, không biết là nên tức giận hay là xấu hổ. Nhìn nữ nhi nhà mình như cũ vẫn đang quan sát ông, ánh mắt đông cứng, không đợi mở miệng lần nữa, thân thể liền đông cứng tại nơi đó....

"Ặc, đáng người như vậy cũng không tồi, vạm vỡ, làn da rất tốt, cực kỳ bóng loáng." Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, từ từ đến gần, bàn tay nhỏ ấn một cái "Ừ, cực kỳ bóng loáng, không tồi, eo thon nhỏ, không tồi, ừ, chỉ là cái tiểu tướng quân quá.....quá 'xinh xắn'." Phong Chiến Quân rốt cuộc xoay người lại, nhìn nữ nhi còn đang lải nhải trước mặt, không ngừng nhìn hạ thể của ông mà bình luận. Nhất thời phong độ cái gì cũng đều bay sạch, nét mặt già nua khó xử nháy mắt chuyển thành tối đen. Phong Vân Ngao ý thức được chuyện xấu liên phi thân theo cửa sổ rồi khỏi, chỉ nghe một tiếng thét điên cuồng "Xú nha đầu nhà người!" Chung quanh vài trăm dặm lực sát thương, làm cho người ta còn tưởng có cái thâm cừu đại hận gì.

Trong đêm tối Phong Vân ngao đi lại như ở ban ngày, trở lại phòng, nhìn thấy Vân Linh đã thu thập xong, khoe miệng nhếch lên, nhìn ra được tâm tình nàng rất tốt. Khoe miệng Vân Linh co rút, nghe được tiếng hét khàn cả giọng kia, nàng liền biết thời điểm tâm tình chủ tử tốt liền không an ổn, nàng hoài nghi chủ tử có phải là sắc lang ẩn hình hay không.

"Người đâu không quan tâm chủ tử nhà của người?" Ánh mắt Phong Vân Ngao liếc một cái, căn bản không có lý lẽ cực kỳ nguy hiểm nhìn Vân Linh nói.

Thân thể Vân Linh cứng lại, cười tit mắt quay đầu, nhìn chủ tử nhà mình cười đến âm hiểm, mở miệng nói: "Không, không có." Thật ra nàng muốn nói: Thời điểm chủ tử tính kế, người nào có thể là đối thủ của người. Đáng tiếc nàng không dám nói ra, aizzz, khuất phục dưới uy quyền.

Phong Vân Ngao không nói gì nữa, nhìn giường đã trải xong, lầm bầm nói: "Đối với người công thành danh toại, trong lòng người là phú quý." Thân thể Vân Linh đông cứng một trận, không nói gì.

Hôm sau, ngựa xe như nước, người đến người đi, hoặc là nói ngàn dặm không ngõ hẻm. Hôm nay là ngày 20 tháng 3, là ngày thiên hạ đệ nhất danh kỹ diễn xuất. Tuy nói chỉ có thể đứng nhìn, nhưng mà có thể có phúc cho lỗ tai ăn no trái lại không uống cuộc đời này. Ba năm mở lên, vô số quan lại quyền quý tranh nhau mời đều bị cự tuyệt, nhưng mà cực kỳ ngoài ý muốn, không ai dám đến Bách Hương Lâu khiêu khích. Bởi vậy hàng năm ngày 20 tháng 3 đều là ngày bọn họ chờ đợi, chính xác mà nói là ngày nam nhân chờ đợi, nữ nhân ghen ghét.

Bên ngoài Bách Hương Lâu đã bật kính người, thậm chí đến góc tường cũng chặt kín. Người không có tiền chỉ có thể lẳng lặng ngồi bên ngoài lắng nghe, lẳng lặng chờ đợi.

Ngoài cửa vốn là âm thanh ồn ào đột nhiên chợt yên lặng, mọi người từ từ tại vài ánh mắt lạnh tự động tránh ra một con đường. Chỉ thấy người cầm đầu mang mặt nạ ngân ngọc, ánh mắt đen như mực lạnh lẽo, toàn thân áo bào trắng không nhuộm bụi trần. Rõ ràng không có cảm giác nguy hiểm, lại làm cho người ta không dám tiếp cận. Hai vị hắc y hai bên, một người có ánh mắt hoa đào, môi hồng răng trắng, khoe miệng nâng lên nụ cười. Một người khác thì lãnh khốc thị huyết, không hề cười. Ba người bước xuống xe ngựa, nháy mắt liền hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Bên trong lầu ba một trong tứ đại lầu, Tây Các lầu, ngân ngọc mặt nạ, ánh mắt đen như mực tùy ý nhìn xung quanh, y bào màu trắng tuyết thê, ngao nghể liêu liêu. Chỉ là đang bắt chéo hai chân, một tay cầm bình rượu, không phải ly rượu mà là bình rượu, miệng phát ra âm thanh bẹ bẹ, hoàn toàn phá hủy hình tượng hoàn mỹ. Ngoài cửa, mỹ nhân ôn nhu, lục y phát phối, vẻ mặt hắc tuyến nhìn chủ nhân nhà mình đang ôm bình rượu không buông tay, rất cuộc nhện không được "Chủ tử, người hôm nay nể mặt ta chút đi." Vì sao vừa tới nơi này của nàng liền chỉ biết uống rượu.

Dưới mặt nạ ngân ngọc rõ ràng là Phong Vân Ngao, trước mặt lục y mỹ nữ hôm nay là nhân vật chính đệ nhất danh kỹ, hoặc là nói là Vân Thanh. Phong Vân Ngao nhìn nhìn bình rượu, lại nhìn lục y mỹ nhân ngoài cửa, không hề để ý nàng, tiếp tục uống. Sắc mặt Vân Thanh bắt đầu đỏ, nhướn mày, nhìn cảnh tượng an tĩnh phía dưới, biến sắc, đồng thời Phong Vân Ngao vẫn ôm bình rượu nhìn về phía Vân Thanh đang cứng ngắt trước cửa, mở miệng nói: "Đến đây, Thanh, người cũng cần phải trở về."

Minh Vương Điện hạ Minh vực, chúng ta rốt cuộc gặp mặt!

Ánh mắt chớp lóe, lại khôi phục dáng vẻ say khướt, vẻ mặt Vân Thanh ngoài cửa cứng đờ một trận, nghe Phong Vân Ngao nói, lập tức xoay người về phòng. Mở ra ám cách phía sau cửa, vách tường phía sau ken kết di động, chỉ đủ cho một người tiến vào, bóng dáng Vân Thanh chớp lóe, trong gian phòng yên lặng, tiến vào ám đạo.

Phía dưới, nam tử áo đen lãnh khốc nhìn đầu người chỉ chít tiến lên bên tai Minh vương, mở miệng nói: Chủ tử, Lam Ma ở trên lầu chờ, Đông Các lầu."

Minh vương đeo mặt nạ ngân ngọc nhìn lướt qua Tây Các lầu, "Ừ" một tiếng, nâng bước đi không để ý tới ánh mắt của mọi người, đi lên lầu. Hai người phía sau vẫn như cũ yên lặng đi theo.

Bên trong lầu Bách Hương Lầu đậm nhiên tươi mát, lầu một ngư long hỗn tạp, cơ bản là loại người gian hồ hiệp khách. Lầu hai là người có quyền có thế. Lầu ba chỉ có bốn gian phòng. Tây Các lầu là Phong Vân Ngao, Đông Các lầu là Minh vương, còn lại Nam Các lầu là Lãnh vương Sở Vân quốc, Bắc Các lầu là một nam tử thần bí, không hề tra được tin tức gì.

Tầng lầu đều có lục sắc bảo hộ, toàn thân lục sắc, ngay cả mạn che mặt cũng là lục sắc, xưng là Lục Ảnh.

Về phần lầu cao nhất, là chỗ của lầu chủ Bách Hương Lầu cùng Thanh Hương, Hồng Ảnh vệ phụ trách toàn bộ việc bảo hộ, là người tàn nhẫn thị huyết, không người nào dám trêu chọc.

Đông Các lầu ——

"Ai ui, ngọn gió nào có thể thổi người đến đây." Toàn thân lam sắc, nam tử xinh đẹp nhìn Minh vương mang mặt nạ ngân ngọc, trêu đùa nói.

"Đúng là thiếu ngược!" Nam tử mặt than lãnh khốc nói một câu, ánh mắt không hề xoay chuyển, ngay cả nhìn cũng không có nhìn hân, nhìn kỹ lại thật sự thấy khinh bỉ.

"Ha ha ha." Sau lưng nam tử xinh đẹp, Tao Bao trực tiếp bật cười, nhìn hai người, mở miệng nói: "Lam Lam, lại không nhớ bản thiếu gia nha." Xoay người, đi tới chỗ không xa vút mị nhãn, âm thanh mị hoặc, cực kỳ có lực hấp dẫn. Đáng tiếc, lam y Lam Ma nhìn người không ngừng ồ ồ làm dáng, hai tay sờ soạng cánh tay, toàn thân đông cứng một trận, về mặt khinh thường nói: "Tao Bao, có phải mấy ngày nay lãnh khốc nam nhân trong nhà ngươi không có thỏa mãn người? Aizzz, thật ra bản thiếu gia có thể thiện tâm thỏa mãn ngươi." Trong mắt tràn đầy thương hại.

Minh vương ngồi gần bên cửa sổ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tây Các lầu, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ đang cầm bình rượu so với nàng còn lớn hơn ừng ực uống. Đôi mắt xoay tròn chuyển động, không tự giác Minh vương giương lên nụ cười thần nhiên, liền chính hân cũng không có phát hiện, nhất thời ánh mắt hai người chống lại nhau..... (Kẹo: Ê, tên Minh vương gì gì kia, đập ngay cái ý nghĩ xấu xa vs Phong tỷ nhà ta, Phong tỷ là của Lãnh ca, đã được đóng dấu quyền sở hữu vĩnh viễn rồi)

Lãnh khốc xinh đẹp, bề ngoài kiên cường, đây là Phong Vân Ngao; khát máu cuồng vọng, bày mưu tính kế, đây là Minh vương. Vương cùng vương chống lại nhau, nháy mắt tia lửa bắn ra, không chút nào nhường nhịn, giống như là hai người đã đấu nhau thiên vạn lần. Trong Đông Các lầu, thân thể ba người cứng một trận, nhìn Minh vương tản ra lãnh khí, lúc này có phần không biết ra sao, theo tầm mắt nhìn lại, giống nhau là mặt nạ ngân ngọc, giống nhau là một thân áo bào trắng, giống nhau có ánh mắt thị huyết. Dù cách nhau khác xa, nhưng quả thật là cực kỳ giống nhau, tới cùng là ai vậy? Lãnh khí càng tăng lên, mấy người nhìn lại.

Nhìn qua bóng dáng nhỏ xinh quơ quơ bình rượu trong tay, liếc mắt một cái, tiếp tục uống rượu của hân....

Lần đầu tiên đối chiến cứ như vậy bị người mê rượu nào đó xem nhẹ, đồng thời cũng khơi dậy hứng thú thị huyết biến thái trong lòng của vị nào đó, ánh mắt chớp lóe, Minh vương nhìn bóng dáng nho nhỏ kia, nhàn nhạt nói một câu: Đã lâu không gặp vật nhỏ, xem nhẹ ta sẽ phải trả giá thật nhiều. Chỉ là không có ai nghe thấy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ngọc Diện Độc Thân

Yến hội này chỉ buổi tối mới có thể chân chính bắt đầu, Thanh Hương mới có thể chân chính xuất động, nhưng mà bây giờ mới chỉ là buổi sáng mà trong lầu đã ngồi đầy người.

Ánh mắt Minh vương lập lóe bất định, thâm trầm lạnh lùng, làm cho người ta không dám tiếp cận. Lúc này, hai vị chiến tướng của Minh vực đang ngồi trên giường, mắt to trừng mắt nhỏ, chỉ có một cái giường, đáng tiếc đã bị người nào đó nằm lên, vì thế nam tử mặt than lãnh khốc không nói lời nào cứ như vậy nhìn chăm chăm. Về mặt xinh đẹp của Tao Bao Nam đây hắc tuyến, được rồi, ta cúi đầu xem như không thấy người.

Lam Ma nhàm chán gõ gõ cái bàn, nhàm chán đăm đăm Minh vương, nhàm chán trêu chọc lãnh khốc nam, cuộc sống này thật nhàm chán hết sức!

"Này, Hân Hân, chúng ta đến sớm như vậy làm chi? Buổi tối mới bắt đầu mà, thật là nhàm chán!" Rốt cuộc Lam Ma nhịn không được hô lên.

Minh vương vẫn như cũ nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, mở miệng nói: "Có thể đi trở về!"

"Oa oa, ta mới không cần!" Trong nháy mắt Lam Ma nhảy lên cao ba trượng. Trở về? Mới không muốn. Ông già kia hân sẽ hạ xuân được cho hân, tiếp theo là nhét nữ nhân cho hân, nghĩ tới da đầu hân liền run lên. Trở về cái rắm!

"Yến hội này cũng không tệ, ngay cả Lãnh vương cũng tới đây." Đôi mắt Minh vương chớp lóe, mang theo một phần lãnh huyết, nhìn Lam Ma nói:

“Người ở Bắc Các lâu đã điều tra được chưa?”

Trong nháy mắt Lam Ma trở nên nghiêm túc, lắc đầu, về mặt nghi hoặc nói: “Đã xuất động tất cả các thế lực để tra tìm, nhưng một chút tin tức cũng không có, người ở Bắc Các lâu không biết là kẻ nào.” Lam Ma không dấu vết nhìn về phía Bắc, thấy cực kỳ đáng tiếc, tới cùng sẽ là ai đây?!

“Bên phía Tây Các lâu, nếu như ta đoán không sai hẳn là ngọc diện Độc thần, Dạ. Chủ tử cảm giác yến hội lần này không đơn giản?” Trên giường, Tao Bao Nam xinh đẹp cúi đầu trấn định nói.

“Ngọc diện Độc thần!” Trước cửa sổ Minh vương giống như không có nghe thấy nam tử xinh đẹp nói cái gì, thì thầm, ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn chăm chăm tiểu tử đang uống rượu kia.

Phong Vân Ngạo uống rượu, cặp mắt chớp lóe, liếc mắt, không chút nào để ý, đối với cửa sổ nhắc bình rượu trong tay, tiếp tục uống. Kết quả, khỏe miệng của một vị hắc y nam tử trên lầu 4 co rút, nhìn cửa lâu đóng chặt, nói: “Chỉ là một bình rượu.” Nói xong, ánh mắt mang theo khinh thường nhìn tiểu tử áo trắng đang cầm bình rượu kia, đi đến tiến vào.

Phong Vân Ngạo chép miệng một cái, nhìn lướt qua bóng đen biến mất trên lầu. Lá gan càng lúc càng lớn rồi!

Bách Hương Lâu từ từ bị vây chặt kín, ngoài đường cái La Thành cũng dần dần có tiếng động, từ từ tiến vào trạng thái hăng ngày, nhưng duy nhất không giống nhau là đường phố Thiên Nhiên trong lành ngày thường, nay biến thành địa phương cực kỳ náo nhiệt, lại càng có tiếng tranh cãi không ngừng.

Đối diện Bách Hương Lâu, Thiên Nhiên cư, lấy trà làm vui. Mỗi ngày tiếng đàn trong Bách Hương Lâu vang lên không ngừng, bởi vậy trong này uống trà là hưởng thụ tuyệt vời nhất, giờ khắc này cũng đầy kín hết người.

Trên ghế lô lầu 4, bóng người lay động, âm thanh yếu ớt vang lên, “Đã tìm được chưa?”

“Tur Đồ gia truyền đến tin tức, là thị thiếp đã chết của phủ tướng quân, tên là Nguyệt Nhiễm.”

Trong phòng có chút mờ mờ, cửa sổ mở ra một khe hở, một nữ tử ngồi trước cửa sổ, xuyên thấu qua khe hở nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài phố. Nữ tử liếc mắt nhìn qua ba chữ ‘Bách Hương Lâu’ to đùng, phía sau lưng hắc y nhân cúi đầu cung kính đứng ở nơi đó.

“Tur Đồ gia?” Truyền ra một tiếng cười nhạo, đột nhiên nữ tử đóng cửa sổ, đứng lên, chợt lóe tới gần hắc y nhân, tản ra khí thế làm người ta sợ hãi, “Có liên quan đến nàng ta?” Mặc dù không chỉ ra bất kỳ kẻ nào nhưng hắc y nhân lại biết là ai.

“Dạ.” Cúi đầu, sau một lúc lâu hồi đáp.

“Ha ha. Xem ra, tuồng diễn này cũng không tệ lắm.” Dưới ánh sáng yếu ớt chiếu rõ diện mạo của nữ tử. Gương mặt thanh tú làm cho người ta có cảm giác mềm mại, thương tiếc. Lông mi thon dài hơi hơi chớp động, con ngươi mọng nước lóe ra tia sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt giương lên nụ cười châm chọc. Nhưng lại không có bất kỳ cảm giác không khỏe nào, ngược lại càng tăng thêm vài phần đáng thương.

Hắc y nhân vẫn như cũ không nói gì, chỉ là nhìn kỹ lại sẽ phát hiện hai tay hắc y nhân đang nắm chặt đến nỗi gân xanh hiện rõ phía trên, nhưng lại không có ai phát hiện.

“Kẻ tiện nhân kia đã chết, trái lại người lại không có bất kỳ thương tâm nào?” Ánh mắt mang theo ý cười đắc ý cùng khinh thường, nhìn hắc y nhân đang cúi đầu, không buông tha bất kỳ động tác nào.

“Tiểu chủ nói đùa, thuộc hạ chỉ là hộ vệ của tiểu chủ, không hơn.” Giọng điệu băng lãnh, về mặt thể lương che giấu sau sợi tóc.

“Ngẩng đầu lên.” Nữ tử tiến lại gần, một tay nâng cằm nam tử lên, làm cho hắc y nhân nhìn thẳng nàng. Một tay hoàng qua cổ, nhắc chân lên hôn. Hắc y nhân đang nắm chặt quả đấm đột nhiên buông ra, ôm lấy eo nữ tử, hay tay từ từ tự do di chuyển trên thân thể nóng bỏng của nữ tử..... (Kẹo đoán cha hắc y nhân này chính là người đứng nấp sau cửa sổ nhìn lên Nguyệt Nhiễm với đôi mắt mê lương, thật là chịu không nổi, edit đoạn này mà thấy ghê tởm, đúng là nam nhân chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới, ngựa đực!)

“Ân a.....” Ánh mắt nữ tử có chút mê ly, lại vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào mặt hắc y nhân, miệng tách ra, “Tiếp tục, ân a.....Ân” nhìn hắc y nhân tạm thời dừng lại mở miệng nói.

Hắc y nhân nhìn nữ nhân trước mặt, trong mắt nháy mắt rồi rạc, lại khôi phục về mặt băng lãnh, tay từ từ luồn vào y phục của nữ tử mà vuốt ve. Nghe tiếng rên rỉ trong miệng nữ tử, rốt cuộc mở miệng nói: “Yêu tình”

Nữ tử phát ra tiếng cười duyên, trong mắt hiện lên tia đắc ý, tự coi bỏ y phục của mình, xía lóa đứng trước mặt hắc y nhân, mang theo dáng vẻ quyến rũ, trong âm thanh mang theo giọng điệu ra lệnh “Ân a.....Bại hoại, đừng nhúc nhích....” Hai tay từ từ luồn vào y bào của nam tử, một tay di chuyển về phía trên, tay còn lại đi xuống phía dưới. Nam tử kêu đau một tiếng, nữ tử đắc ý cười, động tác trên tay lại không chút do dự. Trong mắt nam tử từ từ mang theo dục hòa, không có nghe theo nữ tử mà làm. Hai tay ôm lấy nàng ta, mở miệng nói: “Đốt lửa liền chính người tới dập.” Âm thanh mang theo vài phần khàn khàn, quãng nữ tử đến trên giường, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, đè lên trên.....

Thời gian từ từ trôi đi.....

Bách Hương Lâu, Đồng Các lâu——

"Tả Phong, mời thủ khôi Thanh Hương đến đây." Minh vương nhìn chăm chăm bên Tây Các lâu, âm thanh băng lãnh lại mang theo một loại mỉa hoặc đột nhiên vang lên, làm cho mấy người đang buồn ngủ giật mình tỉnh lại, đồng thời nhìn về phía người nào đó đang tàn tẫn ra vô hạn hấp dẫn.

"Khụ khụ khụ. Thật mê người!" Lam Ma liếc mắt một cái, đầu óc hỗn loạn, không cẩn thận nói ra lời trong lòng, đổi lấy ánh nhìn của Minh vương, nhất thời thanh tỉnh "Tả Phong, còn chưa đi!" Chuyển hướng nói với người đang ngồi trên giường.

Tả Phong đáp lại một tiếng, trực tiếp đứng dậy ra ngoài.

"Người hoà nghị Thanh Hương có vấn đề?" Lam Ma nhìn Minh vương mang theo mỉa hoặc mê người ngồi trước cửa sổ, cau mày hỏi.

"Nếu là người của nàng, Bách Hương Lâu này vẫn là không cần tồn tại." Âm thanh hấp dẫn mang theo hận ý thị huyết khinh người làm cho trong lòng Lam Ma cả kinh. Thì ra loại oán hận này không có nhạt đi, càng ngày càng thâm.

"Hàn, bọn hắn sẽ không cản trở được bao lâu đâu, chuyện năm đó sẽ phải đòi lại công đạo." Lam Ma không biết nói gì, thờ dài một hơi, trong mắt hiện lên một tia thị huyết, đứng dậy, đi đến bên cạnh Minh vương, vỗ bờ vai của hắn nói.

Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, nhìn lướt qua Minh vương vẫn như cũ ngồi trước cửa sổ nhìn mình. Mới vừa rồi trong nháy mắt nàng có một cảm giác hít thở không thông, rứt đầu sau vỏ bình rượu, trong lòng suy tính. Lại lần nữa nâng mắt vừa lúc thấy lâu, Thanh Hương đang đi theo sau lưng một nam tử xinh đẹp, nàng đoán đây là Tả Phong, một trong hai vị đại hộ pháp của Minh vương. Diện mạo xinh đẹp yêu mị, trong chớp mắt có thể đoạt mạng người, không người nào thấy rõ vũ khí ẩn sử dụng.

Phong Vân Ngao nhăn mày, nhìn Vân Trạch nấp trong góc lâu tàn ra lãnh ý khiếp người, nhìn chăm chăm Minh vương phía trước cửa sổ, ánh mắt chớp lóe, bỏ xuống bình rượu, đứng dậy. Thân hình chợt lóe, trước mắt bao người nàng từ từ vận khinh công ohi thân đến trước cửa sổ Đông Các lâu, nhìn Minh vương đang ngồi trước cửa sổ, khẽ vươn tay "Câu dẫn tại hạ lâu như vậy, chẳng lẽ Minh vương không thỉnh tại hạ vào ngồi xuống? Hoặc là nói, Minh vương muốn mời tại đi đến địa phương không có ai?" Trong mắt tràn đầy đùa cợt, càng mang theo một phần lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vương Gặp Vương, Ai Thắng Ai Bại? (1)

Bên trong phòng thân thể Lam Ma cứng lại một chút, âm thanh cao thấp khó phân biệt, ánh mắt lộ ra một tia hiểu rõ, quả nhiên là Độc thần. Lúc này nam tử lãnh khốc ngồi trên giường nháy mắt đứng sau lưng Minh vương, lạnh lùng nhìn Phong Vân Ngao.

"Xem ra lời đồn đãi không giả, ngọc diện Độc thần cùng Thanh Hương cô nương trái lại thật sự có quan hệ." Không đợi Minh vương mở miệng, Lam Ma đứng lên đi về phía cửa sổ lên tiếng.

"Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Thật ra thì, tại hạ càng thích nam nhân xinh đẹp, chết dưới hoa nẫu đơn, làm quý cũng phong lưu." Hơi hơi cúi người, nhìn Minh vương, ánh mắt lại không hề có si mê, cũng không có lãnh ý.

Minh vương nhìn người trước mắt, khoe miệng giương lên nụ cười, chỉ là không có ai phát hiện, ánh mắt chớp lóe nhìn Phong Vân Ngao. Hắn không có mở miệng nói, nhưng mà theo Phong Vân Ngao thấy, khí chất người này thay đổi, cảm thấy hắn có thể dự cảm được âm mưu.

Phong Vân Ngao nghe âm thanh, nhìn Vân Thanh đang đi phía sau người Tả Phong, thấy Phong Vân Ngao, hơi nghiêng người, gật đầu cười nhẹ. Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, nhìn lướt qua Minh vương vẫn như cũ không lên tiếng, lách mình đến phía sau Tả Phong, nhanh chóng xuất thủ, ôm lấy Vân Thanh. Lúc Tả Phong còn chưa phản ứng kịp nàng đã đến trong phòng, hai tay ôm Vân Thanh, đùa đến Vân Thanh cười ha ha không ngừng. Chỉ là thời điểm Vân Thanh cúi đầu, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, rất muốn nói: Chủ nhân, tay của người đang để ở ngực ta! Người đứng lúc đặt ở ngực, cũng đừng sợ loạn chứ.

"Xem ra, Độc thần thật sự cực kỳ thích nơi này." Rõ ràng là giọng điệu nhàn nhạt, lại làm cho người ta cảm thấy băng hàn. D-Đ-L-Q-Đ Minh vương nhìn Phong Vân Ngao trêu đùa mở miệng nói. Giống nhau mặt nạ ngân ngọc, giống nhau ánh mắt lạnh lùng, chỉ là một cái là băng lãnh, còn một cái tuyệt đối đã là như vậy.

"Ha ha. Hôm nay đến Bách Hương Lâu, Lam công tử cũng là người quen, Dạ cũng là một vị tri kỷ của Thanh Hương, Thanh Hương thấy hay là hôm nay chúng ta lấy cảm kết bằng hữu được không?" Ngồi trong lòng Phong Vân Ngao, từ từ đứng lên, đi ra giữa, vừa lúc chặn lại tầm mắt của Minh vương, cười nhạt nói. (Kẹo: ko biết sao Kẹo lại ghét cái tên Minh vương này thế chứ, cái ánh mắt đầy ý chiếm đoạt của hắn ta nhìn Phong tỷ là ghét rồi)

"Nếu là Thanh Hương đàn, đây chính là ngàn vàng khó mua..... Trước kia có cầu như thế nào cũng không được, hôm nay vừa tới, liền có một khúc. Bản công tử đúng là chờ không kịp rồi." Khoe miệng Lam Ma nhếch lên, trong mắt tràn đầy lạnh lùng, trên mặt mang theo ý cười, nhìn Thanh Hương nói.

Tả Phong cùng Quý Mộc đứng hai bên Minh vương, nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy cảnh giác, còn có một tia tìm tòi nghiên cứu.

Thanh Hương cười nhạt, nhìn Lam Ma nói: “Lam công tử nói đùa, Thanh Hương kêu người mang cầm vào.” Nói xong nhìn Lam Ma hơi cúi thấp người, muốn đi ra ngoài. Thân thể chợt run lên, một tờ giấy mỏng xẹt qua trước mặt nàng, thẳng tắp ghim vào vách tường. Thanh Hương kiềm chế run rẩy trong lòng, sắc mặt lại tái nhợt, cứng ngắt quay đầu nhìn Minh vương đang quan sát Phong Vân Ngạo. Thân thể lại đề nén không được một tia run rẩy, trong mắt mang theo nước mắt nhìn Lam Ma, tràn đầy sợ hãi, há to mồm, cũng không nói ra được tiếng nào.

“Minh vương, thì ra lại thích Thanh Hương nhà ta như vậy, này cũng không tốt, Hương Hương là hoa đã có chủ..... cướp người của người khác đúng là không tốt nha.” Thân hình Phong Vân Ngạo chợt lóe đi đến trước mặt Minh vương, trực tiếp ngồi vào trên người hắn ta, nhìn bàn tay nhỏ của hắn, nâng lên chiếc cằm bóng nhộn, trong mắt tràn đầy ý cười.

Thân thể Vân Thanh cứng lại, trong mắt hiện lên một tia cảnh giác, cuối cùng lại bất đắc dĩ khôi phục vẻ mặt sợ hãi, đứng ở cửa không hề động, nhìn hết thấy trước mắt.

Lam Ma nhìn Phong Vân Ngạo vừa lúc bỏ qua vẻ mặt Vân Thanh, tiếp theo lại chuyển hướng qua Vân Thanh, trên mặt đã không còn vẻ đùa giỡn, mang theo một chút ngưng trọng nhìn chằm chằm Vân Thanh.

Trong mắt Tả Phong lộ ra kinh ngạc, nhìn Phong Vân Ngạo đang ngồi trên người chủ tử nhà mình, hai mắt trừng lớn, miệng há to, xoay đầu nhìn về phía Quý Mộc, đây là chủ tử của chúng ta?

Quý Mộc nhướng mày, vẻ mặt cứng một chút lại khôi phục vẻ mặt than, nhìn thoáng qua người si ngốc nào đó, trong mắt tràn đầy khinh bỉ, quay đầu không nhìn hắn, chướng mắt!

Tả Phong tẹt miệng một cái, gì chứ! Hừ hừ, hắn không đánh lại Quý Mộc. Quay đầu nhìn Phong Vân Ngạo, rồi nhìn chằm chằm chủ tử nhà mình, hai đại nam nhân ngồi cùng một chỗ lại làm ra việc ái muội như vậy. Thân thể đông cứng một trận, không dấu vết nhìn lướt qua mặt than Quý Mộc, ánh mắt chớp lóe, không nhìn thấy trong mắt Quý Mộc chợt lóe lên ý cười cùng sùng nịnh.

“Người có quan hệ với nàng!” Minh vương nhìn người trước mắt, không hề động, trong lòng ngẩn ra, vậy mà hắn lại không có cảm giác bài xích. D~Đ~L~Q~Đ Chưa có người nào có thể đến gần bên người hắn, nhìn thân hình nhỏ xinh, khỏe miệng nhếch lên, đáng tiếc không ai thấy. Hắn nghĩ tới cái gì đó, quét mắt nhìn sang Vân Thanh đang run rẩy nói.

“Vậy thì như thế nào!” Phong Vân Ngạo đứng dậy, đứng lại ở một chỗ cách đó không xa nhìn Minh vương, đôi mắt trong veo mà lạnh lùng, băng lãnh nói.

“Nơi đó,” Minh vương nhìn hướng Nam Các lâu, sau đó quay đầu nhìn Phong Vân Ngạo nói tiếp: “Ảnh vệ của triều đình.” Đơn giản mấy chữ, Phong Vân Ngạo đã hiểu rõ ý tứ.

Thứ nhất, Nam Các lâu là chỗ của Lãnh vương Sở Vân, có hộ vệ bên trong Bách Hương Lâu. Hồng Ân cùng Lục Ảnh đã gặp rất nhiều thị vệ, đã bị người khác chú ý, không cẩn thận Bách Hương Lâu sẽ hoàn toàn biến mất.

Thứ hai, điều tra nơi này không liên quan đến nàng, có phải có quan hệ cùng Lãnh vương hay không? Hoặc là có quan hệ với triều đình?

“Ánh mắt Phong Vân Ngạo chớp lóe, khỏe miệng nhếch lên, nhìn Minh vương, giọng nói lạnh nhạt mở miệng, “Triều đình thì có quan hệ gì với ta?”

Ánh mắt Minh vương chợt lóe, nhìn Phong Vân Ngạo, giọng tay vung chưởng đánh về phía Vân Thanh. Vân Thanh chỉ cảm thấy một cảm giác thị huyết băng lãnh, thân thể căn bản không cử động được, nhìn trước mắt mọi người vẫn như cũ bình tĩnh, thân thể chợt bị người khác ôm, lắc mình đến trước giường. D~Đ~L~Q~Đ Nàng nhìn chủ tử nhà mình, lại nhìn chỗ vừa tới, vách tường hoàn hảo không có hao tổn gì, nhưng bức bích họa trên vách tường lại bị tan thành bột phấn. Hai vị trí không cách nhau xa lắm, cách không chế lực đạo này, nếu Vân Thanh vẫn đứng ở vị trí đó, lúc này tuyệt đối sẽ không còn sống.

Nội lực rất mạnh, lực đạo nắm trong tay, tính toán rất lợi hại!

Ngược mắt, nhìn nhau, trong lúc đó trong mắt vương giả lóe ra tia lửa, trong veo mà lạnh lùng kiên quyết, thị huyết cuồng vọng, ánh mắt đồng thời bắn ra tia lửa. Nháy mắt hai người phi thân về phía đối phương, Vân Thanh bị thả trên giường, hai người đối kháng nhau trên không trung trong phòng.

Thế như sấm chớp, không hề có hư chiêu, chiêu chiêu chế địch, lại chiêu chiêu áp chế. Mỗi một chiêu thức của Phong Vân Ngạo đều là tàn nhẫn, công kích điểm trí mạng, rối loạn không chịu nổi, không có tiến hành từng bước chiêu thức. Chiêu thức của Minh vương đẹp đẽ, cũng không phải rất tàn nhẫn, chỉ làm cho Phong Vân Ngạo có cảm giác đau bao tử, rất cường bạo, mỗi một chiêu nếu là bị đánh trúng tuyệt đối không sống nổi qua ngày mai. Đáng tiếc, nàng là đặc công sát thủ, chiêu thức đệ nhất chính là chạy trốn.

Phong Vân Ngạo nhìn tay trái Minh vương vẫn không có xuất thủ, trong đầu lóe ra tia sáng, nhìn Minh vương đang tới gần, trong lòng tính toán. Nội lực của nàng không bằng hắn, như vậy tiếp tục, rất bất lợi, khỏe miệng nhếch lên, nàng lợi hại không phải là vô công...

Trên chiến trường, có một chiêu, đã thương địch 1000 tự tổn 800. Ánh mắt Phong Vân Ngạo chớp lóe, ở trên không trung, lập tức xông lên, không có bất kỳ chiêu thức gì, hai tay để hai bên mình. Ánh mắt Minh vương chợt lóe, trong lòng cả kinh, nhưng không có dừng tay, vẫn như cũ theo bản năng xuất ra một chiêu.... ..

"Dừng!"

Chương 15: Vương Gặp Vương, Ai Thắng Ai Bại (2)

Ở dưới kia mặc dù Vân Thanh không rõ ràng lắm một chương kia có bao nhiêu mạnh yếu, nhưng vừa nhìn liền biết nó có bao nhiêu cường đại, nếu đánh tiếp.....Rốt cuộc sắc mặt Vân Thanh tái mét, trong mắt tất cả đều là lo lắng, hai tay liền dùng lực, chuẩn bị phi thân lên, kết quả ngoài ý muốn thấy khoe miệng Phong Vân Ngạo lóe lên ý cười, trong lòng đồng cứng một hồi, cũng hiểu rõ mọi chuyện, chỉ là hai tay vẫn nắm chặt, hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm phía trên kia.

Ánh mắt Phong Vân Ngạo chột lóe, nhìn thấy bàn tay từ từ tiếp cận mình, bàn tay sau lưng nhanh chóng đánh tới, tia sáng chói lòa từ trong lòng bàn tay bay ra. Trước mắt cặp mắt Minh vương cứng lại, trong lòng cả kinh, cánh tay còn lại kia rốt cuộc cũng duỗi ra, ngăn cản ngân châm phóng tới, hấn vẫn không quên nâng là Độc thần. Độc chính là sở trường của nàng. Thân thể Phong Vân Ngạo ở một bên, chưởng phong theo bên cạnh nàng xẹt qua, mặt đối mặt bay nhanh về phía đối phương. Chỉ là, khoe miệng Phong Vân Ngạo nhếch lên, môi vừa động, liền làm Minh vương đột nhiên kinh sợ, nghĩ tới cái gì cũng đã không kịp, chỉ thấy.....

Một cây ngân châm từ trong miệng Phong Vân Ngạo bay ra, ngân châm xẹt qua bên tai Minh vương, ánh mắt Phong Vân Ngạo chớp lóe, liền là thời điểm này, tay phải động, thân thể nhanh chóng di chuyển, ngay tại lúc rơi xuống đất tay phải tung ra một chút bột phấn, bất tri bất giác phân tán trong không trung. Phong Vân Ngạo rơi xuống đất trước, Vân Thanh chạy nhanh đến bên cạnh nàng, khẩn trương xem xét, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Minh vương rơi trên mặt đất, đứng lại, trong nháy mắt thân thể run rẩy, sau đó liền khôi phục trấn định.

"Chủ tử?"

"Hàn!" Lam Ma cùng hai người khác nhanh chóng đi tới bên cạnh Minh vương, xem xét người trước mắt, dò hỏi. Vừa rồi bọn hắn thấy không rõ, hai người lúc này cũng đã đứng trên mặt đất, rốt cuộc là sao lại thế này?

"Minh vương, ngươi liệu là vô công, ta liệu là mệnh!" Âm thanh lạnh lùng khát máu sâu xa vang vọng trong phòng, mấy người đồng thời nhìn về phía Phong Vân Ngạo.

"Khụ khụ." Thân thể run rẩy, Minh vương vừa muốn nói gì, phát hiện đã nói không ra lời, đầu mơ mơ màng màng, thân thể chết lặng không hề thấy đau đớn, cường ngạnh đứng thẳng, không có ngồi xổm xuống, một chút khụy chân cũng không có. Trong mắt Phong Vân Ngạo hiện lên kinh ngạc, bản thân nàng chết tạo độc đương nhiên biết rõ, đây cũng không phải là mê dược bình thường, đây là loại mê dược cực mạnh kích thích thần kinh, không có tác dụng phụ, nhưng mà loại đau đớn này không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Nhưng hiện tại người này lại có khả năng trụ được, tới cùng là người có sức chịu đựng lớn cỡ nào?

"Chủ tử!" Tà Phong tiến lên một bước, nhìn Minh vương, nhưng không có đụng đến y bào của hắn, còn Quý Mộc thì trực tiếp xuất thủ đánh Phong Vân Ngạo, lại bị Minh vương ngăn cản.

Lam Ma đứng ở một bên vẫn không nhúc nhích cũng không có nói gì, nhìn nàng, chau mày, chuyển sang Minh vương, lạnh lẽo mở miệng nói: "Độc thần muốn làm thương bằng hữu của ta, liền nghĩ muốn rời đi? Là không để chúng ta vào trong mắt?" Trong giọng nói mang theo một phần tà khí cùng thị huyết, từ từ đến gần Minh vương, nhìn hắn không có việc gì mới yên tâm, tiện đà nhìn qua Vân Thanh.

"Lam công tử, cái này người nói sai rồi đi, chẳng lẽ tại hạ có thể để tùy ý người khác khi dễ? Lam Ma, người sáng không nói lời tối, hôm nay là các ngươi khiêu khích ta trước, tiếp đó lại bắt nạt bằng hữu của ta, nếu là nghĩ muốn ngoan tiếp, Độc Dạ sẽ tiếp tục bồi ngươi." Phong Vân Ngạo nhìn Lam Ma, trong mắt mang theo cuồng ngạo thị huyết, đôi mắt trong veo kia vừa lạnh lùng vừa kiên quyết.

"Làm tổn thương chủ tử nhà ta, hôm nay ngươi mơ tưởng rời khỏi chỗ này." Tà Phong cười lạnh một tiếng, hét lên, công kích về phía Phong Vân Ngạo. Quý Mộc hiểu ý, trực tiếp công kích về phía Vân Thanh, Minh vương thế mà lại không có ngăn cản nữa.

Phong Vân Ngạo chau mày, nghe âm thanh náo nhiệt phía dưới, che giấu phần nộ trong lòng, ôm thất lung Vân Thanh lách mình lao ra cửa sổ, cuồng vọng hô: "Minh vương Minh Vực, hôm nay ngươi tổn thương bằng hữu của ta, lấy nhiều khi ít, Độc thần ta ghi nhớ trong lòng, ngày khác sẽ hoàn trả lại gấp đôi." Đứng trên không trung của Bách Hương Lâu, không có nhìn bất kỳ địa phương nào, thẳng tắp nhìn chăm chăm Đông Các lâu, "Thanh Hương, ta đây mang đi, về sau sẽ trả lại." Nói xong, kéo rơi các dây lụa trong Bách Hương Lâu, ngay tức khắc toàn bộ bị hủy.

"Không cần đuổi theo!" Trong giọng nói Minh vương mang theo run rẩy vang lên, chết tiệt. Đầu càng ngày càng muốn hôn mê, nhưng mà mấy thứ này mơ tưởng làm cho hắn ngất, còn chưa đủ tư cách. Thân thể tản ra khí tức tử vong như Địa ngục, toàn thân băng lãnh, đứng im nhắm mắt lại, không để ý bất kỳ chuyện gì.

"Tà Phong, Quý Mộc, chú ý động tĩnh bên ngoài!" Lam Ma nhìn Minh vương bất động, khoe miệng nhếch lên nói, ánh mắt lóe ra tia sáng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nam Các lâu——

"Xem ra, Bách Hương Lâu này thật sự rất náo nhiệt!"

"Vương Gia, Bách Hương Lâu này xem ra không phải đơn giản như vậy, vừa rồi thuộc hạ vừa mới nhìn thấy đệ nhất tài phú Lam Ma, còn có quan hệ cùng Minh Vực."

Dung nhan thanh nhã tuấn mỹ, khí chất tao nhã, một bộ y bào trắng, bên hông là chiếc quạt xếp. Bên cạnh là người mặc y phục đen, diện mạo âm hiểm, trên trán có một vết sẹo, làm cho người ta sợ hãi. Thái tử Sở Vân quốc, Lãnh vương!

"Vương Gia, có muốn ra tay hay không?" Người bên cạnh nhìn phía dưới đã bị hủy liền lên tiếng.

"Tranh, này có quan hệ gì đến bốn vương chứ?" Âm thanh trong veo mà lạnh lùng, mang theo một phần âm hiểm, trong mắt tràn đầy âm mưu thâm kế, mang theo một tia độc ác, tàn bạo.

Lúc này bên dưới lầu sớm đã rối loạn thành một núi, tiếng tranh cãi, tiếng hét chói tai không ngừng, không phải vì những tám dãy lụa kia, mà là vì Thanh Hương đã bị người mang đi, liền khinh địch như vậy, biến mất trước mặt mọi người không chút dấu vết!

Lầu 4, trong phòng kế bên——

Vân Trạch ôm lấy Vân Thanh, nhìn Phong Vân Ngạo đang ngồi trên giường chữa thương, hai người nhìn nhau, đứng trước giường. Dung nhan Vân Thanh yếu đuối lạnh nhạt, mang theo một phần thương cảm, trong mắt hiện lên tia cảm động cùng bất đắc dĩ, trên mặt tràn đầy đau lòng cùng phức tạp, mở miệng nói: "Chủ tử, chúng ta là thuộc hạ của người, không phải là chủ tử của người. Bốn người chúng ta là thù hận người, Phong Vân Ngạo! Vì sao chủ tử lại khắp nơi bảo hộ chúng ta, để mấy người chúng ta hưởng thụ an nhàn?"

Trong lòng Phong Vân Ngạo cứng một trận, ánh mắt nhìn hai người trước mặt, tràn đầy lên án, tràn đầy đau lòng, trong mắt đều là phức tạp. Phong Vân Ngạo không nói gì.

Vân Trạch nhìn chủ tử đã mở mắt, nói: "Chúng ta không phải là người nhu nhược, đã bước lên con đường này chúng ta biết bản thân đang vùng vẫy trên bờ vực sinh tử quyết đấu, chúng ta không nghĩ tới an nhàn." Âm thanh lãnh khốc mang theo một chút run rẩy, nói rõ chuyện bất đắc dĩ cùng không cam tâm, còn có một tia đau lòng.

Phong Vân Ngạo vẫn như cũ không lên tiếng, tháo xuống mặt nạ, nàng có chút giật mình, trong mắt tràn đầy phức tạp, nhìn không ra rốt cuộc là đang muốn cái gì, không có lại nhìn hai người, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, bên ngoài, biến mất.... ..

Dưới chân núi Thiên Vân, Phong Vân Ngạo một hơi chạy lên đây, nằm trên một nhánh cây, ánh mắt nhìn trời dần dần tối. Kiếp trước nàng là đặc công, là người đứng đầu trong Dong Bình Thần, đối mặt với tử vong, nàng không hối tiếc. Cực kỳ may mắn, ông trời cho nàng cơ hội trọng sinh lần nữa, nhưng lại cướp đi tình thân của nàng!

Kiếp trước quả quyết sát phạt, tàn nhẫn vô tình, đã trải qua hai lần mất đi tình thân. Nàng, trở nên ôn nhu, ngấm ngấm chịu đựng, nàng không muốn mất đi bất kỳ ai nữa, bất kỳ bằng hữu nào, nàng muốn bảo hộ bọn hắn, muốn tỉ mỉ bày mưu tính kế.

Thật ra thì nàng quên, trong lúc nàng cường đại thì những kẻ được gọi là kẻ thù của nàng cũng trở nên cường đại.

Mấy câu vừa rồi, nhất thời làm cho nàng hiểu rõ. Nhân sinh sống như một canh bạc, đổ thắng có thể sống, đổ thua thì phải chết. Rất đơn giản, cần gì phải e ngại.

Nếu có người ở đây, rất dễ dàng phát hiện, lúc này Phong Vân Ngạo đang bộc phát tài năng, vứt bỏ những suy nghĩ nông cạn, giữa lòng mây tan ra vẻ liêu lỉnh, nụ cười mang theo tùy ý. Trước kia nếu nàng là một Hùng Ưng, thì bây giờ nàng là hồ ly, một con hồ ly giao hoạt.

"Tùy thời mây động, đánh úp!" Khóe miệng nhếch lên, mang theo vẻ tùy ý mà cuồng vọng, lạnh lùng mà ngạo nghễ, Phong Vân Ngạo đứng trên nhánh cây, nhìn về phía La Thành, nếu đã xác định Nguyệt Nhiễm không chết, như vậy nàng liền đặt cược ván này. Tư Đồ gia, các người đã chuẩn bị xong chưa?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Một Khúc Tiên Âm, Mở Màn Kết Màn

Đêm tối phủ xuống, sự chờ đợi làm cho mọi người càng thêm phiền não, nhìn Thanh Hương biến mất trước mặt mọi người, Hồng Ảnh cùng Lục Ảnh ép

buộc áp chế xao động xuống, yên lặng chờ đợi. Cũng không ngờ đêm tối làm bọn hán càng thêm nóng nảy, đợi không được thời gian cũng đợi không được người xuất hiện.

"Lăn xuống đi! Cút!"

"Con mẹ nó! Thứ chó má gì!"

"Thanh Hương! Thanh Hương!"

Lầu một, một vị nữ tử thanh lịch tao nhã mặc áo xanh đang đánh đàn, mang theo vài phần thê lương, vài phần thương cảm, làm cho mọi người đang kiểm chế rốt cuộc bạo phát. Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, nháy mắt mọi người cảm đồ ném về phía trên đài, muốn nâng ta đi xuống.

"Vân Thanh, đây chính là thù hạ ngươi an bài?" Trên lầu 4, vẻ mặt trẻ con của Vân Linh tràn đầy khinh thường nhìn nhân vật chính của đêm nay, Vân Thanh, khoe miệng nâng ta giường lên nụ cười nhẹ, vốn tâm tình không tốt lại còn đàn tranh, còn đàn khúc bi thương như vậy, làm cho bọn họ bạo phát. Bị ném đồ là đáng.

"Hong Nhất, gọi mama đến đây cho ta." Âm thanh mềm mại trong trẻo mang theo một chút tươi mát, Vân Thanh ngồi sau Thất Huyền Cầm, hai tay đặt trên đàn, lạnh giọng nói về phía cửa.

Khoe miệng Vân Linh nhếch lên, tiếp tục gặm quả táo, như rồng mây, nhìn quét qua hai người, "Chủ tử sao rồi?"

Thân thể Vân Thanh cùng Vân Trạch cứng lại, ánh mắt hai người chớp lóe, không nói gì. Vân Linh buông quả táo đứng lên, cảm giác không khí có phần không đúng, trong lòng sùng sốt "Có phải chủ tử đã có chuyện gì hay không?" Vốn muốn hỏi chủ tử đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nàng không hi vọng hỏi ra, chủ tử sẽ không gặp chuyện gì không may!

"Ta...."

"Như thế nào, chẳng lẽ Linh Nhi muốn chủ tử ta sao?" Trong âm thanh mang theo trêu chọc, ý tứ cuồng ngạo. Ba người theo giọng nói nhìn lại, phía sau là Phong Vân Ngạo đang đi vào, trong mắt Vân Thanh cùng Vân Trạch mang theo tự trách, càng nhiều là vui sướng. Mà Vân Linh vừa nhìn thấy Phong Vân Ngạo liền vội vàng nhào qua, nhào vào lòng Phong Vân Ngạo.

"Hu hu, Ngạo Ngạo, Linh Nhi rất nhớ người, hu hu, thật là mềm..." Sắc mặt Phong Vân Ngạo đột nhiên chuyển thành đen kịt, không cần cúi đầu trực tiếp vươn tay nhanh chóng bắt lấy người trong ngực quăng ra. Kết quả "Hu hu, hu hu, không cần." Tốc độ so với chạy trời chết còn nhanh hơn, người nào đó chớp một cái lại trở về nguyên điểm. Vân Linh lại vui đùa vào trước ngực Phong Vân Ngạo, một bàn tay nhỏ xoa bóp, miệng lầu bầu: "Nhỏ như vậy, rắn chắc như vậy."

"Cút!" Phong Vân Ngạo đen mặt, trực tiếp dùng hai tay đẩy người nào đó ra ngoài. Nhỏ? Nàng mới 11 tuổi, liền thành thực như vậy, thân thể nàng vẫn là đứa trẻ, hừ, nàng không muốn nhỏ như vậy, không muốn bằng phẳng như vậy có được hay không...

"Ha ha ha." Vân Thanh che miệng thân nhiên cười, ngay cả biểu tình trên mặt của Vân Trạch cũng trở nên ôn hòa.

"Ha ha." Vân Linh bị ném ra ngoài, nghe được âm thanh, trong miệng phát ra tiếng cười hắc hắc.

Yên tĩnh lại, Vân Thanh cùng Vân Trạch lập tức quỳ gối trước mặt Phong Vân Ngạo. Vân Linh ngẩn ra, lại không nói gì, chỉ là nhú mày một cái.

"Chủ tử, thuộc hạ biết tội!"

Khoe miệng Phong Vân Ngạo nâng lên nụ cười lạnh, ngồi trên bàn tròn, nhìn Thất Huyền Cầm làm từ đuôi ngựa lông vàng đốm trắng, trong mắt hiện lên lãnh ý, môi mỏng hé mở "Tội gì?"

Vân Thanh cúi đầu, mở miệng nói: "Không biết!"

Trong mắt Phong Vân Ngạo lãnh ý càng đậm, đảo qua Vân Trạch, mở miệng hỏi: "Ngươi thì sao? Cũng không biết?" Nhìn Vân Trạch không nói gì, ý cười trên khoe miệng nàng càng sâu sắc, nhẹ nhàng gảy dây đàn, lẳng lặng ngồi trước đàn.

Phía dưới tiếng ồn càng ngày càng vang, càng ngày càng loạn, Vân Linh nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất, lại nhìn chủ tử cả người tản ra lãnh khí bức người, sắc mặt khó coi, muốn nói lại bị Phong Vân Ngạo ngăn lại "Không cần, hỗn loạn so với Bách Hương Lâu biến mất còn nghiêm trọng hơn sao? Gấp cái gì? Ngồi xuống." Phong Vân Ngạo đối với Vân Linh mang theo nụ cười lạnh nói.

Thân thể Vân Linh cứng lại, ngồi ở một bên, biết lần này chủ tử thật sự nổi giận. Nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất, nhú mày, rốt cuộc là chuyện gì lại làm chủ tử nổi giận như vậy?

Dưới lầu, lầu 3, Nam Các lầu ——

"Chủ tử, phía dưới đã đại loạn, nếu không ai đứng ra làm chủ, có thể sẽ xảy ra chuyện." Lãnh Tĩnh, hộ vệ bên người Lãnh vương mở miệng nói, trên mặt hán có vết sẹo, ánh mắt âm hiểm, nhìn càng thêm khủng bố.

Ánh mắt Lãnh vương, Lãnh Thiên khải chớp lóe, một tay gõ trên bàn, nghe âm thanh hỗn loạn phía dưới, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ nhìn lên trên.

Hồng Ảnh không có chút động tĩnh nào, nói khẽ: “Đến lúc rồi?”

"Không có, còn có một khắc đồng hồ, đúng giờ Dậu 4 khắc sẽ biểu diễn." Lãnh Tĩnh cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Cút ngay, lão tử là đến xem Thanh Hương, mẹ nó, nhà ngươi là cái thá gì!"

"Gọi Thanh Hương ra ngoài!"

"Thanh Hương đâu rồi? Mama, con mẹ nó toàn nói nhảm!"

Đùng đùng, rần rắc, tiếng đồ vật vang lên, hỗn loạn tiếng mắng chửi. Lục Ảnh cùng Hồng Ảnh và vài vị chủ quản đều không nói gì, cũng không có xuất hiện, nhưng mà không có bất kỳ kẻ nào dám rời khỏi vị trí của mình.

"Chủ tử, Vân Trạch biết sai, xin chủ tử trách phạt!" Trong mắt Vân Trạch tràn đầy đau lòng, đôi môi mím chặt gian nan mở ra, cúi đầu nói.

Phong Vân Ngao vẫn như cũ không nói gì, nhẹ nhàng gầy đàn, ngay cả một cái liếc mắt đều không cho bọn hắn, trong đôi mắt thâm thúy không biết suy nghĩ cái gì.

"Không cần đuổi Vân Thanh rời đi, Vân Thanh biết sai, chủ tử ra lệnh tuyệt đối phục tùng, tuyệt không làm trái! Chỉ là...." Vân Thanh ngẩng đầu lên, nhìn Phong Vân Ngao đang đùa giỡn với Thất Huyền Cầm nói: “Nếu chủ tử gặp nguy hiểm, Vân Thanh sẽ không rời đi.” Mang theo một loại kiên định nào đó, thật sâu chạm vào trong lòng Phong Vân Ngao.

Bàn tay dừng lại, nâng mày nhìn hai người, trong âm thanh lạnh lẽo mang theo tia tức giận “Nguy hiểm? Không rời đi? Vân Thanh, ngươi cảm thấy khi đó ngươi ở lại thì thế nào? Bản tôn nói cho ngươi biết, đó chính là toàn quân bị diệt, càng nghiêm trọng hơn, nếu tâm cơ địch nhân thâm sâu, chỉ bằng điểm này, ngược lại tất cả người phía sau ngươi đều tử vong.” Chiến trường kiên kỷ nhất là hành động theo tình cảm, chỉ biết đó chính là quý kẻ của kẻ thù.

Vân Thanh đông cứng, Vân Trạch cả kinh, Vân Linh ngồi ở chỗ kia ánh mắt lấp lóe, không nói gì.

Phong Vân Ngao nhìn trong mắt Vân Thanh có lệ quang nhưng vẫn cố kiềm nén lại, cắn môi, tức giận tiêu hết một nửa, lạnh lùng mở miệng “Ngươi có biết vì sao ta vẫn cho người ở lại đây? Ngươi quá phiền phức, hành động theo tình cảm, nhưng Vân Linh sẽ không, mặc dù bình thường nàng ta hiếu động, nhưng mà lúc chính sự nàng ta sẽ không để tình cảm xen vào, sẽ bình tĩnh suy nghĩ đối sách. Vân Thanh, ngươi có thể làm được không?” Trong Phong phủ, nàng đã lãnh một bạt tai, tuy Vân Linh tức giận nhưng không có động thủ, nếu đôi lại là Vân Thanh tuyệt đối sẽ xông lên, đây là điều tất nhiên.

Vân Linh đứng lên nói với Vân Thanh “Ta không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng Thanh, giống như ngươi vừa nói. Nếu gặp nguy hiểm, ta sẽ theo an bài của chủ tử, nếu chủ tử bị nguy hiểm không cách nào mở miệng, tình huống khi đó không hẳn cấp, ta sẽ nhanh chóng rời khỏi tìm giúp đỡ. Nếu tình huống khẩn cấp, ta sẽ lực chọn ở lại.” Trong mắt tràn đầy cơ trí, không còn vẻ đùa cợt khi nãy, trên khuôn mặt trẻ con kia lại mang theo khí chất không giống nhau.

Phong Vân Ngao xoay người nhìn Vân Linh, ánh mắt chớp lóe, hỏi: “Linh, ngươi tới có chuyện gì?”

"Dạ, phụ cận Bách Hương Lâu có mấy chỗ nhân mã không tra được, nhưng họ lại không có địch ý, nhưng cũng không có ý rời khỏi, thỉnh chủ tử ra lệnh." Trong mắt Vân Linh tràn đầy nghiêm trang, chấp tay nhìn Phong Vân Ngao nói.

Phong Vân Ngao nhíu mày, lạnh lùng nói: “Chú ý động tĩnh, tăng cường bảo hộ, quan trọng là chú ý an toàn. Được rồi, ngươi lui xuống trước đi.”

"Dạ." Lúc gần đi, Vân Linh nhìn Vân Thanh cùng Vân Trạch một cái, thờ dài, xoay người rời khỏi.

"Vân Trạch, Vân Thanh không biết, chẳng lẽ ngươi cũng cùng theo?" Nếu đã là thuộc hạ, phục tùng chính là thiên chức! Mới vừa rồi, không hề lẽ phép quát lên với nàng, tràn đầy phản kháng, đây là điều tối kỵ nhất. Mặc dù nàng sẽ không trách tội, nhưng mà hai người hành động theo tình cảm quá mức, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

"Vân Trạch không muốn chủ tử gặp chuyện không may!" Trên gương mặt lãnh khốc mang theo xấu hổ, hắn biết sai rồi!

"Hai người các ngươi, ta sẽ không phạt các ngươi trở về, các ngươi vẫn như cũ ở lại đây, sau chuyện này, Bách Hương Lâu sẽ loạn hơn, ta đem Bách Hương Lâu giao cho các ngươi, là mất là sống, tất cả sinh mệnh hơn một trăm người đều trong tay của các ngươi!" Còn có Hồng Ảnh cùng Lục Ảnh, đây là trừng phạt dành cho các người, trọng tình trọng nghĩa, đây là trừng phạt tốt nhất!

Thân thể Vân Thanh cùng Vân Trạch cứng lại một chút, trong mắt mang theo kiên định “Dạ. Tuyệt đối sẽ không phụ kỳ vọng của chủ tử!”

"Uh, đứng lên đi! Tới giờ rồi. Thanh." Vân Thanh quét nhìn ra cửa sổ hậu viện, nhìn trời không im lặng.

Hai người nhìn nhau, Vân Thanh sửa sang lại y phục một chút, bóng dáng thoáng cái ngồi trước bàn tròn, nhìn cây Thất Huyền Cầm.

"Đã đến giờ!" Âm thanh Lam Ma vang lên, nhìn Minh vương đã khỏe nói.

"Không ai trở lại!" Hai người Tả Phong ở cửa mở miệng “Phía dưới đã hỗn loạn không chịu nổi, xem ra, cho dù Lục Ảnh cũng không xuống!”

"Nàng trở lại!" Minh vương ngồi trên giường, mở mắt ra, trong ánh mắt tràn đầy trong trẻo, lạnh lùng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiếng Đàn Giết Người Trong Nháy Mắt!

"Đây là muốn làm dáng với bốn vương sao?" Trên mặt tràn đầy tức giận. Một góc trên lầu 2, một vị công tử mặc y phục hoa lệ, cầm cây quạt, trong mắt tràn đầy không kiên nhẫn.

"Vương Gia, nếu không để tiểu nhân đi gọi mama tới?" Bên cạnh, gã sai vặt đồ mờ mờ, nhìn về mặt tức giận của chủ tử cẩn thận hỏi.

Đôi mắt hoa đào, tuần tú, nước da mang theo vài phần đỏ ửng, rõ ràng là đang tức giận, trong mắt tràn đầy không kiên nhẫn. "Phạch!" Một tay mở ra cây quạt, nhìn về phía lầu 2 vài vị vô nung đang đi lại chớp chớp tròn mắt. Về mặt yêu mị lẳng lơ, vài vị tiểu cô nương thẹn thùng lập tức chạy đi. "Thật không thú vị." Ngàn vàng không đổi được nụ cười của hắn vậy mà vẫn tránh đi.

Bên cạnh, gã sai vặt thật rất muốn nói: Người ta là cô nương đứng đắn, theo lẽ còn chưa có lấy chồng. Bộ dáng này của ngài thật rất giống đại thúc bí ời. Cô nương người ta không chạy mới là lạ. Đáng tiếc, lời này tuyệt đối là cấm kỵ.

Tà Phong đứng ở cửa, nhìn cảnh tượng phía dưới, thấy một màn này, khóe miệng nhếch lên. Đối với hắn vút một cái mị nhãn, một lúc sau nhỏ giọng nói: "Chủ tử, Hiền vương phong lưu đang ở phía dưới." Còn chưa nói xong, Lam Ma liền liếc hắn một cái.

"Người có thể không nói nhảm sao?" Quý Mộc lạnh lùng nói một câu, loại cảnh tượng như thế này có thể thiếu Hiền vương phong lưu kia? May mà bọn họ dịch dung không ai nhận ra. Nếu không thì đúng là thật dọa người.

"Phốc!" Hai người đồng thời nhìn về phía lầu dưới, chỉ thấy Lục Ảnh đẩy ngã một người, kẻ kia ngã xuống đất thổ huyết, phía dưới, ngược lại mọi người càng thêm can rõ, trên mặt tràn đầy tức giận, kinh hãi một phen, sát khí lập tức tràn ngập bốn phía.

"Xem ra, rất thú vị!" Khóe miệng Lãnh Thiên Khải nhếch lên, gõ cửa sổ nói một câu.

Lầu 3, mấy người còn lại không nói gì, đều trầm mặc nhìn một màn này, chỉ nghe thấy phía Bắc Các lầu nhàn nhạt bật thốt lên một câu: "Tiếng đàn, tiên âm." Nhẹ nhàng, thấm sâu vào lòng người, làm cho mọi người ngẩn ra, cực kỳ ngoài ý muốn yên tĩnh lại.

Đồng thời, Vân Thanh gảy một sợi dây đàn, tiếng đàn vang lên, Bách Hương Lâu một mảnh yên tĩnh. Tiếng đàn thông thả, yên lặng trang nghiêm, như mây mù lượn lờ trên đỉnh núi cao. Dần dần nhẹ nhàng, trong suốt giống như dòng nước lạnh, thanh thanh lãnh lãnh chảy qua từng góc nhỏ. Tiếng đàn vừa chuyển, từng dòng nước suối róc rách tụ lại thành sóng lớn quay cuồng.

Một khúc tiếng đàn trầm chuyển rồi bồi, trong suốt tươi mát thanh nhã, chân thành tha thiết. Một khúc vừa dứt, mọi người ở đây, mỗi người đều có biểu tình không giống nhau.

"Nhân sinh khó có được một người tri kỷ, thiên cô tri âm khó kiếm tìm. Nhân sinh cho người yên tâm, vì người lo lắng có mấy người, hôm nay Thanh Hương lấy một khúc [Cao Sơn Lưu Thủy] tặng các vị, mong các vị giang hồ hảo hán, tài tử phong lưu luyện tiếu hồng nhan trong lòng, quên mất nhân sinh khổ đoạn." Âm thanh nhàn nhạt, vang vọng toàn Bách Hương Lâu.

Trong lầu 4, Vân Thanh nhìn Thất Huyền Cầm, ánh mắt lộ ra kính nể, nâng mày nhìn Phong Vân Ngao đang nằm ngang trên dây lụa trên không trung, chỉ thấy trong tay Phong Vân Ngao vẫn đang cầm tách trà, nhẹ nhàng nhếch miệng, Vân Thanh nói: "Chủ tử, Vân Thanh chưa từng nghe chủ tử ăn qua, có thể vì Vân Thanh đàn một lần hay không?"

"Phốc!"

"Bốp!"

Phong Vân Ngao sơ suất một cái, toàn bộ nước trà trong miệng đều phun ra, phía dưới, Vân Trạch nhanh chóng tránh thoát nước trà văng vào, kết quả vừa mới đứng lại, một ly trà 'bốp' rơi trên đầu mấy người, một đầu toàn là trà.

"Khụ khụ khụ." Phong Vân Ngao yên lặng nhìn một màn này, đề xuống bất an trong lòng nói: "Phản ứng quá chậm, cần tăng cường luyện tập nhiều hơn." Nhìn Vân Trạch một đầu toàn lá trà, cố gắng nhịn cười nói.

"." Vân Trạch im lặng vuốt hai mắt nhìn người nào đó ở phía trên, lại nhìn bên cạnh Vân Thanh đang vui sướng khi người gặp họa, rõ ràng muốn bày tỏ chuyện này không mắc mớ tới nàng.

"Chủ tử?" Ánh mắt Vân Thanh chớp lóe, nâng mày nhìn Phong Vân Ngao, trên mặt tràn đầy cố chấp, bám riết không tha "Vân Thanh muốn nghe tiếng đàn của người."

Phong Vân Ngao đỏ đầy mồ hôi, đàn? Răm chó, đã học nửa năm mà vẫn không nhớ được, trái lại nàng vừa nhìn cảm phổ liền nhớ kỹ. Khóe miệng nhếch lên, liền vận công đáp xuống đất, nhìn Vân Thanh “Thật muốn nghe?”

"Dạ, muốn!" Trong mắt tràn đầy sùng bái, những năm này một chút cảm phổ tất cả đều là do Phong Vân Ngao dạy nàng, lại chưa từng nghe qua tiếng đàn của chủ tử thật là một tiếc nuối lớn.

Trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy gian trá, cũng không lên tiếng, cuối cùng làm bộ thâm trầm lên tiếng “Khi nào ngươi có thể nắm trong tay toàn bộ Bách Hương Lô, đến lúc đó ta sẽ đàn cho người nghe.”

"Hào!" Vừa dứt lời, Vân Thanh mang theo hưng phấn lên tiếng.

Phong Vân Ngao sờ sờ mũi, tha thứ cho nàng, người nào làm cho đứa nhỏ này dễ lừa gạt như vậy!

Về mặt Vân Thanh mong đợi, cũng mang theo một loại khích lệ nào đó, lại không biết sau này nàng phải hao hết bao nhiêu tâm tư để trốn tránh một khúc đàn này, oán giận chính mình vì sao lúc ấy lại lỗ mãng như vậy. Đây là một khúc Diệu Âm, tiếng đàn giết người trong nháy mắt!

"Băng Chủ, mama đang chờ ngoài cửa."

"Vào đi!" Vân Thanh nhanh chóng thay đổi sắc mặt, lạnh giọng nói.

Người tới có khuôn mặt thành thực bình thường, không có dáng người nóng bỏng, nhưng lại có một loại khí chất khiến người khác cảm thấy thân thiết. Người như vậy ở trong đám đông sẽ không nhận ra được, nhưng mà người như vậy thường thường cũng là đáng sợ nhất. Đây là mama rong ruổi 40 năm trong thanh lâu, ăn nói khéo léo như rót mật, mê người là chuyện không đáng kể.

"Băng Chủ, phía dưới có người khiếu khích, dẫn đầu là Từ Yên công chúa Sở Vân quốc, Lãnh Từ Yên." Cúi đầu nhẹ giọng nói.

"Mama, đã xảy ra chuyện gì?" Phong Vân Ngao nâng bước đi về phía mam, lạnh giọng hỏi.

"Chủ tử?"

"Trước tiên nói một chút chuyện gì đã xảy ra." Phong Vân Ngao ngăn lại mama muốn hành lễ, nhủ mảy, trong mắt cũng lóe lên một tia bất đắc dĩ. Nàng cứu trợ phụ của mama, tiện thể liền đi theo nàng. Nàng đã ra lệnh cho mọi người không cần hành lễ, chỉ cần chấp tay chào liền được, nhưng mà chỉ riêng mama, mỗi lần đều muốn quỳ xuống.

"Tiếng đàn kết thúc, phía dưới hoàn toàn yên tĩnh, lúc bảo bọn họ rời đi, không khéo có một âm thanh vang lên hỏi vì sao chỉ nghe thấy tiếng đàn mà không thấy người, lại càng khiếu khích Thanh Hương. Từ đó nhất thời nổi lên ngàn tảng sóng, phía dưới la to tên Thanh Hương, hơn nữa còn có Lãnh vương cùng Hiền vương ở bên cạnh hiệp trợ, dĩ nhiên là không thể duy trì được." Mama cúi đầu nói.

"Lãnh vương? Hiền vương?" Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên “Rốt cuộc Lãnh vương cũng xuất thủ.” Phong Vân Ngao chậm bước đi tới cửa, mấy người đồng thời nhìn xuống phía dưới.

"Thế nào? Chẳng lẽ bổn cung công tử ta nói không đúng sao? Nàng Thanh cái gì Hương không phải là một cái ngàn vạn người cười, là kỹ nữ sao? Giả bộ thanh cao cái gì, còn tự xưng là tiếng đàn thiên hạ đệ nhất." Trong mắt tràn đầy khinh thường, giọng điệu đặc biệt ngả ngón quất lớn tiếng với những người ở đây.

"Con bà nó, ngươi là ai! Thanh Hương là người mà ngươi có thể tùy tiện nói sao?!" Một bên có người phản bác.

Khóe miệng Lãnh Từ Yên nhếch lên, phát ra tiếng cười, nói “Tư nhận thanh cao, nhưng lại không lộ mặt, mọi người không muốn biết nguyên nhân sao? Chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới có thể là người quen, có thể là người không biết xấu hổ muốn trèo lên giường đại quan hoặc vương gia? Còn ở trước mặt mọi người giả bộ thanh cao cái gì.” Nhìn trong mắt mọi người tràn đầy nghi hoặc, trong mắt Lãnh Từ Yên đọng đầy ý cười.

Trên lầu, toàn thân Vân Trạch lạnh lùng, cả người đầy sát khí, nhìn Lãnh Từ Yên đang phấn nam trang. Vân Thanh giữ chặt hán, nhẹ nhàng lay động, ý bảo nàng không có việc gì.

"Ha ha ha. Mặc dù không phải quá đồng ý, nhưng ta cũng muốn gặp người mệnh danh có tiếng đàn thiên hạ đệ nhất này." Hiền vương từ đầu 2 ló ra, mang theo tiếng cười nói. Đây không thể nghi ngờ là một câu tăng thêm hứng thú.

"Có lẽ là quá xấu nên không dám lộ diện!" Khóe miệng nhếch lên, ánh mắt Lãnh Từ Yên chợt lóe, tràn đầy ghen tỵ, nhẹ giọng lên tiếng.

"Đồ quỷ sứ! Mẹ kiếp ngươi nói thêm một câu cho lão tử xem! Thanh Hương là người mà ngươi con mẹ nó có thể nói sao?!"

"Mụ nội nó! Không được nói xấu tiên nữ của chúng ta!"

"Có lẽ họ nói đúng, nếu không sao lại không thấy người đâu?"

Mọi người lập tức bùng phát, "Thanh Hương, Thanh Hương!" Sắc mặt mọi người không giống nhau, có người vì Thanh Hương mà bất bình căm phẫn, có người chỉ muốn xem náo nhiệt, mặc kệ như thế nào, tất cả đều thuận theo ý của Lãnh Từ Yên.

"Khi nào lại có người dám can đảm gây sự tại Bách Hương Lâu này?!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lần Sau Gặp Lại, Nhận Thức Tình Cảm!

Vân Trạch lạnh giọng quát lên một tiếng, vẻ mặt lãnh ý nhìn xuống bên dưới lầu 4, mặt nạ màu đen tăng thêm vài phần khủng bố, toàn thân tản ra sát khí nồng đậm, ánh mắt thẳng tắp nhìn Lãnh Từ Yên ngằm đặc ý trong đám người.

"Hắc Sát Quý môn!" Lam Ma biến sắc, trong mắt lóe lên tia sáng bén nhọn, lạnh giọng nói.

"Hàn, người nói Quý môn là của nàng ta sao?" Trên mặt tràn đầy nghiêm túc, cặp mắt nhìn chăm chăm Vân Trạch trên lầu nhàn nhạt hỏi.

Minh vương trầm mặc không nói, ánh mắt nhìn về phía Nam Các lầu, lại nhìn về Bắc Các lầu, một người ngồi cạnh cửa sổ, trong mắt tràn đầy khí tức u ám, trong veo mà lạnh lùng, ánh mắt băng lãnh, mặt nạ ngân ngọc tăng thêm vài phần thần bí, làm cho người ta nhìn không được muốn tiếp cận mà lại sợ không dám tiếp cận.

Bên trong Bắc Các lầu truyền đến âm thanh sâu xa, mềm nhẹ ôn hòa, làm cho trong lòng lập tức bình tĩnh.

"Thiếu gia, chúng ta không có nhiều thời gian, nếu như...."

"La, người cho rằng trong tộc vẫn còn như trước đây sao?" Giọng nói mềm mại thêm chút thô lương, làm cho trong lòng người ta nhìn không được căng lên.

"Thiếu gia, tuy là vậy, nhưng đây là..."

"Đây là mệnh lệnh sao? A, nếu như chuyện này là nàng làm, đừng trách ta triệt để toàn tộc!" Mang theo vài phần hị huyết cũng không mất nhã nhặn. Theo giọng nói nhìn lại, trường bào màu tím, đai lưng màu vàng nhạt, thứ làm cho người khác chú ý nhất là một đầu tóc trắng như tuyết, trông mắt màu lam mang theo nồng đậm bi thương, cho dù lạnh lùng như băng cũng làm cho người ta cảm thấy nhu tình của hắn, trong đôi mắt bi thương kia như đang nghĩ tới cái gì, mang theo một phần thị huyết lại ngoài ý muốn làm cho lòng người thất chặt, đau đến tan nát cõi lòng. Hắn là một người có nội tâm mềm mỏng, bi thương đến tận cùng.

"Thiếu gia" Người bên cạnh trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ cùng đau lòng, "La thúc sẽ ở cùng thiếu gia." Một vị lão nhân tóc gần bạc trắng nói.

"Nam nhân bên cạnh cũng không ít!" Lãnh Từ Yên nhìn Vân Trạch một thân màu đen, trong lòng cả kinh, một lát liền khôi phục lại, ánh mắt chớp lóe, khẽ kêu một tiếng.

"Chúng ta muốn gặp Thanh Hương!" Mọi người mới vừa chấn kinh lại nghe lời Lãnh Từ Yên nói mà đánh tan sợ hãi trong lòng, trong mắt tràn đầy không kiên nhẫn.

"Hắc Sát Quý môn!" Lấn vào đến trong đám người Lãnh Tinh đứng cách Lãnh Từ Yên không xa kêu ra tiếng.

"Hắc Sát?"

"Hắc Sát trong Diêm La điện Song Sát?"

"Đúng! Là hắn!"

Một tiếng này của Lãnh Tinh như một quả bomb oanh tạc mọi người trong chốn giang hồ, trong mắt mang theo sợ hãi, càng nhiều là phần hận ngắc đầu nhìn Vân Trạch ở lầu 4.

"Ma giáo!"

Trong mắt Vân Trạch chợt lóe lên một tia cười nhạt, ma giáo? Bọn hắn là ma giáo thì thế nào?

"Hắc Sát! Người đã làm gì Thanh Hương?!" Lãnh Từ Yên im lặng, người kia là đầu đất sao? Người ở lầu 4 bị làm sao vậy?

"Có lẽ các người nên hỏi, hắn cùng Thanh Hương có quan hệ gì?" Đặc ý trong mắt Lãnh Từ Yên càng sâu, khinh thường nói.

"Hắc Sát!"

"Chẳng lẽ Thanh Hương chính là người của Quý môn?!" Lãnh Tinh lại mở miệng.

Trong nháy mắt đám người chợt yên tĩnh, nhìn người trên lầu 4, mỗi người một tâm tư, không ai phá hoại sự yên tĩnh lúc này. Trong đám người, ánh mắt Lãnh Tinh chớp lóe, nhìn Lãnh Từ Yên, tính toán trở lại bên cạnh Lãnh Thiên Khải, lại quên đây là địa bàn của ai.

"Lãnh Tinh, thị vệ của Lãnh vương phủ đang tính toán đi đâu gây chuyện? Hiện tại lại muốn trở về?" Vân Trạch đứng một bên không nói gì, trong phòng lại truyền ra một âm thanh băng lãnh nồng đậm thị huyết.

Thân thể Lãnh Tinh cứng lại, trong lòng căng thẳng, đông cứng tại chỗ. Ở lầu 3, ánh mắt Minh vương chớp lóe, trong mắt tràn ngập thú vị, vẻ mặt có chút đam chiêu nhìn về phía lầu 4.

"Không bảo vệ tứ công chúa Sở Vân quốc sao?" Dừng lại một chút, cười lạnh tiếp tục "Tứ công chúa Lãnh Từ Yên, chẳng lẽ không muốn nói gì sao? Không biết Bách Hương Lâu chúng ta khi nào thì lại nghênh đón một nhân vật lớn như vậy, bốn lầu chủ không thể tiếp đón từ xa, mong thứ tội."

Thân thể Lãnh Từ Yên đông cứng, trong mắt tràn đầy ánh sáng lạnh, lầu 3, thân thể Lãnh vương, Lãnh Thiên Khải cũng run lên, giữa lông mày mang theo vài phần thị huyết, ánh mắt đảo qua sắc mặt đỏ bừng của Lãnh Từ Yên, ánh mắt chớp lóe, vừa định đứng lên cũng không nghĩ tới thân thể lại cứng ngắt tại chỗ.

"Quân tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, tứ công chúa đây đắc tội rồi. Các vị, vì sao Hắc Sát lại ở đây lúc này, bốn lầu chủ xin hỏi các vị anh hùng hảo hán, nếu như có người này ở đây, Thanh Hương sẽ không bị người khác bắt đi sao?" Trong giọng nói mang theo lãnh ý làm cho lòng người phát lạnh, vài người phía dưới tự cho mình là chính đạo mở miệng. Chỉ đơn giản vài câu liền nói ra mọi người bị tứ công chúa thiết kế. Bọn họ không phải là người ngu ngốc, nếu không phải có người khiêu khích, bọn họ cũng không đi khiêu khích Bách Hương Lâu.

"Hay! Tự cho mình là chính đạo vẫn như cũ miệng máu nói xấu người trong sạch, thân là hoàng tộc lại ác ý hãm hại dân chúng tầm thường, không biết nếu như không có những thứ ma giáo tà đạo này Bách Hương Lâu còn có thể tồn tại hay không."

Phong Vân Ngao xuyên thấu qua tấm màn che cửa sổ quét một vòng người phía dưới, nhìn chăm chú một người có chín phần tương tự nữ tử, một đôi Long Phượng thai, nam anh tuấn mang theo một phần thanh thuần, nữ xinh đẹp, trên mặt lại như ẩn như hiện một phần tuyệt tình.

Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, quét mắt nhìn hai người kia, lại nhìn đám người bên dưới, trong mắt hiện lên tia ảo não, cặp mắt tràn đầy chán ghét, mang theo vài phần thị huyết xinh đẹp nhìn Lãnh Từ Yên, khóe miệng nhếch lên, mở miệng nói: "Lục Ảnh, thỉnh tứ công chúa ra ngoài, liệt những người vừa cùng một chỗ ồn ào nói xấu Thanh Hương vào sổ đen, về sau không cho tiến vào Bách Hương Lâu một bước. Quy củ của Bách Hương Lâu tin tưởng mọi người đều biết, nếu như có người câu tình cho những người này, như thế về sau không cần lại tiến vào Bách Hương Lâu." Khí tức dày đặc phân tán trong Bách Hương Lâu, một người có bao nhiêu thị huyết mới có thể có khí tức nồng đậm như vậy? Mọi người rút cuộc lâm vào hoảng sợ, chỉ có duy nhất một người....

Trong mắt Minh vương thú vị càng sâu, khóa miệng gọi lên ý cười, nhìn Phong Vân Ngao phía trên lầu như ẩn như hiện, cảm nhận được loại khí tức này, cảm thấy đây là thể giới của bọn hắn.

Phong Vân Ngao cũng đang nhìn về phía Minh vương, khóe miệng nhếch lên, người này có bị bệnh không? Trong mắt lại lóe ra tia cảnh giác, nàng cảm thấy có một cảm giác quen thuộc, nhưng cũng là nguy hiểm.

"Người nói cái gì? Người là ai, bản công chúa tới đây có cái gì không được? Ai dám đụng đến bản công chúa?" Trong mắt Lãnh Từ Yên mang theo tia ngoan độc, lại mạnh mẽ áp chế xuống, trong mắt tràn đầy ủy khuất, trong giọng nói mang theo mùi vị nghiêng răng nghiêng lợi, ngáng đầu nhìn lầu 4.

"Người là công chúa thì như thế nào? Hay là tứ công chúa muốn sống ở đây? Người tìm nhầm chỗ rồi." Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, mang theo một phần thị huyết.

Ánh mắt Lãnh Từ Yên chớp lóe, khóe miệng nhếch lên "Đây là cái địa phương gì?" Mang theo một phần vô tội hỏi?

"Thanh lâu!"

"Ách, làm sao có thể? Ta, ta...."

"Thì ra là tứ công chúa đi nhầm chỗ, nhưng mà tứ công chúa lại biết đến Thanh Hương, xem ra là thường xuyên xuất cung." Phong Vân Ngao quét mắt một vòng khuôn mặt ra vẻ ủy khuất của Lãnh Từ Yên. Ở một bên, Lãnh Tinh thở ra một hơi, khóe miệng nhếch lên.

"Ừ" Âm thanh yếu ớt vang lên, lại không biết đang từng bước một lọt vào cạm bẫy của người nào đó.

"Xem ra tứ công chúa vẫn chính là thường đi vào mấy chỗ thanh lâu, đáng tiếc, hôm nay các vị tiểu quan nghỉ ngơi, xem ra tứ công chúa của chúng ta không được thỏa mãn rồi." Phong Vân Ngao nhìn trên mặt Lãnh Từ Yên phát tím, không cho bất kỳ kẻ nào nói chuyện, tiếp tục nói: "Lục Ảnh, thỉnh tứ công chúa ra ngoài, phiền toái tứ công chúa lần sau nhận rõ ràng địa phương." Lời nói xoay chuyển, âm thanh mang theo chân thật đáng tin.

Chương 19: Phong Ba Tứ Hôn (1)

Trong phòng, sắc mặt Lãnh Thiên Khải tối đen, nhìn Lục Ảnh ném Lãnh Tử Yên ra, lại nhìn tới Lãnh Tĩnh, còn có vài người khác, thân thể cứ như vậy cứng ngắt tại chỗ, nháy mắt lại khôi phục biểu tình ôn nhu.

Bên trong lầu 4 ——

"Chủ tử!"

"Tốt lắm, mama, chuyện kế tiếp liền giao cho người, mọi việc toàn quyền giao cho Vân Thanh cùng Vân Trạch xử lý!"

"Dạ!" Mama như còn muốn nói thêm cái gì, lại nhìn thoáng qua hai người giống như hiểu rõ cái gì, "Thuộc hạ sẽ bảo vệ tốt tửu lâu." Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, nhìn mọi người yên tĩnh phía dưới, xoay người rời khỏi Bách Hương Lâu.

Bên trong tấm màn đen, Phong Vân Ngao đi trên đường nhỏ, khóe miệng nhếch lên "Minh vương thật đúng là thích tại hạ, tại Bách Hương Lâu còn xem chưa đủ, vậy mà lại theo đến đây, nếu không, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh?"

"Tốt!" Trong giọng nói mang theo thú vị chợt như sấm vang bên tai Phong Vân Ngao.

Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, trên trán trịn ra mồ hôi, người này thật là Minh vương lãnh huyết? Như thế nào lại cảm thấy giống như phùng vô lại! Nhưng nàng lại không dám sơ suất, có lẽ ngay sau đó sẽ cảm thấy tử vong đến gần.

"Minh vương, người sáng không nói lời tối, người muốn làm gì ta không biết, nhưng ta muốn làm gì cũng không cần Minh vương can thiệp." Thái độ vui đùa vừa chuyển, ánh mắt rét lạnh, dưới mặt nạ ngân ngọc tản ra khí tức không đồng dạng, mang theo một loại bi thương nồng đậm.

"Việc bốn vương làm cũng không có người nào có thể ngăn cản, nếu không, giết!" Phong Vân Ngao có thể cảm thấy một phần sát ý, làm cho trong lòng bọn nàng tràn ngập lãnh ý, ánh mắt chớp lóe, nhìn chằm chằm Minh vương.

"Nếu Minh vương vẫn như cũ xem Độc thần ta trở thành kẻ địch, vậy không còn lời nào để nói." Khí chất khí phát tiêu điều lập tức bộc phát ra ngoài, giọng nói nhẹ nhàng, "Chúng ta đây liền mỗi mắt mong chờ!" Nói xong, ngón chân trong tay phóng ra, Minh vương nhẹ phi thân lên, bột phấn trong một tay khác tung bay theo gió. Ánh mắt Minh vương chớp lóe, hiện lên một tia ảo não, nhanh chóng che lại hơi thở.

"Ha ha ha." Phong Vân Ngao nhanh chóng biến mất trong đêm tối. Vân Linh theo sát phía sau, toàn thân băng lãnh cũng không phát ra bất kỳ lời nào.

Minh vương âm thầm ảo não một phen, vẻ thú vị trong mắt càng sâu, nhìn một chút bột phấn gây thương tổn người kia, là bột mì. Khóe miệng nhếch lên, trong mắt mang theo ý cười lạnh, mắt nhìn về phía Phong Vân Ngao biến mất, phía sau truyền đến bước chân, "Hồi phủ!"

Hai người Tả Phong cùng Quý Mộc vừa tới cũng không nói gì, gắt gao đi theo phía sau.

Sau khi mấy người bọn họ biến mất, chỗ địa phương vừa rồi, Bắc Các lâu, một người đầu trắng toát thoáng hiện, mang theo một phần bi thương nhìn địa phương Phong Vân Ngao biến mất, "Là người sao?" Một đầu tóc trắng trong không trung phiêu đảng, tăng thêm vài phần bi thương.

Lúc này trong hoàng cung ——

"Truyền ý chỉ của trẫm, tứ hôn cho nữ nhi của Phong Chiến Quân phủ tướng quân cùng ngọc vương." Ngự Thư Phòng, trên long ý* về mặt người mặc hoàng bào tức giận, đây là hoàng đế Lãnh Doanh của Sở Vân quốc.

*Chỗ ngồi của hoàng thượng

Hạ công công lên tiếng, "Hoàng thượng, chuyện này nếu như thái hậu biết đến, chi sợ sẽ không từ bỏ ý đồ." Trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Không từ bỏ ý đồ?!" Lãnh Doanh cười lạnh một tiếng, "Nếu như không thế này, Hàn nhi của trẫm sao lại bị nàng ta nắm trong tay? Cả đời trẫm yếu đuối vô năng, ngay cả nữ nhân mình yêu nhất cũng không bảo hộ được, chẳng lẽ còn muốn tro mắt nhìn nhi tử ấu yếm nhất của trẫm cùng Nhu nhi cũng không thể bình yên cả đời sao?" Giọng nói mang theo vài phần ghen ghét, làm cho Hạ công công không nhịn được lau lệ.

Vân Mộng Dao, Nhu nhi, là nữ nhân Lãnh Doanh yêu nhất, 15 năm trước, trong một đêm yên lặng không một tiếng động chết đi, cũng trong đêm đó, Lãnh Tử Hàn mới vừa 3 tuổi trở nên ngu dại.

Cũng trong 15 năm trước, hoàn hậu hiện giờ là Tư Đồ Nhã, đại nữ nhi của Tư Đồ Dương được hoàng thái hậu trao tặng hậu vị, thống nhất lục cung.

Hôm nay, bên cạnh Lãnh Doanh hầu như đều là người của Tư Đồ gia. Con lớn Lãnh Thiên Khải, Lãnh vương, 19 tuổi, con của Thanh phi. Con thứ ba Chiến vương, Lãnh Thiên Chiến, con của hoàng hậu, si mê võ công, yêu thích cá. Con thứ tư Hiền vương, Lãnh Thiên Lạc, 15 tuổi, mẫu phi mất sớm, lưu luyến bông hoa, là Vương gia phong lưu. Mà hiện giờ người được sủng ái duy nhất có thể cùng tồn tại cùng hoàng hậu là Thanh phi, Phụng Lâu Thanh, trưởng công chúa của Phụng Thiên quốc, là người độc ác nham hiểm, am hiểu thủ đoạn.

Thế cục như vậy, hoàng thượng như hán không có một chút quyền lực. Vừa nghe Hạ công công nói, hoàng thái hậu vừa tứ hôn cho Lãnh Tứ Hàn, trong mắt Lãnh Doanh tràn đầy tức giận, nhưng cũng không thể làm gì. Chỉ có thể nói nếu tiểu thư phù tướng quân không gả cho hán, thì cũng là người của Tư Đồ phủ, thế thì Hàn nhi của hán liền chịu khổ rồi.

"Hoàng thượng, việc nhỏ không nhìn sẽ hư việc lớn."

"Nếu Hàn nhi có chuyện gì ngoài ý muốn, toàn bộ những gì trầm đoạt lại còn có ý nghĩa gì?" Mang theo vài phần trống rỗng nhìn bức họa trên bàn "Người nói xem có đúng không, Nhu nhi?" Một tay vuốt ve người trong bức họa, mang theo nồng đậm tưởng niệm cùng tình yêu.

Trong đêm tối, hai người đi lại, dưới ánh trăng có chút nhanh nhẹn, Phong Vân Ngao y phục trắng, bỏ ra mặt nạ ngân ngọc, sát mặt trắng nhợt, đôi mắt đen láy, dưới ánh trăng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, môi mỏng hơi động đập "Linh, phái người âm thầm bảo vệ tốt Bách Hương Lâu, nhắc nhở Vân Dạ, bảo Quý môn gần đây cẩn thận một chút."

"Dạ, chủ tử, là bởi vì Minh vương vừa rồi sao?" Vân Linh đứng phía sau nhú mào, trang phục màu đỏ tùy ý mở ra, hỏi.

"Hán không đơn giản!" Một phần thị huyết, một phần hận ý kia cũng không phải là một người bình thường có thể có được. Nếu không phải đau đến tận cùng người ta sẽ không có được một phần sát khí khiến người sợ hãi, liền ngay cả bọn họ cũng có chút kinh hãi. Nếu người như vậy lại là địch nhân thì quá đáng sợ, nhưng mà nếu như hán cản trở nàng, như thế cũng đừng trách nàng vô tình.

"Vú nương?" Hai người đến phía ngoài tường Phong phủ, bên trong chính là sân viện của họ. Vân Linh nghe được một tiếng thét đau đớn cùng tiếng hò hét, trong lòng căng thẳng, quát. Phong Vân Ngao cũng biến sắc, hai người như tia chớp bay qua tường vào trong sân viện.

Hai người thị vệ cầm hai cây côn gỗ thật dày hung hăng đánh lên người vú nương đang nằm trên ghế gỗ. Chỉ thấy y phục màu trắng bên trong đã nhiễm toàn màu đỏ, thật sâu đâm vào trong mắt Phong Vân Ngao "Vú nương"

Nhất thời xông lên, hai tay vươn ra ôm người vú nương, cái gì cũng không nói liền ôm bà vào phòng, bắt mạch cho bà, toàn bộ mọi việc đều chỉ trong nháy mắt. Vân Linh mang theo sát ý liếc qua mấy người kia một cái rồi không để ý bọn hán, đi vào trong phòng, yên lặng đứng phía sau Phong Vân Ngao, hai tay siết chặt, lo lắng đợi kết quả.

"Như thế nào? Chủ tử!" Âm thanh Vân Linh có chút run rẩy, nhìn về mặt băng lãnh của Phong Vân Ngao, thân thể run lên "Sẽ không, sẽ không!"

Nhanh chóng nhào vào trên người vú nương, hai tay run rẩy vuốt ve thân thể vú nương đã không còn sự sống. "Không, vú nương!"

Hai mắt Phong Vân Ngao nhắm lại, đối với nàng mà nói, lão nhân này nàng tiếp xúc cũng không nhiều lắm, nhưng mà nàng có thể cảm nhận được thiện ý của bà. Mà đối với Vân Linh, người này giống như mẫu thân của nàng, nàng hầu như đều gần gũi với vú nương.

"Vương Phúc!" Thân thể Phong Vân Ngao chớp lóe, chợt hiện lên trong sân viện, nhìn Vương Phúc đứng chính giữa, khí tức tử vong đen đặc làm cho hán không thờ được. Thân thể Vương Phúc ngã ra, trong lòng tràn đầy hoảng sợ, nhưng không có ý rời khỏi.

"Các người đáng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Đốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phong Ba Tứ Hôn (2)

Ánh mắt lạnh lẽo khát máu, chưa từng phần nộ như vậy, thấy qua rất nhiều nhưng mà cứ rành rành đánh chết một lão nhân còn sống, nói thật, nàng chưa từng thấy qua. Tại xã hội hiện đại, cho dù hắc ám, nhân phẩm có tồi nát cỡ nào cũng sẽ không đánh chết một lão nhân, không có!"

Cho dù không có tiếp xúc nhiều, nhưng mà tổn thương người của nàng, còn muốn không tổn hao gì đứng trước mặt nàng sao? Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, dưới ánh nhìn hoảng sợ của mọi người, giống như một loại tia chớp mà biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt một người thị vệ mới vừa hành hạ vú nương, khóe miệng nhếch lên, hừ lạnh một tiếng, thị vệ còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay của Phong Vân Ngao đã bóp chặt cổ hán. Ánh mắt quân gia chớp lóe, không có ngăn lại, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" thị vệ kia nhìn bằng hữu của hán, trợn tròn mắt không cam lòng, sau đó ngã xuống, tắc thở lập tức.

Ánh mắt Phong Vân Ngao lạnh lùng, lườm thị vệ nằm trên mặt đất một cái, khóe miệng nhếch lên quay đầu nhìn người thị vệ ang ngã đại kia, thoáng

nhìn qua quần gia vẫn như cũ là vẻ mặt mỉm cười, trong mắt mang theo một phần lạnh nhạt, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến hắn.

"Người! Muốn chết!" Thị vệ kịp phản ứng, không có sợ hãi, trong mắt tràn đầy khinh thường, tràn ngập chán ghét cùng phẫn hận, trực tiếp rút trường kiếm bên hông ra, nhắm về phía Phong Vân Ngao.

Trong phòng, Vân Linh đứng ở cửa thấy một màn này, trong mắt tràn đầy phẫn hận cùng sát ý băng lãnh nhìn quần gia Vương Phúc đứng một bên, nắm chặt hai tay đã sớm chảy ra máu tươi, nhưng không có tiến lên. Ánh mắt đảo qua thi thể bên cạnh Phong Vân Ngao, trường kiếm của tên thị vệ kia vung hướng chủ tử, Vân Linh dường như phẫn hận đến sắp bùng nổ, nhưng một tia lý trí còn lại làm cho nàng không thể kích động.

Sắc mặt Phong Vân Ngao khôi phục bình tĩnh, ánh mắt lại mang theo sát ý, xem ra vài năm nay nàng quá vô danh, ngay cả một thị vệ cũng dám khi dễ trên đầu nàng. Ngay tại thời điểm trường kiếm sắp chặt đứt đầu nàng, thân thể Phong Vân Ngao chớp lóe, lập tức bắt lấy cổ tay tên thị vệ kia phản kích, chỉ thấy trường kiếm xẹt qua cổ thị vệ, trong mắt tên thị vệ vẫn như cũ mang theo khinh thường cùng không cam lòng, từ từ ngã xuống.

"Chủ tử, ta muốn tự mình đến." Vân Linh vẫn như cũ đứng một bên, không có bày tỏ muốn Vương Phúc, nhưng trong mắt tràn ngập oán hận, không có nước mắt, hoặc là vừa rồi nước mắt đã khô cạn.

"Đi đi!" Phong Vân Ngao nhìn ánh mắt quần gia chớp lóe, không nói thêm gì, gạt đầu.

Trên khuôn mặt trẻ con vốn là hồn nhiên đã sớm hóa thành hư vô, vẻ mặt oán hận thay thế thiện lương của nàng. Vũ nương không đắc tội bất kỳ ai, không có ý muốn hại người thế mà lại bị hãm giết chết. Có phải tất cả những người tốt đều bị khi dễ? Có phải tất cả những người lương thiện đều bị kẻ có quyền có thể biến thành đồ chơi? Vân Linh phẫn nộ, lý trí vừa rồi đã tiêu tán không còn. Chiêu thức công kích hỗn loạn không chịu nổi, trong mắt là màu đỏ, âm thanh duy nhất trong đầu chỉ có "Giết! Giết! Giết!"

Phong Vân Ngao nhũn mảy, nhìn quần gia đang tránh né, nhìn Vân Linh phẫn nộ điên cuồng không còn để ý thứ gì khác, nàng không có ngăn lại, càng không nói gì. Chỉ là ánh mắt lạnh nhạt nhìn một màn này, bên cạnh còn có hai thi thể lạnh băng của thị vệ, trong phòng còn có một thi thể được phủ kín...
...

"Phốc!" Vân Linh rơi xuống từ trên không, nàng giống như điều đứt dây. Phong Vân Ngao không có đi tiếp, toàn bộ phát tiếu cần nàng tự đi lĩnh hội. Nếu năm ấy cừu nhân của gia gia cũng ở ngay trước mắt, Phong Vân Ngao cũng sẽ trực tiếp xông lên. Cái gì âm mưu quỷ kế, cái gì việc nhỏ mà không nhìn sẽ hư việc lớn, đó chỉ là truyền thuyết. Nếu có thể chết bên cạnh thân nhân, bên cạnh người mình yêu, cho dù không thể báo thù, thì tính sao? Đó cũng là cam tâm tình nguyện.

Nhưng mà rốt cuộc Phong Vân Ngao cũng vờn tay, nhìn Vân Linh trên mặt đất lại một lần nữa bị đá thương, Phong Vân Ngao nhìn một bàn tay Vương Phúc sắp công kích trên người Vân Linh, phóng ngân châm trong tay ra. Thân thể Vương Phúc xoay chuyển, ngân châm lướt qua, thân thể Phong Vân Ngao nhanh chóng tiếp cận sát Vương Phúc, một cái đan được trực tiếp quăng vào miệng hắn. Phong Vân Ngao quay trở lại bên người Vân Linh, nâng nàng dậy, không lại bỏ mặt nàng.

"Thứ gì?" Vương Phúc dùng một tay che cổ, tính nhả nó ra.

"Vào miệng liền tan, không thể nhả ra, Vương Phúc, đây là một phần lễ vật ta tặng ngươi. Yên tâm, ta không muốn mạng ngươi, nhưng mà nếu ngươi lại chọc ta mất hứng, thì đừng trách ta không có tình ngươi." Ánh mắt Phong Vân Ngao lóe sáng, nhìn Vương Phúc, xoay người nói với Vân Linh "Người của ta cho dù chết cũng phải chết ngay thẳng, cho dù lại đau khổ, lại đổ máu cũng không thể rơi lệ."

Đột nhiên Vương Phúc đứng bất động tại chỗ, cả người cứng ngắt, về sau Phong Vân Ngao nói cái gì, hắn đều thẳng tắp nhìn chăm chăm Phong Vân Ngao. Cho dù Phong Vân Ngao ra lệnh, Vân Linh bị hãm đánh bốn chương, trả lại gấp đôi, hắn vẫn như cũ nhìn chăm chăm Phong Vân Ngao. Trong đầu vẫn là một câu nói kia, lại có một bóng dáng khác, một giọng nói già nua có lực mang theo vẻ hào hùng. Trong khóe mắt chảy ra vài giọt nước mắt, rốt cuộc trong lúc Phong Vân Ngao khó hiểu, cười to ra tiếng, thân thể trọng thương từ từ đứng dậy, rời khỏi sân viện, tại cửa dừng lại một phen, "Ra đại sảnh tiếp chỉ, đây là mệnh lệnh của Vương Yến." Nói xong, trong giọng nói mang theo một phần run rẩy rồi đi.....

Chỉ là mọi người không ai chú ý tới, một vị quần gia luôn luôn mỉm cười, khóe mắt lại rơi ra một giọt nước mắt, trong đôi mắt giống như là trút được gánh nặng.....

"Chủ tử, Vân Linh không có việc gì!"

"Hậu sự của vũ nương giao cho ngươi, chuyện này giao cho Vân Dạ, chờ khi tâm tình ngươi bình tĩnh lại nọ tiếp." Nói xong, sắc mặt băng lãnh đi ra cửa.

Vân Linh hướng về phía Phong Vân Ngao nặng nề quỳ xuống "Dạ!" Nhìn Phong Vân Ngao rời khỏi, Vân Linh mới đứng dậy, chuyển hướng vào trong phòng.

Trên đường đi, đôi mắt Phong Vân Ngao mang theo lệ quang, nước mắt liền biến mất, hoá thành một nụ cười. Trên mặt tươi cười như hoa, khóe miệng lại là nụ cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía bầu trời đêm lóe ra vô số vì sao "Kiếp sau, không cần gặp lại ta." Nếu như không có nàng, có lẽ vũ nương sẽ càng sống tốt.

Trong đầu Phong Vân Ngao hiện lên gương mặt già nua mang theo ý cười cùng vẻ mặt nghiêm túc của Phong Thanh Dương, tiếp theo nháy lên hình ảnh mơ hồ rồi biến mất.

"Ngược lại cái giá của Phong Vân Ngao cũng quá lớn rồi, đã hơn 1 canh giờ còn chưa đến." Giọng nói Phong Thanh Nhã mang theo tức giận cùng khinh thường nhẹ lên tiếng.

"Tỷ tỷ, lời này không đúng rồi, nói như thế nào tam muội cũng là dòng chính nữ, tỷ tỷ cũng không thể nói như vậy....." Mang theo một phần mềm mại trong giọng nói đáp trả.

Phong Vân Nhã nhìn Phong Vân Ngưng, trong mắt chợt lóe lên phần nộ, "Vậy ý tứ của muội là chúng ta nên chờ nàng? Không biết ai vừa mới phân phó quản gia đi thúc giục?"

Ánh mắt Phong Vân Ngưng chợt lóe, đôi mắt mang theo ủy khuất, dụi dụi nói: "Vừa rồi muội chỉ là lo lắng tam muội đã quên mà thôi." Cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia ác độc, lại ngẩng đầu, nước mắt đã liên tục chảy ra, nhìn Phong Vân Nhã tức giận, lại không biết làm gì.

Tôi chậm thì thế nào? Máy thứ nữ các ngươi có tư cách nói ta? Để các ngươi ngồi chỗ này cũng đã là ban ân cho các người rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phong Ba Tứ Hôn (3)

Tiếng nói làm cho người ta tức giận, mọi người theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ nho nhỏ với vẻ mặt băng lãnh, trên y phục trắng dính vài giọt máu, khóe miệng nhếch lên, từ từ tiến đến gần đại sảnh.

Trong veo mà lạnh lùng tuyệt thế, phong phạm bề ngỗ, vương giả quần lâm, đây là cảm giác duy nhất của Hạ công công. Không có bất kỳ kẻ nào có thể không chế được. Ngâm gât gât đầu, đứng lên, ánh mắt quét một vòng mọi người đang mang theo phần nộ, mở miệng nói: "Khụ khụ, mọi người quý xuống tiếp chi."

Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, gât đầu với Hạ công công, mặc dù không rõ vì sao lại giải vây giúp nàng nhưng tối thiểu cũng phải lễ phép. Phong Vân Ngao không có quý xuống, người nàng quý chỉ có Phong Thanh Dương.

Mọi người đều quý xuống đất, ánh mắt Phong Vân Ngưng chớp lóe, mang theo lo lắng nói: "Tam muội không tiếp chi sao?" Thanh âm nhẹ nhàng vang lên trong đại sảnh, ngay cả Hạ công công cũng không có một tia hờn giận.

Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, mở miệng nói: "Ngươi là ai? Bản tiểu thư làm cái gì người có tư cách gì có thể quản?" Giọng nói không chút lưu tình, một cái liếc mắt Phong Vân Ngao cũng không có nhìn nàng ta.

"Đúng vậy, nhưng mà như vậy là kháng chỉ." Phong Vân Ngưng có chút sợ hãi nói.

"Phong Vân Ngao, ngươi muốn chết, nhưng chúng ta không muốn, ngươi có biết kháng chỉ là tội tru di cửu tộc không?" Phong Vân Nhã mang theo bất mãn quát, lúc này đã không còn vẻ khinh thường lúc này, không biết là đang lo lắng cho bản thân nàng ta hay là lo lắng cho Phong Vân Ngao.

Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, nhìn Phong Vân Nhã, "Có nhiều người cùng chết như vậy cũng tốt, ngươi nói có đúng không, đại tỷ?" Từng câu từng chữ vang lên.

Rõ ràng mọi người đều biến sắc, trong mắt đều mang theo một phần hoảng sợ, Phong Vân Ngao nhìn Hạ công công nói: "Tuyên chỉ đi!" Trong mắt tràn đầy kiêu ngạo bất khuất, khóe miệng nhếch lên ý nói với ông, nàng sẽ không quý.

Ánh mắt Hạ công công chớp lóe, nhìn về phía Phong Chiến Quân, cũng rất ngoài ý muốn hẳn lại quý trên mặt đất không có ngẩng đầu lên, âm thanh lạnh lùng lại làm cho trong lòng Phong Vân Ngao dâng lên vô hạn phần hận cứng rắn quý xuống.

"Phụ thân dạy bảo, quân giả phục tùng quân giả." Thấp giọng nói, làm cho thân thể Phong Vân Ngao ngẩn ra, nàng biết hẳn đang nói cho nàng nghe.

Phong Thanh Dương, người cho nàng biết đến tình thân ấm áp, bất kể như thế nào nàng cũng sẽ không để cho tâm huyết vinh quang cả đời của ông chảy về biển Đông. Nắm chặt quả đấm, dưới ánh nhìn trào phúng của Phong Vân Ngưng, ánh mắt khinh thường oán hận của mọi người, cứng rắn quý xuống "rầm" âm thanh mãnh liệt tỏ rõ chủ nhân có bao nhiêu phần nộ, bao nhiêu không cam lòng.

Ánh mắt Phong Vân Nhã có chút phứt tạp, ngẩng đầu lên cao ngao nói: "Này, đừng để đôi chân của ngươi làm ô uế chỗ này."

Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, nhìn Phong Vân Nhã một cái, khóe miệng giương lên nụ cười, lúc nâng lông mày nhìn đến Hạ công công thì tràn đầy băng lãnh, cuối cùng cũng không cúi đầu.

Hạ công công chạm đến ánh mắt nàng, thân thể run lên, cũng không đi so đo, mở miệng tuyên đọc thánh chỉ "Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết: Nữ nhi của tướng quân phủ, hiền lành thông tuệ, huệ chất lan tâm, tài đức vẹn toàn..... Thừa lệnh vua ban, kết mối duyên lành cùng nhị vương gia, trấn long tộc bạc, dặt tay nhau đến cuối đời. Khâm thủ!" thu hồi thánh chỉ, nhìn Phong Chiến Quân tùy ý quý trên mặt đất, "Tướng quân thỉnh tiếp chi."

Tay Phong Chiến Quân run lên, thân thể băng lãnh, từ từ vươn tay tiếp nhận thánh chỉ, mở miệng nói: “Thần, tạ chủ long ân, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" *D>Đ>L>Q>Đ* Sắc mặt những người còn lại cũng đông cứng một trận, theo thánh chỉ vừa ban, từ đầu đến cuối chỉ có Phong Vân Ngao quỳ một gối, ánh mắt băng lãnh nhìn Hạ công công.

"Chúc mừng tướng quân!" Khuôn mặt Hạ công công rịn mồ hôi, cố gắng bỏ qua tầm mắt đang nhìn chăm chăm mình, nhưng mà thân thể lại không tự giác run rẩy, khuôn mặt cứng ngắc gương lên nụ cười gượng gạo.

Khuôn mặt băng lãnh của Phong Chiến Quân càng thêm lạnh lùng, cứng ngắc mở miệng nói: “Đa tạ Hạ công công, Hạ công công đi thông thả. Quân gia, tiễn Hạ công công ra ngoài.”

Hạ công công không vui nhưng không nói gì thêm, cũng không có vạch trần.

Bên trong đại sảnh, sắc mặt mọi người trong Phong gia đều đặc biệt khó coi, Loan Như bên cạnh Phong Chiến Quân chớp lóe ánh mắt nhìn Phong Chiến Quân, sau đó quay đầu nhìn Phong Vân Nhã, há miệng thờ dốt không nói nên lời.

Phong Vân Ngưng cắn răng, sắc mặt tái nhợt, tay gắt gao nắm chặt tay áo của Vương Yến, Vương Yến cầm lại tay nữ nhi, ý bảo nàng không có việc gì.

Phong Chiến Quân im lặng, cầm thánh chỉ, nhìn ngoài cửa, không dấu vết liếc nhìn Phong Vân Ngao “Chuyện này ngày mai bàn tiếp.” Lời còn chưa dứt, một đạo âm thanh vang lên.

"Ý chỉ đến!" Một công công mặc quần áo rõ ràng có vẽ hoa lệ hơn tiến đến, dung mạo lạnh lùng, bộ dáng cao ngạo, nhìn mọi người nói: “Phong tướng quân, hoàng thái hậu có chỉ, tiếp chỉ!”

"Phong Chiến Quân tiếp chỉ!" Mọi người còn chưa hiểu sự tình gì, lại thêm một đạo ý chỉ truyền đến, theo giọng nói nhìn lại rồi quỳ xuống theo Phong Chiến Quân, mà lúc này....

"Lớn mật, ý chỉ ở đây, còn không quỳ xuống!" *D?Đ?L?Q?Đ*Lưu công công là người được sủng ái nhất bên cạnh hoàng thái hậu, vẻ mặt cao ngạo, trong mắt tràn đầy khinh thường cùng tức giận, quát.

Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, nhìn Lưu công công nói: “Quỳ xuống? Lưu công công nói như vậy là đã quên, Sở Văn quốc xưa nay có một quy củ, quỳ quân không quỳ hậu.” Nâng lên cước bộ từng bước tới gần. Vừa rồi nàng quỳ là vì gia gia một đời là trung thần, là sinh tử chi giao của hai đời đế vương. Muốn nàng quỳ những người khác? Trừ phi nàng chết.”

"Hay là Lưu công công nghĩ hoàng thái hậu đã cao hơn hoàng thượng? Như vậy Sở Văn quốc đã không còn là thiên hạ của Lãnh gia mà là thiên hạ của Tư Đồ gia rồi.” Âm thanh lạnh lùng vang vọng đến phía chân trời.

Lưu công công lui về phía vài bước, “Ngươi! Ngươi!.....” Ngươi hồi lâu cũng không nói ra được thêm chữ nào, trong lòng tràn đầy hoảng sợ, từ từ khôi phục vẻ mặt, trong lòng bắt đầu không thể khinh thường Phong Vân Ngao “Dục gia chi tội!* Bản công công một lòng trung thành, Thiên Địa chứng giám.”

*Dục gia chi tội: muốn gán tội cho người khác

"Một lòng trung thành, Thiên Địa chứng giám?" Phong Vân Ngao lườm Lưu công công một cái “Chỉ là không biết chủ tử là ai.”

"Ngươi! Ngâm máu phun người! Đương nhiên là hoàng Hoàng thượng!" Sắc mặt cứng lại, khuôn mặt hèn hạ của Lưu công công mang theo một tia ngoan độc sát ý “Ngươi tới, mang con tiện nhân nói xấu bản công công, không để hoàng thái hậu vào mắt, bắt lại cho ta.”

"Ngươi dám!"

"Không dám?! Người đâu! Động thủ!" *D~Đ~L~Q~Đ* vẻ mặt Lưu công công tức giận, mang theo khinh thường. Nhìn xem hắn có dám hay không.

Trong đám người, cặp mắt Phong Vân Ngưng tràn đầy đắc ý, nhìn một màn này mà vui sướng khi người gặp họa. Mà Phong Vân Nhã phía sau lưng, nhìn Phong Vân Ngưng nhíu mày, đôi mắt chợt lóe lên một tia lạnh lợi, nhưng không thoát được ánh mắt Phong Vân Ngao.

"Là ai cho ngươi quyền lợi bắt bớ dòng chính nữ đời thứ ba của phủ tướng quân công lao hiển hách? Là ai mệnh lệnh cho ngươi bắt tất cả mọi người quỳ xuống bái kiến cái hoạn quan nhà ngươi? Là ai mệnh lệnh cho ngươi, nói ta ta nói xấu hoàng thái hậu, nói thiên hạ này là của Tư Đồ gia?" Từng câu từng chữ làm cho người ta rùng mình, đánh vào trong lòng mọi người. Lúc này sắc mặt Lưu công công đã trắng xanh, hắn không phải ngu ngốc, ‘quỳ quân không quỳ hậu’ cái này hắn biết, nếu chuyện này nháo lớn, như thế người chết chỉ có hắn.

Phong Chiến Quân cúi đầu, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì, từ đầu đến cuối đều không lên tiếng. Nhưng nếu tình thế sẽ cảm giác được một tia cười âm ỉ chung quanh hắn. Nhưng mà lúc này Phong Vân Ngao đã sớm xem nhẹ.

"Lưu công công, ngươi cứ nói đi!" Trên mặt mang theo ý cười, tràn đầy nghi hoặc, Phong Vân Ngao đi tới đứng trước mặt Lưu công công.

Chương 22: Phong Ba Tứ Hôn (4)

Phong Chiến Quân dẫn đầu đứng lên, nhìn Lưu công công, không đợi hắn mở miệng, nói: "Thỉnh Lưu công công tuyên chi đi!"

Lưu công công hung tợn liếc nhìn Phong Vân Ngao, trong lòng rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn Phong Chiến Quân thoáng gật đầu, cầm lấy chiếu chỉ, lạnh lùng mở miệng đọc: "Ai gia suy nghĩ, tam tiểu thư Phong gia, tài đức vẹn toàn, hiền lương thanh tú, do đó có tình cảm sâu sắc, xét thấy vô cùng xứng đôi với ngọc vương. Nay ai gia phong tam tiểu thư Phong Vân Ngao làm ngọc vương phi, mùng 1 tháng 5 gả vào vương phủ. Khâm thờ!" Ánh mắt Lưu công công tức giận chống lại tầm mắt của Phong Vân Ngao, thân thể run một trận, "Tiếp chỉ!"

Phong Vân Ngao cười, cầm lấy chiếu chỉ, hai đạo chiếu chỉ, thánh chỉ hoàng thượng mới vừa hạ, chiếu chỉ hoàng thái hậu liền tiếp theo sau. Tam tiểu thư Phong gia tài đức vẹn toàn, hiền lành thanh tú? Trừ khi người nọ là ngọc tử, nếu không như thế nào không biết thiên tài tuyệt nữ Phong Vân Ngao? Phong Vân Ngao lại là một xấu nữ, phế vật! Cười nhạo một tiếng, ngọc vương cùng phế nữ? Quả thật là tuyệt phối.

Sau khi Lưu công công dời bước, trong đại sảnh, sắc mặt mọi người trong Phong gia liền không đồng nhất. Nhưng đều không sai biệt lắm, trong mắt họ tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, còn mang theo khinh thường, mắt nhìn Phong Vân Ngao tràn đầy chán ghét.

"Nên chúc mừng muội muội, chúc mừng muội muội trở thành chúc mừng muội muội đã trở thành ngọc phi." Trong mắt Phong Vân Nhã tràn đầy khinh thường cùng kiêu ngạo, trên mặt lại mang theo nụ cười ôn hòa, giọng nói tràn ngập trào phúng khinh thường.

"Tỷ tỷ, như thế nào lại có thể nói như vậy? Tam muội cũng là dòng chính nữ của Phong gia, hiện tại lại thành chuẩn vương phi rồi." Phong Vân Ngưng đặc biệt nhấn mạnh 'dòng chính nữ' và 'chuẩn vương phi' trên mặt tràn đầy hâm mộ nói.

Trên mặt Phong Vân Nhã tràn đầy giận dữ, nhìn Phong Vân Ngưng nói: "Vây đa tạ muội muội nhắc nhở." Cẩn rắng kêu lên "Muội muội", phẫn hận nhìn Phong Vân Ngao.

Phong Vân Ngao nhếch lên khóe miệng, trong mắt lóe ra tia sáng không biết tên, tới cùng là ai mới đúng là người thông minh lanh lợi đây! Tỷ muội tàn sát ngược lại rất tốt. Cầm chiếu chỉ, ngọc vương? Chẳng qua chỉ là thay đổi một chỗ ngủ mà thôi.

Phong Chiến Quân từ bên ngoài trở lại, nghe được lời nói, sắc mặt trở nên hết sức khó coi, lạnh giọng quát "Trở về! Vân Ngao đến phòng ta." Nói xong, xoay người rời khỏi đại sảnh, giống như ở thêm một khắc sẽ làm cho hắn khó chịu.

Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, từ từ đi theo phía sau, không thèm nhìn mọi người một cái, rời khỏi đại sảnh.

Mở cửa phòng, Phong Vân Ngao đứng trước cửa, thân thể dừng lại một chút, ánh mắt lóe lên, nhắc chân tiến vào. Nàng nhìn thấy Phong Chiến Quân đang đứng trước bàn sách, lẳng lặng cúi đầu nhìn thánh chỉ trên bàn, bàn tay khẽ vuốt, dường như nghe thấy Phong Vân Ngao đến "Đến đây!"

"." Phong Vân Ngao rõ ràng không đáp lại, thời điểm không muốn cùng người khác nói nhảm, lựa chọn sáng suốt nhất là trực tiếp bỏ qua.

Phong Chiến Quân không nghe trả lời, xoay người, nhìn Phong Vân Ngao nhú mày, nháy mắt giãn ra, nói: "Lần này gả cho nhị vương gia cng không phải là muốn ngươi trở thành vương phi." Lời nói dừng lại một chút.

Thân thể Phong Vân Ngao ngẩn ra, cặp mắt lạnh lùng lóe lên, vẫn như cũ là biểu tình cười nhạt, nhìn Phong Chiến Quân "A? Chẳng lẽ còn muốn thử đi dạo phố?" Hai tay vuốt vuốt, khóe miệng nhếch lên, nở ra một nụ cười lạnh. Thân thể Phong Chiến Quân ngẩn ra, cuối cùng xoay người lại, lưu lại một bóng lưng cho Phong Vân Ngao.

"Tra xét."

"Ta mới 11 tuổi, chẳng lẽ cứ như vậy để cho ta đến vương phủ?" Phong Vân Ngao cũng không biết vì sao, trực giác nói cho nàng nên cắt ngang lời nói của hắn, trong lòng không muốn tiếp tục nghe.

"Hoàng đế bị làm khó, là thần tử phải biết giúp đỡ. Quân muốn thần tử thần bắt từ bắt dung."

"Xem ra, ta không gả không được." Trong giọng nói đã không còn vẻ trêu chọc vừa rồi, mang theo một phần lãnh ý, còn thêm một phần cười nhạt. Làm cho ánh mắt Phong Chiến Quân chớp lóe, đưa lưng về phía Phong Vân Ngao, đôi mắt từ từ nhắm lại, mồm há to nhưng không thể phát ra tiếng gì.

Màn đêm yên lặng, dần dần vài ánh sáng của mặt trăng cũng bị che khuất, trong thư phòng, hai người thật lâu không ai nói chuyện. Giọng nói băng lãnh của Phong Chiến Quân phá tan sự yên tĩnh.

"Điều tra rõ nhị vương gia là ngọc thật hay giả ngọc!" Nói xong xoay người, nhìn Phong Vân Ngao "Nếu đã rõ thì ngươi lui xuống trước đi." Không đợi

Phong Vân Ngao trả lời, Phong Chiến Quân lạnh lùng nói.

Phong Vân Ngao nhìn hắn, đột nhiên chợt nở nụ cười, rất nhẹ, cũng rất sáng lạn. Nhưng càng làm cho người ta đau lòng, làm cho người ta bị thương trước nụ cười ấy.

"....." Nhìn Phong Vân Ngao không chút nào lưu luyến xoay người, Phong Chiến Quân há miệng thở dốc, trong miệng thủy chung không phát ra bất kỳ tiếng nào, nhẹ giọng tự thì thầm "Cẩn thận bảo bảo!" Chỉ là mấy chữ này không ai nghe thấy.

Lúc này, trong phủ ngọc vương ——

"Phụ hoàng hạ chỉ?" Mang theo một phần lãnh ý, một phần lạnh nhạt, âm thanh giống như chủ nhân, nhưng khi rõ ràng nhìn lại, khí chất cùng giọng nói vừa rồi đặc biệt khác nhau. Đôi mắt ngập nước trong sáng, lúc này phủ lên một phần thị huyết xinh đẹp. Sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đỏ tươi, da thịt phần nộn vô cùng mịn màng. Dung nhan giống như thiên tiên, lại có một phần thị huyết, khí phát tuyệt thế bề ngẩng thiên hạ.

"Dạ," Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

"Thối đầu gối, ngươi cũng không thể cười một cái sao? Chủ tử, còn có.....lão yêu bà tiếp theo liền hạ chỉ muốn cái phế nữ Phong Vân Ngao kia gả cho người." Trong giọng nói mang theo nồng đậm sát ý.

Vốn là âm thanh lạnh như băng, trong mắt hiện lên một tia khinh bỉ, trực tiếp bỏ qua hắn, tiếp tục nhìn chăm chú vào chủ tử nhà mình.

Lúc này người xinh đẹp rõ ràng là Tả Phong, băng lãnh lạnh lùng là Quý Mộc.

"Vương gia, lần này tuyệt đối không đơn giản, nữ nhân kia có lẽ là người của nàng."

Người này chính là ngu vương, Lãnh Tử Hàn, lúc này khóe miệng hắn giương lên một nụ cười lạnh "Không phải đã lâu rồi không có cái gì để chơi đùa hay sao?" Trong mắt mang theo một phần thị huyết, một phần hận ý.

Hôm sau, trong kiệu trang nhã, Phong Vân Ngao nhắm mắt nghỉ ngơi, ngoài kiệu, Vân Linh quan sát xung quanh, từ từ đi theo. Phía trước là một cỗ kiệu màu đen, yên tĩnh, mang theo khí tức hắc ám.

"Chủ tử, cái tên hoạn quan đó nhìn ánh mắt hắn ta mang theo hận ý, chủ tử cẩn thận." Vân Linh đi đến gần cỗ kiệu, nhẹ giọng nói.

"Uh, ít nhất chủ tử ngươi cũng là một vương phi không phải sao?" Mang theo một phần tự giễu, nói.

Ánh mắt Vân Linh chợt lóe, "Chủ tử, chúng ta có thể..."

"Cái danh vương phi này thật ra cũng rất tốt, đổi chỗ ngủ, có lẽ càng thoải mái hơn." Nhắm hai mắt lại, nàng không có đau lòng, thật ra hắn là nàng vô tình, chân chính đi vào lòng nàng chỉ có gia gia, từ đầu tới cuối chỉ có ông. Cho nên những thứ này có nhiều hơn đi chăng nữa, muốn tổn hại nàng? Căn bản không có khả năng, bởi vì nàng là vô tâm.

"Dừng lại! Người nào?"

Nghe được âm thanh, khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, "Vân Linh, xuống xem!"

"Dạ!" Ánh mắt Vân Linh chớp lóe, không hỏi lại, nhìn thủ vệ hoàng cung, từ từ đi lên phía trước.

"Trong kiệu là người nào?" Trong mắt Trương Dương mang theo cuồng ngạo, thị vệ theo lệnh quát.

"....." Phong Vân Ngao nhắm mắt, không trả lời, ngược mặt lên mang theo biểu tình thoải mái, xoay đầu một cái, không để ý tới.

Bên ngoài thị vệ điên cuồng gào thét, cuối cùng lại bại trận. Ở phía sau, Vân Linh nhìn thị vệ sau đó xoay người đi vào trong kiệu. Tên thị vệ bắt đắc dĩ nói "Đại tỳ, gươi tiến vào đi." Dưới ánh mắt lạnh lùng của tên hoạn quan nào đó, thị vệ mở cửa.

"Nếu là chậm trễ thời gian, Lưu công công phải chịu trách nhiệm...Bốn vương phi thật sự không có vấn đề gì. A....ngủ thật là thoải mái." Đẩy màn che ra, xuyên thấu qua cửa sổ, "Thị vệ, giọng nói của ngươi rất êm tai, ngủ rất thoải mái."

Chỉ thấy gã thị vệ trước cửa kia lão đảo một cái, thiếu chút nữa quỵ rạp trên mặt đất. Cô nãi nãi, lão nhân gia nàng làm ơn tha cho hắn. Hắn hô lâu như vậy mà lão nhân gia nàng lại ngủ rất thoải mái?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Đọc Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bị Lão Thái Bà Gọi Tới!

Phía trước sắc mặt Lưu công công tối đen, trong mắt tràn ngập phần nộ, lại không dám chậm trễ một khắc, giận dữ quát: “Còn không mau đi, hừ!” Không thèm để ý đến Phong Vân Ngao ở phía sau.

"Không phải là nơi này sao?" Thấy cô kiêu dừng lại, Vân Linh tiến lên, sắc mặt lạnh nhạt, ôn hòa hỏi.

"Người có tư cách gì mà hỏi chứ! Thỉnh Phong tiểu thư hạ kiêu, nơi này là Kiền Ninh Cung không cho phép bất kỳ kẻ nào cười ngược hay đi kiêu vào." Sắc mặt Lưu công công băng lãnh, trong mắt tràn đầy oán hận nói.

Sắc mặt Phong Vân Ngao tràn đầy ý cười, khóe miệng giương lên nụ cười, từ từ xuống kiêu, nhìn Lưu công công “Thỉnh Lưu công công đi trước chỉ đường.”

Lưu công công liếc nàng một cái, đi thẳng về phía trước. Phong Vân Ngao nhìn Kiền Ninh cung, nhủ mày, phòng ngự kiên cố! Trong mắt lóe ra tia sáng, trong lòng cũng tràn ngập cảnh giác. Lấy tên cung điện như vậy rõ ràng là muốn nói đây là thiên hạ của bà ta, lại làm cho người ta không dám nói thêm gì. Đã tâm thật là lớn.

"Bản công công đi vào thông báo, kính xin Phong tiểu thư ở tại chỗ này chờ đợi!" Không đợi Phong Vân Ngao trả lời liền tiến vào trong.

Vân Linh nhìn Lưu công công cao ngạo đi vào, trong mắt tràn đầy tức giận “Chủ tử, người xem hân.”

"Hân làm sao?" Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, trong mắt mang theo lãnh ý “Tức giận? Vân Linh, người có tư cách gì mà tức giận đây.”

Bởi vì hiện giờ người không có thực lực, chỉ khi có đủ thực lực người mới có tư cách tức giận. Đây là quy tắc từ xưa đến nay. Kẻ yếu chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh phân phó, tức giận? Không có tư cách!

Phong Vân Ngao xoay người đi đến dưới một tàng cây liễu gần cửa Kiền Ninh Cung, dựa người vào thân cây, ôm ngực, trong mắt lóe ra tia sáng lạnh lùng.

Ước chừng một canh giờ sau.

"Xem ra, lần ra oai phủ đầu này thật đúng là lớn nha." Phong Vân Ngao mở miệng nói thầm.

"Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Còn phải tiếp tục đợi hay sao?" Trên mặt Vân Linh đã sớm không còn kiên nhẫn. Ý thế hiếp người? Trời nóng như vậy lại phơi nắng dưới ánh mặt trời hơn một canh giờ.

"Vì cái gì phải đợi? Nếu hoàng thái hậu mệt mỏi như vậy, làm sao bản tiểu thư có thể nhẫn tâm quấy rầy đây? Đi thôi!" Khóe miệng Phong Vân Ngao giương lên một nụ cười lạnh, nhìn Lưu công công đi ra cửa, ánh mắt chớp lóe, bước chân đi về phía con đường nhỏ phía trước.

Lưu công công vừa ra cửa cung điện liền nhìn thấy Phong Vân Ngao mang nha hoàn bên cạnh rời khỏi, mặt hân biến sắc, ánh mắt nhất thời chớp lóe, tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, nổi giận bùng bùng chạy vào Kiền Ninh cung “Nương nương!”

"Làm sao vậy? Không phải ai gia kêu người đi thỉnh Phong tiểu thư vào hay sao?" Một bóng lão nhân lười biếng nằm trên giường truyền đến tiếng nói sâu xa khiến thân thể Lưu công công run lên.

"Nương nương, lão nô đi ra, chỉ là, chỉ là....." Trong mắt tràn đầy ngoan độc, Lưu công công cúi đầu, trong giọng nói mang theo lo lắng cùng tức giận, lắp bắp nói.

"Chuyện gì xảy ra? Tiểu Lưu Tử, từ từ nói, như vậy còn ra thể thống gì." Trong giọng nói mang theo nét xinh đẹp cùng nghiêm khắc.

"Nương nương, Phong Vân Ngao kia, nàng, nàng nhìn thấy lão nô tới, liền bỏ đi." Về mặt Lưu công công tức giận nói “Đúng là không để nương nương vào mắt mà.”

"A? Xem ra là chờ không kịp. Tuổi còn nhỏ mà đã mạnh mẽ như vậy, xem ra không thích hợp làm người của hoàng gia. Đi thỉnh nàng ta trở lại cho ai gia." Người ngồi trên giường mang theo chút lo lắng nói: “Thúy nhi, chải đầu cho ai gia, ai gia đến nhìn một chút.”

Màn che mở ra, phía sau tấm màn màu vàng kim, y bào màu trắng, dáng người xinh đẹp, không lưu lại dấu vết của năm tháng, ngược lại thêm phần cảm giác xinh đẹp thành thực, mị nhân như tơ, làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng, một chút một chút mang theo vẻ ngông cuồng. Một loại cảm giác mâu thuẫn.

Đây chính là hoàng thái hậu của Sở Văn quốc, Tư Đồ Ninh, đệ nhất mỹ nhân năm đó. Hiện giờ là người có quyền thế cao nhất, mỹ nhân là độc dược, mỹ nhân như bà càng độc hơn.

"Lưu công công!" Trong mắt Tư Đồ Ninh mang theo đắc ý, nhưng giọng nói lại rét lạnh, đối với Lưu công công đang thẳng tắp nhìn bà quát lớn “Người đi trước đi.”

"Dạ!" Trên mặt Lưu công công xẹt qua một chút mờ hồ mị, vừa rồi giống như hơi thở từ vòng vron lên mặt đất một dạng. Hân vội vàng hành lễ rồi lui

ra.

Đội Lưu công công lui ra ngoài, Tư Đồ Ninh cúi đầu nhìn lại dáng người của mình, nói với nha hoàn lớn tuổi bên cạnh “Thúy nhi, người nói xem ai gia đã già rồi sao?”

Tay Thúy nhi ngừng lại, nhìn Tư Đồ Ninh, mở miệng nói: “Nương nương, người nói cái gì chứ, vừa rồi không phải người đã chứng kiến sao? Người đó, đừng lại suy nghĩ lung tung.” Trên mặt lão nha hoàn Thúy nhi mang theo nồng đậm ý cười, nói: “Một tên thái giám còn nhìn tiểu thư mê muội như vậy, người nói xem người có thể không đẹp sao?”

“Ha ha ha. Nhưng vì sao hấn lại không tới đây?” Trong mắt tràn đầy lãnh ý, quay đầu nhìn Thúy nhi nói.

“Nương nương!” Tay Thúy nhi ngừng lại, vươn ra một bàn tay xoa xoa ngực Tư Đồ Ninh, từ từ thuận theo “Nương nương đừng nóng giận, đều đã qua rồi không phải sao?”

Tư Đồ Ninh nhìn nha hoàn vẫn theo bên người cùng mình, đã 20 năm cũng không có xuất giá, khuôn mặt lạnh lùng dần dần dịu lại, nhìn nàng nói: “Thúy nhi, mấy năm nay khổ cực cho người, đi theo ai gia nhiều năm như vậy, cả đời không được gả đi, là lỗi của ai gia.”

Sắc mặt Thúy nhi liền biến sắc, trên mặt mang theo kiên định, nói: “Cả đời này Thúy nhi không xuất giá, sẽ mãi ở cùng nương nương. Từ một khắc người cứu Thúy nhi, nô tỳ liền không nghĩ rời khỏi. Nương nương, không cần đuổi Thúy nhi đi.”

“Có người ở bên cạnh ai gia cũng yên tâm. Nhiều năm như vậy, gặp qua rất nhiều người, cũng biết được cái gì hiểm ác rồi.” Trong mắt Tư Đồ Ninh tràn đầy lãnh ý “Ai gia không muốn già đi, không muốn vô danh chết đi.”

“Nương nương!” Trong mắt Thúy nhi tràn đầy kinh ngạc, thì ra nương nương chưa bao giờ quên sự kiện kia. Ai, thiên hạ này chẳng lẽ còn muốn xoay chuyển một lần nữa sao?

Dương liễu là lướt, gió nhẹ thổi qua, Phong Vân Ngao nhìn cảnh sắc trong veo mà lạnh lùng, ánh mắt cứng lại một chút, khóe miệng giương lên nụ cười, mở miệng nói: “Hạ công công”

“Đây là, Phong tiểu thư?” Thân thể Hạ công công cứng ngắt một hồi, ánh mắt chớp lóe nhìn Phong Vân Ngao, trên mặt mang theo tươi cười, hấn có ấn tượng với người này.

“Xem ra bản tiểu thư cực kỳ nổi danh, vậy mà Hạ công công còn nhớ rõ.” Trên mặt mang theo ý cười, cặp mắt nháy mắt tràn đầy trêu chọc.

Sắc mặt Hạ công công quần 㒼, bất đắc dĩ cười cười, “Đúng vậy, làm sao lão nô có thể quên Phong tiểu thư, người là người đầu tiên không quỳ xuống tiếp thánh chỉ. A, không phải, người là người thứ hai.” Ánh mắt Hạ công công chợt lóe lên một tia bi thương nói.

“A? Người thứ hai? Xin hỏi công công có thể nói cho bản tiểu thư biết người thứ nhất là ai không?” Trong lòng Phong Vân Ngao cứng một chút, còn có người khác? Nàng thật sự rất tò mò, còn ai dám cãi lại thánh chỉ đây?

“Ha ha ha. Người này so với Phong tiểu thư còn lợi hại hơn, trực tiếp không có quỳ. Không lâu sau người sẽ biết.” Trên mặt Hạ công công mang theo ý cười, nói: “Thật ra Phong tiểu thư có lẽ là người có phúc, có thể gả cho nhị vương gia cũng là phúc khí của người.”

Phong Vân Ngao nhú mày, nàng nghe Hạ công công thì thầm “Có lẽ cũng là tai nạn.”

“Nói vậy người kia chính là ngọc vương gia!” Trong mắt Phong Vân Ngao lóe lên tia sáng không biết tên nói với Hạ công công đang xoay người.

Trên mặt Hạ công công mang theo nụ cười gât đầu “Đứa bé kia thật ra rất tốt, ai, Phong tiểu thư, như thế nào lại ở trong cung?”

“Bị lão thái bà gọi tới!” Phong Vân Ngao không có nói tiếp vấn đề vừa rồi, cũng theo Hạ công công chuyển đề tài, trên mặt mang theo sắc thái không sao cả nói. “Ừm...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Độc Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hoạn Quan, Cả Đời Bị Người Áp Chế!

Hạ công công nhanh chóng lấy tay che miệng Phong Vân Ngao, lại vội vàng lên tiếng hét nhỏ “Tiểu thư, người thật sự là không biết nặng nhẹ. Hoàng cung là địa phương nào, người không biết sao? Cẩn thận họa từ miệng mà ra.” Hạ công công quét mắt nhìn xung quanh một cái, lạnh giọng nói.

Phong Vân Ngao nhìn lão đầu trước mắt, xem như là một cái bắt nam bắt nữ, trái lại lời nói không sai, ánh mắt nàng chớp lóe, nói: “Bà ta không gặp ta,

ta liền đi đến tìm hoàng thượng. Ta là một tiểu nha đầu, cái gì cũng không biết liền bị buộc thành thân, tuy ta biết ta rất đẹp, rất có tài, nhưng đây có phải là quá đáng quá rồi hay không?!” Hơi chút tự kỷ, Phong Vân Ngạo đã lỏng nheo với Hạ công công, kết quả làm Vân Linh thiếu chút nữa té quỵ rạp dưới đất. Dù người có vĩ nhiều mị nhãn hơn nữa, đối với một công công có thể dùng hay sao?

"Khụ khụ." Lúc này vẻ mặt Hạ công công đầy hắc tuyến, ho khan một tiếng, tân lực xem nhẹ ánh mắt của Phong Vân Ngạo, cứng ngắc đi ở phía trước "Đi theo lão nô!"

Khỏe miệng Phong Vân Ngạo vênh lên, ánh mắt chớp động. Cặp mắt sắc bén cất chứa tia sáng ngây thơ vô tội, hai má thanh thuần tuyệt mỹ mang theo một chút mị hoặc, y phục mây xanh đen phất phới, tâm tình tiêu sái đi theo phía sau Hạ công công, mang theo một loại lười biếng, một loại khí tức của người cường giả, làm cho không người nào có thể xem nhẹ.

"Hoàng thượng, Phong tiểu thư ở ngoài điện cầu kiến hoàng thượng." Hạ công công tiến vào Ngự Thư Phòng, nhìn người sau ghé rỗng, nhỏ giọng bẩm báo.

"Người nào?" Lãnh Doanh cau mày hỏi. Phong tiểu thư? Người của Phong phủ?

"Là nhị vương phi cầu kiến hoàng thượng." Khỏe miệng Hạ công công co rút giải thích.

"Cho nàng ta vào!" Lãnh Doanh dừng một chút rồi nói.

Lãnh Doanh ngồi trên ghế rồng, nhìn nữ tử mặc sam y xanh đen đi tới. Bềnh lãnh vô song, sát khí nồng đậm, khí chất cũng không phải nữ tử bình thường có được. Nhưng ở trên người Phong Vân Ngạo lại phân tán một loại khí chất lười biếng tùy ý, lại làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

"Lớn mật! Gặp trẫm còn không quỳ xuống?" Lãnh Doanh cau mày, trước mắt nổi lên sát khí, nhìn Phong Vân Ngạo phía dưới, quát lớn.

"Vi sao phải quỳ? Dựa vào bản thân ngươi là hoàng thượng mà hạ loạn thánh chỉ? Hay là dựa vào ngươi ngồi trên giang sơn vạn dặm, lại để cho một nữ nhân nắm giữ thiên hạ, để cho thiên hạ vốn thuộc về Lãnh gia lại đổi thành Tư Đồ gia? Hay là dựa vào ngươi là hoàng đế được thiên hạ kính ngưỡng lại không thể bảo hộ được nữ nhân của chính mình? Lãnh Doanh, ngươi có tư cách gì muốn ta quỳ xuống? Ngươi lại có tư cách gì để cho một tiểu cô nương 11 tuổi còn chưa cập kê như ta gả cho hoàng gia các ngươi?" Giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị, từng câu từng chữ đánh vào trong lòng Lãnh Doanh. Nhất là một câu 'không thể bảo hộ được nữ nhân của chính mình' kia.

Trong mắt Lãnh Doanh tràn ngập bi thương, nhìn khí phách vương giả trên người Phong Vân Ngạo đột nhiên phát ra, thân thể chấn động, tràn đầy phản nộ "Lúc nào trẫm lại có thể bị ngươi giáo huấn? Người nào cho ngươi lá gan đó?"

"Ha ha....Lớn mật? Từ nhỏ ta liền có. Lãnh Doanh, Phong Vân Ngạo ta gả cho Lãnh Tư Hân, là ta tự nguyện, thánh chỉ của ngươi chỉ là cái rơm. Còn có ta quỳ thánh chỉ của ngươi mà không phải là ngươi. Một tên hoàng đế yếu đuối, cả người mình yếu cũng không bảo hộ được, ngược lại hại chết bao nhiêu người. Phong Vân Ngạo ta đang ở Sở Vân quốc, thân là con dân của ngươi mà cảm thấy thẹn." Nếu như Lãnh Doanh là minh quân, gia gia sẽ không phải chết tại nơi thâm sơn cùng cốc kia, ngay cả nhà cũng không thể về. Nếu như không phải vì yếu đuối của Lãnh Doanh, thiên hạ này cũng sẽ không bị Tư Đồ gia cầm quyền. Thiên hạ này, người bị giết hại tuyệt đối không chỉ có mình nàng.

Trong mắt Phong Vân Ngạo tràn đầy oán hận làm cho Lãnh Doanh ngẩn ra. Loại hận ý này lúc trước hắn đã gặp qua, ngay tại trên người nhi tử của hắn. Lúc trước, sau khi Nhu nhi chết, ngã vào trong lòng hắn, bên cạnh, trong mắt hài tử 3 tuổi Lãnh Tư Hân tràn đầy thị huyết cùng oán hận. Trong mắt đầy tơ máu, lưu lại một giọt huyết lệ, từ đó về sau trở nên ngu ngốc. Hôm nay hắn lại gặp lại loại hận ý thấu xương này.

"Ngươi!"

"Hôm nay ta tới chỉ là muốn nói với ngươi, giang sơn ngươi có thể không cần, nhưng nếu muốn tặng cho Tư Đồ gia, Phong Vân Ngạo ta là người đầu tiên không đồng ý. Hơn nữa, Tư Đồ gia, Phong Vân Ngạo ta nhất định sẽ diệt! Chỉ cần ta còn một hơi thở, bà ta sẽ phải chết!" Bềnh lãnh thị huyết, khí phách vương giả ngạo nghễ, Phong Vân Ngạo vô tình nói xong liền xoay người, không có nhìn xem biểu tình kinh ngạc của Lãnh Doanh cùng Hạ công công, không lưu lại chút dấu vết rồi đi.

"Cút! Một tên thái giám như ngươi có tư cách gì ầm ĩ trong Ngự Thư Phòng." Phong Vân Ngạo nhìn Lưu công công đang tranh cãi ầm ĩ với Vân Linh, còn muốn dă thương Vân Linh, lạnh giọng quát.

"Ngươi! Thái hậu nương nương muốn gặp Phong tiểu thư!" Mặt Lưu công công liền biến sắc, trước mắt tràn ngập hận ý.

"Thái hậu? Bà ta tính là cái rơm. Nơi này là chỗ của hoàng thượng, tới phiên một con chó của Tư Đồ gia như ngươi đến nói chuyện sao? Hay là bà ta đã sớm có lòng tạo phản, cho nên cho rằng thiên hạ này đã là thiên hạ của Tư Đồ gia?" Phong Vân Ngạo vốn đang có hòa trogn người, nhìn Lưu công công, lại nhìn thủ hạ của mình lại bị một gã thái giám bắt nạt, lửa giận liền lập tức bạo phát.

Nếu hôm nay đã mở mị như vậy, cùng đừng trách nàng nào loạn xóc lên.

"Ngươi! Thật là lớn mật! Người đâu, bắt con nhóc hỗn xược này lại cho ta!" Trong mắt Lưu công công tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, đối với mấy hộ vệ bên người quát.

"Mang theo hộ vệ tới Ngự Thư Phòng, xem ra đã tâm của ngươi không nhỏ. Hôm nay, Phong Vân Ngạo ta sẽ dạy cho ngươi biết người nào không nên đắc tội, việc gì không thể làm." Nói xong, thân thể Phong Vân Ngạo thoáng cái trực tiếp công kích trên người Lưu công công. Thân thể Lưu công công nhẹ tránh thoát.

"Một tiểu thư tướng quân phủ cư nhiên dám công kích bản công công? Xem ra trời cũng giúp ta. Phong Vân Ngao, đây chính là do ngươi tự tìm chết." Sắc mặt Lưu công công trở nên ác độc, trong mắt hiện lên tia vui sướng khi người gặp họa.

Chiêu thức của Lưu công công tàn nhẫn, chiêu chiêu đánh vào điểm mềm cảm của nữ tử, trên mặt là nụ cười bỉ ổi, làm cho Phong Vân Ngao nhìn chán ghét đến cực kỳ. Ánh mắt biến đổi, thân thể tản ra khí tức tử vong đen đặc, trên mặt mang theo nụ cười xinh đẹp, làm cho phía dưới Vân Linh vốn đang kiềm chế đám hộ vệ đột nhiên ngẩn ra, chủ tử tức giận! Không ổn.

Trong lòng Lưu công công hiện lên một tia sợ hãi, lại nháy mắt che giấu, một bàn tay chụp vào bộ ngực của Phong Vân Ngao. Ý cười nơi hóc miệng Phong Vân Ngao càng sâu, nghênh diện tấn công hắn. Ngay tại nháy mắt tiếp xúc, nụ cười trên mặt Lưu công công đông cứng, trong mắt tràn đầy hoảng sợ nhìn Phong Vân Ngao "Như thế nào? Làm sao có thể?!"

"Thế nào? Vì sao lại dừng tay?" Một bàn tay Phong Vân Ngao cầm ngăn chầm đấm vào mạch máu của Lưu công công, làm cho hắn không thể động đậy. Bởi vì trên ngăn chầm có tấm độc do nàng tự chế, nghĩ muốn động? Không có cửa đâu.

"Lưu công công!" Trường hộ vệ hô lên!

Vân Linh nhanh chóng nhanh chóng tiến đến bên người Phong Vân Ngao, nhìn đám hộ vệ ngã trên mặt đất, trong mắt tràn đầy lãnh ý, lạnh lùng sừng sững đứng bên cạnh Phong Vân Ngao.

"Ngươi muốn làm gì? Nếu không buông ta ra, nương nương sẽ không bỏ qua cho ngươi." Lưu công công kiềm chế kích động trong lòng, hung tợn cảnh cáo.

Phong Vân Ngao cúi người, tiến đến gần bên tai Lưu công công, nhỏ giọng nói: "Ta liền muốn bà ta không buông tha cho ta." Thân thể đột nhiên buông Lưu công công ra, thét lớn "Không cần, không nên!"

Ánh mắt liếc thấy một nữ nhân nào đó đang từ một gốc cây liễu đi tới, thét lớn, giọng nói tràn đầy kích động sợ hãi, nhìn về phía Lưu công công tràn đầy khiêu khích "Ngươi chỉ là một tên hoạn quan! Tên hoạn quan cả đời bị người áp chế!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Độc Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Được Chim Quên Ná, Đặng Cá Quên Nơn – Kết Cuộc Sau Khi Chết Của Hoạn Quan!

Trong mắt Lưu công công tràn đầy phần hận, mắt đỏ như máu tràn ngập cả hai mắt, há mồm quát: "Ngươi đi chết đi!" Cảm hận bật dậy xông về phía Phong Vân Ngao.

"A!" Phong Vân Ngao lớn tiếng la lên. Bóng người kia vừa đến, đúng lúc thân thể Lưu công công đánh về phía Phong Vân Ngao. Tay trái Phong Vân Ngao thân tốc quăng một viên dược hoàn vào trong miệng Lưu công công. Lưu công công mang theo sợ hãi cùng hận ý, nhanh chóng cầm lấy cây phát trần. Thân thể Phong Vân Ngao lại đúng thời điểm nghiêng người té trên đám hộ vệ trên mặt đất. Lúc này Lưu công công đã sớm bị phần nộ che mờ lý trí, bộ phận trong tay công kích về phía Phong Vân Ngao.

"Dừng tay!" Lúc này Lưu công công dĩ nhiên nghe không được lời quát ngăn cản, thân thể không dừng được ngã xuống đất, trong mắt tràn đầy phần nộ, khuôn mặt đỏ bừng liêu lĩnh, sát ý từ từ tản ra đánh về phía Phong Vân Ngao. Mệnh lệnh của Tư Đồ Ninh đương nhiên không thể ngăn cản được.

"Aaaaa!" Lưu công công trách được công kích, tiện đà chuyển hướng công kích ngược lại Phong Vân Ngao. Thân thể Phong Vân Ngao cứng lại một chút, ánh mắt chớp lóe, cúi đầu, trong miệng đếm thầm "Ba, hai một!" Cặp mắt vừa nâng, chỉ thấy Lưu công công té ngã trên mặt đất.

"Lưu công công! Hoàng thượng, người không thể đi ra." Hạ công công nhìn Lưu công công té ngã trên mặt đất, khăn trương sót ruột quát lên, ngăn cản Lãnh Doanh vừa đi ra được nửa cánh cửa.

"Sao lại thế nào? Đây là làm sao vậy?" Ánh mắt Tư Đồ Ninh khẽ biến, từ từ đến gần, nhưng không có tiếp sát thị vệ từ bên trong, vòng qua, nhìn Lãnh Doanh nơi cửa hỏi.

"Mẫu hậu, hoàng nhi cũng không biết." Sắc mặt Lãnh Doanh tái nhợt, ánh mắt có tia đỏ ửng, từ từ cúi thấp đầu che giấu ánh mắt, rét lạnh nói.

"Tiểu Hạ Tử, ai gia vừa mới đến liền nhìn thấy Lưu công công công kích hướng ngươi, sao lại thế này?" Sắc mặt Tư Đồ Ninh rét lạnh, nhìn Lưu công công công trên đất, giọng nói ôn hòa vang lên.

“Thái hậu thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Được rồi, nghỉ thức chi lễ liền miễn đi. Lưu công công bồi bên cạnh ai gia nhiều năm như vậy, lần đầu tiên xuất hiện chuyện thế này, Tiểu Hạ Từ?” Trên mặt Tư Đồ Ninh tràn đầy bi thương. Phong Vân Ngạo chú ý tới trong mắt bà ta tràn ngập rét lạnh, không có một tia đau lòng.

“Lão nô không biết. Bên trong Ngự Thư Phòng, lão nô nghe được tiếng động liền cùng hoàng thượng đi ra, tới nơi liền nhìn đến cảnh tượng này.” Hạ công công quỳ trên mặt đất thấp giọng trả lời.

A?” Tư Đồ Ninh nhìn trong đám người, bất gặp Phong Vân Ngạo liền cả kinh, ánh mắt biến đổi, nét mặt trở nên ôn hòa “Ai gia nhìn thấy chỗ này vẫn còn một người không bị hôn mê.”

Còn không mau truyền ngự y!” Thụy nhi nghe Tư Đồ Ninh nói, liền vội vàng quát lên với người bên cạnh.

“Vâng, tiểu nhân đi ngay, đi ngay.”

Ánh mắt Phong Vân Ngạo nghi hoặc, vừa rồi Tư Đồ Ninh kinh ngạc cái gì? Không lại nghĩ nhiều, trực tiếp đứng dậy, được Vân Linh đỡ, hai người đi về phía Tư Đồ Ninh.

“Ngươi là ai?” Thụy nhi chắn trước người Tư Đồ Ninh, lạnh lùng hỏi.

“Tam tiểu thư Phong gia, nhị vương phi, Phong Vân Ngạo.” Phong Vân Ngạo nâng mày, trong mắt đều là bình tĩnh, nhìn Tư Đồ Ninh đứng phía sau Thụy nhi, nói. Nàng nhìn trong mắt Tư Đồ Ninh không hề có kinh ngạc, trong lòng lại càng nghi ngờ, nhưng không có biểu lộ ra.

“Nhìn thấy hoàng thái hậu còn không hành lễ?”

“Nô tài lớn mặt! Hoàng thượng còn đang ở đây, ngươi chỉ là một nha hoàn, hoàng thượng còn chưa mở miệng mà ngươi lại gào to rống lớn trước, còn ra cái thể thống gì. Là muốn cho hoàng gia mất mặt hay là muốn cho thái hậu không xuống đài được?” Sắc mặt Phong Vân Ngạo sợ run nói.

“Nương nương, nô tỳ.....”

“Không gì, Thụy nhi, ngươi lui xuống dưới đi.” Sắc mặt Tư Đồ Ninh không thay đổi, ôn hòa nhìn Phong Vân Ngạo “Thì ra là Vân Ngạo, vừa rồi như thế nào không thấy? Thân thể ai gia không khỏe nên dậy hơi muộn một chút, chỉ chớp mắt liền không thấy Vân Ngạo, hiện tại nhìn đến Vân Ngạo ở đây liền yên tâm. Hoàng cung cũng không phải phổ xá bên ngoài, cẩn thận một chút.” Giọng nói Tư Đồ Ninh ôn hòa, trên mặt tỏ vẻ lo lắng.

Nếu Phong Vân Ngạo không thấy chỗ sâu nhất trong mắt Tư Đồ Ninh che giấu lãnh ý, nàng sẽ thật sự cho rằng bà ta đang lo lắng cho nàng.

“Thái hậu nói đùa, Vân Ngạo vốn là đã chờ thái hậu hơn một canh giờ, định tiếp tục nán lại chờ nhưng mà hoàng thượng cũng cần gấp Vân Ngạo. Vân Ngạo không có biện pháp cãi lại thánh chỉ cho nên rời đi, vẫn là thỉnh thái hậu thứ tội.” Sắc mặt Phong Vân Ngạo loé lên. Nói nàng sớm rời đi, không giữ quy củ? Ngươi rời giường cần đến một canh giờ? Hừ, dù có ích lợi gì thân mình thì cũng đã xong mấy lần rồi. Khóe miệng Phong Vân Ngạo vênh lên, ngửa đầu nhìn Tư Đồ Ninh, nói.

“Đúng vậy, là nhi thần truyền Vân Ngạo đến, vẫn là thỉnh mẫu hậu thứ tội.” Lãnh Doanh nhìn Phong Vân Ngạo, sắc mặt loé lên, trong mắt loé lên tia sáng phức tạp.

Trong mắt Tư Đồ Ninh loé ra không hờn giận, nhìn thoáng qua Lãnh Doanh, không nói thêm gì nữa, lại nhìn Lưu công công trên mặt đất “Xem bọn hán bị làm sao, ai gia nhìn đâu thấy đau lòng. Vân Ngạo có thể nói cho ai gia nghe vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?”

Ngươi đau lòng cái rắm! “Vừa rồi Lưu công công tiến đến muốn mang Vân Ngạo đi, nói là mệnh lệnh của thái hậu, bất kể sống chết. Vân Ngạo tức giận, nói trả lại một câu, Lưu công công liền phẫn nộ công kích về phía Vân Ngạo, sau đó trong lòng Vân Ngạo tràn đầy sợ hãi nên cái gì cũng không biết.” Trên mặt Phong Vân Ngạo không có một tia kinh sợ, lại mang theo một phần mờ mịt, trong mắt tràn đầy lãnh ý cùng tức giận.

Nàng cũng không nói cái gì sai, nàng chỉ mắng một câu, cũng là sợ hãi, chẳng qua chỉ là giả trang mà thôi.

“Làm sao có thể, Lưu công công sẽ không không phân biệt tốt xấu như vậy.”

“Chẳng lẽ ngươi cho là ta đang nói dối hay sao? Là ta giết nhiều người như vậy? Ngươi cho ta là thần sao?” Ta liền đúng là thần! Giết bọn hán dễ như trò bàn tay. Trên mặt Phong Vân Ngạo tràn đầy tức giận nhìn Thụy nhi.

Tư Đồ Ninh nhìn về mặt Phong Vân Ngạo, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, lại cũng không có chủ quan “Thụy nhi, lui xống!” Lại nhìn Lưu công công cúi rên rĩ trên mặt đất, “Đi xem, hán còn sống.”

“Vân Ngạo không sợ hãi sao?” Tư Đồ Ninh hỏi.

“Không sợ, bọn hán đều đã nằm trên mặt đất, mà nơi này lại còn có nhiều người như vậy.” Độc của hán còn có thể hại người? Rắm chó!

“Kinh mạch loạn chuyển, cho dù tỉnh lại liền không phải ngu dại cũng không nộ chuyển được.” Trong mắt Thụy nhi mang theo kinh ngạc nói.

Dù là Tư Đồ Ninh, trong mắt cũng chợt loé lên một tia kinh ngạc. Bà nhìn Phong Vân Ngạo, lại nhìn Lưu công công “Làm sao kinh mạch có thể chạy

ngược chiều như vậy?”

“Nương nương, hấn là luyện ma công, tẩu hỏa nhập ma rồi.” Thúy nhi thở dài một hơi, bấm báo lại với Tư Đồ Ninh, sắc mặt phức tạp. Phong Vân Ngao không có sai, nàng vừa xem qua liền thở dài.

“Người đâu, không bọn họ xuống, thu xếp cho tốt. Chờ ngự y ghét qua, xem xét cho bọn họ, xem xem tình huống của họ như thế nào.” Lãnh Doanh phát tay hạ lệnh.

Sắc mặt Tư Đồ Ninh cứng ngắt một chút, không nói thêm cái gì, nhìn Phong Vân Ngao mở miệng: “Vân Ngao ghé qua điện của ai gia, cùng ai gia tâm sự.”

“Thái hậu thứ tội, Vân Ngao còn hôn lễ chưa chuẩn bị, xin thứ cho Vân Ngao không thể bồi thái hậu rồi.” Phong Vân Ngao lạnh nhạt cự tuyệt.

Sắc mặt Tư Đồ Ninh khó coi, lại không có làm khó nàng, vẻ mặt tươi cười “Đức nhỏ hiểu chuyện, cẩn thận một chút.” Nói xong xoay người rời khỏi.

Ngay cả trên mặt của Lãnh Doanh cũng ngẩn ra, nhìn bóng lưng Tư Đồ Ninh, ánh mắt lóe lên nghi hoặc cùng khó hiểu, còn có một tia cảnh giác.

Phong Vân Ngao nhìn thoáng qua Lưu công công trên mặt đất, cúi người ghét vào lỗ tai hấn, nói: “Được chim quên ná, đừng cá quên nom, kết cuộc sau khi chết của hoạn quan.” Nói xong nàng mang theo Vân Linh dứt khoát rời khỏi....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hồng – Lục Quyết Định Đại Hôn (1)

Một cuộc đại hôn, hai phần chiếu chỉ, tam đại thế lực, thế tới rào rạt, thế đi vội vàng, trong giao phong mãnh liệt bình tĩnh che giấu, giữa sự trào phúng khinh thường của mọi người. Trong ngày đại hôn, hai nhân vật chính chiếu đài mọi người bằng một trận cười ngạo, cho họ một đôi hồng phối lục xa hoa khó quên.....

"Này, tại sao là ta? Vì sao luôn là ta trúng đạn! Hấn! Hấn! Hấn! Còn có ba người bọn họ mà." Lãnh Thiên Lạc ngồi trên bàn sách một tay che ngực, một tay chỉ vào ba người đứng phía dưới, nhìn Lãnh Tứ Hân, hỏi.

". . . ." Tả Phong đá lông nheo với Lãnh Thiên Lạc "Vì người rất đẹp, rất tuấn tú, rất tài giỏi." Giơ ngón tay cái lên, tiếp theo giống như người không xương dựa vào trên người Quý Mộc.

"Nhị ca, Nhị ca, ngoan, người xem bên cạnh người có rất nhiều mỹ nam, người lại xem tiểu đệ ta có bao nhiêu đáng thương tội nghiệp, nhu nhược như vậy, có phải nên để cho bọn hấn đi hay không!" Lãnh Thiên Lạc sửa sang lại biểu tình trên mặt, từ dáng vẻ cứng ngắt xù lông biến thành gương mặt cương thi yêu cơ, nhanh chóng từ trên bàn nhảy xuống, chạy đến trước mặt Lãnh Tứ Hân đang ngủ, vẻ mặt cứng ngắt cười khổ, không thể nào cầu xin.

"Bón so với một, người thua! Người đi!" Cặp mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hân loé ra ý cười, nhanh chóng biến hóa thành đôi mắt vô tội, chu miệng, chỉ vào Lãnh Thiên Lạc, nói.

"Ô ô ô. . . Mỹ nữ của ta! Hương Hương của ta!" Lãnh Thiên Lạc không hề để ý hình tượng, ngồi trên mặt đất, nét mặt phẫn hận nhìn Tả Phong cùng Quý Mộc, còn có Lãnh Dịch, thị vệ tùy thân của Lãnh Tứ Hân "Các người quá độc ác, quá không có tình người!"

"Hấn làm chủ!" Quý Mộc lạnh lùng nói, trong mắt hiện lên tia khinh bỉ, nhìn gương mặt vô tội của chủ tử, âm thầm cúi đầu, trở thành một cái cây để người nào đó dựa vào.

Lãnh Thiên Lạc liếc mắt nhìn Lãnh Tứ Hân, trong mắt hiện lên cái gì, lạnh lùng mờ mờ nói: "Tuy Nhị ca có chút đơn thuần, nhưng nếu để bọn vương biết ai dám ngược đãi hấn, đừng trách bốn vương không khách khí." Trong mắt tràn đầy lãnh ý, nhìn Lãnh Tứ Hân nhưng mang theo vô tận lo lắng.

Ánh mắt Lãnh Dịch chớp lóe, nhìn về mặt vô tội của Lãnh Tứ Hân, đơn thuần? 3 tuổi đã bắt đầu biết giả ngu, biết chơi đùa bắt cùng lão yêu bà, người như vậy mà đơn thuần? Người bình tĩnh trầm mặt như Lãnh Dịch cũng há miệng thở dốc, khô miệng co rút, sau đó lại khôi phục bình thường.

Gương mặt nhỏ nhắn của Tả Phong bước lên một bước, nhìn đến chủ tử, ánh mắt thành thật mở miệng "Đảm bảo không khi dễ hấn."

Lãnh Thiên Lạc ngồi trên ghế, trong đôi mắt trong suốt lóe ra tia sáng, khóe miệng giương lên nở nụ cười, đi đến trước mặt Lãnh Tứ Hân, ngồi xổm người xuống nhìn hấn "Nhị ca, nếu người không thích, Thiên Lạc giúp người đuổi đi có được không?" Một bàn tay vuốt ve đầu Lãnh Tứ Hân, nhẹ giọng nói.

"Uh, cô dâu rất đẹp, không sao." Ánh mắt Lãnh Tứ Hân lạnh lùng chớp lóe, lắc đầu, nhẹ giọng trả lời.

"Hào, Nhị ca phải kiên cường, phải hung dữ. Nữ nhân là y phục, không thích liền ném đi. Nếu có người khi dễ người liền nói cho Thiên Lạc được không?" Trong mắt Lãnh Thiên Lạc vẫn là có vẻ lo lắng, nói.

"Hào!" Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn nhếch lên, nở nụ cười mỉa hoặc, trời đất cũng không sánh bằng.

Lúc này bên trong Phong phủ ——

"Cái gì?!" Trong mắt Phong Vân Ngạo tràn đầy kinh ngạc, “Phong Chiến Kỳ?” Nàng ngồi trên bàn nhìn Vân Linh, hỏi.

"Theo Vân Dạ điều tra được, lão tướng quân Phong Chiến Kỳ chính là quốc phu* Phong Chiến Kỳ.” Vân Linh nhìn mặt Phong Vân Ngạo không có chút thay đổi nào nên dừng lại.

*Quốc phu: người đàn ông của quốc gia

"Tiếp tục!" Phong Vân Ngạo không có bất kỳ biểu tình gì, lạnh lùng ra lệnh.

"Dạ, năm đó sau khi lão tướng quân về hưu, mẫu thân của Phong Chiến Kỳ, Vu thị mang theo Phong Chiến Kỳ kiên quyết rời khỏi Phong phủ. Phong Chiến Kỳ lớn lên ở chỗ của đám khất cái, sau đó đi tòng quân, trải qua một rất nhiều chuyện liền được Phong Kiếm Vân nhìn trúng, trở thành quốc phu.” Vân Linh nhìn thoáng qua Phong Vân Ngạo, nói.

"Vu thị! Nữ tử ngoài mềm trong cứng, chuyện tình giữa bọn họ là ai đúng ai sai?" Phong Vân Ngạo thì thầm tự hỏi. Thật ra, nếu là nàng, nàng cũng sẽ lựa chọn giống như Vu thị. Nếu không thích vì sao còn ở lại? “Việc này ta biết rõ rồi, hẳn là sẽ không đơn giản như vậy đi.”

"Chủ tử nói đúng rồi, Phong Chiến Kỳ cùng nhi tử của quốc quân của Phụng Thiên quốc trước khi rời cung một mực ở bên ngoài. Gần đây Phong Nhượng Tuyệt đột nhiên hồi cung, hơn nữa còn thân cận với Thân vương Phong Nhất Ngôn. Hiện tại, Phụng Thiên quốc đang nội loạn, theo Vân Dạ điều tra, trong này có ít nhất hai nhóm người đang âm thầm trợ giúp. Chỉ là một nhóm trong đó hình như là Tư đồ phủ.” Về mặt Vân Linh nghiêm túc nói.

"Phong Chiến Kỳ không có động tác nào sao?" Phong Vân Ngạo nhảy từ trên bàn xuống, nhìn hai tay của mình, đôi mắt lóe ra tia sáng, hỏi.

"Không có, ngay cả Phong Nhượng Tuyệt cũng không đi gặp.” Vân Linh lạnh lùng trả lời

Phong Vân Ngạo không nói gì nữa, khóe miệng nhếch lên, che dấu ý nghĩ, nhìn Vân Linh "Tiến hành đi! Hôm nay đúng là ngày cực kỳ chờ mong.

Vân Linh vẫn không nhúc nhích, nhìn Phong Vân Ngạo, "Chủ tử, thực lực của chúng ta là để cho người bình an rời đi! Chúng ta....."

"Vân Linh, ngươi nghĩ muốn bị đuổi giết cả đời sao? Vân Linh, Phong Vân Ngạo ta muốn, ta sẽ từng bước một đoạt lấy, hẳn sẽ không vì một chuyện mà ủy khuất bản thân. Hoặc là cá chết lưới rách, hoặc là nắm chặt tay ta! Bây giờ, ta muốn để cho lão yêu bà Tư Đồ đó có nhà mà không thể về.” Hơn nữa, nàng cảm thấy rất có hứng thú với cái tên quốc vương kia, hẳn tới cùng là thân thánh phương nào?

"A! Chủ tử, ngồi xuống trước đã, Linh Nhi vừa chải tóc cho người, hôm nay là ngày quan trọng cả đời, quyết không thể có chỗ sai sót.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Linh tràn đầy nghiêm túc, nói.

"Cả đời chỉ có một lần?" Phong Vân Ngạo hỏi ngược lại, nàng muốn nói, nếu như tên quốc vương kia không có gì tốt để chơi đùa, nàng liền bỏ hẳn. Nghĩ lại vẫn là thôi không nói.

"Dĩ nhiên chỉ có một lần!" Vân Linh vì Phong Vân Ngạo chải lại tóc, sốt ruột nói.

Từng khắc từng khắc trôi qua, hai mắt Phong Vân Ngạo run lên, ngáp một cái “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích!” Giọng nói Vân Linh đột nhiên vang lên.

"Ta nói Linh nhi này, ngươi có thể cho ta nghỉ ngơi một chút được không?" Theo thời gian mãi cho đến giờ Mão, đã 2 giờ rồi! Còn không có làm xong? Nàng liền phải gả cho tên quốc vương kia rồi.

"Tốt lắm, tốt lắm, chủ tử người gấp cái gì, mọi người còn chưa có tới.” Vân Linh nhanh chóng chạy đến trước mặt Phong Vân Ngạo, nhìn chủ tử hoàn hảo của mình, bật thốt lên “Đẹp quá!”

Một kiểu tóc búi lưu vân, mái tóc như thác nước, mấy sợi tóc đằng sau rối tung, phiêu dật lãnh ngạo, con ngươi đen nhánh, trong veo mà lạnh lùng, da thịt trắng hồng, miệng nhỏ đỏ tươi ướt át, toàn thân hỷ phục đỏ tươi như máu, vô hạn yêu mị, vô hạn thanh thuần. Bởi vì không có dáng người nóng bỏng, khêu gợi, liền cứng ngắt. Tay chân nhỏ nhắn, dáng người trước sau lồi lõm không có, phía trước bằng phía sau lép, mà chiều cao cũng không đầy đủ.

"Đẹp? Nói nhảm!" Phong Vân Ngạo nhìn Vân Linh, trong mắt hiện lên tia khinh bỉ, nàng đương nhiên là đẹp!

"Ai ô, đây là chuyện gì, như thế nào không có ai? Tỷ tỷ đến xem đại hôn của muội muội, người này cũng thật là, vậy mà không ai tới hầu hạ.” Rất xa liền nghe thấy tiếng Phong Vân Nhã đến gần, âm thanh chói vang vang lên.

Chương 27: Hồng – Lục Quyết Định Đại Hôn (2)

Phong Vân Nhã từ từ đi đến gần cửa, nhìn thấy Phong Vân Ngao, trong mắt lóe ra ánh sáng, lại che giấu không được một tia ghen tỵ, ánh mắt chột lóe lên ác độc, khóe miệng giơ lên một nụ cười lạnh “Tam muội, tỷ tỷ tới chậm, à, đây là thứ tỷ tỷ không dễ dàng có được, là phần hồng tốt nhất Lãnh vương thưởng, tới, tỷ tỷ xoa giúp muội.”

Phong Vân Nhã nhìn hộp phấn trong tay, bên trong đúng là một phần dược không dễ dàng có được, tiêu tốn hết tất cả của cải của nàng. Phần hũ dung, hũ đi dung nhan xinh đẹp, loại dược này, một khi dính vào da thịt sẽ thần tốc nổi mẩn đỏ khắp đôi má, lại không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng dần dần sẽ bị chảy mủ, chỉ cần người thấy mùi vị của nữ nhân, cũng sẽ có kết quả giống nhau. Đây là hũ dung, rất đáng sợ. Nói cách khác, loại độc này một khi dính phải chỉ có thể bị vứt bỏ đến khi chết.

Phong Vân Ngao nhìn Phong Vân Nhã mở chiếc hộp ra, mùi vị bên trong đánh úp lại, ánh mắt Vân Linh chớp lóe, nhưng không có động, chỉ là lãnh ý trong mắt không chút nào che giấu. Vân Linh nhìn về phía Phong Vân Ngao, phát hiện chủ tử ngoại trừ ý cười đầy mặt thì không có gì khác thường.

"Thật sự rất thơm" Phong Vân Ngao vươn tay tiếp nhận hộp phấn hồng của Phong Vân Nhã, khóe miệng giương lên nụ cười, nói.

"Tất nhiên, đồ Lãnh vương ban thưởng có thể không tốt sao? Tới, tỷ tỷ xoa giúp muội." Trong mắt Phong Vân Nhã hiện lên tia sát huyết, nói.

Phong Vân Ngao ngẩng đầu nhìn về phía Phong Vân Nhã, thân thể Phong Vân Nhã ngẩng ra, trong nháy mắt có cảm giác toàn thân không một mảnh vải, xích lửa hiện ra trước mắt Phong Vân Ngao. Phong Vân Nhã áp chế suy nghĩ trong lòng, ý cười đầy mặt nhìn lại Phong Vân Ngao.

"Nếu tỷ tỷ gấp gáp như vậy, vậy thì mời dừng!" Phong Vân Ngao nhìn hộp phấn, sau đó đưa đến trước mặt Phong Vân Nhã, trong mắt tràn đầy thâm ý cùng u ám, làm cho người ta nhìn không rõ nàng muốn gì.

Phong Vân Nhã cũng không nói gì, trực tiếp cầm hộp phấn lên, điểm điểm chút bột phấn, từ từ chạm vào đôi má của Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy ác độc. Khuôn mặt này rốt cuộc sẽ bị hủy, dòng chính nữ? Rốt cuộc đều là của ta!

Vân Linh nắm hai tay, chân phải hơi bước lên, vận sức chờ phát động, mà trong mắt Phong Vân Ngao có tia sáng thoáng qua, tay phải nhanh chóng xuất động, cùng lúc bắt được cổ tay củ Phong Vân Nhã, trở tay một cái, hai tay dính phấn của Phong Vân Nhã chạm vào má chính mình ——

"A a a!" Phong Vân Nhã đông cứng tại khắc đó, sau đó đột nhiên thét lên, run rẩy nhìn hai tay của mình “Ngươi! Cái đồ độc phụ!” Rốt cuộc bắt chấp tất cả, trực tiếp chạy ra ngoài. Tiểu Thất đi theo phía sau, nhìn Phong Vân Ngao một cái rồi cúi đầu, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, nhưng trong mắt lại là lạnh nhạt.

"Xem ra, có vài người giữ lại không được rồi!" Phong Vân Ngao nhìn ngoài cửa, trong mắt tràn đầy lãnh ý, vuốt ve hai má mình. À ta lại thích khuôn mặt cô như vậy? Dung mạo này mê người đến thế sao?

"Đại hôn của Vương gia mà không có người nào đến, làm sao có thể, rõ ràng là bọn họ đang giờ trò quý." Vân Linh tràn đầy tức giận, giẫm chân, nói.

"Nước trong phủ rất sâu, không phải như tưởng tượng của ngươi đơn giản như vậy." Phía sau Phong Chiến Quân có người, trong thư phòng lại có người giám thị, mà vị thế tử Loan Như kia lại là người của Tư Đồ gia, đến ngay cả quân gia cũng vậy. Trong lòng nàng suy đoán, lại không có khẳng định, nhưng mà phía sau Phong Chiến Quân là hai thế lực của hoàng thượng và thái hậu.

"Thật sao? Theo lời của chủ tử như vậy có phải là Phong Chiến Quân hay không? Hẳn ta có phải là thế lực của lão yêu bà thái hậu kia không?" Vân Linh nghĩ tới một người, liền nói.

"Hắn? Quốc cùng gia không thể lưỡng toàn, cuối cùng lựa chọn quốc!" Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, không biết là buồn hay vui.

Vân Linh cái hiểu cái không gật đầu “Đúng rồi, vậy Phụng Thiên quốc làm sao bây giờ?”

"Phụng Thiên quốc? A!" Phong Vân Ngao cười nhạo một tiếng, trong mắt lóe lên u ám, “Ánh mắt của gia gia không sai, chuyện của hắn, hắn sẽ tự giải quyết.” Đôi mắt chớp lóe, nhìn về phía ngoài cửa “Đại đội rốt cuộc cũng đến rồi!” Khóe miệng giương lên nụ cười trào phúng.

Trong mắt Vân Linh mang theo tức giận, trên mặt lại là khinh thường, “Không phải muốn chúc mừng chủ tử mà là vì chất vấn người mà tới.” Cười nhạo một tiếng, trực tiếp xoay người, chỉnh lại hỷ phục giúp Phong Vân Ngao.

"Phong Vân Ngao, con tiện nhân ngươi, xuất giá rồi mà vẫn còn hãm hại người khác. Cái đồ độc phụ ngươi, người nào cưới ngươi đúng là xui xẻo!" Vương Yến chửi ầm lên.

"Vương Yến!" Sắc mặt Phong Chiến Quân khó coi nhìn Vương Yến “Đây là lời nói mà một người Nhị nương như ngươi nên nói sao?”

"Lão gia còn muốn bao che cho nàng phải không? Chẳng lẽ người không nhìn thấy mặt của Nhã nhi sao? Về sau Nhã nhi biết như thế nào? Biết làm thế nào? Trong mắt lão gia có phải chỉ có mình con tiện nhân này hay không? Đồ tiện nhân!" Lúc này Vương Yến đã sớm mất hết lý trí, nhìn Phong Vân Ngao thiếu chút nữa liền tiến lên xé nát nàng, căn bản sẽ không để ý sắc mặt đã chuyển đen của Phong Chiến Quân.

Vân Linh nhìn Phong Chiến Quân, trong mắt tràn đầy chán ghét. Rõ ràng đã làm tổn thương nhiều người như vậy mà còn làm bộ mặt như cực kỳ khó xử, trực tiếp không để ý tới mọi người.

Phong Vân Ngao nhìn Phong Chiến Quân, đi lên phía trước, trong mắt không đau không vui, thật sâu bái một cái, cái gì cũng đều không nói, xoay người đi trở về phòng, nhìn Vân Linh "Đóng cửa lại, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

"Người đây là cái thái độ gì? Người hủy đi dung mạo của nữ nhi ta, còn muốn thành thoi chờ đợi xuất giá sao?" Loạn Như đã sớm đánh mất lý trí, vốn là ôn nhu hiền hậu dần dần chuyển biến thành phần hận.

"Người nghĩ muốn như thế nào?" Phong Vân Ngao giận quá hóa cười, nhìn Vương Yến hỏi.

Loan Như bị nàng làm cho nghẹn lời, sắc mặt càng thay đổi "Chữa lành cho nữ nhi của ta, nếu không, người cũng phải trả đại giá ngang nhau, hoặc là trục xuất khỏi Phong phủ." Trong mắt tràn đầy lãnh ý cùng oán hận.

"Ha ha ha a. Trục xuất Phong phủ? Đây chính là mục đích sao?" Phong Vân Ngao cười to ra tiếng, nhìn Vương Yến "Vậy ta hỏi người, tại sao nàng ta lại đến chỗ này? Tại sao lại trúng độc? Là ta yêu cầu nàng ta tới đây hay là cưỡng chế nàng ta dùng độc được?"

"Người, người! Ngậm máu phun người! Ta...nữ nhi của ta có lòng tốt đến xem người, người thế nhưng lại hãm hại nàng."

"Hãm hại? Ta sao? Nhớ kỹ, ta là chính nữ, nàng chỉ là thứ nữ. Nàng ta chẳng qua chỉ là món đồ chơi. Còn có," Phong Vân Ngao cầm lấy hộp gì đó trên bàn ném cho Vương Yến "Nhìn xem cái hộp này, xem cho kỹ, hỏi một chút ai cho nàng ta cái chủ ý này, kêu nàng ta cầm cái này đến cho ta."

Phong Vân Ngao nhìn mọi người trong viện "Phong Vân Ngao ta tuy mới 11 tuổi, nhưng hiện tại ta là vương phi được sắc phong, cũng mời các người nhớ kỹ thân phận của các người, có còn, nếu ai nghĩ muốn hạ độc bản phi, nếu không sợ chết thì cứ việc tới, ta tùy thời phụng bồi." Từng câu từng chữ, giọng điệu băng lãnh mang theo tức giận vang vọng khắp trời đất.

Sắc mặt Vương Yến tràn đầy ác độc nhìn Phong Vân Ngao, hai tay gắt gao nắm chặt, biểu tình giận dữ. Mà trái lại, Loan Như không có bất kỳ bày tỏ gì, chỉ lặng lẽ nghe.

"Người là đang nói người phụ thân như ta cũng không thể quản người sao?" Về mặt Phong Chiến Quân mang theo phần nộ nhìn Phong Vân Ngao, nói.

"Phụ thân? Người xứng sao? Phong Chiến Quân, người hãy để tay lên ngực mình từ hỏi, người xứng làm một người phụ thân, một người trượng phu sao? Ba người nữ nhân kia lúc nào thì người thật lòng yêu bọn họ? Cho dù là một người cũng được. Nhưng mà Phong Chiến Quân người chỉ biết yêu bản thân mình. Mời người đừng nói đến từ này, sẽ làm bản nói!" Đôi mắt Phong Vân Ngao sáng như trăng rằm. Đối với Sở Văn quốc có lẽ hẳn là một thần tử tốt, nhưng mà không phải một người phụ thân tốt, một người trượng phu tốt, để cho một hài tử 5 tuổi, không, phải là 1 tuổi, tự sinh tự diệt, để cho một nữ tử vốn nhu nhược yêu đuối bị khi dễ, đây là việc hẳn nên làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Hồng – Lục Quyết Định Đại Hôn (3)

Phong Chiến Quân nhìn Phong Vân Ngao, thân thể ngẩng ra, thật lâu không nói nên lời, trong đầu lóe lên chính là lời của Vân Nguyệt Nhiễm nhắm mắt nháy mắt nói "Người làm nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cả đời ta muốn gì người cũng không biết! Trong lòng ta một phần cũng không muốn cho người, người không xứng!" Bước chân lùi lại, từ từ xoay người, trong miệng, máu tươi chọt trào ra.

"Chuyện này giao cho quân gia điều tra, trái lệnh, giam phạt hầu hạ!" Nói xong Phong Chiến Quân đi ra ngoài, lúc ở cửa hẳn mở miệng "Ngao nhi, cẩn thận!"

Phong Vân Ngao nhìn theo bóng lưng Phong Chiến Quân, chợt phát hiện, từ xưa, tất cả thế gia tướng quân hầu như đều như vậy, chính là ai có thể nói bọn hắn sai? Bọn hắn là anh hùng quốc gia, lại có bao nhiêu người biết? Bọn hắn là ác ma của gia đình! Chẳng qua là đối với Phong Chiến Quân, nàng biết hắn yêu Nguyệt Nhiễm, tất cả hành động của hắn đều có thể thấy được, hơn nữa còn là cực kỳ yêu. Chỉ là cuối cùng, trong lòng hắn lại lựa chọn quốc gia, lựa chọn trở thành người có chủ nghĩa đại nam tử.

Vương Yến không cam lòng rời khỏi, nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt hiện lên tia ác độc, tuyệt không buông tha!

Phong Vân Ngao nâng mày nhìn trong mắt Phong Vân Ngưng hiện lên tia chột dạ, này giờ vẫn im lặng, nàng không nói gì thêm. Mà lúc này, Loan Như chỉ nhìn Phong Chiến Quân, trong mắt không chút nào che giấu tình yêu, càng mang theo đau khổ sâu đậm.

"Chủ tử!" Vân Linh đến gần Phong Vân Ngao, muốn an ủi mà lại không biết nói gì.

"Có lẽ, có người yêu loại tính cách này của hấn, giống như là người kia!" Chỉ là không biết mẫu thân của nàng là một nữ tử như thế nào.

Thật ra Phong Vân Ngao không biết, tuy bên ngoài Vân Nguyệt Nhiễm nhu nhược yếu đuối, nhưng nội tâm cực kỳ kiên quyết. Nàng thương hấn, sẽ vì hấn trả giá tất cả, nhưng mà nếu hấn có một tia phản bội, nàng quyết sẽ không yêu nữa. Thật ra cho đến cuối cùng, Phong Vân Ngao vẫn không hiểu rõ mẫu thân của nàng, tới cùng là một nữ tử như thế nào? Nhưng nàng lại tràn đầy bội phục!

"Khụ khụ khụ. Chủ tử!" Không lâu sau, Vân Linh đứng trước cửa nhìn một gương mặt tối đen, không tự giác quay đầu nhìn về phía Phong Vân Ngao, nói.

"Thế nào?" Nhìn đến sắc mặt Vân Linh tràn đầy vui sướng cùng trêu tức khi người gặp họa, Phong Vân Ngao không tự giác cảm thấy Vân Linh tuyệt đối là đang mang nàng ra làm chuyện cười, liền đề cao cảnh giác "Nhìn đến dạng quái vật dọa người nào rồi vậy hả?"

"Khụ khụ khụ khụ. Phốc. Khụ khụ. Đúng, là một con quái vật!" Vân Linh nén cười, nhìn gương mặt càng thêm tối tăm, sau đó lại quay đầu nhìn Phong Vân Ngao, hồi lâu nói: "Chủ tử, cái kia, cái kia..... là Vân Dạ đến."

Khuôn mặt Phong Vân Ngao liền biến sắc, trong mắt hiện lên tia bất đắc dĩ, trong bốn người thì người khó đối phó nhất là hấn.

"Ngao ngao!" Khuôn mặt Vân Dạ đen kịt từ từ tiến vào trong phòng, đã không còn xinh đẹp giống như trước kia, đôi mắt lên án nhìn Phong Vân Ngao.

"Tiểu Dạ a, " Phong Vân Ngao khoe miệng vênh lên, ánh mắt chột lóe, "Nhà ngươi họ Từ sao?"

Vân Dạ trực tiếp lựa chọn bỏ qua Phong Vân Ngao, cả người tràn đầy lãnh khí đi vòng qua Phong Vân Ngao nhìn bàn trang điểm, son, phấn, lược..... ánh mắt u ám, vung tay một cái trực tiếp ném ra ngoài. Phong Vân Ngao nhìn đồ vật bay ra ngoài bừa bãi, kia đều là tiền bạc đó! Cứ như vậy bị cái tên phá của này ném đi?

Vân Dạ lườm Phong Vân Ngao một cái, ngồi trước bàn trang điểm, nhìn gương, khoát tay "Ông trời! Đại gia, cái này giữ lại đi." Phong Vân Ngao đứng lúc ngăn tay Vân Dạ lại, nhìn trong gương đồng, lộ ra một nụ cười khổ, ánh mắt thoáng qua nha đầu Vân Linh nào đó đang che miệng cười trộm, trong mắt tràn đầy hả hê. Đột nhiên Vân Linh phát hiện, chủ tử của nàng cực kỳ đau khổ, còn phải chăm sóc tốt thuộc hạ?

"Vì cái gì muốn gả cho tên ngốc tử kia? Cho dù là ta cũng tốt hơn so với hấn." Về mặt Vân Dạ lên án, nhìn Phong Vân Ngao nhẹ giọng nói.

"Ta gả cho ngươi, ngươi vui vẻ, ta liền không sao cả!" Phong Vân Ngao quăng một ánh mắt tới nha đầu nào đó đang vui sướng khi người gặp họa.

Trong mắt Vân Dạ chột lóe lên một tia sùng nịnh, nhìn Vân Linh, sau đó cười ha ha nói: "Vậy cũng có thể dẫn ngươi đi, tìm người khác, họ so ra còn tốt hơn hấn."

Cái gì gọi là tìm những người còn tốt hơn so với hấn? Thì ra ngốc vương lại là một người có thể đánh bại những người kia. Trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy ảm áp, bọn họ quan tâm nàng, nàng biết. Thật ra đối với nàng mà nói, gả hay không gả cũng không có gì khác nhau, chỉ là đổi chỗ ngủ mà thôi. Cái nàng muốn là yêu cùng không yêu, cho nên, nàng phải báo thù, rửa oan khuất cho gia gia, sau đó nàng sẽ lựa chọn đi vân du tứ hải* tìm đến một nửa thuộc về nàng kia. Lúc này, Phong Vân Ngao nghĩ muốn chính là một nam tử ôn nhu như tiên giáng trần, chỉ là, sau cùng nàng mới phát hiện, tình nhân trong mộng cùng hiện thực khác biệt rất lớn.

*Vân du tứ hải: đi ngao du, dạo chơi khắp năm châu bốn bể

"Dù là như vậy, ngươi xem, đây là đại hôn của chủ tử, bên người cũng không có ai, chẳng lẽ....."

"Ngươi có thể hỏi Vân Linh một chút, vừa rồi có rất nhiều người đến, đều bị ta cưỡng chế rời khỏi rồi." Phong Vân Ngao quay đầu, ánh mắt mang theo uy hiếp nhìn thoáng qua Vân Linh, làm như không có gì, nói.

Vân Dạ theo dõi ánh mắt của Vân Linh, không có gì, bừa bãi một cái "Ngươi nghĩ rằng ta là kẻ ngốc sao?" Nói một câu, sau đó nhìn Phong Vân Ngao đứng lên, hỷ phục đỏ như máu, vốn là cảnh tượng náo nhiệt, nhưng lại như vậy thê lương. Trong lòng Vân Dạ mang theo một tia oán hận, nàng vốn là một đóa hoa kiêu diễm, cứ như vậy gả cho một tên ngốc tử, mà còn không có người đưa dâu."

"Có các ngươi là đủ rồi, nếu không phải các ngươi ở bên cạnh ta, có lẽ bây giờ ta...." Giọng nói trong veo mà lạnh lùng thị huyết, câu nói kế tiếp của Phong Vân Ngao hai người không có nghe thấy, chỉ là nhìn ánh mắt thần bí của nàng, thật lâu không lên tiếng.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi đi.....

"Tam tiểu thư, người Vương phủ tới." Phong Vân Ngao ngồi trên ghế nghỉ ngơi, ngay cả ánh mắt đều không có mở, nghe Vương Phúc bẩm báo.

"Đây là ý tứ gì? Để tiểu thư chúng ta ra tiếp đãi hấn sao?" Vân Linh rống to ra tiếng, vốn đã khôn ai chúc mừng hôn lễ, nàng liền tràn ngập không cam lòng, nếu không phải nghĩ đến tâm tình của chủ tử, nàng đã sớm nắm cổ Phong Chiến Quân đến chết vẫn, Phong Vân Ngao không phải là nữ nhi của hấn hay sao?

Vân Dạ không nói gì, nhưng quanh thân tản ra hơi thở u ám biểu thị thái độ của hân.

"Nhi vương gia còn chưa tới, người tới là Hiền Vương, tiến đến đón Tam tiểu thư." Không chút nào bị khí thế này áp đảo, Vương Phúc lẳng lặng nói.

"Lãnh Thiên Lạc?" Đôi mắt Phong Vân Ngao mở ra, tựa tiểu phi tiểu* nhìn Vương Phúc "Thay mặt? Xem ra bây giờ bản thân ta cũng phải chuẩn bị một chút đồ rồi!" Ánh mắt chợt lóe, nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn hồn ra lệnh "Ngươi lui xuống trước đi, yên tâm, bản phi sẽ tự thân đi qua đó." Khóe miệng giương lên nụ cười làm người ta sợ hãi.

"Dạ, lão nô đi trước phục mệnh." Vương Phúc gật đầu một cái, lúc dẫn một đám nha hoàn chuẩn bị rời khỏi, liền nói: "Tam tiểu thư, những nha hoàn này....."

"Mang đi đi!" Phong Vân Ngao không muốn dùng những người này, nhìn churóng mắt.

Vân Linh cùng Vân Dạ nhìn nhau, sau đó nhìn Phong Vân Ngao "Chủ tử có tính toán gì?"

"Vân Dạ, ngươi đi về trước, chú ý hướng đi gần đây của mọi người, nhất là người trong Phong phủ, sau hôn lễ sẽ có tình huống mới. Vân Linh đi theo ta ra đại sảnh, tiếp đãi Hiền Vương!" Mang theo lãnh ý thấu xương, đôi mắt trong veo mà lạnh lùng, làm cho thân thể Vân Linh ngáng ra.

"Dạ."

"Tuân lệnh."

Vân Dạ nhìn thoáng qua Phong Vân Ngao, liếc nhìn Vân Linh một cái, sau đó thối lui ra ngoài, yên lặng biến mất tại Phong phủ. Còn Phong Vân Ngao trở lại bên giường ngồi xuống, duỗi tay ra, sau đó nhanh chóng thu hồi lại, khóe miệng gọi lên nụ cười, mang theo Vân Linh đi ra đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hồng – Lục Quyết Định Đại Hôn (4)

Ngồi ở đại sảnh, sắc mặt mọi người không giống nhau, nhất là người của Phong phủ, hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo điểm tức giận, còn có vẻ vui sướng khi người gặp họa. Nhất là mấy phụ nhân trong Phong phủ, lấy Vương Yên làm chủ, nhưng mà sắc mặt Phong Vân Ngưng thủy chung mang theo ý cười, không có bất kỳ biểu tình nào khác.

"Vương gia đã ngồi lâu, mời uống ly trà, nha đầu kia hẳn là sẽ không ra nhanh như vậy." Trong giọng nói nhả nhận mang theo chút trào phúng, tràn đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Trong mắt Phong Vân Ngưng chợt lóe lên một tia đắc ý, ngày đại hôn, nhục nhã lớn nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, tân lang không có, tân nương lại chậm trễ không ra, chẳng lẽ không đúng sao? *D>Đ>L>Q>Đ*

"Một người tiểu thiếp như ngươi, làm sao biết rõ yêu thích của bản tiểu thư? Cho dù ta đến muộn thì đã sao? Thân là hoàng gia lại không hiểu lễ nghi của hoàng gia, đến đúng giờ sao?" Phong Vân Ngao toàn thân hỷ phục sai bước tiêu sai đến gần đại sảnh. Dung mạo xinh đẹp tuyệt mỹ, mang theo vài phần non nớt, lại mang theo tia lãnh huyết tuyệt thế, khí phách bề ngễ thiên hạ, làm cho Lãnh Thiên Lạc vốn tức giận khi nghe nói liền giật mình nhìn lại, ngờ ngác nhìn Phong Vân Ngao tiến đến gần.

"Thì ra Hiền Vương cũng là một ngốc tử, trái lại Vân Ngao không biết rồi." Nhìn Phong Thiên Ngao ngờ ngác nhìn mình, ánh mắt nàng chớp lóe, tràn đầy lãnh ý.

Lãnh Thiên Lạc hồi hồn, mang theo lửa giận nhìn Phong Vân Ngao "Phong Vân Ngao? Còn chưa gả vào vương phủ đã đến giáo huấn bản vương, nếu được gả vào vương phủ không phải là muốn lật trời sao?"

"Ta gả vào vương phủ thì liên quan đến ngươi sao? Hay là nói, ngốc vương phủ đã sớm trở thành địa phương của ngươi rồi?" Ánh mắt Phong Vân Ngao sắc bén, từng câu từng câu phun ra, tiến tới gần Lãnh Thiên Lạc.

"Ngươi!" Ánh mắt Lãnh Thiên Lạc chớp lóe, hẳn là vô công rồi nghề, lưu luyến bụi hoa, không có nghĩa là hân không hiểu ý tứ của những lời này. *D?Đ?L?Q?Đ* Lãnh Thiên Lạc mang theo sát ý nhìn Phong Vân Ngao, nữ tử như vậy tiến vào vương phủ là tốt hay xấu đây?

"Bản phi không muốn nghe câu trả lời của ngươi, nếu ngươi thay mặt cho Lãnh Tứ Hân đến đón ta, vậy thì nói ngươi đại biểu cho ngốc vương phủ, như thế, bản phi hỏi ngươi, có người muốn khi dễ bản phi, muốn hạ độc bản phi, xin hỏi vương phủ sẽ làm sao?" Phong Vân Ngao cắt ngang lời của Lãnh Thiên Lạc, nhìn Loan Như, nói.

"Vương gia, giờ lành đã đến, nên....." Ánh mắt Loan Như chớp lóe, nhìn Lãnh Thiên Lạc, nói.

"Không kịp, nếu đã chậm trễ, không cần thiết quan tâm giờ giấc nữa, đúng không, vương tẩu?" Lãnh Thiên Lạc nhìn thoáng qua Phong Vân Ngạo, trên mặt trưng ra tươi cười, mang theo vẻ yêu mị.

"Vân Ngạo, con nói cái gì? Còn chưa có tiến vào vương phủ đã nói chuyện như vậy với vương gia, mau rút lại lời nói! Vương gia, không cần trách Vân Ngạo, từ nhỏ Vân Ngạo đã không có người giáo, không biết lễ tiết, nhưng mà đã đến đây, giờ lành cũng đến rồi." Trên mặt Vương Yến mang theo vẻ vui sướng khi người gặp họa, cặp mắt ác độc nhìn Phong Vân Ngạo, nhân tiện nhìn Lãnh Thiên Lạc.

"Tướng quân, khi nào Phong phủ lại đến phiên một kẻ tiện tỳ nói chuyện? Xem ra, Phong tướng quân, phủ này của người nên thay nước rồi." Trong mắt Lãnh Thiên Lạc mang theo hàn ý. Từ nhỏ hắn sống trong âm mưu quỷ kế, nếu như ngay cả cái kẻ nhỏ này hắn cũng không nhìn ra, hắn còn có thể sống sót sao?

Ánh mắt Phong Vân Ngạo chớp lóe, khóe miệng nhếch lên, xem ra gã Hiền vương này cũng không phải là cái gì cũng sai, nâng mắt nhìn bộ dáng bủi môi tức giận của Lãnh Thiên Lạc, đột nhiên cảm thấy thật đáng yêu. Đáng tiếc, lúc này, Lãnh Thiên Lạc trong mắt Vương Yến giống như một Sát Thần, khiến cho người ta sợ hãi.

"Vương, vương gia..." Sắc mặt Vương Yến tái mét, nhìn Lãnh Thiên Lạc, lập tức quỳ xuống đất, nói lắp bắp.

Ánh mắt Phong Vân Ngạo chớp lóe, nhìn Lãnh Thiên Lạc, trong mắt tràn đầy ủy khuất, mang theo vẻ nhút nhát, từ từ đến gần Lãnh Thiên Lạc, giọng nói dịu dàng uyển chuyển vang lên "Vương gia, thỉnh tha thứ tội cho mẫu thân ta, mẫu thân chỉ là không muốn muội muội xấu mặt, không muốn vương gia mất mặt, mẫu thân cũng chỉ là không muốn nàng bị tổn thương, thỉnh vương gia thứ tội." Từng câu từng chữ đều vì Phong Vân Ngạo, nhưng lại cùng lúc bôi đen nàng, nói năng tùy hứng không tôn ti lễ nghĩa, nhục mạ hoàng tộc, ngược lại, Vương Yến biến thành người biết lễ tiết, biết đại thể. *Đ.Đ.L.Q.Đ*

Ánh mắt Phong Vân Ngạo chớp lóe, nhìn Phong Vân Ngung, khóe miệng giương lên một nụ cười lạnh, trong lòng tràn đầy châm chọc. Trước kia, nàng ta nói như vậy có lẽ sẽ làm nhiều loạn kế hoạch của nàng, nhưng mà hiện tại nhìn thấy Hiền vương, nàng biết, người này cũng không phải là hoàn hảo*. Ngược lại là một vương gia rất có tâm kế.

*Hoàn hảo: quần là áo lụa

"A? Người là ai?" Lãnh Thiên Lạc nhìn Phong Vân Ngung, trên mặt tỏ vẻ bình tĩnh đại ngộ "Người liên là cái kia....."

Trên mặt Phong Vân Ngung mang theo một tia đắc ý, rất nhanh lại che giấu đi, dùng ánh mắt kinh diễm nhìn Lãnh Thiên Lạc, lườm Phong Vân Ngạo nhân tiện chuyển hướng sang Lãnh Thiên Lạc, mang theo tia then thừng. Không thể không nói, Phong Vân Ngung rất đẹp, là một đóa hoa nhu mì đậm đà.

"Ai vậy?" Khóe miệng Lãnh Thiên Lạc vênh lên "Bỏn vương nói chuyện, một xú nữ nhân như người lại dám chỏ mỏ vào?" Trên mặt Lãnh Thiên Lạc tràn đầy vẻ chán ghét, giống như nhìn nàng liên cảm thấy ghê tởm.

Phong Vân Ngung cứ nửa ngồi nửa quỳ như vậy, cứng ngắc tại chỗ, không thể tin nhìn Lãnh Thiên Lạc "Xú nữ nhân?"

"Thối chết! Cút! Cút ngay cho bỏn vương!" Lãnh Thiên Lạc giống như đang nhìn một đồng mỡ, nhấc chân nghĩ muốn đá văng nàng, lại đột nhiên thu chân về, cách ra xa, nhìn Phong Chiến Quân, vẻ mặt trong veo mà lạnh lùng.

"Vân Ngung, lui xuống!"

"Phụ thân?.....Dạ." Sắc mặt Phong Vân Ngung mang theo vẻ không cam lòng, cuối cùng lại không nói thêm gì, hung tợn nhìn qua Phong Vân Ngạo.

Phong Vân Ngạo sờ sờ cái mũi, hiện tại nàng thật sự cực kỳ thiện lương, vì sao tất cả mọi người đều muốn nhắm vào phía nàng? Nàng dễ khi dễ như vậy sao? Người xuyên việt tới liền bị khi dễ?

"Chớ nóng mắt, thôi đi, nói đi, ta thật muốn nhìn người nào có lá gan to như vậy, dám tổn thương đến người của Nhị vương phủ." Lãnh Thiên Lạc nhìn Phong Vân Ngạo, vút một cái mị nhãn, lăng lợ chơi đùa ngón tay ngọc nhỏ của hắn.

"Phong Chiến Quân, xin mời mang nữ nhi của người giao ra đây, để nàng ta nói rõ cho vương gia nghe xem người nào đã đưa nàng ta hộp phấn bên trong hạ bột hủy dung." Lời Phong Vân Ngạo vừa nói ra khỏi miệng, Lãnh Thiên Lạc ngồi trên ghế lập tức đứng lên, bột hủy dung?

"Bột hủy dung?" Sắc mặt Lãnh Thiên Lạc đặc biệt khó coi, nhìn Phong Chiến Quân, trong mắt mang theo vẻ bất hảo, đây là hướng về phía vương phủ mà tới sao? "Phong tướng quân, mặc dù Phong Vân Ngạo còn chưa có gả vào vương phủ, nhưng nàng đã là người của vương phủ, thậm chí còn có người hạ độc, thỉnh tướng quân cho ta một lời giải thích." Lãnh Thiên Lạc nhìn Phong Chiến Quân, không chút nào che giấu sát ý.

"Vương gia chỉ nghe một người nói, đã như vậy quyết đoán, có phải có chút không công bằng hay không?" Phong Chiến Quân cúi đầu, không có nhìn Phong Vân Ngạo, gần từng tiếng nói.

Trong mắt Phong Vân Ngạo mang theo trào phúng, đây là phụ thân của nàng, đây là muốn nàng hy sinh! Hy sinh mẫu thân của nàng, hiện tại là muốn hy sinh nàng.

Lãnh Thiên Lạc dịu xuống, mới phát hiện bản thân lại không hề nghi ngờ gì mà tin tưởng Phong Vân Ngao, quay đầu nhìn Phong Vân Ngao mới phát hiện ánh mắt Phong Vân Ngao trào phúng nhìn Phong Chiến Quân, trong lòng chợt hiểu rõ, khỏe miệng giương lên, nhìn Phong Chiến Quân.

"Bỏn vương tin vương tẩu tương lai, như vậy có vấn đề gì sao?" Lãnh Thiên Lạc nhìn Phong Chiến Quân định mở miệng, liền nói: "Nhưng mà, bỏn vương giải quyết việc chung, vẫn là mời nữ nhi của Phong tướng quân ra đi, ở trong này nhiều người trông coi như vậy, tin tưởng sẽ hỏi ra được chân tướng." Trong mắt tràn đầy không tha, nhìn Phong Chiến Quân. *D/Đ/L/Q/Đ*

"Mang Phong Vân Nhã tới!"

"Không thể, tướng quân muốn Vân Nhã làm sao làm người?" Như Loan nhìn Phong Chiến Quân, chạy đến trước mặt Phong Chiến Quân, mang theo nước mắt mà nói.

"Vương Phúc, đi!"

"Tướng quân!" Loan như nhìn Phong Chiến quân, nước mắt không tiếng động chảy ra, lại nhìn Lãnh Thiên Lạc, từ từ lui về phía sau người Phong Chiến Quân.

"Lão nô đi ngay." Vương Thúc nhìn thoáng qua Phong Vân Ngao, lại nhìn thoáng qua Phong Chiến Quân, thở dài một hơi, lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hồng – Lục Quyết Định Đại Hôn (5)

"Buông ta ra, buông ta ra! A a a!" Trên mặt Phong Vân Nhã bị Vương Phúc dùng cái gì đó che kín, để cho thị vệ mặc hắc y bọc lại, bắt nàng ta mang vào đại sảnh.

"Phong Vân ngao, ngươi là tiện nhân! Tiện nhân!"

"Làm cho nàng ta câm miệng!" Lãnh Thiên Lạc nhìn Phong Vân Nhã, không dấu vết bấu môi. Lãnh Thiên Lạc không biết thói quen của mình lại bị người phúc hắc ẩn hình nào đó nhìn thấy được, mà còn vừa mới bắt đầu liền chú ý. Toàn thân Lãnh Thiên Lạc run lên, tại sao lại lạnh như vậy? Về mặt khinh bỉ nhìn thoáng qua Phong Vân Nhã, cách nàng ta thật xa.

"Hu hu" Ánh mắt nhìn Phong Vân Ngao cực kỳ phẫn hận, nhìn Loan Như tràn đầy ủy khuất, trong mắt mang theo nước mắt. Loan Như che miệng khóc lớn, cũng không có lại gần.

"Để cho nàng ta mở miệng, mắng chửi đi, không sao cả, mấy năm nay cũng không phải chỉ mắng một lần. Với ta mà nói không có tổn thất gì, người thân của ta đã sớm chết." Không có nhìn Phong Chiến Quân, chỉ là nhàn nhạt nhìn Lãnh Thiên Lạc.

"Giải huyệt đạo cho nàng ta!" Lãnh Thiên Lạc nhìn Vương Phúc, ra lệnh.

Vương Phúc vẫn không nhúc nhích nhìn Phong Vân Ngao, nhìn đôi mắt bình tĩnh của Phong Vân Ngao, ngừng một chút, sau đó giải huyệt đạo cho Phong Vân Nhã.

"Phong Vân Ngao, tiện nhân! Ta đã bị ngươi làm hại như vậy, ngươi còn muốn làm cái gì?" Trong mắt Phong Vân Nhã tràn đầy phẫn hận, giống như đã quên người cảm độc được đến chính là nàng ta.

"A? Là ai cảm phẫn có độc được đến? Là ta sao? Hử? Là ai chạy đến viện của ta? Hử?" Phong Vân Ngao ngồi ở chỗ không xa nhìn Phong Vân Nhã, trong mắt là bình tĩnh, khỏe miệng giương lên một nụ cười lạnh.

"Ngươi!" Trong mắt Phong Vân Nhã chợt lóe lên vẻ bối rối, vừa lúc lại bị Lãnh Thiên Lạc bắt gặp, trong lòng mang theo tức giận nhưng không có biểu hiện ra.

"Ta làm sao biết? Phong Vân Ngao, ngươi đang nói ta cảm phẫn có độc được sao? Hiện tại người bị thương chính là ta." Phong Vân Nhã nhìn Phong Vân Ngao, gào lên.

"Vậy ngoại trừ ngươi còn có người nào chạm qua?" Mọi người theo tiếng vọng nhìn ra ngoài cửa, xinh đẹp quyến rũ, y phục màu xanh, mang theo một loại khí chất cao quý, từ từ tiến lại gần đại sảnh.

Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp lóe, tứ công chúa Sở Vân quốc, Lãnh Tử Kỳ, nữ nhi của Lan phi, 16 tuổi. Duy nhất bất đồng chính là nàng ta có thể tự do tiến vào trong điện hoàng thái hậu, có thể tự do xuất phủ công chúa.

Phong Vân Ngao không dấu vết liếc Phong Vân Nhã, trong mắt hiện lên một tia hung phấn, khoe miệng nhếch lên. Xem ra lần này ngược lại có thể nhất tiễn song điều.

"Công chúa điện hạ!"

"Công chúa thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Vị này là?" Lãnh Từ Kỳ nhĩ Phong Vân Ngao, trên mặt tràn đầy tươi cười, giọng nói êm ái tràn vào lòng mọi người "Là nhị tẩu sao?" Mang theo vẻ cười cợt hỏi.

"Từ Kỳ, tại sao ngươi lại ở trong này?" Lãnh Thiên Lạc nhìn Lãnh Từ Kỳ, không dấu vết chau mày, hỏi.

"Vì cái gì ta không thể tới? Vân Nhã tỷ tỷ?" Lãnh Từ Kỳ nhìn người ngồi dưới đất "Thiên Lạc, nàng là Vân Nhã?" Vẻ mặt không thể tin.

"Uh, đúng rồi, ngươi tránh xa một chút. Nàng giấu hũ dung được, phải mang người phía sau màn ra. Từ Kỳ, qua đây!"

Lãnh Thiên Lạc che giấu ý nghĩ trong lòng, lôi kéo Lãnh Từ Kỳ rời xa Phong Vân Nhã, lại càng chú ý tới ánh mắt của Phong Vân Nhã nhìn Lãnh Từ Kỳ.

"Làm sao có thể? Vân Nhã tỷ tỷ, người nào làm?" Lãnh Từ Kỳ nhìn Phong Vân Nhã, người nào cũng không có chú ý tới, nháy mắt Lãnh Từ Kỳ cúi đầu, hơi hơi nhếch môi, cũng không có ai thấy trong mắt Phong Vân Ngao lóe ra tia sáng lạnh.

Phong Vân Nhã nhìn Phong Vân Ngao, đột nhiên trở nên không chỗ nào cô kỵ, mở miệng nói "Ta nói, để cho ta rời đi, không nghĩ muốn như ngươi, không có tâm, không nghĩ muốn độc được này lấy cho người khác." Nhìn Lãnh Thiên Lạc, trong mắt mang theo nước mắt "Thứ này là Lãnh vương gia ban cho, thủy chung đều nằm trong tay ta, nhưng mà duy nhất một lần đưa cho....."

Phong Vân Nhã nhìn nha hoàn bên người, thân thể dừng một chút, có dự cảm không tốt, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của Phong Vân Nhã, nhìn Phong Vân Nhã nâng cánh tay lên, mọi người đưa mắt nhìn qua "Không phải nô tỳ! Không phải nô tỳ!"

"Duy nhất một lần chính là đưa cho Tiểu Thất cầm, ngọc vương phi là nghĩa hoà nhi Lãnh vương gia hay là hoà nhi bản tiểu thư?" Phong Vân Nhã nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy phẫn hận, mang theo một tia bình tĩnh, nói.

Phong Vân Nhã bị mang đi, mọi người đều nhìn Tiểu Thất, vẫn kêu oan không phải nàng ta làm. Trên mặt Phong Chiến Quân tràn đầy hàn ý "Đẫn xuống!"

"Chậm đã!" Phong Vân Ngao nhìn Phong Chiến Quân, đưa tay ngăn lại "Đẫn đi?" Nhìn Tiểu Thất "Ngươi nói không phải ngươi làm, có chứng có gì không?" Không có nhìn về mặt băng lãnh của Phong Chiến Quân, đột nhiên tiếp sát đến người Tiểu Thất.

"Không, đúng, đúng, là Tiểu Thất làm, bởi vì nhìn tiểu thư không vừa mắt, không có tài đức gì chỉ là một phế vật mà có thể chiếm lấy vị trí dòng chính nữ." Nha hoàn Tiểu Thất đột nhiên lộ ra biểu tình hung tợn nhìn Phong Vân Ngao.

Khoé miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, nhìn Vân Linh một cái "Bầm thây vạn đoạn!" Môi mỏng hé mở, một mệnh lệnh băng lãnh thị huyết vang vọng trong đại sảnh.

"Ngươi dám!" Phong Chiến Quân nhìn Phong Vân Ngao, toàn thân tản ra khí tức chiến sĩ cuồng ngạo, đáng tiếc ở trước mặt hấn sớm đã không phải là Phong Vân Ngao nho nhỏ kia rồi.

"A!"

"Không cần, dừng tay!" Ánh mắt Lãnh Từ Kỳ cứng lại, vươn tay muốn ngăn cản, lại bị Lãnh Thiên Lạc nắm lại.

"Vẫn là ngồi xem diễn là tốt rồi, không cần kéo bản thân vào cuộc." Trong mắt Lãnh Thiên Lạc mang theo lãnh ý nhìn Lãnh Từ Kỳ, nói.

Thân thể Lãnh Từ Kỳ ngẩn ra, rét lạnh nói: "Nàng ta là ai? Dựa vào cái gì quyết định sống chết của người khác?"

"Ngươi hỏi rất hay! Ta là ai? Ta chính là ta, bằng vào ta là Phong Vân Ngao. Nàng, nhất định phải chết!" Lúc này Tiểu Thất đã bị ném lên không trung, Vân Linh phi thân lên phía trên Tiểu Thất, một chương vung xuống Tiểu Thất. Sắc mặt Phong Chiến Quân cứng lại, vận công công kích Vân Linh. Khoé miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, thân thể di chuyển, một cổ lãnh khí ngăn cản hành động của Phong Chiến Quân, hai người sóng đôi mà đứng.

"A a a!"

"Không! A a a." Kèm theo ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Vân Linh theo Tiểu Thất từ không trung đáp xuống, một chương đánh nát nội tạng. Nàng ta ngã mạnh xuống đất, toàn bộ xương cốt vỡ vụn.

"Đây chính là kết cục đắc tội với Phong Vân Ngao ta." Phong Vân Ngao nhìn Phong Chiến Quân, băng lãnh nói. Hỷ phục đỏ phối hợp với màu máu đỏ, làm cho trong lòng người tràn đầy hoảng sợ.

Xoay người nhìn Tiểu Thất, khẽ vươn tay, chân khí tụ lại, vung tay một cái, một chương đánh bay nàng ra ngoài cửa, rải lên một chút bột phấn màu trắng.

Trước ánh mắt hoảng sợ cùng tò mò của mọi người, vô số doi từng đàn từ xa bay tới.

"A a!" Máy người không chịu nổi hôn mê ngã xuống đất, tràn đầy hoảng sợ.

Sắc mặt Lãnh Tử Kỳ tái mét. Phong Vân Ngưng nhìn Phong Vân Ngạo, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ. Lãnh Thiên Lạc chau mày cũng có chút chấn kinh.

"Hiện vương, như thế nào? Hôn lễ thấy máu, đại cát, bản phi cực kỳ thích!" Nhếch miệng lên nở ra một nụ cười mê hoặc, nhìn Lãnh Thiên Lạc, mang theo Vân Linh "Vương gia còn không đi sao?"

Sắc mặt Lãnh Thiên Lạc cứng một chút, sau đó khôi phục vẻ mặt xinh đẹp, đi đến phía trước của Phong Vân Ngạo, ngừng lại.

"Àn?" Phong Vân Ngạo nhìn người đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn Lãnh Thiên Lạc, dò hỏi.

"Vì sao bốn vương phải nghe lời người? Cát!" Quay đầu dẫu môi, bước chậm đi phía trước. Phong Vân Ngạo nhìn người này, cảm giác trên người hắn thiếu chút gì, a! Thiếu một cái đuôi."

Vân Linh vì Phong Vân Ngạo phủ lên khăn voan, săn sóc dịu dàng vào trong kiệu. Trong lúc đó, nhìn Lãnh Thiên Lạc có chút thay đổi, trong mắt đã không còn chán ghét, nhưng mà cũng không có thích.

Phong Vân Ngạo không có để ý, người này không có sai, không có để tiện như vậy. Hắn làm việc quang minh chính đại, chán ghét là chán ghét, không có chút nào che giấu. Hơn nữa nàng cũng biết, nàng chán ghét hắn, đơn giản là vì nàng yếu đuối, không có sở trường gì, lại chiếm lấy vị trí dòng chính nữ, lấy được sủng ái của phụ thân. Hiện giờ, có lẽ có thể thấy được chút gì nên không còn chán ghét.

Phong Vân Ngạo không nói thêm gì, rời khỏi Phong phủ. Nhìn hai chữ Phong phủ, gia gia, Ngạo nhi sẽ mang người trở về, chờ Ngạo nhi!

Lên kiệu hoa, Phong Vân Ngạo không có chú ý tới, ở chỗ tối, trong mắt Phong Chiến Quân chớp động lệ quang. Càng không chú ý tới, trong mắt Vương Phúc có an ủi. Có lẽ đây là số mệnh, đây là thiên ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Độc Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hồng – Lục Quyết Định Đại Hôn (6)

"Thỉnh vương gia nhắc màn che lên, thỉnh vương phi xuống kiệu."

"Không cần không muốn, đừng! Bốn vương chính là không cần!" Da trắng nõn nà, đồng tử đen nhánh, mắt to tròn tròn, quấy rầy mị hoặc. Một người nam nhân mà lại đẹp như vậy, chỉ tiếc, mới vừa mở miệng, liền phá hủy một phần khí chất kia, là một người đàn ông.

Trong kiệu, Phong Vân Ngạo nghe thấy âm thanh non nớt thanh thúy bên ngoài cổ kiệu, khước miệng nhếch lên. Đây là ngọc vương đại danh鼎鼎 của Sở Vân quốc sao? Ôm thanh tràn đầy non nớt, lại mang theo điểm ủy khuất không cam lòng. Khước miệng Phong Vân Ngạo nhếch càng cao, nâng bị ngọc vương ghét bỏ rồi sao?

"Vương Gia, vương gia, người xem bên kia có một tỷ tỷ rất xinh đẹp kia." Trên mặt mang theo biểu tình cười như không cười, một tay đỡ Lãnh Tử Hàn, ôn nhu nói.

"Không, không, không, hừ hừ hừ." Lãnh Tử Hàn nhìn gương mặt cười nhạo của mọi người xung quanh, trong mắt tràn đầy ủy khuất, đong đầy lệ quang nhìn người xung quanh "Đừng tưởng rằng Hàn Hàn còn nhỏ, cái gì cũng không biết. Không ai muốn gì đó cho ta, không cần, không cần, liền là không cần." Nói xong, đôi mắt ánh lệ chạy vào phủ.

Lãnh Dịch nhìn thoáng qua Lãnh Tử Hàn đã chạy vào trong phủ, lại nhìn Lãnh Thiên Lạc "Hiện vương, lần này....." Tràn đầy khó xử, nhìn Lãnh Thiên Lạc mang theo dò hỏi.

"Đừng nghĩ lại muốn ta cùng nàng ta báai đường nha." Lãnh Thiên Lạc bĩu môi. Này nha, chưa thấy qua còn có thể, đã thấy rồi tuyệt đối không báai. Phong Vân Ngạo quả không bỏ rồi. "Người đi tìm gà đi, lấy gà trống báai đường." Nói xong tiêu sái vung tay áo tiến vào phủ.

Vân Linh nắm chặt quả đấm, nhìn Lãnh Thiên Lạc, tràn đầy sát ý, khiến cho trong mắt Lãnh Dịch hiện lên một tia sáng lạnh, nhìn Vân Linh, trong lòng kiềm xuống.

"Thỉnh vương phi xuống kiệu." Lãnh Dịch đi đến trước cổ kiệu, giọng nói mềm nhẹ, nói.

"Đây chính là đạo hôn lễ của vương phủ?" Trong mắt Vân Linh tràn đầy sát ý nhìn Lãnh Dịch. Vốn đã gả cho một ngọc vương, bọn họ cũng đã vô cùng

ủy khuất rồi, bây giờ lại bỏ mặt chủ tử một người ở chỗ này, bị một người đàn độn vứt bỏ. Nàng gắt gao nắm chặt quả đấm

"Chuyện tình vương phủ còn không tới phiên một nha hoàn như ngươi tới quản." Trong mắt Lãnh Dịch tràn đầy lãnh ý nhìn Vân Linh, tiện đà chuyển hướng về phía cổ kiệu "Chẳng lẽ vương phi muốn chờ ở chỗ này sao? Vậy thuộc hạ không phụng bồi."

"Lãnh đại thị vệ vậy sao lại nóng vội như vậy? Bản phi có nói không xuống kiệu sao?" Nói xong, Phong Vân Ngao xốc màn che kiệu lên, ném khăn voan xuống đất, nhìn Lãnh Dịch "Vân Linh, mang bản phi đi vào! Một tên thị vệ nhỏ nhọ lại không có bộ dáng của một thị vệ, nếu không biết điều, đừng trách bản phi tâm ngoan thủ lạt."

Không có chút lãnh ý nào, giọng nói mang theo ý cười làm cho toàn thân Lãnh Dịch rét run. Loại cảm giác này, loại khí chất này chỉ gặp qua trên người của vương gia. Trong mắt Lãnh Dịch chấn động, âm thầm kinh hãi.

Đại hôn của ngốc vương, đại thần trong triều cùng quan viên lớn nhỏ đều tới vương phủ xem kịch vui. Màn kịch hay như vậy sao có thể bỏ qua.

Vân Linh nhìn ánh mắt khinh thường ghét bỏ của người chung quanh, tràn đầy phẫn hận.

"Lại bị một người đàn độn vứt bỏ, nữ tử như vậy mà còn dám xuất đầu lộ diện, thật là không biết liêm sỉ."

"Đúng vậy. Xứng đáng, ngay cả một ngốc tử cũng không cần."

"Nữ tử như vậy ai dám muốn chứ."

Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, chân mày nhỏ đen giống như mực, cái mũi xinh xắn mang theo cảm giác mát lạnh, miệng anh đào nhỏ nhỏ đỏ hồng, da thịt nõn nà mang theo nét hồng nộn, khóe miệng nhếch lên tràn đầy mỉa mai, làm cho hô hấp của mọi người bị ức chế, tràn đầy kinh diêm nhìn Phong Vân Ngao.

Đúng là một mỹ nhân tuyệt sắc! Đúng là một nữ tử tuyệt thế vô song!

Kinh diêm qua đi, mọi người thờ dài cùng tràn ngập khinh thường. Chỉ tiếc là một nữ tử không biết xấu hổ bị tướng công ruồng bỏ.

Vài nữ tử tràn đầy ghen tị, nam tử thì có ánh mắt tà dâm, nóng cháy nhìn Phong Vân Ngao, làm cho giữa hai hàng Phong Vân Ngao tràn đầy lãnh ý. Người nồng nhiệt nhất chính là một nam nữ thanh tú mang theo vài phần gian trá, Tư Đồ Khinh của phủ thừa tướng.

"Chủ tử, có muốn thuộc hạ ra tay hay không?" Nhìn Phong Vân Ngao bày ra ánh mắt muốn giết người, quét về phía vài ánh mắt dâm tà, Vân Linh tràn đầy sát ý nói.

"Không cần, lĩnh, ngươi còn có việc phải làm. Bản phi mệt mỏi rồi, cầm Tiểu Bảo thay bản cung đi." Ánh mắt Phong Vân Ngao xoay chuyển, nhìn đại sảnh vương phủ, người chật ních, khóe miệng gọi lên một tia hiểu rõ, chuyện như thế này đã sớm nằm trong dự liệu.

Vân Linh cứng người, sắc mặt căng lên, nhìn về mặt không sao cả của Phong Vân Ngao, xem ra là đã sớm dự liệu. Vậy vừa rồi chủ tử tức giận cái gì đây? Nhìn qua tiểu xà xanh lục, thì ra là thế, Vân Linh nhìn tiểu xà "Tiểu xà, ăn cái con gà kia cho ta!" Vân Linh hung tợn nói.

Tiểu xà lè lưỡi, nhìn nhìn Vân Linh, cúi đầu không để ý tới nàng. Khóe miệng Vân Linh co rút, mỗi lần con tiểu xà này đều khinh bỉ nàng. Bây giờ còn trợn mắt, nó là xà sao? Sau đó Vân Linh muốn bốc hỏa rồi.

Phong Vân Ngao đi đến cửa đại sảnh, nhìn một đám người xem kịch vui, trong đó còn có Tư Đồ thừa tướng, còn có Lãnh vương, khóe miệng nàng nhếch lên, mở miệng nói: "Bản phi mệt mỏi, để Tiểu Bảo của ta bồi tiểu kê kê nhà người báai đường đi, bản phi đi nghỉ ngơi."

Xoay người rồi đi, tiêu sái như một áng mây.

"Phốc!" Lãnh Thiên Lạc đang uống trà toàn bộ đều phun ra hết. Nhìn bóng dáng đã rời đi, nhìn bóng dáng màu đỏ mang theo phần nộ ở cửa. Khóe miệng ha hoàn bên cạnh Phong Vân Ngao co rút, thực thảm!

Lãnh Dịch đứng ở cửa, cũng khó có được khóe miệng nhếch lên, cũng đồng tình nhìn Vân Linh. Hai người bọn họ như thế nào giống nhau như vậy? Đụng tới một chủ tử vô lương tâm.

Mọi người sững sờ, nhìn trong ngực Lãnh dịch là một con gà trống, lại nhìn tiểu xà xanh lục trong tay Vân Linh, đây là cái gì nha!

"Chủ tử mệt mỏi, nếu vương gia đi nghỉ ngơi, vương phi cũng mệt mỏi, để Tiểu Bảo thay thế người." Vương tay, một tiểu xà xanh lục đập vào ánh mắt mọi người.

Tiểu Bảo khạc khạc lưỡi, đầu nhỏ cúi xuống, mí mắt lóe ra, giống như là vừa tỉnh ngủ, mang theo phần nộ nhìn mọi người, phát ra âm thanh 'ti ti'.

Mọi người thấy tiểu xà màu xanh lục kia, trong lòng ngỡ ngàng, nhưng không có biểu hiện ra ngoài.

"Đây là ý gì? Chuyện vương gia mọi người đều biết, chủ tử ngươi cũng coi rẻ vương quyền sao?" ánh mắt Tư Đồ thừa tướng chớp lóe, bước ra.

"Ngươi là ai?! Xứng để quản vương phi nhà ta sao? Chẳng lẽ ngươi là hoàng thượng? Hay tự phong mình là hoàng thượng?" Vân Linh nhìn lão thất phu

Tư Đồ, khóe miệng nhếch lên, tràn đầy khinh thường. Chủ tử nói, bây giờ có thể tùy tiện chơi đùa, có việc gì cũng có người phía sau. Kim nén một bụng khí này giờ, lão thất phu người xui xẻo rồi.”

"Một đứa nha hoàn lại có thể ăn nói bừa bãi như vậy? Người tới, còn không lôi xuống xử phạt cho ta!"

"Ha ha ha. Thì ra là người thật có thể so với hoàng thượng! Ta là phụng mệnh vương phi hoàn thành hôn lễ, hôn lễ là do ý chỉ của hoàng thượng cùng hoàng thái hậu, vậy mà người lại muốn kháng chỉ, ta đây không còn lời nào để nói." Mí mắt Vân Linh cũng chưa chớp, cầm Tiểu Bảo chơi đùa.

Lãnh Dịch nhìn Tư Đồ thừa tướng thờ hớn hèn, cũng không lên tiếng. Lại nhìn đến Vân Linh đang đùa chơi cùng tiểu xà, trong mắt tràn đầy ôn nhu, nhìn thấy đã đến lúc “Thừa tướng cần gì? Thân thể vương phi không khỏe nhưng hôn lễ cần phải hoàn thành, vậy thì vâng theo ý của vương phi đi.”

Lãnh Dịch ôm con gà trống thả trên mặt đất. Vân Linh nhìn con gà trống cao ngạo kia, lại nhìn Tiểu Bảo vẫn không có tỉnh ngủ, vung tay một cái vứt nó trên mặt đất, giống như vứt đi một thứ gì rất đáng sợ.

Tiểu Bảo đang thoải mái đột nhiên bị quăng trên mặt đất liền tỉnh, là lưỡi phần nộ nhìn Vân Linh. Tay Vân Linh chỉ vào con gà trống, cái gì cũng chưa nói.

"Ti Ti!" Tiểu Bảo nhìn con gà trống giống như Thái Sơn kia, tràn đầy khinh thường.

Mọi người ngơ ngác nhìn một màn này, đây là hôn lễ, gà trống màu đỏ cùng tiểu xà màu xanh?

Hồng – Lục phối hợp trong ngày đại hôn? Khóe miệng mọi người đồng loạt căng lên.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Đọc Phi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Kịch Tình Đêm Động Phòng (1)

"A? Người nói nàng cũng rời khỏi?" Dung nhan tuấn mỹ làm cho nữ tử đều phải thất sắc, thay đổi trời đất, vẻ đẹp không mang khói lửa nhân gian. Trong mắt mang theo ý cười, trên mặt lại không biểu hiện bất kỳ cái gì, làm cho người khác thấy đều chấn động. Khí chất như vậy một ngốc tử làm sao sẽ có được?

Khí phách vương giả bề ngễ lại mang theo thị huyết!

Đây chính là Lãnh Tứ Hàn, giống như vạn vật trên thế gian đều không thể lọt nổi vào mắt xanh của hắn.

"Vâng, chủ tử, hơn nữa tình huống hiện tại là....." Khóe miệng Tả Phong co rút, ra sức kiềm nén tiếng cười, nhìn Quý Mộc “Mộc Mộc, người nói đi!”

Quý Mộc nhìn lướt qua Tả Phong, quay lại nhìn Lãnh Tứ Hn “Một con gà trống cùng một con tiểu xà báỉ đường.” Nghĩ đến lời nữ nhân kia nói “Tiểu kê kê báỉ đường đi!” Khóe miệng hơi hơi căng lên.

Lãnh Tứ Hàn dừng tay, trong miệng phát ra tiếng cười rất nhỏ. Mặc dù nhỏ, nhưng hai người bên cạnh đều nghe thấy, cả hai chấn động, màn kịch diễn hay như vậy sao? Là rất buồn cười đi.

"Các người đi xuống đi!" Ánh mắt Lãnh Tứ Hàn lạnh lùng tràn đầy thú vị, phát tay cho hai người lui xuống.

Lúc này bên Phong Vân Ngao ——

Phong Vân Ngao một thân quần áo dính máu, bóng dáng nho nhỏ không che dấu được phần thị huyết xinh đẹp kia. Tuy không có dáng người nóng bỏng, lại gia tăng vài phần non nớt, thân thể xinh đẹp cùng non nớt mâu thuẫn nhưng vẫn không che được dung nhan tuyệt mỹ của nàng, làm cho người ta nhìn không được si mê.

Phong Vân Ngao đi trong vương phủ, nhìn khắp nơi không có chút không khí vui mừng nào, chau mày. Xem ra, nàng hoàn toàn bị xem nhẹ.

Theo trong trí nhớ lâu các cổ đại xây dựng theo quy tắc, từ từ đến gần giữa sân, mặc dù không biết bản thân đang ở đâu, nhưng biết đây là một cái sân viện. Bởi vậy, tân nương nào đó cũng rất tự nhiên tiêu sái đi vào một chỗ trong gian viện xinh đẹp.

"A? Lam sắc yêu cơ?" Phong Vân Ngao tập trung nhìn vào, nơi này thậm chí có hoa hồng xanh. Màu xanh sáng, thanh thuần đầy sức quyến rũ, làm cho không người nào có thể hô hấp. Sau khi nhìn kỹ, lại lộ ra một cỗ ưu thương, có dũng khí vui vẻ chịu đau. Đây chính là lam sắc yêu cơ, theo ngôn ngữ của loài hoa chính là ‘tình yêu trong lòng khó mở miệng’.

Phong Vân Ngao nhìn hoa hồng xanh, cũng không có đến gần, chỉ là dừng bước lại, nhàn nhạt thưởng thức. Nàng thích nhất là hoa diên vĩ, bởi vì nó cũng

là yêu, nhưng tầng hàm nghĩa sâu xa của nó là ‘tình yêu tuyệt vọng’.

Hoa hồng xanh quay chung quanh căn phòng gỗ tinh xảo, lịch sự tạo nên để lộ ra một mùi tự nhiên thơm ngát, phồn hoa qua đi là yên tĩnh. Phong Vân Ngạo đẩy cửa phòng ra, nhìn bài trí đơn giản trong phòng, một cái bàn dài, một chiếc ghế dài, là loại đào mộc tốt nhất. Bên ngoài cửa sổ cao một thước rộng rãi là một cái ao nhỏ, bên trong là ba đóa thủy liên màu lam, vây một đóa thủy liên màu tím ở giữa. Trong mắt Phong Vân Ngạo lộ ra kinh ngạc, thật sự là thủy liên màu tím? Loại liên này gần như đã tuyệt tích vậy mà lại xuất hiện ở nơi này. Khóe miệng Phong Vân Ngạo nhếch lên, thủy liên màu tím có thể đã thông kinh mạch, tăng chân khí, hóa thành kinh khí bên trong, cũng là theo cách nói của những người tu tiên, nhưng mà đây là truyền thuyết, cụ thể cũng chỉ có thể làm tăng công lực mà thôi.

Phong Vân Ngạo nhìn căn phòng nhỏ, coi như vừa ý, nhất là trận pháp cùng độc khí ở cửa, tuyệt đối không có người dám tiến vào, không sai! Thật ra, cái trận pháp cùng độc khí ở cửa đối với nàng chỉ là cái rơm.

"Cái gì?" Lãnh Tử Hàn nhận được thông tri của ám vệ, biết cái tân nương gây họa nào đó đã vào phòng của hắn, nhất thời xù lông, lập tức biến mất, để lại mấy người ám vệ ngu ngơ.....

"Không phải nói tiếp đãi tân khách sao?"

"."

Trong lòng Quý Mộc không nhận được xem nhẹ ‘tân khách cái rơm!’

Cảm giác được dao động, Phong Vân Ngạo mở mắt ra. Toàn thân nàng là bộ hỷ phục dính máu, nằm trên giường, nhìn người nam tử cuồng ngạo trước mặt, thật sự là ngọc vương? Có lầm hay không đây?

Nhất thời hai người đối mắt nhìn nhau. Tả mị xinh đẹp, đây là cảm thụ của Phong Vân Ngạo. Thị huyết lạnh lùng, đây là cảm thụ của Lãnh Tử Hàn.

Khóe miệng Phong Vân Ngạo nhếch lên, nhìn Lãnh Tử Hàn đứng trước giường, mở miệng nói: “Ta và ngươi không liên quan gì. Bọn hắn phải ta đến xem ngươi là khờ thật hay giả khờ.” Ngươi vẫn nên phủ thêm áo cà sa đi!

Bánh bao! Nàng tuyệt đối không nói, nàng ghen tị vẻ đẹp của hắn.

"Ân!"

"A!"

"."

"Ngươi làm gì vậy? Ta là gian tế!"

"Ân!"

Ân! Ân cái đầu ngươi! Ân mà còn cời y phục của nàng? Phong Vân Ngạo không có cảm giác được sát khí của người trước mặt, cho nên trong lúc này không có phản kháng. Nhìn hắn đánh về phía mình, thật là không biết hắn đang làm gì đối với người gian tế như nàng. Đáng tiếc, a, ngươi thoát y phục của lão nương, lại còn nơi nơi kéo loạn?

"Cút!" Phong Vân Ngạo trừng mắt, một cước giẫm cái người nào đấy đang táo bạo sờ soạng trước ngực của mình xuống giường. Khuôn mặt Phong Vân Ngạo đầy hắc tuyến. Nàng tới làm gian tế không phải tới để bán sắc.

"Hu hu hu. Oa oa. " Bịch một tiếng ngã trên mặt đất, trong lúc Phong Vân Ngạo thờ phì phò, không nhìn thấy lãnh ý thoáng qua trong mắt người ngồi dưới đất. Lúc này, Phong Vân Ngạo nhìn lại, liền nghe thấy tiếng khóc lớn.

Phong Vân Ngạo nhìn nam tử cao gầy ngồi dưới đất, hai tay bịt mắt, oa oa khóc lớn. Còn thường hé tay ra nhìn lên nàng, cái loại ánh mắt trong suốt tràn đầy ủy khuất này làm cho thân thể Phong Vân Ngạo ngẩn ra.

Trong đầu tràn đầy một giọng nói “Tỷ tỷ, ngươi xem Hàn nhi có suất không? Tỷ tỷ, oa oa tỷ tỷ.....”

Phong Vân Ngạo bước xuống giường, một bàn tay vuốt ve đôi mắt của Lãnh Tử Hàn. Thân thể Lãnh Tử Hàn cứng lại, trong lòng căng thẳng, nhưng lại không có động tác nào.

"Ánh mắt như thế" Trong mắt Phong Vân Ngạo mang theo lệ quang, tràn đầy hoài niệm. Đệ đệ của nàng, người đệ đệ 5 tuổi của nàng, cũng tại đêm hôm đó đã bị giết. Vì bảo vệ người tỷ tỷ này, vì nàng cắn viên đạn đó. Đệ ấy mới có 5 tuổi thôi!

Trong nháy mắt nàng thu hồi vẻ mặt, đứng lên, nhìn Lãnh Tử Hàn đang ngo ngắc nhìn mình, trên mặt tràn đầy lãnh ý, chỉ là trong con ngươi có chút áp áp “Lãnh Tử Hàn?”

"Ừ. Hừ!" Lãnh Tử Hàn che giấu tia đau lòng vừa nảy, xoay đầu một cái, hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới nàng.

Khóe miệng Phong Vân Ngạo nhếch lên “Phát cẩu rồi? Đường đường là vương gia lại phạm sắc tâm?”

"Không có! Gạt người! Cái này gọi là "này nọ í ế í ế"! Hàn Hàn có thể sờ bánh bao nhỏ!"

"Phốc!" Khóe miệng Phong Vân Ngao co rút, nhìn đôi mắt tràn đầy tức giận của người ngồi trên mặt đất, còn kèm theo ủy khuất. Sờ bánh bao nhỏ? Này nọ í ế? Trên trán Phong Vân Ngao tràn đầy hắc tuyến "Ai nói?"

"Hu hu hu....Người làm dữ với ta!" Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt mang theo sợ hãi nhưng lại không có trốn tránh mà là nhìn nằng, nước mắt trong mắt chảy xuống.

Trong lòng Phong Vân Ngao căng thẳng, áp chế hoài nghi trong lòng lại, nhìn vào đôi mắt kia, vứt bỏ toàn bộ. Nàng nhìn Lãnh Tứ Hàn ngồi trên mặt đất, khó có được lúc ôn nhu, nâng người dưới đất dậy "Ngoan, đứng dậy!"

"Không cần đánh Hàn Hàn, Hàn Hàn sẽ không sờ loạn." Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn tràn đầy sợ hãi nhìn Phong Vân Ngao, thân thể có chút run rẩy.

Phong Vân Ngao bắt được Lãnh Tứ Hàn, nhìn hấn run rẩy, trong lòng tê rần "Sẽ không đánh, tới, đứng dậy!"

Thân thể Lãnh Tứ Hàn cứng lại một chút, nhìn Phong Vân Ngao không giống Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy đau lòng thương tiếc, không giống dĩ vãng xa cách cùng lạnh lùng mà không biết vì sao trong lòng lại tràn đầy ấm áp.

Phong Vân Ngao đỡ Lãnh Tứ Hàn lên giường, nhìn hấn, trên mặt tràn đầy hắc tuyến. Nàng cúi đầu nhìn trước ngực, một đôi tay đang sờ loạn. Người nào đó còn cau mày, chỉ nghe thấy trong miệng thì thầm "Như thế nào lại nhỏ như vậy, còn cứng nữa."

Khóe miệng co rút, sắc mặt tối sầm, trong mắt tràn ngập lửa giận. Thân thể Lãnh Tứ Hàn đông cứng, không tốt! Xoay người muốn chạy, đáng tiếc Phong Vân Ngao nhanh hơn "Hừ! Lão nương không phát huy người còn tưởng lão nương là mèo bệnh. Tên tiểu tử nguoi được một tác lại muốn tiến một thước. Mới đó mà gan lớn thật, sắc tâm thế mà vẫn không đổi...."

Một thị vệ một mực bên cạnh bảo vệ Lãnh Tứ Hàn vừa vào cửa liền thấy:

Trên giường, một nữ tử mặc hồng y một tay vịn lỗ tai của chủ tử hấn, một bên mở miệng một tiếng lão nương hai tiếng lão nương mắng liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Kịch Tình Đêm Động Phòng (2)

Hơi thở Phong Vân Ngao dồn dập ngồi trên giường, nhìn Lãnh Tứ Hàn đang ôm chần co rút cổ ngồi ở một góc, trong mắt thờ dài một hơi nhẹ nhõm, tất cả tức giận toàn bộ đều phát tiết ra ngoài. Mỗi lần nghĩ đến người đã vì nàng mà chết, trong lòng rồi như mớ bòng bong. Khi còn sống là người chưa từng gặp qua huynh đệ của mình, gia gia, còn có người mẫu thân không biết tung tích, bà vú đã chết. Nếu như bọn họ không gặp nàng sẽ không phải chết!

Nhìn đôi mắt trong suốt của Lãnh Tứ Hàn, còn có thân đệ đệ của nàng. Vì nàng mà đệ đệ bỏ mạng, nàng rất hận bản thân, rất không cam lòng, tâm lạnh lẽo. Một đời vì có mấy huynh đệ tỷ muội bọn họ, tính tình nàng buông lỏng. Vừa mới mở miệng ra mắng, đem tất cả ủy khuất cùng không cam lòng phát tiết ra, nhịn không được muốn nói câu: Hảo sàng! Chỉ là nếu để cho một vị vương gia keo kiệt nào nghe thấy, không biết sẽ như thế nào?

Hiện tại vị vương gia nào đó đang ngồi ở một góc, khóe miệng co rút. Hấn không biết tam tiểu thư phế vật Phong phủ là người chanh chua như thế. Cứ như vậy, hấn nhớ kỹ.

"Tới đây!" Phong Vân Ngao ngồi trên giường, vẫy tay với Lãnh Tứ Hàn đang co đầu rút cổ tại chân giường "Ăn?"

"Người xấu! Hung ta, không có bánh bao nhỏ!" Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn tràn đầy ủy khuất, ra sức co rút vào chân giường không chịu đi qua.

Gân xanh Phong Vân Ngao nhảy dựng, nhỏ? Không có bánh bao? Hít vào, không thể cùng tiểu hài tử phát hỏa. Hấn chỉ là tiểu hài tử, nàng đại nhân có đại lượng không thể khí. A! Làm sao có thể không khí?

Nói xong, trực tiếp tóm lấy Lãnh Tứ Hàn, hung dữ hỏi: "Người nào nói cho người những thứ này?"

"Hu hu.... Hung, Hung thúc thúc! Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn rụt rụt, trong mắt hiện lên tia mỉm cười, nháy mắt lại che giấu đi biến thành ủy khuất. Chỉ có tiếng khóc, không có nước mắt.

Nhất thời Phong Vân Ngao có khí cũng không thể đánh Lãnh Tứ Hàn. Lần đầu tiên tức giận như vậy, trừng phạt không được, cũng không thể mắng. A!

“Đi ngủ!”

Trong đầu lại nghĩ tới Hung thúc thúc? Đừng làm cho nàng bất được, nếu không nàng liền làm tam thái tử, rút gân lột da. Một phen tím lầy Lãnh Tứ Hàn, ôm hân đi ngủ.

Lãnh Tứ Hàn cứng ngắc nhìn Phong Vân Ngao đi ngủ, cứ như vậy? Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn tràn đầy cân nhắc. Hân còn không có đủ, muốn đi ngủ? Không được!

Sau ót Phong Vân Ngao đây hắc tuyến, đây là ngọc vương sao? Đây rõ ràng là một tên háo sắc bại hoại. Bất đắc dĩ mở mắt ra, nhìn Lãnh Tứ Hàn đang ở trên thân mình xoay xoay chuyển chuyển, ánh mắt tràn đầy ủy khuất, trực tiếp không nói gì. Nàng đã nghĩ tới ngàn vạn tình huống sẽ gặp phải, không nghĩ tới lại là cái loại này.

"Hu hu..... thật nhỏ, cứng quá!" Không đợi Phong Vân Ngao lên tiếng, tiếng khóc băng lãnh của Lãnh Tứ Hàn đã truyền tới. Trong con ngươi phiếm lệ quang, nhìn chằm chằm bộ ngực của Phong Vân Ngao dưới thân, nhưng cũng không có rời khỏi "Nhưng mà rất quen thuộc, mẫu phi!"

Phong Vân Ngao nâng chân lên vừa định cho hân một cước, nghe đến câu cuối liền cứng rần áp chế lửa giận trong lòng xuống. Nhìn người đang ghé vào trước ngực nàng ăn đậu hũ, ánh mắt chớp lóe. 3 tuổi mất đi mẫu phi, trong một đêm mất đi tất cả, cũng tại đêm hôm đó liền hóa ngu. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Cũng chỉ có người trong lúc đó mới biết được.

Phong Vân Ngao biết y thuật, có thể nói là xuất thần nhập hóa, nhưng mà hiện tại không có dụng cụ, không có cách nào phát hiện Lãnh Tứ Hàn là khờ thật hay giả khờ. Nhưng mà đôi mắt trong suốt kia, chỉ là đã giữ lại sự hồn nhiên 3 tuổi năm đó, mà không phải ngu dại.

Có lẽ Lãnh Tứ Hàn cũng không biết đôi mắt trong suốt của hân đã làm cho người dưới thân hoàn toàn buông thả hoài nghi. Cũng có thể hân cảm thấy bản thân chưa bao giờ cảm nhận được ấm áp, cũng có thể là tâm vốn đã chết đi nay lại vụt cháy. Về sau mỗi khi hồi tưởng lại, hân đều chung tình với đôi mắt này của chính mình.

"Nghe lời, không nên tùy ý sờ ngực của nữ nhân. Như vậy không tốt, biết không?" Giọng nói êm ái của Phong Vân Ngao vang lên bên tai Lãnh Tứ Hàn. Thân thể Lãnh Tứ Hàn cứng một chút, quay đầu nhìn Phong Vân Ngao.

"Vì cái gì? Bộ ngực? Ta không động!" Lãnh Tứ Hàn chớp chớp cặp mắt, tràn ngập vô tội chu miệng nói.

Hít vào một hơi, lại hít thêm một hơi, khoe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười tự tin là rất tốt, mỉm cười. Mới vừa muốn mở miệng, chỉ nghe thấy Lãnh Tứ Hàn ở phía trên thân nói: "Thật khó coi!"

"A! Mẹ kiếp, cút xuống cho lão nương!" Rốt cục, đáp lại câu nói kia, sự kiềm chế bạo phát.

Phong Vân Ngao đuổi chân ra, bật ngồio dậy, nhìn Lãnh Tứ Hàn đang che mông đứng dậy trên mặt đất, trong mắt tràn đầy lửa giận.

"Hu hu. Gạt người! Người đã nói sẽ không hung với Hân Hân." Trong mắt tràn đầy nước mắt ủy khuất, còn không có rơi ra, liền mang theo lửa giận lên án nhìn Phong Vân Ngao. Trong lòng Lãnh Tứ Hàn thì nghiêng răng nghiêng lợi "Mẹ nó! Lão tử nợ người! Đường đường là một thể hệ Minh vương lại bị đá bay đến hai lần, đúng là dọa người!"

"Người nào nghe được?" Phong Vân Ngao nói câu kia ngay cả mặt cũng không đỏ tim không đập mạnh, vuốt ve tay, nói.

Nhất thời Lãnh Tứ Hàn ngừng khóc, đột nhiên nhìn người xấu Phong Vân Ngao trên giường "Hu hu hu..... Người xấu lắm! Người xấu!" Chìm ngập trong tiếng khóc rống to.

"Ngừng!" Phong Vân Ngao đưa một tay móc móc lỗ tai, nhìn Lãnh Tứ Hàn còn đang khóc, trong mắt chớp lóe, đứng lên "Người còn khóc lão nương liền hoạn* người!"

*Hoạn: thiến

Lãnh Tứ Hàn đau khổ ngừng lại. "Mẹ nó! Hân cười được người gì đây?" Trong lòng âm thầm ghi nhớ chuyện này, ngoài mặt lại ngơ ngác nhìn Phong Vân Ngao, tràn đầy ủy khuất cùng hoảng sợ.

"Khụ khụ, hôm nay bắt đầu, người là của ta. Nếu ai khi dễ người liền nói cho ta biết, lão nương giết hân. Nhưng mà trước tiên người phải nghe lời ta, nghe được không?" Phong Vân Ngao băng lãnh nhìn Lãnh Tứ Hàn, nói.

Lãnh Tứ Hàn gât gât đầu, trong lòng không khỏi cười nhạo. Rốt cuộc giấu đầu lòi đuôi rồi sao? Trong mắt nháy mắt xẹt qua một tia lãnh ý, lại không nói gì thêm

"Tới, đứng dậy!" Phong Vân Ngao vron tay nâng Lãnh Tứ Hàn từ dưới đất dậy "Không được lại sờ loạn có biết không? Không thể!" Trong giọng nói mang theo tia quan tâm, lạnh lạnh nói.

Cái âm thanh này khiến Lãnh Tứ Hàn đau khổ run lên, lại không có gì biến hóa. Lãnh Tứ Hàn nhìn đôi mắt đen như mực của Phong Vân Ngao "Vì cái gì?"

Phong Vân Ngao đỡ Lãnh Tứ Hàn lên giường, bị hỏi liền mông lung, vì cái gì? Khoe miệng nhếch lên, nhìn Lãnh Tứ Hàn "Trên đầu chữ sắc có cây đao,

nếu như có người muốn hại người thì sao?” Phong Vân Ngao biết hẳn có thể không nghe hiểu, nhưng lại muốn nói với hắn. Từ từ có lẽ sẽ lớn lên, nhưng mà nàng không biết lúc này Lãnh Tứ Hàn không hề ngốc.

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chớp lóe, không nói thêm gì, lại cực kỳ ngoài ý muốn nghe lời, ngoan ngoãn nằm bên người Phong Vân Ngao ngủ. Cùng với trong đêm đen, chưa bao giờ ngủ sâu lần đầu tiên hắn an tĩnh ngủ thiếp đi. Đáng tiếc, Phong Vân Ngao rất dễ ngủ lại mất ngủ liên tục khó ngủ.

"Bốp!" "Ừm" "Bốp" Trên giường truyền đến tiếng động bốp bốp. Chỉ nhìn thấy vị vương gia nào đấy nổi hứng chơi đùa, cầm một cái lông chim không biết lấy từ đâu ra chọt chọt mũi Phong Vân Ngao. Bị Phong Vân Ngao đánh tay bốp bốp, lại cười khách khách không ngừng.

Lãnh Tứ Hàn cũng kinh hãi bản thân vậy mà lại ngủ sâu như vậy. Nhìn người còn đang ngủ, trong mắt tràn đầy phức tạp, nhưng cũng chỉ là nháy mắt mà thôi.

"Ngủ!" Phong Vân Ngao buồn bực ôm lại Lãnh Tứ Hàn, làm tổ trên giường tiếp tục ngủ.

Sau đó Lãnh Tứ Hàn tràn đầy hắc tuyến, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ. Nhìn mặt trời đã nhanh đến trưa, rốt cục không mất tràn đầy buồn bực nói: “Đói!”

"Người đó, chính là một Trư vương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chủ Tớ Diên Đảo, Vương Không Phải Vương

"Người đó, chính là một Trư vương gia!" Vẫn còn chưa muốn rời giường, Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn bên cạnh, tràn đầy lửa giận, nhất thời giận dữ hết.

"Đều đã trưa rồi, không phải buổi sáng!" Lãnh Tứ Hàn ở một bên nhướn mày, khoe miệng vênh lên, trong mắt mang theo ủy khuất rống lại.

Phong Vân Ngao dừng lại, nhìn ánh nắng tươi sáng bên ngoài, sắc mặt ủ rũ một chút, “Đây không phải là buổi sáng sao? Sao người lại không biết đây là buổi sáng? Người ngốc à?”

Sau đó Lãnh Tứ Hàn rốt cuộc đầy mồ hôi, người mới là đồ ngốc đó!

"Người thông minh nên ngủ dậy lúc này, Hàn Hàn, rời giường!" Mặt Phong Vân Ngao không đỏ tím không đập mạnh, ngồi dậy, nhìn quần áo hai người căn bản là không có thoát, nhướn mày, thấy thế nào cũng không thoải mái “Quần áo của người đâu?”

Lãnh Tứ Hàn thất vọng đau khổ buồn bực đến muốn giết người, cứng rắn áp xuống, đến cùng nàng là người của ai? Trong mắt chợt lóe lên một tia sáng lạnh, gương mặt tràn đầy ủy khuất nhìn Phong Vân Ngao, rầu rĩ nói: "Không biết!"

Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, quét về phía cửa, lạnh lùng ra lệnh: “Đưa Vân Linh đến đây, đừng quên mạng y phục của Lãnh Tứ Hàn vào!” Nói xong quay lại nhìn Lãnh Tứ Hàn trên giường, căn bản không có ý nghĩ nam nữ hữu biệt, túm Lãnh Tứ Hàn lên “Đứng lên để ta ngủ.”

Lãnh Tứ Hàn nhìn bản thân lui trong một góc, lại nhìn bộ dáng hình chữ đại của Phong Vân Ngao trên giường, trong mắt xẹt qua vài phần bất đắc dĩ. Đây là gian tế sao? Con bà nó! Ai kêu một nữ tử không giống nữ nhân đến đây làm gian tế vậy?

Phong Vân Ngao cảm giác được lãnh ý từ trên người Lãnh Tứ Hàn, khoe miệng vênh lên, không thèm để ý, thoải mái dễ chịu mà ngủ, cả đêm qua muốn nghẹn chết rồi.

"A? Ngao ngao, nhớ người muốn chết!" Vân Linh trực tiếp phá cửa mà vào, nhìn Phong Vân Ngao trên giường, nhanh chóng bỏ nhào đến. Ánh mắt Phong Vân Ngao chớp chớp, xoay người một cái trực tiếp né tránh. Đùa à, một đồng thịt lớn như vậy nếu trực tiếp đè lên nàng, không chết cũng bị thương.

"Y phục, mặc vào!" Phong Vân Ngao lờm Vân Linh một cái, nhìn Lãnh Tứ Hàn ủy khuất ngồi một bên, nói.

"Cho hắn?" Lúc này Vân Linh mới chú ý tới còn có một người “Oa!” Vân Linh ngờ ngác nhìn Lãnh Tứ Hàn, đôi mắt tỏa sáng, nước miếng chậm rãi chảy xuống.

"Nước miếng, bắn chết! Không có tiền đồ." Phong Vân Ngao tràn đầy khinh bỉ, thực dọa người.

"Hắc hắc, ách.....ngoan, tiểu vương gia, đến, đến chỗ tỷ tỷ, tỷ tỷ mặc quần áo cho người, đến." Vân Linh vừa cười vừa vẫy tay với Lãnh Tứ Hàn, ý bảo hắn đi lại.

Lãnh Tứ Hàn cứng ngắc cổ, hẳn có thể một chưởng đánh bay người này không? Nhìn chăm chăm Phong Vân Ngao, muốn hỏi: Khụ khụ, đây là ý tứ gì?

Phong Vân Ngao nhìn Vân Linh, mồ hôi rớt bịch bịch. Đây là một con sói xám lớn, còn là một con sói cái háo sắc.

"Vân Linh, lấy y phục của Lãnh Tứ Hàn mang vào." Phong Vân Ngao bắt đắc dĩ ngồi dậy, nhìn Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt kiên quyết của Lãnh Tứ Hàn nhìn lại, rốt cục không ngủ được nữa, phân phó Vân Linh đến.

Vân Linh đi ba bước lại quay đầu lại, nhìn Lãnh Tứ Hàn, miệng lầu bầu: Ta là nha hoàn đáng yêu như vậy, như thế nào lại sợ ta?

Ngoài cửa, Lãnh Dịch lão đảo một cái, khoe miệng co rút. Hôm nay xem như hẳn nhận thức được, có kỳ chủ thì sẽ có kỳ bộc!

Thay y phục xong, Phong Vân Ngao mang theo Lãnh Tứ Hàn đi ra tiểu viện, đứng ngoài cửa nhìn Lãnh Dịch, khoe miệng nhếch lên "Tâm tư sâu xa, bày mưu tính kế." Tám chữ nói ra làm Lãnh Dịch chấn động. Nhưng mà Lãnh Dịch cũng biết đây không phải là khen hắn, mà là người chế tạo trận phát cùng độc khí ngoài cửa.

Lãnh Tứ Hàn dừng lại nhìn Phong Vân Ngao, cũng là vì lời tán thưởng này, nhưng mà trong mắt lại xẹt qua một tia lãnh ý. Lần này lão yêu bà phải người ra thật không tệ!

"Đa tạ vương phi khích lệ!" Lãnh Dịch mặt than mỉm cười, nhìn Phong Vân Ngao, khom người nói.

"Không phải nói nguoi, lão nương là nói người chế tạo thứ đồ quái vật kia." Phong Vân Ngao bĩu môi.

Sắc mặt Lãnh Dịch ngưng đọng một chút "Thay người đó đa tạ vương phi!"

Phong Vân Ngao không nói thêm gì, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt chớp lóe, một tay cầm tay Lãnh Tứ Hàn đi về phía trước.

"Lão nhân thành tinh!" Vân Linh khinh bỉ nhìn Lãnh Dịch "Cắt!" Giơ ngón tay giữa lên khinh bỉ hắn, tâm địa thật gian xảo!

Lãnh Dịch ghen hờn, không nói nên lời, lắc đầu bước đi.

"Ai u, rốt cục cũng rời giường rồi." Phong Vân Ngao vừa túm Lãnh tứ Hàn đi tới, nghe được một nha hoàn đi qua bên người, trong mắt tràn đầy khinh bỉ, âm dương quái khí nói "Tối qua một đêm chết đi!"

Ánh mắt Phong Vân Ngao lạnh lùng, nhìn Lãnh Tứ Hàn phía sau có chút sợ hãi, nhưng không có trả lời.

"Thanh tỷ tỷ, còn, còn có com sao? Bỏn vương đói bụng!" Giọng nói ủy khuất vang lên, mang theo run rẩy, nhìn nha hoàn cao ngạo, nói.

"Đói bụng? Muốn ăn không biết tự mình làm sao?" Nói xong trực tiếp bỏ qua bọn họ đi về phía trước.

"Chủ tử, người xem bọn họ, đây là cái thái độ gì chứ?" Vân Linh tràn đầy tức giận đi tới, đôi mắt đầy hàn ý nhìn nha hoàn vừa rời khỏi, cắn giận nói.

Phong Vân Ngao không trả lời, quay đầu nhìn Lãnh Dịch không tỏ vẻ gì, túm lấy Lãnh tứ Hàn đi về phía đại sảnh. Hừ, nha hoàn không để ý, thị vệ không tôn trọng, ngược lại Lãnh Tứ Hàn lại đề thấp thân phận mình đi về phía bọn họ.

Thân thể Phong Vân Ngao phát ra lãnh ý càng ngày càng mãnh liệt, Vân Linh cũng không dám lên tiếng, chính là biểu tình tỏ vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Hai người bạch y phiêu đăng, chậm rãi đi tới đại sảnh, nghe đến mùi thức ăn, tâm tình thư thái không ít, cũng cảm giác có thay đổi, trong mắt chợt lóe lên một tia ác ý thú vị, thật là chờ mong chuyện tiếp theo.

"Thịt này như thế nào lại nhiều dầu như vậy?"

"Lão gia, cái này làm sao mà ăn đây?"

Một đại cái bàn tròn, mười mấy người quay chung quanh, sơn trân hải vị không chỗ nào không có, còn hơn cả mansion toàn tịch. Nhìn qua một hương khác, bốn người một cái bàn tròn, vài cái bánh màn thầu, một mâm đồ ăn đen thui.

Phong Vân Ngao vừa bước vào cửa, ngược lại không còn lãnh ý, trên mặt tràn đầy mỉm cười, thân nhiên cười nhìn tình hình biến đổi. Phía sau, Vân Linh hồng y phiêu đăng, gương mặt oa nhi vẫn tràn đầy lãnh ý, mắt lạnh nhìn bầu trời thiên biến.

Lãnh Dịch nhìn Lãnh Tứ Hàn, Lãnh Tứ Hàn cấp cho hắn ánh mắt, không hề động đậy, vẫn không nhúc nhích nhìn trận này nàng xử lý như thế nào.

"Đi đi, chướng mắt!"

"Vị trí của mình tự xem rõ ràng!"

Trên cái bàn tròn, bọn nha hoàn ngay cả đầu cũng không có nâng, khinh thường nói.

"Ai, ta nói" Quân gia vương phủ, Diệp Chính tràn đầy không kiêng nể hé miệng, ngừng đầu muốn nói vừa vặn nhìn thấy nụ cười của Phong Vân Ngao,

trong mắt tràn đầy kinh diễm. Nhìn Vân Linh phía sau, trong mắt tràn đầy dâm dục, cuối cùng bình tĩnh trở lại, nhưng phần cao ngạo kia vẫn không hề che giấu “Tuồng là ai, thì ra là vương phi.”

"Ai ui, tư thế này thật đúng là tuồng bản thân là vương phi." Bên cạnh Diệp Chính, một vị đại thẩm mập mạp tràn đầy vị chua mở miệng.

"Đó là đương nhiên, ngay cả ngốc vương gia cũng ghét bỏ vương phi." Một nha hoàn tràn đầy ghen tỵ nhìn Phong Vân Ngao, giọng nói tràn đầy khinh thường.

"Đây chính là quy củ của vương phủ? Chủ nhân còn chưa tới, người hầu đã ăn cơm. Thân là nha hoàn lại ngồi chủ tọa?" Phong Vân Ngao cười nói.

"Quy củ? Chủ nhân? Ha ha ha. Xem ra ngươi còn chưa làm rõ tình huống." Diệp Chính đứng lên, nhìn Phong Vân Ngao tràn đầy kiêu ngạo "Ta đây chính là quy củ. Ta đây chính là chủ nhân. Nhìn thấy không, đó chính là cơm của các ngươi."

"Ha ha ha ha." Trên bàn, đám nha hoàn thẹn thùng cười, tràn đầy há giận.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Sát! Sát! Sát! Lập Uy!

Phong Vân Ngao nhìn về phía cái bàn kia, đến gần, cầm lấy bánh màn thầu cứng như tảng đá, ánh mắt nhìn thấy vị đại thẩm mập mạp bên cạnh quân gia tới gần, nha hoàn bộ dáng cao ngạo, ăn mặc hoa lệ, thân thể Phong Vân Ngao nhanh chóng chột lóe "Àm!"

"A!"

"Thu nhi!"

Phong Vân Ngao dùng nội lực ném cái bánh màn thầu đến trên đầu nàng ta. Khóe miệng như trước mỉm cười, nhìn người ngã trong vũng máu. Mọi người ngồi trên bàn tròn trong mắt tràn đầy hoảng sợ, càng nhiều thêm phần nộ.

"Thu nhi, Thu nhi của ta. Người tới, đánh cho ta, đánh!" Đại thẩm mập mạp kia ôm lấy nha hoàn đang chảy máu ròng ròng, hướng về phía ngoài cửa hô.

"Ai dám đi vào?" Đứng ngoài cửa, Vân Linh nhìn đám thị vệ tính toán xông vào, lạnh giọng quát.

"Một nha hoàn nhỏ nhỏ cũng dám phản kháng ta?" Nhìn nữ bị thương, Diệp Chính hung tợn nhìn Vân Linh, sau đó quay đầu nhìn Phong Vân Ngao "Thực sự cho rằng bản thân là vương phi? Ta phi! Nơi này do bản tổng quản định đoạt. Hiện tại ngươi mau tránh ra, dập đầu nhận sai có lẽ ta còn tha cho ngươi một mạng, bằng không....."

"Bằng không thế nào? Giết ta? Ngươi dám sao? Một tổng quản nhỏ nhỏ trong vương phủ, không có thế lực, ngươi dựa vào cái gì mà dám đối xử với vương gia cùng vương phi như thế? Thiên hạ này là thiên hạ của Lãnh gia hay của Diệp gia nhà ngươi?" Phong Vân Ngao từng bước tới gần Diệp Chính, mắt lạnh nhìn đại thẩm mập mạp kia, cùng với mấy nha hoàn đứng xem.

"Ngươi!"

"Thế nào? Hết lời để nói rồi sao?" Phong Vân Ngao ngừng ép sát, không cho hắn cơ hội nói chuyện.

"A!" Phong Vân Ngao một phen nắm chặt cổ Diệp Chính, mắt lạnh nhìn hắn "Ngươi là người của ai? Tất cả mọi người đều rõ ràng. Hôm nay mượn ngươi khai đao, thiên hạ này vẫn là thiên hạ của Lãnh gia!"

Không có hồi âm, theo tay Phong Vân Ngao mở ra, thân thể Diệp Chính chậm rãi chảy xuống, đôi mắt trừng lớn, chết không nhắm mắt.

"Aaaaaa.....Giết người!"

"Ai dám động. Giết không tha!" Đứng ngoài cửa, Vân Linh mở miệng, trên thân tản ra sát khí dày đặc nhìn mọi người trong phòng.

"Không cần bất luận kẻ nào thừa nhận, ta nhìn thấy chính là sự thật. Từ hôm nay trở đi, vương phủ này lập lại quy củ, không có tôn ti trên dưới. Giết! Hắn!" Phong Vân Ngao chỉ Diệp Chính nằm trên mặt đất "Chính là thí dụ."

"Ngươi không có quyền lực này." Đại thẩm mập mạp tràn đầy hoảng sợ, nhưng cũng tràn ngập ngoan độc.

"Vân Linh, tất cả người trong phòng, một cái cũng không lưu lại. Bản phi còn biết cái gì là nhỏ cỏ tận gốc!" Trong mắt không vui không buồn, phong kinh vân đạm giống như đang nói muốn ăn cơm.

“Không, không cần!” Trong mắt Lãnh Tứ Hàn lạnh lùng run lên, trong lòng lại thoát ra một ý niệm: Nàng là vì hắn, nhưng hắn không thể để nàng làm như vậy, lão yêu bà kia sẽ không ngừng tay.

“Ngoan, không phải ngươi đã nói sẽ nghe lời ta hay sao? Muốn phản kháng rồi?” Thân thể Phong Vân Ngao ngừng một chút, cứng ngắc quay đầu nhìn Lãnh Tứ Hàn yên lặng không tiếng động đi đến phía sau nàng. Vừa rồi nếu không phải Lãnh Tứ Hàn xuất hiện, nàng sẽ không chút do dự giết hắn.

Lãnh Tứ Hàn vừa mới cảm nhận được một cỗ tử khí đen đặc truyền ra từ trên người Phong Vân Ngao, nhìn Phong Vân Ngao, làm sao có thể cường đại như vậy?

“Ngoan, về sau sẽ không phải chịu khi dễ nữa.” Nhìn trong mắt Lãnh Tứ Hàn tràn đầy lo lắng, tận lực ôn nhu nói.

Nhưng mà trong khung cảnh này, một phần lãnh ý kia lại không che giấu được. Vẫn cho là người đệ đệ 5 tuổi được che giấu nơi sâu nhất trong lòng, cả đời này lại đang nhìn thấy một đôi mắt như vậy, như thế nào nàng cũng không thể để mất đi hắn một lần nữa.

Gia gia, tha thứ cho Ngao nhi, chờ Ngao chi trả lại một thế giới yên tĩnh cho hắn lại cho gia gia một câu trả lời thuyết phục.

Trong lòng thông suốt, nhìn Lãnh Tứ Hàn, trong mắt là vô tận đau lòng làm cho thân thể Lãnh Tứ Hàn xẹt qua một dòng nước ấm, cảm giác này chưa từng có qua. Nghe tiếng kêu thảm thiết trong phòng, nhìn vết máu xung quanh, không có sợ hãi, ngược lại có một phần thân thiết giống như mẫu phi trước kia, một dòng nước ấm chảy qua linh hồn.

Phong Vân Ngao nhìn khóe miệng Lãnh Tứ Hàn gọi lên mỉm cười, nụ cười hồn nhiên này làm cho thiên địa thất sắc. Phong Vân Ngao kinh ngạc nhìn hắn, ý thức được bản thân thất thần, trong mắt mang theo ý cười. Lần đầu tiên nhìn một người nam nhân đến thất thần.

“Hảo, vậy ngươi sẽ bảo hộ Hàn Hàn sao?” Một tay Lãnh Tứ Hàn ôm lấy Phong Vân Ngao, vốn Lãnh Tứ Hàn cao hơn Phong Vân Ngao rất nhiều, bỗng chốc ôm chặt nàng nói, trong lòng mang theo một phần khẩn trương.

Thân thể Phong Vân Ngao ngừng một chút, cũng không có quá để ý vòng tay ôm ấp của Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt choáng váng nhìn nha hoàn Vân Linh. Ánh mắt Phong Vân Ngao lóe lên, ý bảo Vân Linh dừng tay. Nhìn trên đất tràn đầy máu đỏ tươi, hơn mười người trợn tròn mắt chết không nhắm mắt, ngáng đầu, khuôn mặt đầy tươi cười nhìn Lãnh Tứ Hàn “Ngươi muốn ta bảo hộ ngươi sao?”

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn tràn đầy ủy khuất, trong lòng không khỏi cả kinh, nàng phát hiện ra gì rồi sao? Trên mặt lại không tỏ vẻ gì, cúi đầu nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy ủy khuất, dung nhan tuyệt mỹ càng có vẻ đáng thương, trên khuôn mặt lạnh lùng non nớt mang theo một phần khí chất lười nhát, trong mắt không có biểu cảm gì.

“Không cần ta sao?” Lãnh Tứ Hàn ngừng một chút, thân thể mang theo một phần cô tịch “Nương tử”

“Ách.....” Xem chút nữa Phong Vân Ngao đã cắn trúng đầu lưỡi của mình, trừng mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn đang mở to đôi mắt ủy khuất. Nàng cảm giác được, thật sự cảm giác được ý cười trong mắt hắn. Tuyệt đối không phải là ảo giác! “Gọi tỷ tỷ!”

Lãnh Tứ Hàn nhìn thi thể chung quanh, lại cúi đầu nhìn Phong Vân Ngao. Tỷ tỷ? Quét mắt nhìn một tiểu bất điểm mới 11 tuổi mà hắn đã 18 tuổi. Muốn hắn gọi nàng là tỷ tỷ? Hắn là gốc tử sao?

Lãnh Dịch ở phía sau luôn im lặng không lên tiếng thật sự không nhịn cười được “Khụ khụ..... Cái kia, vương gia nhà ta đã 18 tuổi, không thể kêu như vậy..... Khụ khụ.” Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của vương gia, che giấu ý cười, nói.

“Liên quan gì ta, gọi tỷ tỷ, ngoan.” Phong Vân Ngao bỏ ra ôm ấp của Lãnh Tứ Hàn, duỗi thẳng cánh tay sờ sờ đầu Lãnh Tứ Hàn khiến khóe miệng Lãnh Tứ Hàn co rút. Nhìn bàn tay nàng duỗi ra, kiểm chế cảm giác không thoải mái trong lòng, nắm lấy bàn tay Phong Vân Ngao, bỗng nhiên cảm giác rất ấm áp, thật sự có cảm giác an toàn.

Phong Vân Ngao không có nhìn Lãnh Tứ Hàn, chính là để Lãnh tứ Hàn ra phía sau lưng mình, không biết vì sao liền đem phía sau lưng mình giao cho hắn, chỉ là vì đôi mắt ấy sao? Hay là một phần cảm giác quen thuộc?

“Chủ tử, đám người này” Vân Linh nhìn thoáng qua người trên mặt đất, ánh mắt chột lóe, nói.

Phong Vân Ngao vung tay lên, nhìn thị vệ ở cửa, trên mặt tràn đầy tươi cười, mang theo một phần khí chất lười nhát, không quá để ý nói: “Không biết mùi vị máu tươi như thế nào? Đã dám diễn kịch mưu hại hoàng thân quốc thích thì cũng nghĩ đến sẽ nhắm nháp đến mùi vị máu tươi đi. Đúng không, thị vệ vương phi?” Nói xong, mang theo một phần hơi thở hắc ám làm cho người ta sợ hãi khiến cho đám thị vệ vốn đã hoảng sợ lập tức ngơ ngác tại chỗ, muốn sắp hít thở không thông.

“Lãnh Dịch khấu kiến vương phi, thỉnh an vương phi!” Ánh mắt Lãnh Dịch chột lóe, quỳ một gối xuống, chân trái bước ra một bước, đứng trước cửa đại sảnh hô lên.

Phong Vân Ngao nhìn thoáng qua Lãnh Dịch, nhìn lại Vân Linh, gật đầu một cái, lạnh như băng nói: “Từ hôm nay trở đi, Lãnh Dịch đảm nhiệm chức vụ quản gian vương phi!”

“Dạ.”

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Quy củ vương phi đề ra, nếu như ai không tuân theo, nghiêm trị không tha. Nhưng mà, thưởng phạt phân minh, có

công sẽ được thưởng.” Khí thể trên người Phong Vân Ngao đột nhiên hay đổi, giống như người trên, tản ra một loại khí phách bề ngỗ thiên hạ, lại không có vẻ vô tình lạnh như băng mà mang theo một loại thần thiết không hiểu rõ lắm cho người ta nhìn không được phục tùng.

“Thuộc hạ Vân Linh bái kiến vương gia, vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Vân Linh nhận được chỉ thị của Phong Vân Ngao, bước ra một bước đứng phía trước Lãnh Tứ Hàn, vung trường y, quỳ một gối xuống hô lên.

Phong Vân Ngao không có nhìn người khác, chính là nhìn Lãnh Dịch trước mắt, lờm Lãnh Tứ Hàn một cái, chân mày hơi nhíu lại, lại giãn ra trong nháy mắt, nhìn hết thấy trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cung Yến Nổi Danh (1)

Huyết sắc tà dương, nắng gắt như lửa, Thanh Phong nóng nãy, khê nằng Dương Liễu dậy. Dưới bầu trời u ám, một cuộc hạo kiếp sắp bắt đầu.....

Vân Linh mang theo mọi người xử lý đồng thi thể, ném tới bãi tha ma. Lãnh Dịch một lần nữa phân phối người lại, vì Phong Vân Ngao cũng vì Lãnh Tứ Hàn chuẩn bị đồ ăn, sau đó chậm rãi lui xuống.

"Ăn từ từ!" Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn đang vui đầu ăn, trong mắt nháy mắt lộ vẻ xúc động, sau đó lại không phục nộ cười thần nhiên "Không có người tranh với người."

"Đói, hừ hừ....." Cắn một miếng thịt bò, liếc nhìn Phong Vân Ngao đang chậm chậm ăn, khinh bỉ cùng oán giận, hung hăng phun ra một câu.

Trên trán Phong Vân Ngao rơi xuống ba đường hắc tuyến. Nàng chỉ ngủ trễ một chút, có cần làm bộ dáng Thiên Địa oán giận vậy không? Lãnh Tứ Hàn giống như là quý chết đói đầu thai, lần đầu tiên nàng có cảm giác bản thân cỡ nào đáng giận.

Nhìn Lãnh Tứ Hàn đang vui đầu ăn, mang theo ý nghĩ sâu xa nhìn ngoài cửa, khóe miệng nhếch lên mang theo ý vị không biết tên. Một bên, khóe miệng Lãnh Tứ Hàn chậm rãi nhếch lên, vừa rồi đầy thi thể nhưng lại lưu lại một nhân chứng sống. Hiện tại hẳn thật sự chờ mong đến cùng nàng là người của ai.

Bỗng nhiên trong lòng Lãnh Tứ Hàn quyết định, gian tế? Như vậy cũng chỉ có thể là gian tế của chính hắn. Ánh mắt vừa động, đã suy nghĩ, như vậy liền cứ thế.

"Hu hu, nương tử" Lãnh Tứ Hàn bữu môi nhìn Phong Vân Ngao, khóe miệng còn dính miếng thịt băm, vui vẻ cười.

"Thế nào?" Phong Vân Ngao chậm rãi vươn tay lau chút thịt băm dính bên miệng Lãnh Tứ Hàn, nhìn hắn hỏi.

"Ta dẫn ngươi đi một chỗ, nơi đó chính là tiền cảnh nha." Cảm giác Phong Vân Ngao vì bản thân hắn lau vết thịt băm nơi khóe miệng, tâm tình rất tốt, trên mặt tràn đầy tươi cười nói.

Không đợi Phong Vân Ngao lên tiếng, Lãnh Tứ Hàn đã đứng lên lôi kéo Phong Vân Ngao ra ngoài "Hàn Hàn, chậm một chút!" Lúc này Phong Vân Ngao chỉ biết cười khổ. Khi nào thì nàng trở nên ngây thơ như vậy, nhưng mà cảm giác cũng không tệ. Khóe miệng giờ lên một chút ý cười, chậm rãi đi theo bên cạnh Lãnh Tứ Hàn.

Bên này trở nên không sao cả, hoặc nói là thời điểm ấm áp, nhưng bên kia——

"Cái gì?" Bên trong Kiền Ninh Cung, gương mặt Tư Đồ Ninh mang theo tia phẫn nộ, quát Đường Hạ.

Thúy nhi nhìn hoàng thái hậu như vậy, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, mang theo một phần lo lắng nói: "Nương nương, bãi tha ma có lẽ sẽ có phát hiện vài thứ." Thúy nhi nhỏ giọng nói.

"Giám thị Ngốc vương phủ, đi bãi tha ma tìm toàn bộ thi thể. Phân phó xuống dưới, ta muốn tin tức chính xác của người trong Phong phủ!" Tư Đồ Ninh khôi phục vẻ bình tĩnh, trên mặt lại treo lên nụ cười, nhìn Đường Hạ nhận mệnh sau đó rời khỏi, nhìn ngoài cửa, nhẹ giọng nói: "Thúy nhi, ngươi cho là nàng ta tức giận mới làm như vậy sao? Nếu bản cung không có nhìn nhầm người, thì nàng ta đang hướng bản cung mà khiêu khích."

"Bốp!" Cốc sứ trong tay nhất mất vỡ tan, nếu không phải cái cốc sứ kia bị vỡ, còn tưởng rằng bà ta thật sự cao hứng.

"Nàng ta đây là?" Trong mắt Thúy nhi mang theo nghi hoặc cũng mang theo một phần hoảng sợ.

"Phân phó xuống dưới, vì Ngốc vương cưới phi, đem nay thiết yến ăn mừng ở Ngự Hoa Viên!"

Trời chiều nhuộm hồng, màu tím chiều rơi xuống, càng ngày càng xán lạn. Không biết càn thịnh thì càn suy, đạt đến mức tận cùng sau đó sẽ là diệt vong....

"Một chết đi, Hàn Hàn, trước nghỉ ngơi một chút." Phong Vân Ngạo không để ý đến Lãnh Dịch, trực tiếp ngồi một bên nhìn hoa hồng lam sắc của Lãnh Tứ Hàn, nói.

"Ân" Lãnh Tứ Hàn nhìn hoa hồng lam sắc, đứng ở chính giữa vườn hoa hồng nhưng không bị vết thương nào, đi theo phía sau Phong Vân Ngạo ra ngoài.

Lãnh Dịch nhìn hai người rời đi, quay đầu nhìn thoáng qua Vân Linh, trong mắt tràn đầy vô tội. Đây là ý tứ gì? Ngang nhiên kháng nghị?

Hai tay Vân Linh buông thõng. Ta đói bụng, đại quân gia à, sau đó nàng cũng quay đầu rời đi.

Trong sân, chỉ còn Lãnh Dịch vô tội ở trong gió biến thành thượng đá.

Đêm tối trong Phong phủ yên tĩnh dị thường.

"Mẫu thân, đây là ý gì?" Phong Vân Ngưng chau mày, trong mắt tràn đầy suy nghĩ sâu xa, nhìn Vương Yến không ngừng chọn lựa y phục, hỏi.

"Quần hần làm gì? Dù sao đây chính là cơ hội tốt để người khác nhìn đến ngươi." Vương Yến không quay đầu lại nói "Bộ y phục này như thế nào? Ân, thật là tọc khí, không tốt."

Trong mắt Phong Vân Ngưng xẹt qua tia không kiên nhẫn "Mẫu thân, hiện tại không phải thời điểm nói cái này. Người có biết đây là mệnh lệnh của hoàng thái hậu, đây là yến tiệc." Phong Vân Ngưng nhìn Vương Yến, tràn đầy sốt ruột.

"Ngưng nhi, chúng ta chỉ là đi tham gia yến tiệc, hiểu không?" Vương Yến buông y phục trong tay, trong mắt mang theo một phần tâm cơ, trên mặt tràn đầy ý cười gian trá.

Phong Vân Ngưng đắm chìm suy nghĩ, trên mặt tràn đầy không đồng ý "Chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, con thấy không đơn giản thế đâu."

"Ngưng nhi, ngươi phải gả cho Lãnh vương. Hần là người có quyền thế, cho nên người khác không có quan hệ gì đến chúng ta."

Trong mắt Phong Vân Ngưng thoáng qua tia thất vọng, đây là mẫu thân của nàng, tất cả mọi chuyện đều vì quyền thế. Bà là gả nữ nhi hay là bán nữ nhi đây? Trong lòng tràn đầy bi ai, nhưng lại không biểu lộ ra "Vâng, nữ nhi đã biết." Nói xong liền đi ra ngoài.

Phong Chiến Quân đứng trong sân viện nhìn ánh trăng trên trời, nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy Phong Vân Ngưng liền hỏi "Làm sao?"

"Phụ thân, buổi yến tiệc này....." Phong Vân Ngưng muốn nói lại thôi.

"Không có gì, chỉ là ăn mừng cho tam muội ngươi mà thôi." Nói xong lại tiếp tục nhìn ánh trăng.

Một hồi nháo loạn liền yên tĩnh lại, sau đó không bao lâu, thời điểm buổi yến tiệc đã đến ——

"Hoàng nãi nãi, người xem, chúng ta đều tới, bọn họ vẫn còn chưa tới!" Lãnh Tứ Kỳ tràn đầy tức giận làm nũng nói với Tư Đồ Ninh ngồi phía trên.

"Đứa nhỏ Tứ Hàn này chỉ là có hơi chút chậm mà thôi, Tứ Kỳ sẽ không so đo cùng hắn có đúng hay không?" Khuôn mặt Tư Đồ Ninh tràn đầy hiền từ, sờ sờ đầu Lãnh Tứ Kỳ, ôn nhu nói.

"Hoàng nãi nãi thiên vị Nhị hoàng huynh, Tứ Kỳ hăm mộ muốn chết rồi." Trong mắt Lãnh Tứ Kỳ tràn đầy bất mãn, ánh mắt lóe lên, chậm rãi đến gần nói.

Trong Ngự Hoa Viên, các vị vương công đại thần, công chúa tiểu thư đều đã vào vị trí ngồi ổn định. Tư Đồ Ninh nhìn thoáng qua, trong mắt xẹt qua ý cười, còn có một tia lãnh ý.

"Thái hậu, xin hỏi yến tiệc còn...." cử hành sao?

"Đây là không kịp đợi rồi hả? Ai gia đang nghĩ không biết đứa nhỏ Tứ Hàn này hôm nay như thế nào, trước kia đều rất là đúng giờ nha." Tư Đồ Ninh làm bộ như rất khó xử.

"Chẳng lẽ muội muội không nhận được tin tức?" Ánh mắt Phong Vân Nhã chợt lóe, trong không khí yên tĩnh đột nhiên nói.

Trong lòng mọi người sáng tỏ, đây là vương phi gả đi, sau đó mới bị trề.

"Vân Nhã!" Sắc mặt Phong Chiến Quân biến sắc, lạnh lùng quát.

"Ngốc vương gia giá lâm, Ngốc vương phi giá lâm!" Rất xa tiếng rít của thái giám vang lên, âm thanh vang vọng, mọi người nghe tiếng đều nhìn lại.

Đập vào mắt chính là con người vô tội của Lãnh Tứ Hàn không ngừng lóe sáng, bạch y phiêu đăng, dung nhan tuyệt mỹ yêu nghiệt, mang theo một phần thanh thuần lại chen vào một phần yêu nghiệt mâu thuẫn. Bên cạnh cũng là một thân bạch y, khuôn mặt thanh lãnh, mang theo một phần non nớt lại che

không được về tuyệt mỹ của một tiểu cô nương 11 tuổi.

Không thể không nói nhìn vào như vậy thật đúng là đôi trai tài gái sắc, tuyệt thế nam nữ! Đáng tiếc....

"Nương tử, hu hu hu.....Ánh mắt bọn họ thật hung dữ." Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn mang theo lãnh ý, đột nhiên không muốn bọn họ nhìn Phong Vân Ngao, không muốn nhìn đến loại ánh mắt này.

"Hàn Hàn, ai bảo sức quyến rũ của chúng ta lớn như vậy. Tỷ tỷ rất đẹp, không có biện pháp." Nhìn lướt qua mọi người, khoe miệng nhếch lên, lại nhìn ánh mắt lạnh lùng lóe ra tia sáng lạnh không biết tên của Lãnh Tứ Hàn, giọng điệu tràn đầy tự luyện nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Cung Yến Nổi Danh (2)

Khoé miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, trên mặt tràn đầy tà khí. Không chút để ý, cầm lấy tay Lãnh Tứ Hàn đi đến một chỗ khuất, cũng là vị trí tít bên ngoài, ngồi xuống. Nàng không chút nào nhận thấy vẻ phẫn nộ cùng khinh thường của mọi người, nếu cảm thấy được thì lại như thế nào? Vẫn giống nhau không thêm để ý!

"Chẳng lẽ người trong Phong phủ lại là loại không coi ai ra gì, không tuân thủ quy củ sao?" Ánh mắt Lãnh Tứ Yên nhìn Phong Vân Ngao lóe ra tia sáng, tràn đầy bất mãn cùng phẫn nộ, bèn nhọn nói.

Các vị đại thần đều là người thành tinh, biết rõ đạo lý bo bo giữ mình, không ai đứng ra nói chuyện, nhưng mà trong mắt đều xẹt qua tia khinh thường. Ánh mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn đều là lắc đầu thờ dài.

Người Phong phủ lại không giống vậy, trong mắt Phong Chiến Quân tràn đầy lo lắng, dung nhan lạnh băng trên mặt lại không che giấu được vẻ khẩn trương. Bên cạnh, Loạn Như nhìn một màn này, trong mắt tràn đầy ý cười, ánh mắt nhìn Phong Vân Nhạo bất giác cũng nhiễm lên một phần tia sáng u tối. Phong Vân Ngưng lại không nhìn bất kỳ người nào, chỉ cúi đầu uống trà, chậm rãi thưởng thức, mang theo một phần thông dong.

Bên phía Lãnh Thắng cùng Tư Đồ Ninh, phía dưới bên trái là Lãnh vương Lãnh Thiên Khải. Dung mạo tao nhã, tràn đầy từ bi. Động tác vô ý cũng tràn đầy hàm súc, làm cho các đại tiểu thư si mê không thôi.

Cuối cùng chính là Chiến vương Lãnh Thiên Chiến, mang theo một phần hùng tráng, kinh nghiệm sa trường, đã sớm thành Thiết Huyết tướng quân, làm cho người ta nhìn mà e sợ.

Bên phải là các phi tử, lấy Thanh phi làm đầu, sau đó là Lan phi. Thanh phi, Phương Lâu Thanh, là trưởng công chúa của Phụng Thiên quốc, chỉ cười không nói. Lúc cười cũng không lộ răng, dung mạo tràn đầy nét thực nữ. Nhìn hoàng hậu Tư Đồ Nhã, trong mắt mang theo một phần khiêu khích, cuối cùng khôi phục về bình tĩnh.

Mà hai vị công chúa được hoàng thái hậu yêu thích được sắp ngồi bên cạnh bà ta, vừa mới nói chuyện là ngũ công chúa Lãnh Tứ Yên. Con người điều ngoa tùy hứng, ra tay tàn nhẫn. Một vị công chúa khác lại hoàn toàn tương phản, Lãnh Tứ Kỳ là người được toàn bộ dân Sở Văn quốc khen ngợi là người hiền thực, thiện lương, hiếu thuận, tất cả mọi điều tốt đều dùng trên thân thể nàng. Nhưng mà có thật như vậy hay không cũng không biết được.

"Đến giờ bản phi mới biết thì ra công chúa chính là quý cụ." Phong Vân Ngao chợt ngược mắt nhìn Lãnh Tứ Yên "Toàn bộ Sở Văn quốc đều lấy công chúa Tứ Yên làm đầu." Trên mặt tràn đầy ý cười, hơi thở lộ ra vẻ lười nhát. Bộ dáng lười nhát rúc vào trên người Lãnh Tứ Hàn, giữa trán mang theo một phần bất cần.

"Người! Quả thật là ăn nói bừa bãi!"

"Yên nhi" Ánh mắt Tư Đồ Ninh chợt lóe, trên mặt tràn đầy ý cười, nhưng mà trong mắt mang theo một chút lãnh ý nhìn Lãnh Tứ Yên mà lên tiếng. Lãnh Tứ Yên nhìn hoàng thái hậu, biết bản thân chọc giận bà, không cam lòng trừng mắt liếc Phong Vân Ngao một cái, sau đó ngậm miệng lại.

"Bên tai rốt cuộc cũng thanh tĩnh, thật là làm cho bản phi sinh bệnh." Khéo miệng nhếch lên, giọng nói lạnh lùng vang lên tại yến hội. Lãnh Tứ Yên cực kỳ tức giận, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Tư Đồ Ninh đè ép xuống.

Ánh mắt Lãnh Tứ Kỳ chợt lóe, chậm rãi đứng dậy nhìn Phong Vân Ngao, giọng nói ôn nhu mang theo một phần thương tiếc lên tiếng "Bản cung biết trong lòng tâu có ủy khuất nhưng mà lễ tiết không thể phá, nếu để cho người có tâm lợi dụng còn tưởng rằng tâu muốn tạo phản." Trong giọng nói tràn đầy lo lắng, bóng dáng nhỏ gầy nhu nhược, đập vào mắt mọi người, nhưng ánh mắt Phong Vân Ngao lại không như vậy.

Trong lòng Phong Vân Ngao thoáng qua chút cười nhạo, chẳng lẽ thời gian toàn bộ đều tương phản sao? Công chúa thiện lương lại chính là vu bà, mấy câu nói ra lại ân hận bao nhiêu ý tứ. Một câu lễ tiết không thể phá, một câu trong lòng có ủy khuất, đây không phải nói bởi vì nàng bất mãn thánh ý cùng ý chi hay sao? Lễ tiết? Lúc đến không có hành lễ với hoàng thượng cùng hoàng thái hậu, lỗi lớn hơn đến độ chuyển thành tạo phản! Không thể không nói tâm cơ thật thâm, nhưng mà Phong Vân Ngao lại trả lại cho nàng ta một chữ "Muru" Mưa cái gì? Cũng chỉ có trong lòng nàng ta tự biết.

"Công chúa thứ tội, Lãnh Dịch thỉnh an công chúa." Không có nhìn chỗ dựa đằng sau lưng nàng ta, cúi đầu nói với Lãnh Từ Kỳ "Thánh thượng từng nói vương gia không cần hành lễ, lễ tiết hoàng cung không cần tuân thủ, vương phi thì đã gả cho vương gia. Dân gian có câu nói, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Vương phi và vương gia đã là nhất thể, cũng không cần hành lễ. Công chúa không biết, vương phủ xảy ra chuyện, vương phi cùng vương gia đã vội vàng tới, không biết lại đưa tới vấn tội. Lãnh Dịch cả gan thỉnh công chúa thứ tội."

Phong Vân Ngao không khỏi vỗ tay cho Lãnh Dịch, nhưng mà đây chỉ là một thị vệ, có khả năng này sao? Ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Từ Hàn luôn luôn trầm mặc, đôi mắt lóe ra tia sáng, trong đầu nghĩ đến thầy giáo kiếp trước từng nói một câu: "Trong lúc đánh giá kiêng kỵ nhất chính là tình cảm"

"Tạo phản?" Phong Vân Ngao cất giấu ý nghĩ trong lòng, đột nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm Lãnh Từ Kỳ, khóe miệng giương lên "Bản phi thân là người của Lãnh gia tại sao lại phải tạo phản? Hay là nói công chúa biết hoàng cung này có chủ nhân khác?" Ngữ khí thay đổi, trở nên sắc bén làm cho thân thể Lãnh Từ Kỳ chấn động, cảm giác thật đáng sợ.

Trong nháy mắt yến tiệc lặng yên không một tiếng động chỉ còn lại tiếng hít thở, trước mắt bao người, trong mắt Lãnh Từ Kỳ cũng ngẩng người ra một hồi, trong mắt tràn đầy lệ quang, nhìn Phong Vân Ngao, đôi mắt mọi người, nói: "Tẩu hiền làm ý tứ của Từ Kỳ, Từ Kỳ chỉ là nghĩ, chỉ là....."

"Hoàng tử, người cùng nàng ta nói làm gì? Hảo tâm trở thành không có can phế." Lãnh Từ Yên vốn buồn bực, nhìn Phong Vân Ngao hấp dẫn phần đông ánh mắt càng thêm phần nộ.

Trong mắt Phong Vân Ngao không chút nào che giấu khinh bỉ, đây thật sự là nữ nhi của hoàng đế? Một người tâm tư thành tinh, một người không có đầu óc! Nhưng trên mặt lại tràn đầy ý cười trong trẻo lạnh lùng, mang theo một phần lười nhác, một phần tàn mạn, hai tay vuốt ve "Bản phi chỉ là nghi ngờ nên hỏi một chút, người cần gì phải khấn trương? Không cần mở miệng, lỗi tại bản phi đều nhanh kết thành kén. Hoàng thái hậu, yến hội hôm nay sẽ không phải vì đề vấn tội bản phi chứ?" Trong mắt tràn đầy vô tội, nhìn Từ Đồ Ninh, trên mặt lại tràn đầy ý cười.

Trên mặt Từ Đồ Ninh bày ra nụ cười cứng ngắt, trong mắt cất giấu sát ý thật sâu nhìn Phong Vân Ngao "Làm sao có thể chứ? Hai đứa nó còn nhỏ, Vân Ngao không cần cùng bọn họ so đo. Đến, yến hội này là chúc mừng Vân Ngao cùng Từ Hàn kết thành chim liền cành. Ai gia chúc các người bạc đầu giai lão."

Vẫn tọa trên ghế ngồi, ở phía sau Phong Vân Ngao. Đột nhiên Lãnh Từ Hàn có một loại cảm giác, thế nhưng lại không hề bài xích cảm giác này. Trong lòng lạnh băng, không thể. Chậm rãi áp chế loại cảm giác này, nhìn Phong Vân Ngao, không còn lo lắng vừa rồi. Phong Vân Ngao không dấu vết quay đầu, chân mày hơi nhíu lại giãn ra.

Mọi người mang theo dỗi trá mỉm cười chúc mừng Phong Vân Ngao. Lãnh Dịch ở phía sau Lãnh Từ Hàn cúi đầu nói nhỏ bên tai hắn "Xem ra, yến hội đã không xuất hiện sự tình trong vương phủ rồi. Một câu nói của vương phi đã cản trở đường đi của bà ta. Vương gia có thể yên tâm rồi."

Lãnh Từ Hàn thất vọng đau khổ bất giác thở phào nhẹ nhõm, nghe được câu nói cuối cùng trên người tản ra lãnh khí "Bỏ vương yên tâm cái gì?"

Lãnh Dịch cả kinh "Thuộc hạ biết sai!"

"Bỏ cung cũng tới kính Từ Hàn một ly, Hàn nhi phải uống nha." Từ Đồ Nhã ra hiệu bằng mắt với nha hoàn bên cạnh, nhìn Lãnh Từ Hàn, trên mặt mang theo ý cười, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Độc Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cung Yến Nổi Danh (3)

Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Doanh bên cạnh Từ Đồ Nhã, mang ý cười không biết tên nhìn Lãnh Từ Hàn. Nha hoàn bên cạnh nghe lời lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã bưng một ly rượu tới. Phong Vân Ngao nhìn nàng ta đứng sau lưng mình, cúi đầu nhìn người đồng lứa nàng bỏ vào trong rượu một chút đồ, khóe miệng nhếch lên, nhìn Lãnh Từ Hàn, không nói gì, cũng không đi ngăn cản.

"A" Lãnh Từ Hàn dùng ánh mắt vô tội nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt xẹt qua một tia sáng tỏ. Bộ dáng phục tùng, trong lòng thoáng qua một tia mát lạnh.

Đưa tay cầm lấy ly rượu, ngẩng đầu nhìn hoàng hậu Từ Đồ Nhã, trong mắt tràn đầy ý cười "Có phải rất khó uống hay không?"

"Từ Hàn không tin hoàng ngạch nương sao? Hoàng ngạch nương sao lại đưa đồ khó uống cho con?" Từ Đồ Nhã nhẹ giọng nói, *D~Đ~L~Q~Đ* trong mắt mang theo lãnh ý nhìn ly rượu trong tay Lãnh Từ Hàn, ý bảo Lãnh Từ Hàn uống hết.

Lãnh Từ Hàn cầm ly rượu sắp uống, trong lòng Phong Vân Ngao ngừng lại một chút, tốc độ thân thể nhanh hơn đầu óc cướp lấy ly rượu, cười nhìn rượu trong ly "Nương nương kính rượu vì sao phải lấy từ chỗ khác ra?" Ngược mắt nhìn Từ Đồ Nhã.

Khóe miệng Lãnh Từ Hàn nhếch lên gọi lên chút ý cười, nhìn chằm chằm Phong Vân Ngao.

Tư Đồ Nhã ngồi bên trên dùng sức nắm chặt ly rượu, đáng chết! Chỉ một chút xú nữa thôi. “Vân Ngao đây là có ý gì?” Trong lòng suy tính, đây thật là phé nữ không tiếng tăm gì của Phong phủ hay sao? Một câu nói chặn dứt đường lui. Nếu bà nói đây là cố ý chuẩn bị vì Lãnh Tứ Hàn, như vậy Phong Vân Ngao sẽ nói địa vị mấy công chúa vương gia thần tử ở trong lòng hoàng hậu bà thật tầm thường. Kể thật là thâm!

“Cái gì có ý gì?” Hai mắt Phong Vân Ngao vô tội nháy nháy mấy cái, làm như hoàn toàn không hiểu gì hết, khoe miệng hơi nhếch lên “Chính là trong nước, à không, trong rượu này có vài thứ nha.”

“Thứ gì?” Hoàng hậu Tư Đồ Nhã biến sắc, mở miệng liền hỏi. Ý thức được bản thân quá nóng vội, nghĩ muốn đổi giọng lại bị Thanh phi giành trước.

“Tại sao trong rượu lại có thứ gì chứ? Mau Mau, Vương thái y còn ở đằng kia. Vân Ngao thật không hiểu chuyện, còn không mau để Vương thái y nhìn xem.” Trên mặt Thanh phi mang theo nét quan tâm, trong mắt tràn đầy gấp gáp, giọng nói mang theo nhu tình êm tai làm cho người ta động tâm.

Phong Vân Ngao nhìn Thanh phi, không thể không nói, Phurong Lâu Thanh thật sự là một mỹ nhân, vẫn còn là một tuyệt thế mỹ nhân oai phong một cõi.
D><d><đ* ít="" nhất="" đối="" với="" người="" này="" nàng="" không="" nghĩ="" là="" địch,="" nhưng="" mà="" chuyện="" tình="" trên="" thế="" gian="" thật="" là="" khéo,="" không="" thể="" được="" như="" ý.="">

“Quý phi nương nương dạy phải, ” Phong Vân Ngao cầm ly rượu nhìn một chút, quét mắt về phía bàn tay đang run nhè nhẹ của nha hoàn đứng đằng sau. Nha hoàn liếc mắt nhìn về phía hoàng hậu, nhất thời yên tâm.

“Rượu này từng qua tay người?”

“Hỏi vương phi, vâng ạ.” Nha hoàn nặc y phục màu xanh đáp, trong giọng nói mang theo một phần tự tin, không có chút biểu hiện run rẩy nào của vừa nãy.

“Bất luận kẻ nào cũng đều không có chạm qua sao?” Phong Vân Ngao lắc ly rượu, chậm rãi tới gần nha hoàn áo xanh kia. Ánh mắt nàng nhất thời phát ra tia sáng rét lạnh, giống như muốn lăng trì à nha hoàn. “Nói!”

“Đúng, đúng vậy!” Thân thể không tự chủ lạnh lẽo, thật là đáng sợ!

“Đổi mặt với các vị đại thần, nói đi!” Nhìn nha hoàn kia, thân thể Phong Vân Ngao tản ra sát ý “Vì sao phải hạ độc mưu hại vương gia? Là chịu chỉ thị của người nào?”

“Nô..... Nô tỳ không biết vương phi đang nói cái gì.” Thân thể nha hoàn đột nhiên run lên, nhanh chóng quỳ trên mặt đất, trên mặt tràn đầy ủy khuất nhìn hoàng hậu “Thỉnh hoàng hậu nương nương làm chủ cho nô tỳ.”

“Phong Vân Ngao, nơi này là hoàng cung còn không đến phiên người lấn càn!” Tư Đồ Nhã lạnh lùng quát, *D??Đ??L??Q??Đ* đối với Phong Vân Ngao xinh đẹp tràn đầy giận dữ “Nhưng mà người đã nói rượu này có độc còn ép hỏi nha hoàn của bản cung là đang hoài nghi bản cung sao?”

“Người lớn mặt! Hoàng cung này còn không tới phiên người lấn càn. Chỉ một nha hoàn nhỏ nhỏ thế nhưng lại đẩy hoàng hậu vào tội danh mưu phản, người đáng tội gì? Ai mới là hoàng đế Sở Văn quốc? Thế nhưng lại để người trong hậu cung can thiệp chuyện đại sự triều chính!” Phong Vân Ngao không để ý Tư Đồ Nhã, thân thể tản ra lãnh ý, nhìn nha hoàn quỳ trên mặt đất, từng bước ép sát không cho chút cơ hội phản kháng nào “Mưu hại vương gia, ý đồ mưu phản, khai mào nội chính! Ý người là muốn như thế nào?”

Trong mắt Tư Đồ Nhã xẹt qua một tia hoảng sợ. Vừa rồi thế nhưng bà lại quên hoàng thượng. Hoàng thái hậu nhìn lướt qua, lại áp chế kinh ngạc trong lòng, thoáng cái khôi phục vẻ ung dung, trên mặt mang theo một chút ý cười đắc ý.

“Ai gia”

“Bản cung”

“Mưu hại vương gia chính là đại sự triều chính, còn phải thỉnh hoàng thượng định đoạt.” Phong Vân Ngao trở lại thi lễ. Ánh mắt không vui nhìn Lãnh Doanh, đột nhiên đánh gãy lời nói của hoàng thái hậu cùng hoàng hậu.

Một câu nói của Phong Vân Ngao khiến Tư Đồ Ninh cùng Tư Đồ Nhã đồng thời cảm miệng. Trong mắt Tư Đồ Ninh xẹt qua một tia độc ác. Thật hay cho câu đại sự triều chính. Từ xưa, hậu cung không được tham gia vào chính sự, nhìn tình cảnh này là muốn chặn đường đi của bọn họ. Thật hay cho Phong Vân Ngao, không nghĩ tới người ẩn giấu sâu nhất lại là người. Tuyệt đối không thể giữ lại!

“Ngao nhi, lời này nói quá to lớn rồi, trong rượu thật sự có độc sao?”

Trong lòng Phong Vân Ngao mắng thầm: ‘Lão thái bà thôi! Yên tĩnh một chút sẽ chết sao!’ Trên mặt lại tràn đầy ý cười, hơi mở miệng, nói: “Đã không thừa nhận như vậy không bằng để cho nàng ta nếm thử?” Nhìn hoàng hậu muốn nói lại thôi, muốn mở miệng nói cái gì, Phong Vân Ngao lại tiếp tục “Hoàng hậu tất nhiên sẽ không hại vương gia, mà trong tay bản phi luôn cầm ly rượu, một tay lại để phía sau lưng, trước mặt bao người tất nhiên cũng sẽ không thể hạ độc. Cho nên người có khả năng duy nhất chính là nàng ta! Để nàng ta thử độc cũng không quá đáng.”

“Để cho bản vương!” Lãnh Thiên Chiến đứng lên, nhìn nha hoàn đang quỳ dưới đất, tràn đầy sát ý “Phụ hoàng, hoàng cung thậm ý còn có người muốn hại nhị ca, Thiên Chiến nhất định không buông tha. Thỉnh phụ hoàng cho nhị thần trợ giúp nhị hoàng tẩu!” Quý một gối xuống, trịnh trọng nói.

Trong lòng Phong Vân Ngao chợt lóe lên một tia nghi ngờ, Lãnh Thiên chiến, rốt cuộc người này đang nghĩ gì?

Trong mắt Thanh phi xẹt qua một tia trào phúng nhìn Tư Đồ Nhã. *D:/Đ:/L:/Q:/Đ*Trong lúc này, Tư Đồ Nhã tràn đầy phần nộ. Đây là con trai của bà lại giúp đỡ người ngoài đối nghịch với bà “Thiên Chiến”

"Đi đi! Trẫm thật muốn nhìn xem đến cùng có phải có độc không?" Trong giọng nói Lãnh Doanh mang theo một phần lãnh ý.

"Không cần! Không cần! Ta không uống! Không uống!" Nha hoàn đứng bật dậy chuẩn bị chạy lại bị Lãnh Thiên Chiếm tóm được, không hề có chút thương hương tiếc ngọc nào, quăng nha hoàn kia ngã sấp xuống đất.

"Thật là không chịu nổi một cú." Lãnh Thiên Chiến chau mày, nhẹ giọng khinh thường. Phong Vân Ngao đứng bên cạnh thiếu chút nữa lão đảo ngã xuống đất. Hừ! Người cho là ai cũng như người có kinh nghiệm sa trường sao! Trong hoàng cung nha hoàn đầy nhẹ một cái là ngã? Phong Vân Ngao nhìn về phía Tư Đồ Nhã đang tràn đầy phần nộ, đây thật sự là hai mẫu tử sao?

Mẹ nó! Người nào nói mẫu tử giống nhau? Hiện tại Phong Vân Ngao đặc biệt khinh bỉ di truyền học của hiện đại! Cái rắm! Chó má! Giống cái rắm!

"Nhị Hoàng tâu! Nhị...Nhị giao cho bốn vương!" Phong Vân Ngao nhú mày, khoe miệng co rút nhìn ly rượu trong tay bị đoạt đi, giọng nói này, nhị hoàng tâu? Trên trán đầy mồ hôi, nhìn Lãnh Thiên Chiến.

Lãnh Thiên Chiến không để ý nha hoàn đang giãy dụa trực tiếp rót rượu vào. Nhìn Phong Vân Ngao đang nhìn mình, thật giống một đại lão gia, bỗng chốc cứng đờ ngay tại chỗ. Lại quay sang nhìn bên trái lại nhìn nhìn, cúi đầu nhìn nha hoàn kia, rơi vào trạng thái cứng đờ.

"Khụ khụ. Này, có thể đừng gọi ta nhị hoàng tâu hay không!" Khoé miệng Phong Vân Ngao hé mở, nửa ngày mới nói ra được một câu."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cung Yên Nổi Danh (4)

"A!" Lãnh Thiên Chiến ngẩng đầu lên nhìn với ánh mắt đầy vô tội, tất cả đều là ánh mắt xem thường, nhất thời không nói gì “A! Nhị hoàng tâu”

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tư Hàn tràn đầy ý cười. Phía sau, trong lòng Lãnh Dịch cũng cười ngất. Chiến vương ngày thơ này tuyệt đối là khắc tinh của Phong Vân Ngao!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Linh chợt lóe, đi đến bên cạnh Phong Vân Ngao, cao thấp đánh giá Lãnh Thiên Chiến. Sắc mặt Lãnh Thiên Chiến lạnh lùng, tràn ngập sát khí nhìn Vân Linh làm cho nàng chấn động, sát khí thật mạnh!

Phong Vân Ngao không dấu vết kéo Vân Linh bảo hộ sau người, trong lòng tính toán. Vân Linh đã trải qua rất nhiều thử thách cũng không bằng khí thế cường hãn của người thường xuyên sống trên chiến trường chém chém giết giết, loại sát khí nồng đậm này là loại từ trong sống chết sinh ra.

Chẳng qua, chỉ là một người bảo thủ! Khoé miệng Phong Vân Ngao cong lên. Quân quân, thần thần, có lẽ mỗi người đại tướng, trường cột nước nhà đều là người bảo thủ! Trong mắt thoáng qua một tia hoài niệm, nháy mắt lại biến mất “Tam đệ không cần so đo với nha đầu không hiểu chuyện này.” Trong giọng nói cũng mang theo vài phần trọng lượng. Lãnh Thiên Chiến chau mày, ngừng xuất ra sát khí. Hắn không ngờ, chính là hắn chán ghét việc như vậy thôi. Lãnh Thiên Chiến nhìn Phong Vân Ngao, gật đầu.

"Nhị hoàng tâu, nàng ta còn chưa có động tĩnh." Không lại để ý, quay đầu nhìn thanh y nha hoàn trên đất, mày càng nhíu chặt.

Phong Vân Ngao nhìn nàng ta, khoe miệng nhếch lên một chút ý cười quỷ dị, nhìn ánh mắt khiêu khích của nha hoàn, không nói gì.

"Chắc hẳn tất cả mọi người đều nhìn thấy. Phong Vân Ngao, người là vương phi liền hận bản cung như vậy sao? Bản cung đã làm gì để người hận? Thế nhưng lại nói xấu bản cung như vậy? Người vậy mà lại giết hại một nữ tử còn chưa xuất giá, muốn cuộc sống về sau của nàng ta như thế nào đây?" Trong mắt Tư Đồ Nhã chợt lóe lên một tia sáng lạnh như băng, nhìn Phong Vân Ngao, trên mặt tràn đầy ủy khuất, nói.

"Tại sao có thể như vậy?"

"Ta còn tưởng rằng có người muốn mưu hại Ngốc Vương chứ? Xem ra không phải!"

"Có phải người bắt mất khi phải gả cho Ngốc Vương mới ngấm ngấm hại người như vậy hay không?"

"Nha hoàn này liền chết thảm như vậy!"

"Làm sao có thể ngoan độc như vậy chứ?"... ..

Mọi người người một lời, ta một câu chậm rãi thảo luận. Trong lòng Phong Vân Nhã xẹt qua một tia đắc ý. Loạn Như không chút biểu tình, chính là trong mắt có chút phức tạp.

Phong Vân Ngao nghe mọi người nói chuyện, nhìn xem nha hoàn thanh y trên mặt đất, chỉ thấy nàng ta ngẩng đầu, ngồi dậy, “Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng, nô tỳ trung thành tận tâm, tiếc rằng vương phi lại nói xấu nô tỳ như thế, như vậy làm sao nô tỳ còn có thể hầu hạ các vị chủ tử? Nô tỳ, nô tỳ....” Nha hoàn cắn răng một cái “Không bằng nô tỳ chết đi thôi!”

Nói xong liền đứng lên đâm đầu vào cột trụ ——

"Đừng!"

"A!" Một vài người nhất gan liền che mắt lại. Trong mắt Lãnh Tử Kỳ tràn đầy ý cười không biết tên. Trong mắt Lãnh Tử Yên thoáng qua một tia tức giận, đưa tay ngăn cản nhưng không kịp.

"A! Buông ta ra!"

"Ha ha. Muốn chết? Yên tâm, bản phi không nghĩ muốn cứu ngươi, nhưng mà cũng phải đợi đến sau khi độc được phát tác hãy chết." Phong Vân Ngao kéo nha hoàn đang nhắm về phía cột trụ ngã xuống trên đất.

Lúc này Lãnh Thiên Chiến mới nhìn thẳng Phong Vân Ngao. Một nữ tử khuê phòng lại có khí lực lớn như vậy! Đôi mắt như châu ngọc vừa chuyển, vừa mới bước ra nửa bước, tuyệt đối là người luyện công phu!

Nhất thời Phong Vân Ngao cảm thấy sau lưng gió lạnh vèo vèo, không dấu vết sờ sờ cổ, a! Ai đang tính kế nàng?

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tử Hân tràn đầy ý cười, nhìn Lãnh Thiên Chiến như là phát hiện bảo tàng, lại nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy ác ý thú vị. Phía sau, Lãnh Dịch ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Chiến Vương gia lại phát hiện mục tiêu mới, hình như là vương phi.”

"Ha ha ha. Rất thú vị, bổn vương thật là chờ mong!"

Thân thể Lãnh Dịch run lên, đã quên chủ tử nhà mình là một người chỉ sợ thiên hạ không loạn. Nhìn nhìn Lãnh Thiên Chiến, quay đầu nhìn Phong Vân Ngao, nhất thời đồng tình. Hoàng cung này không người nào là bình thường!

"Vân Ngao, cho ai gia một lời giải thích, cũng cho các đại thần một lời giải thích." Trên mặt Tư Đồ Ninh mang theo tức giận, lạnh lùng quát lớn.

"A!"

"Tử Yên, làm sao vậy?" Lãnh Tử Kỳ hỏi.

Mọi người cũng theo tiếng hét chói tai nhìn về phía Lãnh Tử Yên, chỉ thấy Lãnh Tử Yên vươn tay chỉ vào nha hoàn của hoàng hậu, trong mắt mang theo không thể tin.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Ngươi xem nàng?"

"Ánh mắt đờ đẫn, mạch tượng thác loạn, cứ như vậy xem ra....." Thân là ngự y nhanh chóng bước tới, nhìn mạch tượng phỏng lên cho biết kết quả “Đã hóa ngọc!”

Hai chữ vừa nói ra làm cho trong lòng mọi người tràn đầy hoảng sợ, nhìn nha hoàn không ngừng cười ngây ngô trên đất, vừa mới còn là một người khỏe mạnh, nay lại biến thành như vậy, thật là ngoan độc!

"Ái khanh có biết đây là độc gì không?" Trong mắt Lãnh Doanh tràn đầy lãnh ý, khí phách trên người nhất thời hiển lộ.

"Hỏi hoàng thượng, vị thần tra không ra." Vương ngự y lắc đầu, trên mặt tràn đầy ảo não “Trong ly rượu bị người ta bỏ đồ vào nhưng lại tra không ra bên trong là được vật gì.”

"Ngay cả Vương ngự y cũng tra không ra!"

"Phụ hoàng, nhi thần xem lúc này nên bắt nàng ta, chậm rãi tra xem người có liên hệ với nàng ta là ai." Lãnh Vương, Lãnh Thiên Khải đứng lên nói.

"A?" Ánh mắt Lãnh Doanh vừa chuyển “Tốt, Thiên Khải, chuyện này liền giao cho con, phụ hoàng muốn biết kết quả chuẩn xác.”

"Nhi thần tuân lệnh!"

"Đánh!" Vừa dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy lỗ tai giống như bị chấn động, nhìn Lãnh Thiên Khải toàn thân tản ra sát khí, giống như lửa mạnh hùng hục vây quanh, nhìn chằm chằm Phong Vân Ngao.

Phong Vân Ngao quay đầu nhìn Lãnh Thiên Chiến, đây là muốn đánh nàng? Nàng đã trêu chọc qua hắn? Nhất thời ánh mắt tràn đầy vô tội nhìn Vân

Linh, mí mắt run run, ý tứ là: Chủ tử của người đắc tội qua hần rồi sao?

Hai tay Vân Linh vuốt ve, hai chân lui về sau rồi xa chiến trường, ánh mắt chớp chớp, miệng rút gân: Chủ tử, người đắc tội vô số người, ai biết lúc nào thì người trêu chọc ai!

Phong Vân Ngao nhìn thuộc hạ không có nghĩa khí, thâm kêu: Kết giao làm người, à không, là thu nạp nhằm thuộc hạ.

"Này này, làm sao người nói đánh liền đánh? A a a.... Sao người lại không biết thương hương tiếc ngọc! A a a..... eo của lão nương, ai ôi..... Người, sắc lang! Ai ôi.....Đê tiện!"

"A a a.....Ừ ừ.....A a....."

Phía dưới, trên mặt mọi người đỏ bừng một mảnh. Âm thanh này, nếu không phải bọn họ nhìn thấy rõ ràng, thật sự là làm cho người ta hiểu lầm.

Trần Lãnh Tứ Hàn nổi đầy gân xanh, Lãnh Thiên Chiến! Nữ nhân đáng chết, phát ra âm thanh dâm dăng như vậy làm gì?

Thật ra thì Lãnh Thiên Chiến vô cùng đau khổ, nhìn Phong Vân Ngao chạy loạn còn la lối như vậy “Đứng lại cho lão tử!”

"A a.....Ừ ừ..... Cạn một chút, ai ôi..... Sâu một chút.....Ừ ừ.... ... Đứng, đứng.....A a.....Thật là thoải mái.....Tiếp tục.... A a" Sắc mặt Lãnh Thiên Chiến trương hồng, nhìn người ở một bên tràn đầy hừng hực, rất muốn bóp chết nàng.

"Ai ôi, ta nói, người là một đại tướng quân lại không biết thương hương tiếc ngọc, thế nhưng lại muốn giết ta. Ai ôi, nhìn xem hoàng tẩu người biểu diễn, không thêm so đo với người.” Trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy hăm hực hòn dỗi, nhìn Lãnh Thiên Chiến, phảng phất còn làm ra vẻ ban ơn thật lớn cho hần.

"Người! Nhị.....Nhị!"

"TMD! Lão nương đã nói với người bao nhiêu lần, không được gọi lão nương là Nhị! Kêu hoàng tẩu! À không, kêu tỷ tỷ! Nhanh!" Thân thể Phong Vân Ngao chợt lóe, một tay néo một bên tai của Lãnh Thiên Chiến. Bùm bùm, nhất thời, Lãnh Thiên Chiến bị đóng nước miếng tiêu diệt rồi.

Lãnh Dịch không dấu vết nhìn chủ tử nhà mình một chút, thờ dài một hơi nhẹ nhõm “Khụ khụ.....” Nhìn chủ tử nhà mình, lại nghe âm thanh vèo vèo ừng ực, nhất thời bị sặc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cung Yến Nổi Danh (5)

Chương 40:

Lãnh Thiên Chiến vô tội nhìn Nhị ca ngồi trên ghế, sau đó nhìn lướt qua Nhị tẩu hung dữ, nhất thời khóc không ra nước mắt. Nhìn lại bản thân ướt chèm nhẹp, bản thân ở trong nước ra sức lặn lên lặn xuống đuổi theo Nhị tẩu, vậy mà nàng còn nói lời như thế làm cho hần cả người vô lực. Tiếng kêu kia lúc lớn lúc nhỏ, cái gì mà sâu một chút, chậm một chút? Còn mang theo âm thanh thoải mái, thế mà nàng lại có thể ngồi xem đến thoải mái?

Yến hội trong lúc Phong Vân Ngao la lối bậy bạ, Lãnh Thiên Chiến ủy khuất khó nói nên lời, và Ngốc Vương gia cao hứng đến gần kết thúc.

"Ai gia thế nhưng không biết Vân Ngao không chỉ biết y thuật còn có thể biết võ công nữa?" Ánh mắt Hoàng thái hậu Tư Đồ Ninh thoáng qua ánh sáng lạnh, khuôn mặt gọi lên mỉm cười nhìn Phong Vân Ngao như người không xương cốt ngồi bên dưới.

"Hả? Ta à!" Phong Vân Ngao rúc vào trên người Lãnh Tứ Hàn, mở to cặp mắt to tròn nháy nháy, ngón tay nhỏ xinh chỉ bản thân, nói: “Người nhà tướng quân làm sao có thể không biết võ công chứ?” Khóe miệng nhếch lên, ngược mắt lười nhác nghiêng đầu nhìn Lãnh Tứ Hàn.

"Hoàng ngạch nương, hôm nay là vì ăn mừng tân hôn của Vân Ngao cùng Tứ Hàn, người xem hiện tại lại là.....” Thanh phi nhìn Phong Vân Ngao, trên mặt mang theo khó xử, lại quay đầu nhìn Hoàng thái hậu Tư Đồ Ninh mang theo ý cười, nói.

"Khụ khụ. Là ai gia không phải, ai, đến, tối nay là vì ăn mừng tân hôn của Tứ Hàn cùng Vân Ngao, những chuyện khác không cần nói, đến, đến!” Trong mắt Tư Đồ Ninh chợt lóe, nhìn về phía Thanh phi, khóe miệng bà nhếch lên, vừa vắn vừa mớ không có cách nào xuống đài, nhìn các vị hoàng tử hoàng nữ, đại thần trong triều, cười nói.

"Hoàng nãi nãi nói rất đúng, Nhị Hoàng tẩu, Từ Kỳ xin hiến một đoạn kiếm vũ, chúc hoàng huynh cùng hoàng tẩu thiên trường địa cửu, nắm tay nhau đến bạc đầu!” Trong mắt Lãnh Từ Kỳ chợt lóe, trên mặt mang theo một phần cao ngạo, chậm rãi đi đến chính giữa “Mượn một chút!” Thân thể linh hoạt xoay người lại, kiếm bên hông thị vệ bay về phía Lãnh Từ Kỳ, nháy mắt bay lượn trong không trung, y phục tung bay, kiếm phong sắc bén, khí thế vô cùng.

Gió gào thét mà qua, tư thái nhảy mắt triển lộ, dung nhan mềm mòng ở một khắc này hoàn toàn thay đổi, không phải là công chúa nhu nhược mà là kiếm khách phong lưu bay lượn nhân gian, giống như tiên nữ thanh lãnh thoát tục lạc xuống trần thế. Mọi người bình tĩnh xem một màn này, không thể không nói, giờ khắc này, Lãnh Từ Kỳ rất đẹp!

Phong Vân Ngao nhếch miệng, ánh mắt lóe sáng, trường kiếm sắc biến, như gió xẹt qua trước mặt, đây là đang khiêu khích nàng! Nàng là tiểu thư phủ tướng quân, vừa mới xác nhận Lãnh Từ Kỳ đã hiển vũ, theo như hiện tại mà nói, biểu hiện vừa rồi của nàng cùng với hành động bây giờ của Lãnh Từ Kỳ liền hình thành đối lập. Tâm cơ thật sâu!

"Bang bang.... .." Kiếm vũ xong, Lãnh Từ Kỳ khiêu khích liếc mắt nhìn Phong Vân Ngao, thời điểm quay đầu nhìn về phía những người khác lại tràn đầy ý cười, "Bêu xấu rồi, trước mặt Nhị Hoàng tâu Vân Ngao lại múa rìu qua mắt thợ." Hơi hơi hạ thấp người.

"Nào có, kiếm vũ của công chúa thật xinh đẹp, công chúa không cần khiêm tốn!"

Lãnh Từ Kỳ không nói gì nữa, chậm rãi mang theo ý cười đi trở về chỗ ngồi.

Phong Vân Ngao rúc vào ngực Lãnh Từ Hàn, không có chút hứng thú, ghé vào lỗ tai hắn, nói: "Trong hoàng cung các người thật nhàm chán, hiện tại ta mới biết được vì sao người lại ngốc, truyền nhiễm nha!" Nói xong trong mắt tràn đầy khinh bỉ nhắm mắt lại.

Khóe miệng Lãnh Từ Hàn co rút, có thể đừng nói bên lỗ tai hắn hay không?! Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Từ Hàn thay đổi, nháy mắt lại khôi phục lại nguyên dạng, bĩu môi nói: "Thật ngứa!" Thân thể không dấu vết nhích ra, đáng tiếc, Phong Vân Ngao đã sớm phát hiện, vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

Ánh mắt Phong Vân Ngao lóe sáng, thân là độc y, nếu nàng không biết chỗ nào là mẫn cảm nhất thì coi là độc y gì chứ! Không cần nói xấu đạo đức nghề nghiệp của nàng như vậy.

Trên yến tiệc, đầu hai nhân vật chính gật gù, mở ra ánh mắt mông lung, nhìn trước mắt lại là cảm. Phong Vân Ngao quay đầu nhìn Lãnh Dịch, đôi mắt nheo lại, có thể rời khỏi hay không đây?!

Lãnh Dịch cúi đầu coi như không phát hiện. Đầu hắn đầy hắc tuyến, bởi vì chủ tử của hắn đã ngáy ồ ồ..... hoàn toàn là bộ dạng ngủ say, còn ngáy. Mà vị này vừa rồi còn nói một câu: "A, không biết quấy rầy người khác ngủ rất không lịch sự hay sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Linh rốt cuộc chịu không nổi. Nàng quên, chủ tử nhà mình chán ghét nhất chính là cảm kỳ thư họa. Nhìn người đang ngủ thế này, nhưng là nộ khí lúc rời giường thật sự là quá lợi hại!

Tất cả mọi người đều nhìn hai nhân vật chính này, mà sắc mặt người đánh đàn ở giữa đã sớm tối đen, hai tay nắm chặt dây đàn, trong mắt tràn đầy hận ý nhìn Phong Vân Ngao, phảng phất liền muốn giết chết nàng.

Phong Vân Ngao cảm nhận được sát ý, không kiên nhẫn mở mắt ra nhìn, nhìn nữ tử ở giữa "Hự hự" hai tiếng, đẩy đầu Lãnh Từ Hàn, dựa vào phía trên, hoàn toàn bỏ qua nữ tử kia.

"Phong Vân Ngao! Ngươi!" Lúc này trên mặt Phong Vân Nhã mang theo ngượng ngùng ủy khuất, càng nhiều hơn là phần nộ cùng hận ý, một cơ hội tốt như vậy liền bị phá hủy.

"Muội muội hắn là một mối, nhị tỷ không có gì chúc phúc liền lấy một khúc tỳ bà hiến tặng tam muội, nghìn ngôn vạn ngữ đều ở bên trong." Phong Vân Ngưng đứng lên, đối diện với đôi mắt buồn ngủ mông lung của Phong Vân Ngao mà nói "Đại tỷ, có thể là do tam muội một mối, nhường muội muội tặng tam muội một khúc đi!"

Đánh vỡ xấu hổ trong nháy mắt, sắc mặt không có ý cười, cũng không có hận ý, chỉ có nhân nhật thanh lãnh, Phong Vân Ngao mở ra hai mắt nào có nửa phần buồn ngủ, khóe miệng nhếch lên, ý bảo nàng ta tiếp tục.

Phong Vân Nhã không cam lòng lui xuống dưới, nhìn Phong Vân Ngao, ánh mắt phảng phất sẽ ăn nàng. Hai tay nắm lại "Phong Vân Ngao, người chờ đó cho ta, bản tiểu thư tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Tang....." Một tiếng, trong mắt Phong Vân Ngao xẹt qua một tia khinh ngạc nhưng nháy mắt biến mất, nghe khúc đàn tỳ bà.

Yêu nhau gần nhau

Chinh chiến sa trường

Ngờ đâu

Tiền nhân hãm hại

Nơi trận tiền, tướng quân tử trận

Trước mặt bao người, phu nhân tự vẫn.....

Tiếng đàn véo von thanh u, mang theo một cuộc tình bi thương kết thúc.

"Bóp bóp!" Phong Vân Ngao đứng lên, nhìn Phong Vân Ngưng "Đây là khúc đàn ta vừa lòng nhất, người!" Nàng chỉ vào Phong Vân Ngưng "Rất tuyệt!" Trong mắt mang theo ý cười, càng mang theo một phần lạnh nhạt.

Phong Vân Ngưng nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt hiện lên một giọt lệ, thoáng qua một tia thoải mái, hơi hơi cúi thấp người, tính quay về chỗ ngồi.

"Chờ một chút, người là tiểu thư Phong gia?" Ánh mắt Tư Đồ Ninh lóe lên, không biết suy nghĩ cái gì.

"Phong Vân Ngưng, nhị tiểu thư Phong gia xin thỉnh an Hoàng thái hậu!" Phong Vân Ngưng nghe Tư Đồ Ninh gọi mình, thân thể hơi cứng lại, tiến lên nửa bước, hữu lễ trả lời.

"Ừ, không tệ! Hồ phụ vô khuyến nữ!" Trong mắt lóe lên vẻ hài lòng, lại như không nói cái gì.

Buổi yến tiệc theo tiếng ngáy ò ò của Lãnh Tứ Hàn, về liễu lĩnh tùy ý của Phong Vân Ngao qua đi, trước đó còn làm cho công chúa Lãnh Từ Yên tức giận, yên lặng rồi đi, chỉ để lại Lãnh Từ Yên đứng đờ đẫn tức giận dậm chân.

Trên đường hồi phủ, Phong Vân Ngao không nói gì, ngồi đối diện Lãnh Tứ Hàn, hai người nhìn nhau, im lặng không nói.

"Vương gia, vương phi, đến!" Ngoài xe ngựa vang lên tiếng của Lãnh Dịch, màn che bị nhấc lên, Lãnh Dịch vươn tay lạnh như băng ra.

Phong Vân Ngao nhìn lướt qua, trực tiếp đứng dậy phi thân xuống, không để ý đến Lãnh Tứ Hàn, xoay người đi vào trong phủ.

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, không nói gì.

"Chủ tử, xem ra....." Lãnh Dịch nhìn bóng lưng Phong Vân Ngao, trong mắt lóe lên lãnh ý không hiểu.

"Không cần, bản vương tự mình đến!" Lãnh Tứ Hàn nhìn chằm chằm bóng lưng Phong Vân Ngao, nói. Sau đó, chậm rãi đi vào vương phủ, đi theo phía sau Phong Vân Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tả Lập Đình! Xuân Dục?

Chương 41:

Phong Vân Ngao quét mắt nhìn bầu trời đêm không sao, ánh mắt chợt lóe, xem ra là đã xảy ra chuyện gì rồi, bằng không Vân Linh sẽ không không nói tiếng nào liền rời khỏi. Đẩy cửa ra, trong phòng như cũ là bàn ghế lạnh lẽo, trên mặt nàng không có biểu tình gì, đi đến giường, ngồi lên, nhìn Lãnh Tứ Hàn, khóe miệng giương lên nụ cười.....

Lãnh Tứ Hàn vào cửa, nhìn một chút bóng dáng màu trắng mang theo nụ cười lạnh trên giường đang nhìn mình, hai người lặng lẽ nhìn nhau. Dung mạo Lãnh Tứ Hàn tuyệt mỹ, mang theo lãnh ý tươi cười, tùy ý mà liễu lĩnh, bất động như sơn quả thật làm cho Phong Vân Ngao cảm thấy cái gì gọi là 'tư thái vương giả' làm cho người ta thần phục. Người như vậy quả nhiên rất đáng sợ!

"Lãnh Tứ Hàn?" Giọng điệu mang theo phần nào đó hàm xúc gọi, trong mắt Phong Vân Ngao thoáng qua lãnh ý, chậm rãi đứng lên "Đẹp mà không yếu đuối, cuồng mà không ngạo, vô song mà không giả! Chậm rãi đến gần, ngón trỏ nàng cầm Lãnh Tứ Hàn, trong mắt thoáng qua một tia kinh diễm, 'khụ khụ' hai tiếng, nói.

"Vậy, không biết nương tử có vừa lòng hay không đây?" Lãnh Tứ Hàn giận quá hóa cười, vươn tay vòng lấy eo nhỏ của Phong Vân Ngao. Phong Vân Ngao không phản ứng kịp, bỗng chốc ngã vào trong ngực Lãnh Tứ Hàn, chớp mũi truyền đến hơi thở hùng hậu của nam tử, nháy mắt làm cho sắc mặt nàng thay đổi, trong mắt mang theo một tia hoảng sợ cùng bài xích.

Không nghĩ quá nhiều, trực tiếp ra tay, ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, buông lỏng Phong Vân Ngao ra. Hai người đứng đối lập nhìn nhau, giống nhau thanh lãnh tuyệt thế, giống nhau đơn độc lãnh ngạo, giống nhau trong lòng chịu qua tổn thương, thế nên càng thêm giống nhau không biết như thế nào là tình, như thế nào là yêu.

"Nhấn nhục chịu đựng, võ công tuyệt thế, nhẫn nại 10 năm, không biết tam tiểu thư đây muốn nói đến chuyện gì? Bản vương có khả năng có thể hỗ trợ." Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn mang theo ý cười cùng một chút quan tâm chợt lóe lên, trở thành một loại hắc ám xoay tròn.

"Không nhọc Vương gia quan tâm, ta biết bản thân mình đang làm cái gì. Yên tâm, người làm cái gì, ta tuyệt đối không can thiệp. Nhưng mà ta làm cái gì, cũng thỉnh Vương gia không cần lo lắng!" Chữ chữ đều tràn đầy lãnh ý, trong mắt tất cả đều là sắc bén, không một chút lưu tình.

"Ồ trong phủ của ta, người bảo ta sao có thể yên tâm?" Lãnh Tứ Hàn không trả lời, hỏi ngược lại, ánh mắt mang theo một chút hơi thở hắc ám.

Chỉ là Phong Vân Ngạo không có phát hiện mà thôi, trong lòng thầm mắng: Hừ, hồ ly, hồ ly, người chỉ biết phóng rắm hồ ly thôi! Toàn là rắm thôi! Trên mặt lại không tỏ vẻ gì.

"Phải như thế nào Vương gia mới có thể yên tâm?" Đôi mắt Phong Vân Ngạo nháy nháy, đá cầu về lại phía Lãnh Tứ Hàn, hai tay xoa vào nhau, xoay người ngồi trên giường.

"Ha ha." Lãnh Tứ Hàn không có trả lời, chỉ là nhìn Phong Vân Ngạo, khóe miệng tràn ra ý cười.

Da đầu Phong Vân Ngạo thoáng tê dại, ngược mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn "Cửa ở bên kia, không phải bản thân còn muốn ta tiễn người chứ?" Không nói liền biến, lão nương cũng không muốn biết.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn nháy mắt biến đen, cắn răng nói: "Đây là phòng của bốn vương."

"Ta vào ở nơi này chính là của ta! Không đi, nghĩ thật sao?" Phong Vân Ngạo lấy một bao bột phấn trong ngực ra đưa đến gần ngọn nến "Vương gia có muốn biết đây là cái gì không?" Khóe miệng giương lên một nụ cười gian trá, nháy mắt tràn đầy vô tội, nhìn Lãnh Tứ Hàn, quơ quơ bộ phận trong tay.

"Có nương tử cùng thế nào lại không tốt, nương tử nghĩ muốn gia tăng thêm một chút lạc thú cũng không phải không thể." Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn giương lên, từ từ tiến lại gần Phong Vân Ngạo.

Ánh mắt Phong Vân Ngạo chột lóe, nhìn bột phấn trong tay, khóe miệng giương lên nụ cười tà ác, nhìn Lãnh Tứ Hàn tới gần, mang theo ý tà ác đói khát hàm xúc, làm cho Lãnh Tứ Hàn không dấu vết lạnh run một cái.

"Úm!" Khi Lãnh Tứ Hàn cảm thấy có mùi kỳ lạ thì đã chậm, thoáng cái nắm chặt cổ Phong Vân Ngạo "Đây là cái gì?"

Bàn tay nhỏ bé của Phong Vân Ngạo nắm lấy cánh tay vô lực của Lãnh Tứ Hàn, đôi tay nhỏ ôm lấy Lãnh Tứ Hàn mềm nhũn, nhẹ nhàng ôm đến trên giường "Aiz, người nặng như vậy làm gì! Chỉ biết có ăn thôi!" Nói xong vẫn còn không quên khinh bỉ nhìn Lãnh Tứ Hàn một cái.

Giữa ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn tràn đầy tia sáng lạnh, nhìn tiểu nữ nhân tỏ vẻ đầy ghét bỏ, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Nữ nhân, đắc tội bốn vương, hậu quả người không thể thừa nhận!" Gần từng chữ nói xong, đã thở hắt ra, không phải là một mà là.....

Trong mắt Phong Vân Ngạo tràn đầy ác ý thú vị, giống như không hề nghe thấy mấy lời uy hiếp kia, nhìn Lãnh Tứ Hàn nằm trên giường, giữa trán vẫn không hề mất đi anh khí, còn mang theo một vẻ kiêu ngạo, mũi thẳng đứng, môi mỏng hơi mở ra, con ngươi tối đen như bầu trời đêm toát ra lửa giận cùng sát khí, nhìn kỹ lại, trên má mang theo một chút ửng hồng. Phong Vân Ngạo cao thấp đánh giá, trần trụi thưởng thức cảnh tượng mắt hờn này.

"Ai ui, Vương gia, người xem một tiểu nữ tử như ta làm thế nào lại đắc tội người chứ? Thực là oan uổng nha, người xem, người đây là muốn được ôm ấp yêu thương, cơ ngực này, làn da này....." Phong Vân Ngạo tiến đến gần, một tay xẹt qua xương quai xanh của Lãnh Tứ Hàn, chậm rãi cởi bỏ cổ áo, vuốt ve khuôn ngực của hắn, trong mắt tràn đầy trêu đùa.

Mà lúc này Lãnh Tứ Hàn đã hít một ngụm lạnh khí, dùng sức cắn răng, đáng chết! Đây là chuyện gì?

"Người lại dám hạ xuân dược bốn vương?" Cảm nhận được lửa nóng trong cơ thể, Lãnh Tứ Hàn lập tức nghĩ đến một loại khả năng, trong mắt mang theo lửa giận, càng mang theo tia khinh bỉ. Nàng thế nhưng lại giống đám nữ tử kia, dựa vào thủ đoạn này được đến hắn? Quả thật là muốn chết!

"Xuân dược? Người đó, dám hoài nghi y đức của ta?" Phong Vân Ngạo nhất thời không vừa ý, trong mắt tràn đầy lửa giận nhìn Lãnh Tứ Hàn đang nằm trên giường, bàn tay bé nhỏ nhanh chóng nắm lấy lỗ tai của Lãnh Tứ Hàn, nói tiếp: "Xuân dược? Chuyện hạ lưu vô sỉ như vậy, người cũng dám hoài nghi lão nương? Người con mẹ nó muốn chết?!"

Lãnh Tứ Hàn cứng người, nhất thời mặt càng thêm đen, hít một ngụm khí "Nữ nhân, buông tay ra cho bốn vương!" Nàng thế mà lại nắm lỗ tai hắn, còn làm như là chuyện đương nhiên.

"Buông tay? Cái tên tiểu tử này, như vậy không nhớ lâu, không giáo huấn người, người lại dám vũ nhục y đức của ta?!" Phong Vân Ngạo đúng tình hợp lý nói.

Ánh mắt Lãnh Tứ Hàn tràn đầy lửa giận, lại cố gắng nặn ra nụ cười, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Tốt, tốt, nữ nhân, vậy người đã hạ dược gì với ta?"

"Tà lập đình!" Phong Vân Ngạo hé môi đáp, đôi mắt to nheo lại nhìn Lãnh Tứ Hàn, trong mắt nàng tràn đầy gian trá, làm cho Lãnh Tứ Hàn cứng họng "Tuyệt đối là đồ tốt nha!"

"Tà lập đình?" Lãnh Tứ Hàn ngờ ngác hỏi, thân thể đột nhiên cứng lại, hắn dám thề, đây tuyệt đối không phải thứ gì tốt.

"Ừ, đúng vậy, đây là thứ ta vất vả nghiên cứu." Nghĩ đến đây, trên mặt Phong Vân Ngạo mang theo vẻ hời hợt, nàng còn thành toàn cho một đôi tình nhân! Nếu không phải nàng, cả đời này hai người cũng không thể nào ở cùng nhau. Nàng vĩ đại cỡ nào chứ!

"Thuốc xỏ?" Giương mặt Lãnh Tứ Hàn cứng ngắc, thờ hỏi.

Phong Vân Ngạo buông tay ra, trên mặt tràn đầy bất mãn, lạnh giọng nói: "Lãnh Tứ Hàn, dược của ta như thế nào thuộc loại cấp thấp như vậy chứ! Ta là người cực kỳ có y đức!"

Không đợi Lãnh Tứ Hàn phản ứng, Phong Vân Ngao nói ra một câu khiến cho Lãnh Tứ Hàn phát cuồng, rất muốn giết chết nàng.

"Bạo cúc hoa! Tả lập đình! Cúc hoa ngửa, tả sẽ ngừng." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Vân Ngao như là một con sói đói có tên đam mê.

"Phốc! Phong Vân Ngao!" Nếu bây giờ Lãnh Tứ Hàn còn nghe không hiểu hần cũng có thể đi chết rồi. Đây không phải là xuân được nhưng so với xuân được còn ghê tởm hơn. Trách không được hần lại cảm thấy mặt sau nóng lên!

"Không cần cảm tạ ta, ta đây là thành toàn cho ngươi cùng Tiểu Lãnh Dịch nhà ngươi nha!" Phong Vân Ngao sờ mũi một cái, nháy nháy mắt, xoay người muốn rời khỏi.

"Ngươi dám đi ra ngoài thử một chút!" Lúc này Lãnh Tứ Hàn vạn bất đắc dĩ, nếu thật sự bị những người khác biết, hần không bằng đập đầu chết.

"À, ta muốn đi ra ngoài!" Trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy trêu đùa, trên mặt mang theo ý cười cuồng ngạo, nháy mắt xoay người, mang theo ánh sáng đầy tự tin. Ta không tin ngươi không đáp ứng!

P/s: Mặc dù lượt chia sẻ không đạt như mong đợi, nhưng Kẹo biết trong thời gian ngắn không thể gấp được, chương truyện này là Kẹo tặng bà con đã ủng hộ và nhẫn nại đi cùng với Kẹo trong thời gian qua, cũng cảm ơn các tênh iu đã yêu thương Kẹo và Kẹo sẽ càng vui, càng có động lực edit hơn nếu càng tênh iu giúp Kẹo chia sẻ truyện này.

Người đọc chỉ cần đọc truyện, một cái thank, một vài dòng cmt đã làm cho các editor như Kẹo thỏa mãn, mọi hết tìm hết ruột dóc hết mỡ hôi ra vì người đọc rồi. Kẹo cũng mong nhận được càng nhiều sự yêu mến của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Vân Lâu Tộc? Vân Nguyệt Nhiễm?

Chương 42:

"Nói điều kiện của ngươi!" Lãnh Tứ Hàn che giấu cuồng phong trong mắt, nhẹ giọng nói.

Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, chậm rãi xoay người, nhìn Lãnh Tứ Hàn đang nằm trên giường "Khắc khắc, đây chính là quyền rũ! Tốt lắm tốt lắm, điều kiện của ta chính là: Hai bên không can thiệp chuyện của nhau, nhưng ngày mai lại mặt ngươi giúp ta cùng nhau trở về. Đáp ứng ta liền cho ngươi giải được." Nói xong không đợi Lãnh Tứ Hàn trả lời, Phong Vân Ngao nhanh như tia chớp phi thân đến gần giường, nhét giải được vào trong miệng Lãnh Tứ Hàn.

"Khụ khụ. Nữ nhân! Ngươi!" Giương mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn càng thêm không tốt, trong tình trạng cuồng phong phần nộ, nuốt viên đan được xuống, nhắm mắt vận công, khôi phục sức lực.

Chính là không có chú ý tới ý cười trong mắt Phong Vân Ngao càng sâu, lạnh lẽo nhích người một chút, không dấu vết mở cửa phòng ra, khóe miệng giương lên, nhìn ngoài cửa. Hiện tại khí trời thật tốt!

"Xi!" Khuôn mặt Lãnh Tứ Hàn đen thui, lúc này so với mực còn đen hơn, che bụng cũng quên không mang giày, vội vàng chạy đi, không quên hung tợn trừng mắt nhìn Phong Vân Ngao, nhưng rốt cuộc cũng không nói ra lời.

"Thật là thú!" Phong Vân Ngao đứng ở một bên bạch mũi, cau mày nói, nhưng cũng không che giấu được ý cười trong mắt. Mặc kệ chuyện của nàng, nàng đều đã nhắc nhở hần, tả lập đình, ăn vào thuốc xổ sẽ đình chỉ. Chẳng qua, được hiệu của thuốc xổ sẽ không biến mất mà thôi!

Một đêm này, có người cả đêm ngon giấc, có người lại vượt qua cả đêm dài trong nhà xí.....

Hôm sau, trong thư phòng

"Này, ngươi đường đường là một Vương gia lại ăn vạ?" Mặt Phong Vân Ngao đen thui, nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Lãnh Tứ Hàn đang ngồi trên ghế uống trà.

"Ai có thể chứng minh bốn vương đã từng nói lời đó? Hơn nữa, bốn vương là ngốc tử. Lời nói của một ngốc tử ngươi cũng tin?" Lãnh Tứ Hàn chau mày nhìn Phong Vân Ngao, rốt cuộc trong lòng có chút dễ chịu hơn. Cho hần ăn thuốc xổ, hại hần ở trong nhà xí ngày người một đêm. Nhớ tới liền nghiêng răng nghiêng lợi, làm cho người ta thật muốn giết người!

"Thì ra là như vậy, ta biết rồi, không quấy rầy." Nói xong, sắc mặt lạnh lẽo xoay người muốn rời đi.

"Ngươi đi nơi nào?" Lãnh Tứ Hàn cau mày, không biết vì sao hần không muốn nàng rời khỏi, không tự giác hỏi ra tiếng.

"Có liên quan đến Vương gia sao? Đạo bất đồng bất tương vi mưu*, bản phi đương nhiên phải đi về lại mặt rồi!" Không có xoay người lại, bước chân ngừng lại, nói xong trực tiếp mở cửa.

*Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được.

"Chậm!" Khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn lạnh như băng, nhìn bóng lưng Phong Vân Ngao, trong lòng dâng lên một tia không nỡ, cau mày, nếu đã không nỡ, như vậy..... "Đáp ứng bốn vương một điều kiện, bốn vương cùng người trở về, như thế nào?"

Trên mặt Phong Vân Ngao tràn đầy trào phúng, xoay người, môi mỏng hơi mở ra, tùy ý mà liếc nhìn "Người nghĩ rằng ta hiếm lạ người sao?" Trong mắt mang theo vẻ lạnh như băng không một tia tình cảm, chậm rãi xoay người rồi đi, không chút lưu luyến.

"Chủ tử, Vương phi tự mình trở về?" Trong mắt Lãnh Dịch lóe lên một tia không hiểu, nhưng lại không chút nào che giấu lãnh ý trên mặt, nhẹ giọng nói với Lãnh Tứ Hàn bên cạnh.

"Người của bốn vương, tự bốn vương giải quyết!" Sắc mặt Lãnh Tứ Hàn khó coi đuổi theo.

Trên mặt Lãnh Dịch mang theo vẻ khiếp sợ, Vương gia của hắn vừa nói, 'người của bốn vương'? Thở dài một hơi, có lẽ ngay cả bản thân cũng không biết ý nghĩa trong lời nói của mình đi! Ánh mắt chợt lóe, chậm rãi đi ra ngoài.

Trên mặt Phong Vân Ngao tràn đầy lạnh lẽo, nhìn tất cả mọi thứ trong vương phủ, cảm giác thê lương buồn cười, lắc đầu gạt đi cảm giác không thoải mái trong lòng. Không phải chỉ là một gốc tử thôi sao? Vì sao Phong Vân Ngao nặng lại phải tức giận vì hắn chứ?

"Về nhà? Buồn cười cỡ nào đây? Nhà của mình là ở đâu?" Giống như tự nói thầm, nhà? Phong Vân Ngao cười tự giễu, nàng có nhà sao? Hắn là có đi, nhưng cũng chỉ là một cái son động cũ nát, nơi đó mới là nhà nàng! Hiện tại không còn mặt mũi trở về nhà, thế nhưng lại muốn vì hắn mà buông tha cho gia gia, buồn cười cỡ nào! Kết quả thì sao? Người gốc cũng chỉ có nàng!

"Nương tử, đừng tức giận được không!" Lãnh Tứ Hàn vừa nghe được lời thì thầm của Phong Vân Ngao, trong lòng đau xót. 'Nhà của mình ở đâu?' Rất muốn ôm nàng, nói với nàng: Ở đây! Ý thức được suy nghĩ của mình, Lãnh Tứ Hàn cả kinh, lại nháy mắt che giấu.

Thân thể Phong Vân Ngao chấn động, bước chân không tự giác dừng lại, xoay người liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất của Lãnh Tứ Hàn, con người tràn đầy lên án, phảng phất giống như nàng đã làm chuyện thập ác gì vậy.

"Bốn vương cùng nương tử trở về." Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt mang theo thần sắc không biết tên, kiên định nói: "Bốn vương cùng người, người đáp ứng bốn vương về phòng ngủ!" Nói xong không đợi nàng trả lời, trực tiếp lôi kéo Phong Vân Ngao ra khỏi cửa lớn, lập tức liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang ngừng bên ngoài.

Phong Vân Ngao biến sắc, vừa rồi còn cảm thấy có chút giật mình, hiện tại liền dùng vẻ mặt đầy hắc tuyến nhìn Lãnh Tứ Hàn. Cái kia kêu là nghiêng răng nghiêng lợi, cái này kêu là phong thủy luân chuyển!

Vừa muốn nói gì đó, "Chủ tử" Ngoài cửa, Vân Linh gọi lớn, nhìn Phong Vân Ngao, lại nhìn Lãnh Tứ Hàn, khẽ gật đầu, sau đó trực tiếp lướt qua, trong mắt mang theo vẻ nghiêm túc, đi đến trước mặt Phong Vân Ngao.

Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, tránh thoát bàn tay Lãnh Tứ Hàn, đi cùng Vân Linh sang một bên, "Nói đi!"

"Đêm qua thuộc hạ nhận được tin tức nên trở lại Quý Môn. Chủ tử, có người muốn mua tin tức."

"Mua tin tức?" Phong Vân Ngao cau mày, "Tin tức gì?" Đây tuyệt đối không phải là tin tức bình thường, bằng không sắc mặt Vân Linh sẽ không khó coi như vậy.

"Có người muốn mua tin tức của Vân Lâu tộc cùng với Vân Nguyệt Nhiễm!" Vân Linh nhìn Phong Vân Ngao, cảnh giác chung quanh mới nói.

"Vân Lâu tộc? Vân Nguyệt Nhiễm?" Trong lòng Phong Vân Ngao cả kinh, nghĩ đến lời nói lúc trước của mẫu thân Vân Nguyệt Nhiễm, Vân Lâu tộc? Vân Nguyệt Nhiễm? Sắc mặt mang theo vẻ nghiêm trọng, nhìn Vân Linh "Là ai muốn mua?"

Vân Linh nói tiếp: "Chủ tử, không biết người mua tin tức." Nhìn Phong Vân Ngao "Thuộc hạ cảm thấy, có phải vì Vân Nguyệt Nhiễm là mẫu thân của chủ tử, nếu vì vậy, có phải là muốn nhắm vào chủ tử mà tới hay không?"

"Người trở về trước, cẩn thận một chút, tra ra người nào muốn mua tin tức này! Gần đây hãy ở lại Quý Môn đừng tới vương phủ!" Khóe miệng Phong Vân Ngao nâng lên nụ cười lạnh, sau đó khôi phục lại nụ cười đáng đánh đòn, chỉ là một phản nghiêm túc cùng nghi hoặc không có biến mất, thản nhiên nói.

"Bốn vương thật là hoài nghi, Vương phi của bốn vương có thân phận như thế nào, ngay cả nha hoàn đều có võ công thâm hậu như vậy, hơn nữa lại có thể ra vào tự nhiên trong vương phủ."

Trong xe ngựa, ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn lóe sáng, nhìn Phong Vân Ngao, khóe miệng nhếch lên nói.

Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, nhìn Lãnh Tứ Hàn, đứng dậy đến gần hắn "Muốn biết sao?"

Thân thể Lãnh Tứ Hàn cứng đờ, nhìn nữ tử trước mắt, mùi hương cơ thể thơm ngát gần như đập vào chóp mũi, gương mặt lóe lên một tia đỏ ửng, trong lòng tràn đầy ảo não.

Phong Vân Ngao hoàn toàn thu vào mắt, sững sốt một chút, “Ha ha ha..... Lãnh Tứ Hàn, đừng nói với ta, người đang xấu hổ?!” Không biết vì sao trong lòng nhẹ nhõm, trêu đùa nói.

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn xẹt qua một tia ảo não, tiếp theo sắc mặt tối đen, nhìn Phong Vân Ngao đang cười to trước mặt, chặn ngang ôm nàng “Buồn cười như vậy sao?”

Phong Vân Ngao cười ngả nghiêng trong ngực hắn, cảm giác thật sự rất ấm áp, thật thoải mái. Ánh mắt chớp chớp, nếu đã thoải mái như vậy..... khóe miệng nhếch lên “Đừng nhức nhích, ta muốn ngủ!”

Lãnh Tứ Hàn muốn nói gì đó nhưng nghe Phong Vân Ngao nói, không biết nên khóc hay nên cười, sau đó lại nghe người nào đó nói ‘thật là thoải mái!’ bất mãn trong lòng nháy mắt biến mất.

Giờ khắc này, hai người đều yên tĩnh, cũng không có thật sự ngủ, không biết cả hai đang suy nghĩ cái gì, chỉ là không nói chuyện. Lúc này mọi thứ thật hài hòa, thật đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Lại Mặt

Chương 43:

“Phụ thân, người xem, chúng ta đã ở chỗ này chờ lâu như vậy mà vẫn chưa thấy bóng dáng của nàng.” Phong Vân Nhã đứng ở cửa, giơ tay che lại ánh mặt trời, nhìn bóng lưng Phong Chiến Quân lâu bầu một câu.

“Nhã nhi, nhẫn nại một chút.” Trên mặt Loan Như không nhìn ra biểu cảm gì, ôn nhu nói.

“Mẫu thân, chúng ta đã đợi hơn một canh giờ rồi còn gì, trời lại nóng như vậy, ngay cả đại giá hân là cũng tới rồi. Huống hồ, nàng ta cũng không phải là cái gì.”

“Câm miệng!” Phong Chiến Quân lạnh mặt xoay người tràn đầy bất mãn nhìn Phong Vân Nhã, “Người muốn cho tất cả mọi người chôn cùng thì cứ việc nói tiếp.”

Phong Vân Nhã ngậm miệng, trong mắt tràn đầy ủy khuất, trong lòng lại đổ hết sai lầm cho Phong Vân Ngao, thậm chí tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng.

“Phụ thân, người cũng phải nói tỷ tỷ, có lẽ, cái tiện nhân..... Ngốc vương phi không biết hôm nay là ngày lại mặt, hoặc là căn bản không nghĩ trở về.” Sắc mặt Phong Vân Ngưng không tốt nói.

Phong Chiến Quân quay đầu nhìn về phía người đến người đi ở ngã tư đường, trong mắt chợt lóe lên một tia bi ai, nháy mắt lại khôi phục vẻ lạnh như băng, thân thể tản ra hơi thở nồng liệt, người quen thuộc ông đều biết ông đang tức giận.

“Thân phận tôn ti, từ xưa giống nhau, người cho rằng người có quyền gì? Hiện tại chúng ta chỉ có thể chờ, vô luận là bao lâu.” Trong mắt tràn đầy băng lãnh, nhưng cũng không có sát ý, nhìn Phong Vân Ngưng, nói: “Nhớ kỹ, có một số việc chỉ có thể nhìn, không thể hành động theo cảm tình!”

Phong Vân Ngưng nghe phụ thân mang theo giọng điệu thương cảm, cũng không biết vì sao trong lòng đột nhiên cảm thấy đau lòng, nhưng mà biết phụ thân đang giáo dục mình, kích động gật đầu, ứng tiếng trả lời: “Vâng, Vân Ngưng đã rồi!”

Sắc mặt Phong Chiến Quân lạnh lẽo, nhưng trong mắt lại mang ý cười, tiện đà quay đầu nhìn ra ngã tư đường, tràn đầy mong chờ. Không biết là chờ mong nữ nhi trở về hay là chờ mong sự lượng thứ của nàng!”

Xa xa, Phong Vân Ngao vén màn xe ra, nhìn mọi người đang chờ đợi trước cửa, trên mặt tràn đầy khinh thường cùng không vừa lòng, chỉ có Phong Chiến Quân là đứng thẳng bất động, trên mặt không có biểu cảm gì. Phong Vân Ngao che giấu nét thê lương trong ánh mắt, khóe miệng giương lên một chút ý cười trào phúng, buông màn xuống.

“Vương gia, vương phi, đã đến phủ tướng quân!” Ngoài xe, giọng nói Lãnh Dịch đánh xe truyền đến.

“Nương tử còn không xuống xe sao?” Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn gọi lên một chút trêu đùa, trên mặt xẹt qua một tia lạnh như băng. Hắn đã cảm nhận được tình huống bên ngoài, xem ra lại có một trận chiến đây!

Phong Vân Ngao nhếch miệng tạo nên nụ cười giống Lãnh Tứ Hàn, trong mắt lóe lên tia sáng, mở miệng nói: “Tướng công cũng nên cẩn thận, bằng không lúc xuống xe sẽ bị vấp chân đó!”

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, trong mắt thoáng qua một tia kinh hãi, nháy mắt biến mất, khẽ sát vào Phong Vân Ngao, nói: “Có nương tử ở đây, bốn vương còn sợ cái gì chứ! Ha ha ha.....” Nói xong, dẫn đầu xuống xe.

Chân mày Phong Vân Ngao giãn ra, đứng dậy chậm rãi theo xuống xe ngựa “Nương tử cẩn thận nha!” Chỉ nghe một giọng nói mềm yếu truyền đến làm cho bước chân Phong Vân Ngao lao đảo một cái, thiếu chút nữa là trực tiếp từ trên xe ngựa ngã rạp xuống mặt đất.

Khóe miệng co rút, đứng trên mặt đất, ngược mắt nhìn người trong mắt tràn đầy nước mắt, khóe miệng vênh lên, Lãnh Tứ Hàn, lại cúi đầu nhìn thịt mềm dưới chân, trên mặt Phong Vân Ngao tràn đầy ý cười “Không phải là kẻ nguoi cẩn thận sao? Ngươi xem, không bị vấp ngã nhưng lại chạy đến dưới lòng bàn chân của ta rồi.”

Trên trán Lãnh Tứ Hàn tràn đầy hắc tuyến, "Hừ!"

Lãnh Dịch cúi đầu, khóe miệng không dấu vết co rút, chạy đến dưới lòng bàn chân nàng? Lời này, thật cường đại! Trong lòng nhin không được giờ ngón tay cái lên với Phong Vân Ngao.

"Hừ!" Phong Vân Ngao cùng Lãnh Tứ Hàn xoay người nghĩ muốn đi đến cửa Phong phủ, liền nhìn thấy sắc mặt Phong Vân Ngưng khó coi, tràn đầy khinh thường.

"Thật sự xem mình là Vương phi!" Trên mặt Phong Vân Nhã mang theo ý cười, trong mắt lại tràn đầy hận ý cùng trào phúng, mang theo ý cười nhạo nói: "Gã cho một ngọc tử còn không biết xấu hổ mà trở về."

"Vân Nhã!" Loan Như biến sắc, quát lớn, lại nhìn Phong Vân Ngao, nói: "Vân Nhã đừng chờ lâu lắm rồi nên mệt mỏi, Vân Ngao không cần cùng nàng so đo."

Phong Vân Ngao nhếch miệng, nhìn Loan Như giống như nhận lỗi với nàng, thật ra là đang chỉ trích nàng chậm chạp mới đến, làm cho mọi người chờ thật lâu “Thế bản phi cũng chỉ có thể so đo với người thôi.”

Thân thể Loan Như ngừng một chút, rất nhanh che giấu vẻ mặt của mình, vừa muốn mở miệng.

"Phong Vân Ngao, sao ngươi có thể nói chuyện như vậy với mẫu thân ta?" Phong Vân Ngưng bước ra một bước chân, nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy chán ghét cùng ganh tị.

"Ha ha ha..... Bản phi thế nhưng lần đầu tiên biết trong thiên hạ này Phong gia lại cao hơn hoàng gia Sở Vân quốc, còn muốn vương phi được đích thân hoàng thượng cùng hoàng hậu sắc phong thỉnh an tướng quân phu nhân." Trên mặt Phong Vân Ngao tràn đầy ý cười, tùy tiện nhìn Loan Như “Làm phiên phu nhân có thể nói cho bản phi biết chuyện này có khi nào không?”

"Vương phi không nên nói lung tung!" Loan Như biến sắc, vội vàng nói.

"Nói lung tung? Bản phi cùng vương gia tới Phong phủ, mọi người chẳng những không hành lễ với bản phi cùng vương gia, còn chất vấn bản phi? Đây là đãi ngộ của Phong phủ, hay là Phong phủ căn bản không để quý của hoàng gia vào mắt, sớm đã tự cao tự đại?" Trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy lạnh lẽo, trên mặt lại đầy ý cười, nói.

"Vương phi bớt giận, là do đại nương quân giáo bất nghiêm, thỉnh vương phi thứ tội!" Trong mắt Loan Như tràn đầy phẫn nộ, cũng không dám phát tán, cắn răng nói.

"Mẫu thân"

"Mẫu thân"

"Câm miệng!" Phong Chiến Quân lạnh giọng quát lớn, trong mắt tràn đầy không vui, làm cho Phong Vân Nhã cùng Phong Vân Ngưng nháy mắt ngậm miệng, nhưng ánh mắt nhìn Phong Vân Ngao lại tràn đầy phẫn nộ cùng hận ý.

"Quân giáo không nghiêm? Đại nương? Ngươi xứng sao? Mọi người đều biết mẫu thân ta mới là con dâu Phong gia, mới là chính thể, ngươi tính là cái gì?" Trong mắt Phong Vân Ngao hiện lên sát ý, cố gắng bỏ qua ý muốn kêu oan cho Vân Nguyệt Nhiễm. Nàng nhìn Loan Như, lạnh như băng nói.

Thân thể Loan Như run lên, ngược mắt nhìn lãnh ý cùng bị ai đồng thời thoáng qua trong mắt Phong Vân Ngao, há miệng thở dốc, không nói ra được lời nào, chậm rãi nhắm mắt lại che giấu bị thương trong mắt.

"Vi thần thỉnh an vương gia cùng vương phi, vương gia vương phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế!" Trong mắt Phong Chiến Quân chợt lóe sáng, phát tay áo, quỳ xuống hô lên.

Theo sau là quân gia Vương Phúc, trong mắt thoáng qua một tia vui mừng, cũng quỳ một gối xuống thỉnh an.

Mọi người đi theo hành lễ. Thân thể Loan Như run run cũng chậm rãi quỳ xuống. Trong mắt Phong Vân Nhã tràn đầy không cam lòng lại bị Loan Như

cứng rắn kéo xuống. Còn Phong Vân Ngưng, không nói thêm gì, trực tiếp quỳ xuống.

"Đứng lên đi! Nương tử, bọn họ không chào đón chúng ta sao? Hàn Hàn rất mệt nha!" Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, kéo y phục của Phong Vân Ngạo, trong không gian yên tĩnh, giọng nói mềm yếu vang lên.

Khiến mọi người cả kinh, quản gia Vương Phúc đứng dậy, dẫn đầu nói: "Vương gia, vương phi thỉnh vào trong, là nô tài sơ sẩy!"

Phong Vân Nhã trừng mắt nhìn Phong Vân Ngạo, lại không dám nói gì, chỉ là gắt gao nắm chặt hai tay, tỏ vẻ hận ý càng sâu!

Mọi người cũng không có xem nhẹ, chỉ là khinh thường cùng trào phúng trong mắt vẫn như cũ tồn tại. Nhìn Ngốc vương đã đi vào trong phủ mới đứng dậy đi theo.

Về mặt Phong Chiến Quân lạnh như băng, đứng thẳng người, bước nhỏ đi theo sau. Ông nhìn phía trước, Phong Vân Ngạo cùng Lãnh Tứ Hàn vừa đi vừa nói chuyện, trên mặt lại tràn đầy ý cười, trong mắt thoáng qua vui mừng, khỏe miệng lại giương lên nụ cười khổ.

... ..

Khung cảnh xanh biếc, Bích Hồ thanh thủy, cảnh dương liễu tùy theo gió vũ động, chim chóc vây quanh rộn rã, tình ý hài hòa..... Không ai muốn đánh vỡ một phần yên tĩnh tốt đẹp này.

Chỉ thấy trong khung cảnh xanh biếc ấy thoáng hiện một bóng dáng màu trắng, một đầu tóc bạc mang theo nồng đậm thương cảm "Nói!"

"Dạ, hẳn là đã truyền đến tai của tam tiểu thư Phong gia. Chủ tử, xác định chính là nàng thật sao?" Vân La nhìn chủ tử nhà mình, nhịn không được hỏi.

Tóc trắng, bạch y, ổng sáo bên người, đây chính là tiên y tử, Nguyệt Lâm, giữa trán mang theo một tia đau thương, cái không thay đổi chính là một chút ý cười ôn nhu kia.

"Chính là cảm giác đi." Che giấu không được bi thương, làm cho thân thể Vân La ở phía sau cứng đờ một hồi.

"La thúc, giúp ta bảo vệ nàng!" Cúi đầu nhìn tiểu lục xà vừa trườn qua chân, ngồi xổm xuống thì thảo tự nói: "Đây là lần cuối cùng vì nàng làm, Nhiệm nhi, Nhiệm nhi của ta."

Vân La che giấu nước mắt trong con ngươi. Một đêm tóc đen hóa bạc, chỉ vì nữ tử này, đáng giá sao? Một tiếng không cười, chỉ vì muốn giữ lại thân tâm trong sạch cho nàng, đáng giá sao? Mỗi ngày tưởng niệm, yên lặng thủ hộ, chỉ vì muốn nàng bình an, hạnh phúc, đáng giá sao?

Nhưng mà, câu trả lời của Nguyệt Lâm chỉ có một: Tình, không có đáng giá hay không, chỉ có yêu hay không yêu!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phong Vân Nhã Bêu Xấu

Yến Ngừ quốc ——

Hoàng đế Thượng Quan Phục ngồi trên giường bên cạnh hoàng hậu, về mặt tức giận quát: "Ngươi nói cái gì?"

"Ngươi đi xuống đi!" Trên giường, hoàng hậu Long Nhan phát tay, để người phía dưới lui xuống.

Nói đến Yến Ngừ quốc, mọi người đều biết đương kim hoàng thượng Thượng Quan Phục là người si tình. Giữa hậu cung, không thể nói "nhất sinh nhất thế nhất song đôi" nhưng mà có thể nói, hẳn chỉ sùng ái một mình hoàng hậu.

"Nhan nhi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ tìm tiên y tử cho nàng, nàng nhất định sẽ không có việc gì!" Thượng Quan Phục khép mắt, trong ánh mắt tràn đầy kiên định cùng đau lòng, ôm thê tử sắc mặt tái nhợt nói.

Long Nhan không nói gì, chỉ là một phần thương tâm trong mắt chôn vùi trong một câu này.

Tiên y tử, Nguyệt Nhiễm, Vân Lâu tộc, một loạt sự tình gần như đồng thời xuất hiện, lại giống như đã xuất hiện mấy chục năm trước, chính là quay chung quanh bên người Phong Vân Ngạo, mà đương sự lại không hề biết gì, lúc này nàng đang.... ..

... ..

Đại sảnh Phong phủ cực kỳ yên tĩnh, dùng một câu để hình dung chính là: Mất to trường mất nhỏ, mất nhỏ lại giường mất nhìn. *D>?>ĐQ

Chương 45: Bí Mật Trong Phong Phủ

Phong Vân Ngạo nhìn khoảng sân lại bại, nàng đã sống ở đây năm năm, nơi đây xem như là nhà nàng đi, hẳn là xem như. Phong Vân Ngạo chậm rãi đến gần “Két.” Cánh cửa lung lay sắp đổ được mở ra, nàng nhìn quanh phòng vẫn là bộ dạng giống như lúc trước khi nàng rời khỏi, khóe miệng nâng lên một chút ý cười. Đột nhiên ánh mắt chợt lóe, nhìn chăm chú vài nếp nhăn trên tấm trải giường, trông mắt không dấu vết co rụt lại.

Lãnh Tứ Hàn đứng ở phía sau tùy ý theo vào, theo ánh mắt của Phong Vân Ngạo nhìn lại, liền thấy dấu vết nho nhỏ trên giường. Hắn nhìn lướt qua Phong Vân Ngạo, nghĩ tới chuyện động phòng buổi sáng, lại nhìn đến nếp nhăn trên giường, người nào đó lập tức nhú mày.

Nếp nhăn? Xem ra đã có người tới đây, còn động đến giường!

Phong Vân Ngạo đến gần, nhìn trên giường không có chút manh mối nào, nhú mày, trực tiếp cảm tấm trải giường ném xuống đất. Nàng cau mày nhìn nhìn, móc một cái lọ màu trắng từ trong ngực ra, trút xuống, chỉ thấy tấm trải giường nhanh chóng biết mất.

Ánh mắt Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, không nói thêm gì.

"Thế nào? Không dám vào trong?"

Phong Vân Ngạo quay đầu nhìn Lãnh Tứ Hàn đang đứng ở cửa cười như không cười, mở miệng nói.

"Có người tới hả?" Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, khóe miệng nhếch lên, nhìn Phong Vân Ngạo, nói.

Phong Vân Ngạo bỏ qua Lãnh Tứ Hàn, nhìn về phía cửa, mặt lạnh nhìn người đi tới, Phong Vân Không. Nàng lười nhách dựa vào cửa phòng, nhìn hắn ta không nói gì.

"Có phải là do ngươi làm hay không?" Trong mắt Phong Vân Không không chút che giấu nào vẻ chán ghét cùng khinh thường, giọng điệu lạnh như băng nói.

Phong Vân Ngạo nhìn người trước mắt, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, ngược mắt nhìn lại vô lại mở miệng nói: “Là ta thì sao? Mà không phải là ta thì như thế nào?” Vút mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn, chỉ biết trêu chọc phiền toái cho nàng.

"Quả nhiên là ngươi!" Trong mắt Phong Vân Không mang theo lửa giận nhìn người trước mắt, chán ghét nói: “Vũ nhục đại tỷ thì có lợi ích gì cho ngươi chứ?”

Phong Vân Ngạo cười nhạt một tiếng, nhìn Phong Vân Không “Vũ nhục? Phong Vân Không, luận vũ nhục, ngươi còn chưa có tư cách nói chuyện. Mấy năm nay, nàng ta đã làm những chuyện thế nào, đủ để cho nàng ta chết ngàn vạn lần.”

"Chuyện này không giống nhau!"

"Không giống nhau? Ha ha. Bản phi ngược lại muốn nghe, vì sao không giống nhau?" Ánh mắt Phong Vân Ngạo chợt lóe, nói.

Phong Vân Không giương mắt nhìn nàng, nhưng lại không còn chán ghét cùng khinh thường, ngược lại có thêm vài phần ghen tỵ, vài phần chua xót “Ngươi cho là bản thân mình rất đáng thương sao?”

Phong Vân Ngạo nhướn mày, giống như nghĩ tới cái gì, nhìn chăm chú người đang đau khổ phía trước, không trả lời.

"Mẫu thân cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, phụ thân căn bản không hề đi nhìn người một cái, mỗi lần thấy người chính là chán ghét hắt mặt, ha ha ha. Một khi đã chán ghét như vậy, vì sao trước kia lại muốn thú người? Nhưng mà, tuy mẫu thân ngươi bị nói là kẻ vụng trộm, lại được phụ thân yêu. Ngươi cũng giống như vậy, còn chúng ta thì sao? Chúng ta thì sao chứ?" Trong ánh mắt Phong Vân Không mang theo một phần ảm đạm, nhưng không có rơi lệ, nhìn Phong Vân Ngạo, nói: “Mỗi một câu nói phụ thân nói với ta, ta đều nghe rõ ràng. Không được rơi lệ! Cho nên dù có khó chịu hơn nữa, ta cũng tuyệt đối không rơi lệ.”

Phong Vân Ngạo đang nhắm chặt mắt, đột nhiên mở mắt ra. Trong mắt dường như có ngàn vạn tia sáng chiếu rọi, nhìn Phong Vân Không, nói: “Ngươi sai lầm rồi. Phong Chiến Quân chưa từng thiên vị bất kỳ ai. Nhất là đối với hai nhi của ông ta, ông ta rất công bằng, sẽ không vì một người mà lại căm hận đứa bé của mình. Ông ta biết sự việc đời trước không thể đổ lên đầu đời sau. Phong Vân Không, thời điểm mẫu thân ngươi có mang ngươi, ông ta hẳn là đi thăm dò thân phận của bà ta, cùng với mục đích bà ta gả đến Phong gia. Biết được, nên mới chán ghét.”

Đối với Phong Chiến Quân, Phong Vân Ngạo không thể nói nàng là người xấu, cũng không thể nói ông ta là người tốt. Bởi vì đối với dân chúng mà nói, ông ta là anh hùng. Nhưng mà đối với người nhà, ông ta chẳng khác nào ác ma. Ít nhất, nàng vĩnh viễn sẽ không thừa nhận người phụ thân này. Cho nên đối với nàng, căn bản không có bao nhiêu thương hại.

"Chuyện gì?!" Ánh mắt Phong Vân Không nhìn chăm chăm Phong Vân Ngao, mẫu thân đã làm qua chuyện gì?

"Chính mình tự đi tra đi, người là nam đinh duy nhất của Phong gia. Phong phủ sau này cũng sẽ là của người. Thử xem bản thân làm sao có thể gánh vác trách nhiệm này." Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn ánh mắt lạnh lùng mang theo trêu tức, ảo não một chút. A! Khi nào thì nàng biến thành bà vú rồi. Cút! :Đừng tưởng rằng đây là đang quan tâm người. Cút! Nếu lần sau lại đến với loại thái độ này, cẩn thận ta đánh người."

Ánh mắt Phong Vân Không hơi lóe sáng, không nói thêm gì, xoay người rời đi. Chỉ là bóng dáng không những có phần cô tịch mà còn có thêm một phần bi thương trong đó.

"Mẫu thân! Hôm nay Nhã Nhi....." Trong phòng, rèm cửa sổ khép chặt, Phong Vân Nhã nhìn Loan Như, trên mặt tràn đầy oán hận, nói.

"Là do nương không tốt, vốn tưởng rằng lần nữa nương nhìn sẽ đổi lại yêu thương từ ông ta, không nghĩ tới, ha ha ha. Tình trạng bây giờ, thế nhưng lại trở thành một kẻ tiện thiếp, ha ha ha.... Còn làm nữ nhi phải theo ta chịu khổ. Nhã Nhi, mẫu thân sẽ không tiếp tục sống như vậy. Ta sẽ làm cho những kẻ đó phải trả giá thật nhiều." Ánh mắt tràn đầy hàn ý, mang theo một tia tàn nhẫn, nhìn Phong Vân Nhã, nói.

Về mặt Phong Vân Nhã cứng lại, nhìn Loan Như, ánh mắt hơi lóe sáng, mang theo một cỗ tà khí, nói: "Mẫu thân, người là thê tử, làm sao có thể trở thành tiện thiếp chứ?" Tay không dấu vết rút về từ trong tay Loan Như, trên mặt mang theo tức giận.

Loan Như vừa nghe, trên mặt mang theo nét bi thương, nhìn Phong Vân Nhã không nói gì.

Ánh mắt Phong Vân Nhã chợt lóe, khóe miệng nhếch lên một nụ cười. Loan Như vừa vặn không nhìn đến, nói: "Phụ thân người cũng chỉ là nói như vậy thôi, tuy rằng ả tiện nhân Nguyệt Nhiễm kia lấy thân phận thê tử hạ táng, nhưng mà cũng đã là người chết, cho nên thê tử vẫn là mẫu thân."

Loan Như vừa nghe đến lời này, trong mắt tràn đầy hận ý "Thê tử? Ta là danh chính ngôn thuận. Phong Chiến Quân, người đã bắt nghĩa, thì đừng trách Loan Như ta vô tình."

"Mẫu thân, không cần thương tâm, còn có Nhã Nhi." Phong Vân Nhã bỗng ôm chặt lấy Loan Như, trên mặt mang theo một tia cười đắc ý. Ánh mắt chợt rét lạnh, không còn cao ngạo cùng xúc động ngày xưa, ngược lại có thêm vài phần nội liễm cùng khinh thường. Khí chất như vậy, đáng tiếc, Loan Như đang chìm trong hận ý nên không có phát hiện.

Thời gian cũng bắt gặp trôi qua.

"Nước đục trong Phong phủ đúng là rất sâu." Lãnh Tứ Hàn ngồi trên ghế, rảnh rỗi nhìn gương mặt Phong Vân Ngao, mang theo một phần thú vị, nói.

Hai chân Phong Vân Ngao bắt chéo, nhìn cũng không nhìn Lãnh Tứ Hàn một cái, khóe miệng vênh lên "Có liên quan tới người sao?"

"Rốp rốp!" Căn quả đào hạnh nhân ăn.

"Vốn là muốn nói cho nàng biết một tin tức, bây giờ thì đã không có quan hệ gì với bốn vương. Thứ này ăn rất ngon!" Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn mang theo một tia thần bí, khí chất tuyệt mỹ quyến rũ, làm cho người ta vừa mê muội lại sợ hãi.

Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, bữu môi, nhìn Lãnh Tứ Hàn đã im miệng "Rốp rốp" "Rắc rắc" ăn, cũng không đi hỏi, đứng dậy, nhìn nhìn hắn "Đói bụng, đi ăn cơm thôi!"

"Người hầu còn chưa tới thỉnh nà?" Lãnh Tứ Hàn nhướn mày, nhìn trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy hàn ý, nói.

"Thỉnh?" Phong Vân Ngao cao thấp đánh giá Lãnh Tứ Hàn một chút, bật cười một tiếng. "Thỉnh cái rắm! Thật là đem thân phận Vương gia của người ra oai, người liền tưởng mình là Vương gia thật sao?" Phong gia nước sâu, chỉ là vật bọt hân cần tìm cũng vĩnh viễn sẽ không tìm được.

Nhìn nhìn tay của mình, Phong Vân Ngao buông tay nhìn Lãnh Tứ Hàn "Có biết vì sao hỏi phủ không? Trả đũa?" Phong Vân Ngao nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn mang theo một niềm thương nhớ, một phần gương mặt trở nên u sầu.

"Chỉ vì nói cho một người ở Phong gia này, Phong Vân Ngao ta đã lập gia đình, sống rất bình an. Chỉ vì muốn nói với người đó, ta rất khỏe, sống rất tốt!" Phong Vân Ngao nhìn xuyên thấu qua cửa sổ phía xa xa mơ hồ có thể thấy được Thiên Vân sơn, bóng dáng có chút lung lay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Phong Vân Nhã Bị Đánh

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, đứng dậy, không nói thêm gì nữa. Hắn tự cười nhạo bản thân một chút, vậy mà lại mềm lòng? Việc lạ! Nhưng mà hắn sẽ không tự lừa mình dối người, nhìn Phong Vân Ngao, khóe miệng nhếch lên, cùng đi theo phía sau nàng.

"Làm gì!" Phong Vân Ngao cảm giác được bị đụng vào người, nhảy dựng ra xa ba thước, hai tay nắm lại làm ra bộ dáng công kích, nhìn về mặt cười như không cười của Lãnh Tứ Hàn, khóe miệng nhếch lên, thế mà lại là một đại thúc lưu manh!

Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn co rút, ánh mắt nhìn Phong Vân Ngao đang vươn tay ra làm bộ dáng giống như đang phỏng sói "Ngay cả lông cũng chưa mọc đủ, bộ dáng không chút nào như nữ nhân của nàng ta có thể làm được gì chứ?" Lãnh Tứ Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Sắc mặt Phong Vân Ngao nhất thời tối sầm lại. A! Không giống nữ nhân? Lại là không chút nào giống nữ nhân! Ban đầu thì nói nàng là tiểu tử, bây giờ lại nói là không giống nữ nhân. Phong Vân Ngao cúi đầu nhìn bộ ngực nho nhỏ của mình, khóe miệng co rút. Nàng mới mười một tuổi, ở đâu ra dáng người xinh đẹp? Trước kia là trước lời sau lờn nha. Không biết vì sao trong lòng suy sụp, nhìn Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt tràn đầy lạnh ý, làm cho Lãnh Tứ Hàn thất vọng đau khổ không nói nên lời.

"Ta chính là không giống nữ nhân đó! So với tiểu hung khí như ngươi còn tốt hơn nhiều. Ít nhất ta còn có thể ị ạch, còn ngươi một cái nho nhỏ cũng không có. Không có hung khí, không có dáng người, không" Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn, liên tục nói không dứt, làm cho sắc mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn trực tiếp giống như bầu trời ban đêm, tối đen một mảnh, còn mang theo cả tiếng sấm.

Không có hung khí? Không được? Không có dáng người?..... Lãnh Tứ Hàn cắn răng, lửa giận trong mắt nổ bùng bùng, nhìn cái miệng còn bẹp bẹp nói không ngừng, chợt lên tiếng "Nàng muốn xem tiểu hung khí đến cùng là như thế nào không?"

"A" Phong Vân Ngao liếc mắt, cúi đầu nhìn hạ thân của Lãnh Tứ Hàn, tăng hắng hai tiếng "Thôi đi, nếu ngươi không được, ta vẫn không muốn ghen chết, thôi thì đi ăn cơm thôi." Quay đầu khéo léo tránh khỏi phạm vi kiểm chế của Lãnh Tứ Hàn.

Toàn thân lãnh khí của Lãnh Tứ Hàn có thể đông lạnh con người ta thành tù lạnh, nhìn bóng lưng Phong Vân Ngao, giống như muốn khoét thủng một cái洞洞.

"Ai nha, sao lại keo kiệt như vậy. Yên tâm, dù gì cũng có chút quen biết, ta sẽ giúp ngươi, đi thôi!" Phong Vân Ngao không gọi mà vẫy vẫy tay, đi phía trước mặt.

Lãnh Tứ Hàn giận dữ nở nụ cười, nhìn bóng dáng của Phong Vân Ngao, ánh mắt chợt lóe rồi bước đi theo sau.

Bên trong tiền sảnh, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhìn một bàn đồ ăn, mọi người cũng không ai đứng dậy, Phong Chiến Quân lại nói: "Không có người đến sao? Vương Phúc?" Phong Chiến Quân xoay người về phía sau hỏi quản gia.

"Lão gia, Vương gia cùng Vương phi tới." Giọng nói không một chút phập phồng đáp lời.

Vừa dứt lời, mọi người nhìn về ngoài cửa, liền nhìn thấy một thiếu nữ, bộ dáng tươi mát thoát tục, làn da như mỡ đông, con ngươi trong trẻo, cái mũi nhỏ bé, môi mọng như anh đào. Bên cạnh là Lãnh Tứ Hàn, áo bào màu trắng, bộ dáng lờ đãng, cặp mắt xinh đẹp, lông mày mang theo nhiều nét hấp dẫn, rõ ràng là bộ dáng làm cho người thần phần nộ. Tuyệt sắc nam nữ, thật là một tuyệt phối!

Làm cho người ta không nhìn được hâm mộ, lúc này trong mắt Phong Vân Nhã tràn đầy ghen tỵ, tràn đầy oán hận. Phong Vân Ngung cũng hâm mộ cùng chưa sót, những người khác cũng mang theo ánh mắt khác nhau.

"Ồ, thơm quá!" Lãnh Tứ Hàn vừa sờ bụng vừa nhìn thức ăn trên bàn, chộp miệng nói.

"Đến, ngồi ở chỗ này này, a a a. này, này, còn có cái này nữa, đều là của ngươi, ăn đi!"

Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn co rút nhìn một đống các loại thức ăn như sắp chất thành núi trước mắt, liếc mắt nhìn đến nơi khác, rống không, lại nhìn ánh mắt tràn đầy gian trá cùng treu tức của Phong Vân Ngao, trong mắt chợt lóe lên ý cười. Hắn cầm lấy đôi đũa, trực tiếp bắt đầu ăn, trong lòng không biết sao có vài phần ấm áp, có vài phần vui vẻ nói không nên lời, giống như một nét điểm xuyên.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chờ đến khi phản ứng lại, liền thấy thức ăn trên bàn đều bị quét sạch hầu như không còn gì. Nhìn về phía của Lãnh Tứ Hàn, trong mắt tất cả đều là lửa giận. Vốn đã muốn đó chết, đợi bọn họ đến, lại thật không ngờ, người thì đợi được rồi nhưng cái bàn lại trở nên trống không.

"Phong Vân Ngao! Ngươi đừng khinh người quá đáng!" Phong Vân Nhã trực tiếp vỗ bàn đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lãnh Tứ Hàn đang ăn uống ngon miệng, cao giọng quát lên với Phong Vân Ngao.

"Làm gì! Vương gia nhà ta đói bụng không được à ! Vương gia muốn dùng cơm ngươi quản được sao? Ngươi còn không muốn cho Vương gia ăn cơm sao?" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, nhìn Phong Vân Nhã, vô lại nói.

"Phong Vân Ngao, ngươi đừng quá phận. Hắn có thể ăn nhiều như vậy sao? Thế chúng ta đây ăn cái gì?" Phong Vân Nhã cố gắng ngăn chặn bản thân nổi giận, nói.

"Vương gia muốn ăn bao nhiêu, muốn ăn cái gì ngươi quản được sao?" Bất chước bộ dáng của Nhị Thế Tổ, hất cằm lên, miệt thị nhìn nàng ta nói.

"Ngươi cho rằng đây là địa phương nào, một tên gốc lại là heo sao?" Phong Vân Nhã tức giận công tâm, trực tiếp phun ra.

"Vân Nhã!"

"Tỷ!"

"Nhã Nhi!"

Ba tiếng quát lớn khiến thân thể Phong Vân Nhã cứng lại.

Thân thể Loan Như cũng cứng lại, nhìn Phong Vân Ngạo, ánh mắt biến đổi. Mà Phong Vân Không, có chút khó xử nhìn Phong Vân Ngạo.

Chỉ có vẻ mặt Phong Chiến Quân có chút lạnh như băng, lại mang theo một phần phức tạp.

"Vậy sao? Đây là địa phương nào? Bản phi cùng Vương gia đều không biết, phải nhờ người nói cho bản phi biết rồi." Ánh mắt Phong Vân Ngạo chợt lóe, đứng lên, trong mắt tràn đầy lãnh ý. Ngay cả Lãnh Tử Hàn đang ngồi cũng nhìn nàng.

"Ta, ta..... Sao người không tự xem đi!"

"Vân Nhã!" Loan Như quát Phong Vân Nhã một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Phong Vân Ngạo "Vân Ngạo không cần cùng nàng ta so đo, nàng ta cũng là...."

"Nàng ta cũng chỉ là muốn tạo phản!" Phong Vân Ngạo không có ý cười, không có cao ngạo, mang theo một phần rét lạnh nói.

Thân thể Loan Như cứng đờ, muốn mở miệng lại bị Phong Vân Ngạo đoạt trước nói: "Nhục mạ Vương gia, không để hoàng thất vào mắt, chỉ một tội thôi cũng đủ để diệt cửu tộc của Phong gia!"

"A!"

Thân thể mọi người đều cứng đờ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn Phong Vân Ngạo, diệt cửu tộc?

"Người hãm hại ta! Diệt cửu tộc, người cũng ớtro ng đó!" Phong Vân Nhã mang theo hận ý nhìn Phong Vân Ngạo.

"Cần người quản chuyện của bản phi? Bản phi là thê tử của Vương gia, nào có quan hệ gì với Phong gia chứ? Diệt cửu tộc rất tốt, bản phi lập tức đi báo cáo cho hoàng thượng cùng hoàng thái hậu." Ba chữ cuối cùng nói rất rõ ràng. Ánh mắt Phong Vân Ngạo nắm giữ thần sắc biến đổi của Phong Chiến Quân, thân thể chấn động một chút.

"Người muốn giải quyết như thế nào?"

"Phụ thân!"

"Lão gia!"

Phong Vân Nhã cùng Loan Như mở miệng cầu cứu với Phong Chiến Quân.

Ánh mắt Phong Vân Ngạo biến đổi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nói: "Bản phi cũng không phải là người không thông tình đạt lý, nhưng mà Phong Vân Nhã đã vũ nhục hoàng thất, nhục mạ Vương gia. Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Thỉnh tướng quân minh giám, người đâu! Lãnh Dịch! Kéo nàng ta xuống, đánh hai mươi đại bản!"

"Hai mươi đại bản? !" Thân thể Loan Như lung lay một chút "Lão gia, không thể! Như vậy Nhã Nhi sẽ không thể nào sống được. Hai mươi đại bản đối với một tiểu thư khuê các mà nói là con số không nhỏ."

"Mẫu thân! Ta không muốn! Đứng!" Ánh mắt Phong Vân Nhã biến đổi. Phong Vân Ngạo, chúng ta còn chưa xong đâu!

"Thỉnh, đại tiểu thư!" Mặt Lãnh Dịch không chút biểu cảm nói.

"Thỉnh! Cút! Một nô tài cũng....."

"A! Buông ta ra!"

"Buông ra, Nhã Nhi!"

"Phụ thân, cứu ta, Nhã Nhi không muốn bị đánh!"

Phong Vân Nhã bị Lãnh Dịch kiềm chế trong tay căn bản không cách nào phản kháng, vừa bị lôi đi vừa quay đầu la hét. Mà Loan Như nhìn Lãnh Dịch lôi Phong Vân Nhã đi, lại nhìn Phong Chiến Quân đứng yên bất động, nước mắt trong mắt chảy xuống. Đây là nam nhân bà nhìn trúng, cứ tưởng rằng đã hết hy vọng, kết quả đến giờ vẫn còn ôm một chút hy vọng, nhưng mà tia hy vọng kia cuối cùng cũng tan biến rồi."

"A a a!"

"A a! Phong Vân Ngạo! Người....."

Cùng với tiếng la hét của Phong Vân Nhã, thân thể Loan Như chậm rãi ngã xuống. Phong Vân Không tiếp được thân thể của bà, ánh mắt phức tạp nhìn Phong Vân Ngao cùng Phong Chiến Quân.

Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao lúc này, phá lệ đau lòng. Đây là Phong phủ huy hoàng ngày xưa sao? Đây là Phong phủ mà ngay cả hạ nhân cũng thân thiết như huynh đệ ngày xưa sao? Nhìn đôi vai nhỏ gầy của Phong Vân Ngao, nàng thật sự đã gánh vác quá nhiều rồi.

"Nương tử!"

"Hàn Hàn, ta muốn về nhà! Trở về nhà của chúng ta được không?"

Thân thể Lãnh Tứ Hàn cứng lại một chút "Được, về nhà!" Không biết vì sao, hắn muốn cho nàng một ngôi nhà, một ngôi nhà thuộc về bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Nàng Là Nương Tử Của Ta!

"Lãnh Tứ Hàn, đánh với ta một trận thế nào?" Phong Vân Ngao ngược mắt, ngồi trong đình ở Vương phủ, nhìn Lãnh Tứ Hàn, nói.

Kết quả, không đợi người ta nói chuyện, Phong Vân Ngao trực tiếp ra tay, công kích về phía Lãnh Tứ Hàn. Làm cho hắn khổ cười không nổi, nếu như hắn ra tay thì toàn bộ nguy trang xưa nay đều bị hủy.

"Nàng muốn hại chết ta à!" Lãnh Tứ Hàn khéo léo tránh thoát, giống như là trực tiếp nằm sấp xuống, ôm Phong Vân Ngao, ngăn lại động tác của nàng, nói bên tai nàng.

"Đánh với ta!"

"Buổi tối đánh với nàng? Được không? Hà?" Lãnh Tứ Hàn có chút bất đắc dĩ, nhìn Phong Vân Ngao rét lạnh lúc này rất đau lòng. Nhưng mà tất cả cũng không thể bị hủy đi, ánh mắt Lãnh Tứ Hàn chợt lóe "Ta nguy trang nhiều năm như vậy, cơ sở ngầm trong Vương phủ nhiều lắm. Ta không muốn hủy hoại trong chốc lát. Ngao Nhi, không cần tùy hứng, buổi tối ta sẽ đánh với nàng. Đánh đến bao lâu cũng đều được, được không?"

Thân thể Phong Vân Ngao cứng lại một chút, không nói gì, trực tiếp ghé vào trên người Lãnh Tứ Hàn, buồn buồn nói: "Cám ơn nhiều!" Cực kỳ khó chịu! Thật khó chịu! Kết quả, "Lãnh Tứ Hàn, ta khó chịu!" Ngẩng đầu, nhìn Lãnh Tứ Hàn, nhe răng trợn mắt vun nắm tay với Lãnh Tứ Hàn.

"Khụ khụ. Ha ha ha." Lãnh Tứ Hàn nhìn nha đầu trong người, đột nhiên rất muốn cười to, vuốt vuốt đầu Phong Vân Ngao, nói: "Được, khó chịu, vậy nàng muốn như thế nào? Đừng quên ở đây nơi nơi đều là tiểu quý."

"Tiểu quý! Tiểu quý! Ngày xưa có Tiểu Quý Tử! Hiện tại có tiểu quý! Choáng nha! Quý cùng nàng không qua được rồi! A a a a!" Phong Vân Ngao cắn răng nghiền lợi nhìn Lãnh Tứ Hàn, cúi đầu, tròn mắt chuyển, suy nghĩ chuyện gì đó.

"Chúng ta trở về phòng ngủ!" Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, ôm Phong Vân Ngao trở về phòng, đi vào tiểu viện.

"Ah?" Phong Vân Ngao nháy mắt, quay đầu nhìn Lãnh Tứ Hàn còn mang theo ý cười "Này, này. Có làm hay không!"

"." Gương mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn có chút cứng ngắc, cũng không trả lời mà tiếp tục bước đi.

Phong Vân Ngao nhìn thấy nụ cười này của hắn, sắc mặt đen thui, trong lòng lại xẹt qua ý cười "Người đi chết đi tên vô lại!"

Lãnh Tứ Hàn khéo léo tránh ra, nhưng không có nói lỏng vòng tay ôm Phong Vân Ngao. Nhìn ngân châm trong tay nàng mà tay hắn không khỏi run lên. Phong Vân Ngao hơi buông lỏng, nhìn Lãnh Tứ Hàn trước mặt "Người dám nghĩ muốn chiếm tiện nghi của ta?"

Trán Lãnh Tứ Hàn đầy vạch đen, bản thân cùng nương tử ngủ cùng một phòng, dĩ nhiên là muốn chiếm tiện nghi. Có Vương gia nào đau khổ giống như hắn sao?

Vừa muốn nói gì đó thì "Nhớ kỹ! Nếu người dám bước vào cửa này, cẩn thận, ta sẽ phế người! Khi đó người liền thật sự cả đời không được." Quay đầu đến gần căn phòng.

Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn co rút, cúi đầu nhìn tiểu đệ của mình. Ngoan, về sau cho người ăn no! Ngược mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, lắc đầu, không cùng nàng so đo. Sau đó xoay người đi đến thư phòng.

Bên trong phòng khóe miệng Phong Vân Ngao mỉm cười, nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa của Lãnh Tứ Hàn, trong mắt mang theo ý cười, chậm

rãi tiến vào giấc ngủ.

Đêm, yên tĩnh, nhưng cũng tượng trưng cho âm mưu đang dần bắt đầu.

"Công tử, bây giờ chúng ta muốn đi đâu?"

"La thúc, ta muốn đi nhìn Nhiễm Nhi. Nàng ấy không chết! Ta cảm thấy được."

Trong đêm tối Vân La nhìn công tử ở trong màn đêm càng thêm ưu thương, lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

"Nhiễm Nhi!" Nhẹ giọng gọi một tiếng, trong bóng đêm có vẻ thực yếu ớt, phảng phất đã trải qua mấy thế kỷ.

Vân La đứng ở phía sau, nhìn công tử nhà mình "Nguyệt Nhiễm tiểu thư, nàng." đã không còn nữa rồi!

"La thúc, chúng ta ở trọ lại La Thành đi!" Ở tại địa phương nàng đã từng sinh sống, ít nhất có thể biết khi nào nàng sẽ trở về.

Khóe mắt Vân La mang theo nước mắt, công tử ông như vậy làm sao ông có thể phản bác. Công tử như vậy làm cho ông oán hận Nguyệt Nhiễm tiểu thư. Nếu không phải nàng ta, công tử làm sao có thể biến thành như thế? Công tử, người tội gì phải vậy!

Hôm sau, khi ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi trước mắt Phong Vân Ngao, nàng chậm rãi mở mắt ra, lấy tay ngăn trở tia sáng chói mắt, đứng dậy mặt y phục.

"Chủ tử, người tỉnh rồi!" Vân Linh đứng trước cửa, nhìn chủ tử nhà mình, mang theo ý cười nói.

"Tại sao trở lại?" Phong Vân Ngao nghiêng đầu nhìn chén cháo trong tay Vân Linh, mang theo một phần cảm động.

"Dạ, là vì lo lắng cho người nào đấy, chuyện gì cũng không biết làm." Vân Linh tức giận nói. Cảm kỳ thư họa không biết, nấu cơm lại càng không cần bàn tới. Biết cái gì? Tức nhiên là giết người! Nàng có thể yên tâm sao? Aiz, ai bảo nàng có người chủ tử như vậy chứ.

Phong Vân Ngao sờ mũi một cái, không nói gì, bưng lên chén cháo trắng, uống một ngụm. Dù sao cũng không phải mới bị khinh thường một ngày, dù sao cũng không mất miếng thịt nào.

"Nhìn tóc của người xem! Ai ui, nếu ta không trở lại thì chủ tử của ta phải đi trên đường làm khát cái rồi." Vân Linh vừa nhìn thấy bộ dáng tóc tai bù xù của Phong Vân Ngao, đầu như muốn nổ tung, đẩy Phong Vân Ngao đặt chén cháo không để sang một bên, sau đó ân nàng ngồi trên ghế, chải lại tóc cho nàng.

Sáng sớm, trong lời lải nhải không ngừng của Vân Linh, Phong Vân Ngao cảm giác thời gian thật dài, rốt cuộc cũng xong.

Phong Vân Ngao đi trên đường nhỏ, vừa mới kêu nha đầu kia đi ngủ. Cả đêm Vân Linh không ngủ, lại còn vì nàng làm này làm nọ, trong lòng Phong Vân Ngao tràn đầy bất đắc dĩ mỉm cười.

Ngồi ở trong đình, nhìn cây cối núi giả phía xa, cái ao trong sân, mí mắt chớp động không ngừng.

Trước cửa Vương phủ, Lãnh Thiên Lạc bộ dáng lưu manh trực tiếp nhảy xuống ngựa "Lãnh Dịch, vì sao bốn vương không thấy nhị ca ra đón ta?" Bất mãn nói.

"Ặc, Vương gia còn đang ngủ!" Lãnh Dịch cau mày nói.

Miệng Lãnh Thiên Lạc nhếch lên, nghiêng ngang tiêu sái tiến vào trong phủ, chậm rãi đến gần, nhìn bóng dáng trong đình viện, đây là Phong Vân Ngao, nhị hoàng tử của hắn?

"Yêu Diệu Thực Nữ Quân Tử Hảo Cầu, mỹ nữ, vì sao lại hao tổn tinh thần ngồi một mình ở đây?" Lãnh Thiên Lạc "bóp" một tiếng mở cây quạt ra, làm dáng nháy mắt mấy cái, ngồi xuống bên cạnh Phong Vân Ngao.

Phong Vân Ngao nghiêng đầu liếc nhìn hắn một cái, trong mắt tràn đầy khinh bỉ, trực tiếp quay đầu không thèm để ý đến Lãnh Thiên Lạc, tiếp tục xem cá ở trong ao. Tay cầm cây quạt của Lãnh Thiên Lạc cứng ngắc, nhìn Phong Vân Ngao, gương mặt biến sắc, âm hàn đến cực điểm.

"Mỹ nữ?" Phong Vân Ngao đột nhiên quay đầu, nhìn Lãnh Thiên Lạc từ trên xuống dưới "Mắt người bị mù sao?!"

"Người!" Lãnh Thiên Lạc nheo mắt, nhìn ánh mắt đầy khinh bỉ và khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh của Phong Vân Ngao, khép cây quạt trong tay lại, giận quá hóa cười "Xem ra thật sự không phải là mỹ nữ!"

"Cọp mẹ!"

Phong Vân Ngao đứng lên, "Cô nhóc, cười một cái cho cọp mẹ xem, đảm bảo sẽ không ăn người!"

"Khụ khụ!" Cổ họng Lãnh Tứ Hàn đang xem diễn ở trên cây phía xa có chút không thoải mái, mí mắt chớp động, quay đầu nhìn hai người Tà Phong và Quý Mộc đang che miệng muốn cười mà không dám cười, cảnh cáo một chút, lại quay đầu ánh mắt nhìn Lãnh Thiên Lạc mang theo lãnh ý.

Lãnh Thiên Lạc lúc này bị đánh cho trong sống ngoài chết. Hắn bị nhị hoàng tẩu, một cô bé mới mười một tuổi khiêu khích sao? Hơn nữa người được xưng là cạp mẹ khiêu khích sao? Lãnh Thiên Lạc nửa ngày mới lấy lại tinh thần, liền thấy khuôn mặt phồng đại trước mắt, chớp chớp lông mi, rung mình một cái.

"Ngươi, ngươi! Ngươi, ngươi. Tự trọng!" Sắc mặt Lãnh Thiên Lạc biến đen, nhìn nữ tử cực kỳ dâm đẳng trước mắt "Thân là nữ nhân của nhị ca, thỉnh ngươi tự trọng! Bằng không đừng trách bốn vương không khách khí." Lãnh Thiên Lạc nghiêm túc lên. Hắn chỉ khiêu khích một chút, nhưng nữ nhân này cũng không thể phản bội nhị ca của hắn.

Khóe miệng Phong Vân Ngao vênh lên, nhìn thoáng qua Lãnh Thiên Lạc. Người này xem ra cũng không tồi, chỉ là, nhìn khuôn mặt nhỏ trắng kia, Phong Vân Ngao rất muốn đánh hắn. Thật ra, nàng cũng đã ra tay thật.

"Bốp!"

"Ngươi!"

"Hừ! Tự trọng cái mẹ nhà ngươi! Cái đồ mặt trắng nhỏ dường như chưa thỏa mãn dục vọng nhà ngươi tự nhiên đến đùa giỡn lão nương. Đùa giỡn không được liền trở mặt. Ngươi đó, thật là dọa người mà. Đi ra ngoài đừng nói quen biết ta." Từ tối hôm qua vốn là vẫn còn tức giận. Lãnh Tứ Hàn thông minh, tối qua bị đuổi khỏi phòng, cho nên mới không đánh nhau cùng nàng, trực tiếp đến thư phòng. Rốt cuộc cũng tìm thấy một người không vừa mắt.

Lãnh Thiên Lạc cứng ngắc tại chỗ, quay đầu nhìn thấy hai người đang cười đi tới, gương mặt đều mang theo ý cười "Nhị. . . .nhị ca! Ngươi còn cười được? Còn có Lãnh Dịch, ngươi ngươi!!" Lãnh Thiên Lạc lắp bắp nói "Vì sao lại cười một nha đầu như thế này?"

Kết quả bị Phong Vân Ngao trừng mắt, lập tức ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn phá lệ ủy khuất "Nhị ca, ô ô ô. . . .nhị ca!"

Lãnh Hàn chỉ cười, nhìn Phong Vân Ngao, lạnh nhạt buông ra một câu "Nàng là nương tử của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hiểu Rõ Trái Tim, Con Đường Truy Thê Của Vương Gia

Lãnh Thiên Lạc nhìn Lãnh Tứ Hàn, há miệng thờ dốc nửa ngày không nói được câu nào, nâng tay trái lên, vươn ngón trỏ chỉ vào bản thân, "Đệ? Giành nương tử của huynh? Là nàng ta?" Lại chuyển tay, chỉ về phía Phong Vân Ngao, nhảy dựng cao ba trượng "Cho dù nữ nhân khắp thiên hạ đều chết, bốn vương cũng không tìm nàng!" Trong mắt Lãnh Thiên Lạc tràn đầy sợ hãi cùng khinh thường.

Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn co rút. Ánh mắt Lãnh Dịch nhìn Phong Vân Ngao như đang nói: Làm thế nào người lại dọa sợ đứa nhỏ này?

Phong Vân Ngao bĩu môi: Ta thật sự là thực nữ có được không? Tại hắn không biết thương thức!

Lãnh Tứ Hàn nhìn Lãnh Thiên Lạc, sau đó nhìn thoáng qua Lãnh Dịch. *Ddd_Đđđ_Lll_Qqq_Đđđ* Kết quả, Lãnh Dịch tiến lên trước túm lấy Lãnh Thiên Lạc "Vương gia, đi thôi!"

"Đi chỗ nào?" Lãnh Thiên Lạc nhìn Lãnh Dịch lôi kéo mình, hồ đồ lơ mơ hỏi.

"Vương gia tức giận người giành nương tử với Vương gia, nếu Vương gia. . ." Lãnh Dịch không nói hết câu, ý tứ kia Lãnh Thiên Lạc cũng hiểu rõ.

Lãnh Thiên Lạc nhìn nhị ca nhà mình, cúi đầu. Điều này làm cho Phong Vân Ngao có chút ngoài ý muốn. Theo nàng biết, Lãnh Thiên Lạc hẳn là không biết Lãnh Tứ Hàn giả ngọc. Thế nhưng còn sợ hắn như vậy? Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt chớp chớp, không hiểu nói.

Lãnh Thiên Lạc u oán liếc nhìn Lãnh Tứ Hàn, phần hận trừng mắt Phong Vân Ngao, sau đó xoay người rời đi cùng Lãnh Dịch. Nhưng mà bụng dạ tiểu nhân trong lòng người nào đó lại rục rịch rồi.

"Bốn vương nhìn đẹp mắt sao?"

"Đến cùng ngươi đã làm gì để tên du côn Lãnh Thiên Lạc kia sợ ngươi như vậy?" Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn, cuối cùng hỏi ra miệng "Dạy ta một chút!"

Lãnh Tứ Hàn không có trả lời, chỉ nhìn nàng, nhướng mày rồi trực tiếp xoay người rời đi!

Ánh mắt Phong Vân Ngao chột lóe, nhìn bóng lưng Lãnh Tứ Hàn, ngươi có mục đích gì đây? Đối với nữ nhân tiến vào Vương phủ không phải là nên giết

chết hay sao? Lãnh ý trong mắt nháy mắt che giấu, nhưng mà, ai giết ai còn không nhất định đâu. Lãnh Tứ Hàn là một đối thủ tốt!

Thật ra thì còn có một câu, chính là đối thủ đều hiểu nhau không cần nói! Chỉ là Phong Vân Ngao nằng quên!

Trở lại thư phòng, Lãnh Tứ Hàn đứng trước bàn sách, trên mặt mang theo nụ cười gian trá, khi thì lắc đầu, khi thì cười ngây ngô, khi thì lạnh như băng, chính là không bình thường.

"Phong Vân Ngao, bốn vương đã muốn nàng, như vậy nàng sẽ không có cơ hội trốn thoát!" Hắn không biết cái gì gọi là yêu, chỉ biết không muốn cho nàng rời đi. Cho nên, nàng phải lưu lại! Là của hắn thì chỉ có thể là của hắn!

Nghĩ đến đây, ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn mang theo ý cười nồng đậm. *D??Đ<Q//.Đ* Tuy rằng nàng có mục đích, có khả năng có thể là gian tế. Nhưng mà không sao, nếu vậy thì để cho nàng trở thành gian tế của hắn.

Xoay người mang theo khuôn mặt đắc ý rời khỏi thư phòng, đi về phía tiểu viện.

"A..." Vân Linh vừa mới rời giường, ngáp một cái, trợn mắt vừa nhìn tới, liền thấy Lãnh Tứ Hàn bước vào cửa "Thỉnh an Vương gia!"

"Vương phi đâu?" Gương mặt lạnh lùng của Lãnh Thiên Hàn mang theo vẻ không kiên nhẫn, lạnh như băng hỏi.

"Ách. Chủ tử ở trong này!" Trong mắt Vân Linh tràn đầy nghi hoặc, cảm giác thế nào lại không giống như trước?

Nhìn một chút lại không nhìn ra cái gì, nhường đường cho Lãnh Tứ Hàn. Vân Linh vậy mà lại có cảm giác bị khí chất của Lãnh Tứ Hàn áp bức. Thật sự là kỳ quái!

"Nương tử!"

Trán Phong Vân Ngao đầy vạch đen! Nàng thật sự không muốn nghe hai chữ này, thật là giống như gặp ác mộng! "Cút!" Vốn bản thân là đặc công thì rất có nhẫn nại, đáng tiếc nàng lại không có chút nhẫn nại nào. Nhìn không quen liền giết. Nghe không kiên nhẫn liền bỏ đi. Quân hắn muốn chơi trò gì.

Trong mắt tràn đầy lạnh lẽo, nhìn Lãnh Tứ Hàn "Cút!" Lại rống lên một tiếng.

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn tràn đầy không tốt, từng bước một tới gần Phong Vân Ngao "Nàng nói cái gì?" Thế mà bảo hắn cút? Lá gan nữ nhân này quả thật không phải lớn bình thường. Tròng mắt đen kịt tràn đầy giống tổ, lạnh như băng nhìn Phong Vân Ngao.

"Lô tai nguoi điếc rồi hả? Cút!" Cau mày, đứng dậy giăng co cùng Lãnh Tứ Hàn.

Giống nhau lạnh lùng khát máu, giống nhau trọng tình không đổi, giống nhau gánh vác huyết hải thâm cừ. Hai người cứ như vậy đối diện nhau thật lâu, ở trong mắt đối phương tìm được một loại cảm giác tên là tri kỷ, cũng tìm được cảm giác tên là đối thủ. Là đối đầu hay là nói cả hai hiểu nhau không cần từ ngữ.

Phong Vân Ngao nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn đột nhiên thay đổi, biến thành con nguoi trong suốt. *ĐĐ??/Ll<<

Lãnh Tứ Hàn nhướng mày, tiếp đó giãn ra. Tuy rằng những lời này không xuôi tai nhưng ít nhất có thể lại gần trên giường.

Mang theo ánh mắt vô tội từng bước một đi về phía Phong Vân Ngao, chọc cho Phong Vân Ngao dờ khóc dờ cười. Cuối cùng tay giơ lên nhưng không có vung xuống.

"Nương tử, nương tử à, bên ngoài rất lạnh!" Ý tứ chính là trong phòng ấm áp, ở trong phòng ngủ thoải mái!

Bây giờ Phong Vân Ngao không phải là miệng co rút mà là toàn thân run rẩy. Đây là giả ngọc giả đến nghiện rồi! Lừa gạt bình ổn, khoe miệng gọi lên chút ý cười ôn nhu, nói: "Đến! Ngoan, lại đây!" Nhìn thấy Lãnh Tứ Hàn đang nhu thuận đi lại.

"Hừ! Đánh gãy chân nhà nương! Giả bộ với lão nương! Giả bộ!" Nhìn thấy miệng Phong Vân Ngao bắn liên tiếp không ngừng. *D~??Đđđ!!!L.:Đ* Hiện tại cả người Lãnh Tứ Hàn đều run rẩy. Nha đầu nhà hắn có bệnh, nữ nhân không ra nữ nhân.

Nhưng mà, mẹ kiếp! Hắn chính là có bệnh, chính là thích cái bộ dạng này của nàng! Chính là thích. bị coi thường!

"."

Phong Vân Ngao căn bản không nghe thấy Lãnh Tứ Hàn lên tiếng, nhìn hắn ngồi một bên, vô tội nhìn nàng. Thôi, bản thân người này là vô lại, quả thực là đệ nhất thiên hạ!

"Nói đi! Muốn làm gì?" Măng xong cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một chút, Phong Vân Ngao bắt đầu dĩ hời.

"Ngủ trong phòng, trên giường!" Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao, khoe miệng nhếch lên nói.

Phong Vân Ngao cười như không cười nhìn hắn, không nói gì, chỉ nhìn nhìn ngoài cửa, ánh mắt lay động. Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn vừa liếc qua liền hiểu rõ ý tứ của nàng: Nguoi nằm mơ đi!

"Mỗi ngày ta đều ngủ ở thư phòng sẽ làm cho người ta hoài nghi!"

"Hoài nghi? Thế người muốn ngủ trong phòng?" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe. Nàng không ngu ngốc, nhưng mà, trông mắt xoay vòng lưu chuyển không ngừng, hỏi.

"Ừ, đúng vậy!" Lãnh Tứ Hàn không biết vì sao, cảm thấy tiểu nha đầu này sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, nhưng vẫn gật mạnh đầu!

"Tốt!"

"Há?" Nhìn thế này thật là ngoài ý Lãnh Tứ Hàn. Hắn mở to mắt nhìn nàng.

Qua hồi lâu, đợi tới thời điểm đi ngủ, Lãnh Tứ Hàn rốt cục hiểu rõ vì sao nàng lại đáp ứng nhanh như vậy, cúi đầu nhìn chiếc chăn trên đất cùng một cái gối đầu làm bằng gỗ, khoe miệng co rút. Hắn đường đường là một vị Vương gia, thế mà lại có đãi ngộ như thế này?

"Ngủ ngon!"

Thối tất nên, Phong Vân Ngao nằm ở trên giường, khoe miệng mang theo một chút mỉm cười, an tâm dần dần ngủ say, không biết vị Vương gia nào đó vẫn chờ cơ hội bò lên giường, càng không biết người nào đó đã leo đến trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Người Xấu, Người Là Người Xấu!

"Àm!" Một âm thanh vang lên xuyên thấu cả buổi sáng, ngay sau đó "Phong Vân Ngao!"

Lãnh Tứ Hàn đen mặt nhìn nữ nhân nào đó đang gương chân trên giường, nghiêng răng nghiêng lợi rống.

Phong Vân Ngao ngồi trên giường, lưng lay hạ chân xuống, ngoáy ngoáy lỗ tai, sờ sờ mũi, nói: "Không cần lớn tiếng như vậy, lão nương không có điếc!"

"Nàng không thể dịu dàng một chút sao?" Lãnh Tứ Hàn đen mặt nói.

"Dịu dàng?" Mặt Phong Vân Ngao biến sắc, trong lòng chợt lạnh, trái tim run rẩy đau đớn một chút, trong mắt cũng mang theo lãnh ý, chỉ là trên mặt lại như cũ mang theo ý cười "Vương gia đã thích người dịu dàng, như vậy mời người xoay người ra khỏi cửa, tự mình đi tìm đi!"

"Này!"

Không đợi Lãnh Tứ Hàn nói chuyện, Phong Vân Ngao trực tiếp ra tay, công kích thẳng vào hắn. Thân thể Lãnh Tứ Hàn cứng đờ một chút, nhìn lãnh ý trong mắt nàng, trong lòng hô nhỏ "Hồng rồi!" Biết lời nói vừa rồi của bản thân đã phản tác dụng rồi.

Phong Vân Ngao từng chiêu từng chiêu đều độc ác, công kích về phía Lãnh Tứ Hàn. Hư chiêu nhaoáng lên một cái, nghiêng người xẹt qua thân thể Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt chợt lóe, ngân châm trong tay bay ra. Khoe miệng Lãnh Tứ Hàn nhếch lên, thân thể đứng trước mặt Phong Vân Ngao, mắt thấy ngân châm sắp cắm vào thân thể, Phong Vân Ngao giật mình ngay tại chỗ, cứng ngắt hết lên "Hàn!"

Khuôn mặt vốn lãnh liệt của Lãnh Tứ Hàn, trong lúc đó đột nhiên thư thái, trong mắt mang theo một chút ý cười "Nàng muốn ta cho nàng!"

"Không!"

Mắt thấy ngân châm không có cắm vào trong ngực Lãnh Tứ Hàn, khoe miệng hắn mang theo một chút ý cười, trong con ngươi trong suốt kia tất cả đều là thư thái, cứ như vậy nhìn Phong Vân Ngao.

Môi Phong Vân Ngao run run. Nàng giết người vô số, vì sao lần này trong lòng lại nổi lên một trận co rút đau đớn?!

Phong Vân Ngao che ngực, nhanh chóng bay đến phía trước Lãnh Tứ Hàn, kiểm tra người hắn.

"Người!" Trong mắt thoáng qua một tia đau đớn, sau đó lại thoáng qua một tia nghi hoặc "Khốn kiếp! Cút!"

Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao hung hang quyền đấm cước đá đối với mình, khoe miệng tràn đầy ý cười "Ha ha ha ha ha."

Trên mặt Phong Vân Ngao mang theo lãnh ý, nhưng trong lòng lại thờ phào nhẹ nhõm một hơi. May mắn chỉ là đùa giỡn, may mắn. Vừa nghĩ tới một màn kia, nàng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nàng nhìn thấy mặt hắn bỗng nhiên trắng bệch. Quên mất, kỳ thực độc của nàng là trực tiếp kiến máu trào ra cổ họng. Nhưng hắn lại còn khí lực, khi nhìn đến tia tức trong mắt hắn nàng mới hiểu được.

Cho dù may mắn nhưng tức giận chính là tức giận, Phong Vân Ngạo trực tiếp đá Lãnh Tứ Hàn ra ngoài cửa. Nàng dựa vào cánh cửa, nhắm mắt lại, khóe môi nhếch lên một chút ý cười. Ngoài cửa, khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn dịu dàng một chút, nhìn cửa phòng khép chặt “Kẻ địch thì như thế nào? Nàng như cũ là của ta!”

Kẻ địch? Chờ ta báo thù, nàng muốn giết ta thế nào thì tùy ý! Nhưng mà muốn rời khỏi, đừng mơ tưởng!

Đây chính là Lãnh Tứ Hàn! Kẻ địch? Đó là chó má! Nếu Phong Vân Ngạo là kẻ địch của hắn, như vậy hắn sẽ cùng nàng chết! Cứ như vậy mà chấm dứt.

Nghĩ đi nghĩ lại ngay cả trong mắt cũng mang theo ý cười, chỉ là có người không có mắt.....

"Vương, Vương gia" Lãnh Dịch ở phía sau cố gắng làm cho bản thân giảm bớt cảm giác tồn tại "Du đại hiệp đến rồi!"

Lãnh Dịch cứng ngắt tại chỗ, trong mắt có thể nói là nước mắt lưng tròng.

Vương gia, thuộc hạ thật sự không nhìn thấy người đang ngây ngô cười, thật sự không có! Cho dù có, cũng có thể cho rằng không nhìn thấy có được không? Vừa rồi lúc đi, ánh mắt Vương gia liếc nhìn hắn một cái, là bức tức nha!

Người run lẩy bẩy, lại treo lên nụ cười lần nữa, bất quá lần này dè dặt cẩn trọng chăm chú nhìn cửa phòng khép chặt, có thể rời đi rồi? Trong lòng lại nghĩ đến một câu khác: Lại bị đá xuống giường rồi hả?

"Trời ạ! Thế nào quên vụ này rồi?" Về mặt Phong Vân Ngạo ảo não, nhưng vừa mở cửa ra, thời điểm muốn đuổi theo, ngoài cửa chỉ còn lại làn gió mát thổi bay lá rụng.....

"Thôi, có một số việc không gấp được!" Vẫn là muốn hỏi Lãnh Tứ Hàn một chút về Vân Lâu nhất tộc. Tuy bản thân cùng Lãnh Tứ Hàn không nhất định là một đường, nhưng ít nhất cũng không phải cùng một đường với lão yêu bà hoàng thái hậu. Cho nên hắn vẫn có thể tin tưởng.

Chỉ là, mẹ nó! Tin tưởng? Lần này tốt rồi. Nhất thời tình thế cấp bách lại đuổi người đi rồi. Phong Vân Ngạo đá đám lá rụng một cái, khóe miệng vênh lên, đi bộ một hồi.

Thật ra thì, cái này gọi là nữ nhân khi yêu đều biến thành đàn độn!

Trong thư phòng——

Nam tử mặc y bào màu xanh ngồi trên ghế, một bên hông mang theo trường kiếm, nói chuyện với Lãnh Tứ Hàn “Lãnh Dịch, ngươi đã làm gì chọc giận sư huynh rồi?”

"Cút!"

"Má ơi! Ngươi mưu sát sư đệ đồng môn! Sư phụ, đồ đệ ngoan của ngươi sắp chết rồi!"

". . ."

Lãnh Dịch im lặng, lực chọn một câu cũng không nói. Người này thường xuyên động kinh, không có biện pháp.

"Du Phong, nói đi! Đã xảy ra chuyện gì?" Lãnh Tứ Hàn lạnh mặt cau mày hỏi. Nếu không có chuyện gì khẩn cấp, Du Phong sẽ không đến Vương phủ.

Du Phong nhanh chóng nghiêm túc lại “Sư huynh, huynh biết tứ đại lệnh bài không? Gần đây người trong giang hồ đang bí mật tìm kiếm tứ đại lệnh bài. Hơn nửa thời điểm đệ du ngoạn ở Tuyết Vân Cốc còn nhìn thấy một số thi thể.”

"Thi thể?" Lãnh Tứ Hàn nhìn Du Phong, trong mắt thoáng qua một tia nghi hoặc. Là dạng thi thể gì mà khiến cho hắn nghiêm túc như vậy?

"Toàn thân không có một chút vết thương, nhưng mà máu me khắp người, cũng không có trúng độc!"

"Ngươi xem rõ rồi chứ?" Lãnh Dịch cũng nghiêm túc hỏi.

"Xác định! Ta còn tìm vài thầy thuốc gần đó kiểm tra rất nhiều lần.” Du Phong lại nghiêm túc trả lời.

"Cô?" Lãnh Tứ Hàn nhìn Du Phong có chút đăm chiêu nói.

"Không hồ là sư huynh, một lời trúng đích! Chỉ có thể là cô! Thế nhưng chỉ là suy đoán!" Sắc mặt Du Phong nhanh chóng trở thành cả lơ phát phơ, "Aiz, đệ nói, huynh có biết đệ còn tìm được gì không?"

Lãnh Dịch cũng trở nên tò mò. Cái gì có thể làm cho đại hiệp phong lưu Du Phong có vẻ mặt thảm thiết, sợ thành như vậy?

Trong lòng Phong Vân Ngạo mang theo tức giận tùy ý đi tới tiếp cận thư phòng, nhìn nhìn cánh cửa, phi! Như thế nào lại đến đây rồi? Xoay người rời đi, không để lại một chút dấu vết.

Bây giờ biết đi đâu đây? Trong đầu toàn là hình ảnh ánh mắt mang ý cười của Lãnh Tứ Hàn, khóe miệng không dấu vết giương lên nụ cười “Không thể!”

Làm đặc công mà vướng vào chữ tình liền không thể sống. Ngày đầu tiên làm đặc công, câu nói đầu tiên huấn luyện viên nói chính là: Đoạn tình! Nếu như phát hiện chìm đắm trong bể tình, như vậy trong hai người chỉ có thể lưu lại một người.

Nàng không tin. Kiếp trước, nàng lựa chọn giữ lại tình bạn. Nhưng cuối cùng thì sao chứ? Câu nói kia thật sự ứng nghiệm. Kiếp này chẳng lẽ còn muốn thêm một lần nữa hay sao? Nhưng vì sao trong lòng lại không muốn hấn chết?!

Ánh mắt có chút âm đạm, nàng biết trong lòng mình hiện tại đã có chút thay đổi. Chỉ là lúc này nàng không thể lại đánh cuộc. Gia gia Phong Thanh Dương, nẫu thân Nguyệt Nhiễm, đời này bọn họ cho nàng sự dịu dàng khó có được, nhưng mà bọn họ bây giờ thế nào? Đã chết không có chỗ an táng hoặc là chết không tìm được thi thể? Nàng đã làm được cho bọn họ cái gì đây?

Không! Gia gia, mẫu thân, đời này, Ngao Nhi sẽ không để cho các người chết vô ích, sẽ không để cho các người vô duyên vô cớ mất tích!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tuyệt Vân Cốc!

"Ồ ô. . . . Hu hu. Đau đau. Người xấu. Người xấu!"

"A!" Phong Vân Ngao phản xạ không phải là đá chân mà là dùng ngón châm đâm vào thứ vừa chạm phải, kết quả “Hu hu hu. người xấu. Oa oa oa.”

Tay cầm ngón châm cứng ngắt giữa không trung, nhìn dưới lòng bàn chân là một tiểu bất điểm, trông mắt ừng ực nước mắt như đang lên án: Người xấu, người là người xấu!

Phong Vân Ngao ngồi xổm người xuống, nhìn bàn tay cứng ngắt giữa không trung của mình, rồi lại nhìn tiểu bất điểm ôm chân nàng, không ngừng há miệng cắn ống quần của nàng. Khóc không ra nước mắt, còn không có buông tay.

"Người nào? Cút!" Thân thể Phong Vân Ngao cứng ngắt không thể động đậy, bởi vì vừa động sẽ làm tổn thương tới tiểu bất điểm dưới chân. Nhưng mà, ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, nhấc cổ áo tiểu bất điểm kia lên, chợt Du Phong xuất ra trường kiếm bên người.

"Nàng là vương phi!" Lãnh Dịch đứng phía sau Lãnh Tứ Hàn khề lên tiếng.

Trường kiếm của Du Phong run lên, quay đầu nhìn nhìn Lãnh Tứ Hàn, lại nhìn nhìn một tay đang nắm cổ áo tiểu bất điểm kia. Đứa bé nhanh chóng hít thở không thông, ánh mắt chợt lóe “Nữ tử ngược đãi tiểu hài tử này là Vương phi của sư huynh? Cát. ... Đùa giỡn cái gì vậy.” Về mặt Du Phong không thể tin “Không đúng, tuy rằng tiểu bất điểm này thật là làm cho người khác tức giận, chỉ biết khóc, nhưng mà cũng không thể giết hấn.” Trong mắt Du Phong mang theo vẻ bất mãn cùng đau lòng nói.

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn không dấu vết liếc qua, mang theo một chút ý cười, không để ý đến Du Phong, nhìn Phong Vân Ngao, nói: “Nếu nắm tiểu hài tử kia thêm một khắc thì hấn. răng rắc.”

Phong Vân Ngao nháy mắt mấy cái, theo ánh mắt của Lãnh Tứ Hàn, cúi đầu nhìn sắc mặt tiểu bất điểm trong tay đã đỏ bừng, liền buông tay.

“.....” Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn co rút. Lúc này suy nghĩ duy nhất trong đầu chính là: Sau này khi có đứa nhỏ, tuyệt đối không để cho nó một mình ở cùng với mẫu thân. Tuyệt đối không thể!”

"Má ơi!" Thân thể Du Phong thoáng động, ôm lấy tiểu hài tử ba tuổi kia, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn Phong Vân Ngao tràn đầy bất mãn “Người rớt cục có lương tâm hay không? Đứa bé chỉ khóc một chút, người cũng không thể giết hấn.”

Thân thể Phong Vân Ngao cứng ngắt. Phán bác lại nhất định sẽ bị cười nhạo, sẽ không nắm cổ áo đứa nhỏ. Không phán bác lại, thì là người không có lương tâm. Nay phán bác cũng không phải, không phán bác cũng không phải. A!!!! Liếc mắt một cái, xoay người rời đi. Nhưng mà có một số việc không phải đơn giản như vậy.

"Mẫu thân, bại hoại, hu hu hu. Hu hu hu. ... Hạo Hạo ngoan. là bảo bảo của mẫu thân. Hu hu. ... Ôm ôm.”

Du phong cứng ngắt nhìn đứa bé trong ngực luôn miệng nói là bảo bảo của Phong Vân Ngao, cứng ngắt quay đầu nhìn về phía thân thể đứng đờ của Phong Vân Ngao, lại quay đầu ánh mắt thanh lãnh nhìn Lãnh Dịch, lại nhìn một chút sư huynh của mình, sắc mặt đen thui, nhát mắt nắm chặt tay, ánh mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn “Đứa nhỏ vô tội!”

Khoé miệng Phong vân Ngao run rẩy, sắc mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn càng thêm đen. Đứa nhỏ vô tội?

"Hu hu hu. Gào khóc, mẫu thân muốn bảo bảo, bảo bảo ngoan."

"Mẹ nó, cầm miệng cho lão nương!" Phong Vân Ngao quay đầu, tức giận nhìn tiểu bát điểm trong lòng Du Phong, quát.

"Người cũng cầm miệng cho bản thiếu! Người có biết hần chỉ là một đứa nhỏ hay không? Người lại rống hần như vậy? Chỉ vì một cái vị trí Vương phi liền từ bỏ hần? Người có biết ta phát hiện hần ở đâu hay không? Là ở Tuyết Vân Cốc đó!"

"Mẹ nó!" Phong Vân Ngao dừng một chút "Cái gì? Người vừa nói là ở đâu?"

Du Phong dừng một chút "Mẹ nó đang chơi trò gì?" Ôm đứa bé xoay người không để ý đến Phong Vân Ngao, trừng mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn "Sư huynh, đang chơi trò gì đây?"

Trong mắt Lãnh Dịch mang theo ý cười "Phong lưu đại hiệp, Vương phi là mỹ nữ đó!"

Du Phong nhìn Lãnh Dịch, nghe rằng tròn mắt "Mỹ nữ? Lão tử không thấy như vậy. Mờ miệng một tiếng lão nương, một tiếng mẹ nó. Đây là loại nữ nhân gì? Lão tử không cần!"

"Người dám muốn?" Sắc mặt vốn đen của Lãnh Tứ Hàn càng thêm âm u, âm trầm nhìn Du Phong, làm cho thân thể Du Phong cứng ngắc đứng ở chỗ cũ, không biết làm sao.

"Người dám nói thêm một câu vô nghĩa trước mặt ta nữa xem. Nói, là ở đâu?" Phong Vân Ngao cau mày, lạnh như băng nhìn Du Phong, hơi thở trên người đột nhiên thay đổi, làm cho Du Phong cảm thấy bị áp bức. Loại hơi thở này giống như lúc sư huynh tức giận cảm giác được.

"Ngao Nhi, dừng tay! Nàng như vậy hần không có cách nào nói được." Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt loé, tiến lên cầm lấy tay Phong Vân Ngao tách ra khỏi người của Du Phong.

Phong Vân Ngao bình tĩnh lại, ánh mắt biến đổi, cười như không cười, lại mang theo một cỗ cuồng ngạo thiên hạ, nắm tay "Nói! Vừa rồi người nói là ở đâu?"

Du Phong dừng một chút, đứng tại chỗ nhìn Phong Vân Ngao, lờm Lãnh Tứ Hàn một cái, lại cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang nức nở trong ngực một cái, xoay người không để ý "Vì sao phải nói cho người biết?"

Không đợi Du Phong nói hết lời, chỉ cảm thấy không khí bên cạnh bị hút mất, giống như đang ở trong Địa ngục. Hơi thở đen đặc, ánh mắt Phong Vân Ngao gần như là một màu đen, giống như Tử Thần nhìn Du Phong.

"Ngao Nhi!" Gương mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn cả kinh. Đã từng trải những gì khiến một nữ tử biến thành như vậy? Loại hơi thở này làm cho hần cũng cảm thấy sợ hãi, làm cho hần đau lòng, rất muốn ôm lấy nàng, nói với nàng: Còn có hần. Nhưng mà không thể, nếu làm như vậy chỉ biết rằng sẽ phản công dụng "Ngao Nhi, Ngao Nhi, là Tuyết Vân Cốc. Du Phong!"

Thân thể Du Phong cứng đờ, ánh mắt chợt loé, quay đầu ôm lấy đứa nhỏ, nhìn Phong Vân Ngao, nói: "Là Tuyết Vân Cốc. Cắt! Bản thân ném đứa nhỏ ở đó còn làm bộ như không biết, thật không biết hổ thẹn."

"Du phong! Nàng mới mười một tuổi. Đứa nhỏ trong ngực người đã ba tuổi. Người gặp qua nữ tử nào chín tuổi đã sinh đứa nhỏ chưa?" Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn mang theo lãnh ý tràn ngập đến gần Du Phong "Nhớ kỹ, nàng không phải là người người có thể động. Bằng không đừng trách bản vương!"

Du Phong nhìn Phong Vân Ngao, trên mặt tràn đầy ảo não, thoáng nhìn bộ dáng âm ngoan của sư huynh nhà mình, trong mắt tràn đầy ủy khuất, chậm rãi đến gần Phong Vân Ngao "Thật có lỗi, trong tình thế cấp bách nhất thời Du Phong đã hiểu lầm sư tẩu, mong sư tẩu thứ lỗi." Nhưng lại không buông đứa nhỏ trong ngực ra.

Phong Vân Ngao tỉnh táo lại, nhìn hần "Hạo Hạo?"

"Hu hu hu.Hức hức. Hu hu hu. Mẫu thân, không cần đi!" Tiểu bát điểm kia vẫn không ngừng nức nở, nhìn Phong Vân Ngao vươn tay ra với hần, trực tiếp nhào vào lòng Phong Vân Ngao.

Du Phong liếc mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn, thấy hần gật đầu mới buông đứa nhỏ ra. Phong Vân Ngao ôm đứa nhỏ, hỏi: "Hạo Hạo, ngoan! Nói cho mẫu thân biết con từ đây tới đây?"

"Hả? A! Hu hu hu. Người xấu, không phải mẫu thân! Người xấu!" Tiểu bát điểm ngửi ngửi mùi thơm trên người Phong Vân Ngao một chút, đột nhiên lại khóc lên.

". . . ." Cầm tinh con chó sao? Khoé miệng Phong Vân Ngao co rút, nhìn tiểu bát điểm nỉ non không ngừng, vừa định dỗ, lại thấy được một thứ làm cho hốc mắt nàng ứa ra nước mắt.

"Đây là cái gì?" Vươn tay nói ra quần áo của đứa nhỏ. Du Phong ngăn ra "Tại sao lại có thể như vậy?"

"Xem ra, hần không phải ngoài ý muốn ở trong cốc!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nuôi Cỗ Trong Thân Thể

Phong Vân Ngao một câu cũng không nói, chỉ nhìn những vết thương chồng chất trên người tiểu bất điểm. Vốn làn da như mỡ đông, hiện tại cái nàng nhìn thấy được lại là vết thương chi chít, da thịt bị nứt ra, bên trong không phải là thịt là mà từng sợi nhục trùng xuyên qua. Trách không được đứa nhỏ sẽ khóc không ngừng.

Du Phong nhìn đứa nhỏ, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng xót xa. Mà khi nhìn trong mắt Phong Vân Ngao mang theo nước mắt nhìn đứa nhỏ, trong mắt tràn đầy đau thương, có bao nhiêu thống khổ đây?

"Ngoan, bảo bảo không khóc, tỷ tỷ giúp ngươi lấy mấy con sâu này ra được không?"

"Hu hu hu. . . Hạo Hạo ngoan, sẽ nghe lời, không muốn ăn sâu!"

"Được, không ăn, ngoan, Hạo Hạo ngoan, ngủ một giấc thức dậy thì sẽ tốt lên, không còn đau nữa!" Phong Vân Ngao kiềm nén nước mắt. Đứa nhỏ vừa nói nàng liền hiểu, không phải là ăn sâu mà là cô độc ở trong bụng Hạo Hạo biến thành sâu cắn xé hần. Đây là nuôi cỗ trong thân thể.

"Vì sao?" Du Phong nhìn Phong Vân Ngao, mang theo một loại phản hận hỏi.

"Nuôi trong thân thể!" Lãnh Tứ Hàn nhìn Du Phong lại nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt thoáng qua một tia lãnh ý nói.

"Huynh nói cái gì? Dùng một đứa nhỏ làm nơi nuôi dưỡng cỗ trùng? Như thế này còn có nhân tính sao?"

"Là cỗ!" Lãnh Dịch cũng lạnh mặt nói.

Phong Vân Ngao không để ý bất luận người nào, ôm Hạo Hạo vào trong thư phòng, nhưng mà "Tỷ tỷ, Hạo Hạo ngoan, sẽ không đau phải không?"

"Ừ, không đau! Ngủ một giấc liền không còn đau nữa!" Một câu nói khiến cho nước mắt nơi khóe mắt Phong Vân Ngao "xoạch xoạch" rơi xuống, ôm Hạo Hạo nghẹn ngào nói.

"Vậy, tỷ tỷ, không đưa Hạo Hạo trở về có được không? Hạo Hạo nghe lời, Hạo Hạo không muốn trở về. Không muốn!"

"Tốt! Không quay trở về! Không quay trở về, tỷ tỷ không đưa Hạo Hạo trở về!"

"Hu hu hu. Không đi!"

Ba người cũng cùng theo vào, nhìn Phong Vân ngao nén lệ dụ dỗ Hạo Hạo vẫn không ngừng nức nở, run rẩy. Mãi cho đến buổi chiều Hạo Hạo mới chậm rãi nhắm mắt lại. Nhưng mà không ngủ được an ổn, hơn nữa luôn không buông tay Phong Vân Ngao ra.

"Nên làm cái gì bây giờ? Không thể trở mắt nhìn hần chết được." Du Phong sốt ruột khẽ nói.

"Hần sẽ không chết. Ngươi!" Phong Vân Ngao ngẩng đầu nhìn Du Phong "Phiền toái của ngươi đến rồi." Cúi đầu nhìn cỗ trùng dưới làn da của Hạo Hạo, chau mày, tiếp tục nói: "Nếu ta nhớ không lầm, đây là một loại cỗ độc, lại càng là" Ngược mắt nhìn Du Phong "Người bình thường không thể nghiền cứu ra, hơn nữa tuyệt đối không phải là một người."

Du Phong không nói gì, chỉ là nhìn Hạo Hạo đang nhắm mắt "Ngươi làm sao có thể biết nhiều như vậy?" Một tiểu thư khuê các như thế nào có thể biết nhiều như vậy? Có khả năng sao?

"Đừng quên gia gia ta là ai?" Ánh mắt Phong Vân Ngao gắt gao nhìn chăm chăm Hạo Hạo "Phong Thanh Dương" Trong giọng nói mang theo một loại cảm giác kiêu ngạo. Vì bản thân là tôn nữ của Phong Thanh Dương mà kiêu ngạo.

"Du phong, cỗ độc trên người Tiểu Hạo phần lớn ta đều có thể giải, nhưng mà trong đó có một loại, giải được rất khó dùng, khụ khụ. Cần sư huynh người hỗ trợ. Khụ khụ." Ánh mắt Phong Vân Ngao chột lóe, nhìn thoáng qua Lãnh Tứ Hàn, lại nhìn Du Phong, nói.

"Sư huynh? Ngươi nhìn ta làm cái gì!" Du Phong chỉ chỉ bản thân, sau đó chỉ chỉ Lãnh Tứ Hàn "Chính ngươi đi hỏi hần!"

Gân xanh trên trán Lãnh Tứ Hàn nhảy lên, trực giác là không phải thứ gì tốt. Mím môi, không nói gì.

"Khụ khụ khụ. Là nước tiểu của ngục đồng!" Phong Vân Ngao ho một tiếng nói, bắt giặc hai má cũng ửng đỏ. Chuyện này thật sự không dễ làm!

"Nước tiểu của ngục đồng? Trò đùa gì đây? Nước tiểu của đồng tử? Dùng nước tiểu của Tiểu Hạo không phải được rồi sao?" Nước tiểu của đồng tử thì nước tiểu của đồng tử, có cái gì đâu! Ánh mắt Du Phong mang theo vẻ không hiểu, sự tẩu của hắn không phải là loại người hay thẹn thùng nha.

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, trực tiếp xoay người muốn ra ngoài. Hắn biết đó là thứ gì rồi. Khóe miệng co rút, thứ này quả thật không phải không làm được mà là xấu hổ.

Khóe miệng Lãnh Dịch co rút. Chuyện này, vẫn là nhìn nhìn Tiểu Hạo, aiz. Coi như hết!

"Ah? Các người làm sao vậy? Không phải chỉ là nước tiểu của đồng tử thôi sao?!"

"Nước tiểu của ngục đồng không phải là nước tiểu của đồng tử. Người có biết ngục đồng có nghĩa là gì không? Ngục là Địa ngục. Nước tiểu ngục đồng chính là đồng tử đến từ Địa ngục, cũng là những đồng tử đã đi qua điện Diêm Vương."

"Đùa cái quái gì đây? Người đang đùa cái gì vậy?" Du Phong nghe xong đầu đầy mồ hôi, cái gì là điện Diêm Vương?

"Nói một cách đơn giản, chính là nước tiểu của thái giám!" Phong Vân Ngao ngược mắt nhìn Du Phong tròn tròn mắt, nói.

"Phốc!" Du Phong nhìn Phong Vân Ngao một cái, đây là thật sự?

Phong Vân Ngao nháy mắt mấy cái, ánh mắt chợt lóe, nhìn thoáng qua Lãnh Tứ Hàn. Ý tứ chính là: Hồi sư huynh người đi!

Du Phong nhìn lại, thấy bóng lưng Lãnh Tứ Hàn đã đi đến cửa, nghe được lời Phong Vân Ngao nói, thân thể cứng ngắc một chút, bước chân đã bước ra muốn thu hồi lại nhưng làm thế nào cũng không thu lại được.

"Có thể tìm cách khác không?" Thứ cấm kỵ nhất Sở Văn quốc chính là mấy thứ gì đó không rõ của bọn thái giám. Mọi người truyền miệng nhau chính là nhìn thấy thân thể riêng tư của thái giám sẽ mang đến tai nạn. Họa sẽ ập đến toàn bộ gia tộc.

"Có thể, người tìm được là tốt rồi!" Phong Vân Ngao nháy mắt mấy cái nói.

"Là cái gì có thể thay thế?" Du Phong mang theo dự cảm không tốt hỏi.

"Ba thứ quan trọng. Thứ nhất, không trải qua việc đời. Thứ hai, sau khi trải qua dục vọng. Thứ ba, khụ khụ. Không có thứ kia." Phong Vân Ngao nghĩ một chút, không biết nói như thế nào. Là nòng nọc nhỏ không thành thực! Người hiện tại đều biết nhưng ở nơi này, ngược mắt nhìn lên ba người, vốn là không biết được.

"Người nói đi!" Lúc này sắc mặt Du Phong khế biến thành hồng hồng, nhưng lại nhìn Tiểu Hạo cho dù đang ngủ cũng không an ổn, không ngừng nức nở, thì kiên trì hỏi.

"Cái thứ ba chính là không có khả năng!" Phong Vân Ngao nói như chém đinh chặt sắt "Ngoại trừ nước tiểu của thái giám, thật sự không có giải được khác!"

"Người! Người! Mới vừa không phải nói. . . ." Còn sao?

"." Lãnh Tứ Hàn nín thở, cái gì cũng không nói, cứ như vậy nhìn Du Phong.

"Thôi, tìm người khác đi!" Du Phong rung mình một cái. Tìm sư huynh? Đây không phải là muốn chết sao?

"Lãnh Thiên Lạc!" Lãnh Dịch nhìn lướt qua Tiểu Hạo trong ngực Phong Vân Ngao, nhẹ giọng nói một câu.

Ánh mắt Du Phong chợt lóe, "Sư tẩu, chờ ta, nhất định có thể tìm được cho người." Hôn Tiểu Hạo một cái "Tiểu Hạo ngoan, thúc thúc đi một lúc sẽ trở về, về sau tuyệt đối sẽ không còn đau nữa."

"Hu hu hu. Không muốn. Không muốn ăn! Đau đau!"

"Tiểu Hạo!" Du Phong nhất thời không biết làm sao, nhìn về phía Phong Vân Ngao. Phong Vân Ngao không nói hai lời, trực tiếp cầm ngân châm đâm vào làn da Tiểu Hạo "A a a. Hu hu hu. Người xấu, tỷ tỷ xấu. Hu hu hu. Uhm"

Âm thanh chậm rãi biến mất, chỉ là thời điểm gọi tỷ tỷ xấu xa kia, trong mắt Tiểu Hạo tuy không có sát ý nhưng tất cả đều là ủy khuất, làm cho người khác nhìn mà cõi lòng tan nát. Bởi vì đôi mắt kia không có bất kỳ hận ý nào mà chỉ toàn là ủy khuất, hơn nữa, thân thể này ai nhìn cũng đều sẽ rơi lệ.

"Sư tẩu, người làm gì vậy? Tiểu Hạo. Tiểu Hạo!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiên Y Tử Thật Xấu, Thật Bẩn!

Du Phong phi thân muốn đoạt lấy Tiểu Hạo trong ngực Phong Vân Ngao, nhưng lại bị Lãnh Tứ Hàn ngăn cản. Dưới ánh mắt lạnh lùng như băng của Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao có chút không cam lòng “Sur huynh, nàng ta!”

"Nhớ kỹ, nàng là người của ta!" Lãnh Tứ Hàn nhìn Du Phong, trong mắt mang theo một tia u ám, lại mang theo kiên định, làm cho Du Phong không tự giác nhìn Phong Vân Ngao, thân mình lại lui trở về, bên người dầm chua nồng nặc.

"Biết nàng là người của huynh rồi. Thật sự là thấy sắc quên bạn. Không, ngược lại, là thấy sắc quên sư đệ!" Du Phong lảm nhảm, liếc mắt nhìn Phong Vân Ngao, mang theo một phần ghen tỵ.

Phong Vân Ngao không để ý đến Du Phong, lại nhìn Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt có chút thay đổi, giằng co cùng hắn, cho đến khi nhìn thấy trong mắt hắn tràn đầy ý cười cùng một phần sùng nịnh nàng mới cúi đầu. Trên mặt như trước là dáng vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng đã sớm rối loạn. Hắn là đang bảo vệ nàng sao?

Ngân châm bay lên bay xuống, không ngừng đâm vào da thịt, hơn nữa còn có một ít hỗn tạp, khộ khộ. Trong ánh mắt ghen tỵ của vị đại hiệp nào đó chính là hỗn tạp, bĩu môi, nhìn nhìn Lãnh Tứ Hàn “Sur huynh cái gì, đùa giỡn cái gì, thật là, vậy mà lại hung ác như vậy!”

Phong Vân Ngao cau mày, nghe một chút vị đại hiệp nào đấy đang lêu bêu lảm nhảm không ngừng, trán nổi đầy gân xanh. Lại nhìn Tiểu Hạo đang mức nở không yên, tâm thần bất an, bộ dáng có chút đau lòng. Nhưng vì thế mà khó tránh khỏi có chút phân tâm, nhìn chỗ vết thương có chút đỏ lên, mày nhíu lại thật chặt.

"Hàn, ta còn muốn một số thứ!" Phong Vân Ngao ngược mắt nghiêm túc nói.

"Thứ gì?" Nhìn cây cỏ trên người Tiểu Hạo “Thân mình đen sẫm. Khộ khộ, là cỏ?” Lãnh Tứ Hàn cau mày “Loại cỏ này ta đã từng nhìn thấy, hình như tên là Tiên Y Tử.”

"Tiên Y Tử?" Ánh mắt Phong Vân Ngao sáng lên nhìn Lãnh Tứ Hàn nói.

"Tiên Y Tử rất xấu, tính tình rất hư, bản thủ dơ dáy. Loại cỏ này ta sẽ cho người đi tìm.” Lãnh Tứ Hàn đen mặt nói.

"Rất xấu? Tính khí rất xấu? Bẩn?" Phong Vân Ngao nháy mắt mấy cái, nhìn lướt qua Lãnh Dịch, Du Phong, sau đó quay đầu khoe miệng co rút, nhìn Lãnh Tứ Hàn, nói: “Liên quan gì đến ta?” Nàng chính là muốn gặp hắn, cướp đoạt được thảo của hắn. Thân là Tiên Y Tử khẳng định có rất nhiều dược thảo trân quý, quần hắn xấu hay không làm quái gì.

"Lãnh Dịch, đi tìm dược thảo! Du Phong, Du Phong, Du Phong!" Lãnh Tứ Hàn lạnh mặt nhìn chăm chăm Du Phong, liền thấy Du Phong đang ngây người.

"A a a. Ở đây!"

"Đi tìm Lãnh Thiên Lạc bảo hắn ta lấy nước tiểu của thái giám đi! Làm như thế nào kêu hắn tự bản thân nghĩ cách!" Lãnh Tứ Hàn nhìn lướt qua Du Phong, sau đó ngồi xuống bên người Phong Vân Ngao, hai mắt không thèm để ý chuyện ngoài cửa sổ.

"Đi!" Du Phong cũng không có cần nhần, nhìn Tiểu Hạo một cái rồi trực tiếp rời đi.

"Vương gia, thuộc hạ đi. Nhưng mà Vương gia, thuộc hạ muốn nói vài câu. Mấy ngày nay gây ra nhiều chuyện như vậy, Vương phi, chuyện của Vương gia không phải đơn giản như vậy, một khi việc Vương gia già gốc bị bại lộ, đối với Vương gia mà nói chắc chắn sẽ phải chết. Ngay cả hoàng thượng cũng không thể bảo vệ được người. Thuộc hạ xin cáo lui.” Ánh mắt Lãnh Dịch chợt lóe, nhìn thoáng qua Phong Vân Ngao, sau đó rời đi.

Đợi đến khi mọi người đều rời đi rồi, Lãnh Tứ Hàn nhìn cửa nói: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?” Hắn không có ý rời khỏi là vì biết thảo dược gì đó đã sớm đủ rồi, nàng làm như vậy đơn giản là muốn cho bọn họ rời đi, giữ hắn lại.

"Lãnh Tứ Hàn, ta không quanh co lòng vòng với ngươi nữa, ta muốn biết về Vân Lô Nhất Tộc.” Phong Vân Ngao để Tiểu Hạo nằm trên đùi mình, bản thân ngồi xuống ghế nói chuyện với Lãnh Tứ Hàn.

"Vân Lô Nhất Tộc?" Lãnh Tứ Hàn đột nhiên quay đầu mang theo ý vị không biết tên nhìn Phong Vân Ngao, lại nhìn Tiểu Hạo trong lòng nàng, ánh mắt lóe sáng “Ta muốn biết nguyên nhân.”

"Lãnh Tứ Hàn, có một số việc vẫn là không biết sẽ tốt hơn!"

"Nhưng mà có một số việc vẫn là nên biết sẽ tốt hơn!"

"Biết càng nhiều chết càng nhanh!" Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn, hai tay không ngừng di chuyển ngân châm trên người Tiểu Hạo.

"Tín nhiệm là ở hai bên!" Từ ngữ ngắn gọn làm cho ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, khóe miệng giương lên chút ý cười.

"Vậy thì phải xem thành ý của Vương gia như thế nào lấy được tín nhiệm của bản tôn đây." Trên mặt Phong Vân Ngao là dáng vẻ tà tử, làm cho Lãnh Tứ Hàn chấn động, tiện đà cười khẽ một tiếng.

"Bỏn vương biết Vân Lô Nhất Tộc, chẳng qua làm việc lỗ vốn, bỏn vương không làm." Lúc Lãnh Tứ Hàn cúi đầu, trong mắt thoáng qua một tia gian trá, chỉ tiếc Phong Vân Ngao không nhìn thấy, bằng không tuyệt đối sẽ bù thêm, làm nàng vừa hận vừa yêu.

"Nói ra điều kiện của ngươi!" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, trong giọng nói mang theo chút lãnh ý.

"Rất đơn giản, Vương phi chịu đồng ý, bỏn vương sẽ nói hết mọi chuyện biết được cho nàng, bằng không tuyệt đối sẽ không nói cái gì." Lãnh Tứ Hàn lo sợ mang theo một phần không yên, nhưng mà trên mặt cũng mang một phần lãnh ý, nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Phong Vân Ngao nhìn Tiểu Hạo trong ngực, cúi đầu, một tay vuốt ve thứ gì đó thô sấp trước ngực, viên đá đen thui này luôn đeo trên cổ của nàng, đây là thứ từ nhỏ Nguyệt Nhiễm cho nàng "Ta đồng ý, nói đi!"

"Điều kiện, buổi tối trở về ngủ trên giường." Giương mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn nháy mắt thay đổi, trong mắt tràn đầy ủy khuất nhìn Phong Vân Ngao. Có ai thấy qua vị Vương gia nào vì trở về phòng ngủ, a, không, là về giường ngủ mà vất hết óc không? Không có, tuyệt đối không có! Hắn là người đầu tiên. Một Vương gia đau khổ như thế đó.

Khóe mắt Phong Vân Ngao nhảy dựng, nhìn nhìn Lãnh Tứ Hàn, khóe miệng run rẩy lên tiếng: "Ngươi nói đi." Ngắc đầu vừa vặn nhìn thấy khóe miệng Lãnh Tứ Hàn giương lên mỉm cười. Ánh mắt quay tròn, cúi đầu liền thấy chân tướng của hai người.

Lãnh Tứ Hàn đau khổ dờ khóc dờ cười. Hắn bây giờ lại giống một tên nhóc? Còn bị khinh bỉ như vậy sao?

"Nàng muốn biết Vân Lô Nhất Tộc, đối với nàng lại không phải việc gì tốt. Kỳ thực việc này nói đơn giản thì rất đơn giản, nói rất khó lại rất khó." Lãnh Tứ Hàn không có nhìn Phong Vân Ngao mà chính là nhìn Tiểu Hạo trong ngực nàng, khóe miệng nhếch lên, cầm giường lên "Nếu ta đoán không lầm, đứa nhỏ trong ngực nàng chính là người của Vân Lô Nhất Tộc. Vân Lô Nhất Tộc là bộ tộc ẩn cư nơi núi sâu. Nghe nói bộ tộc bọn họ có tiên lực, nhưng mà theo ta được biết, bọn họ chỉ là có năng lực về y độc tương đối cường hãn mà thôi."

"Vân Lô Nhất Tộc chia làm nội lâu và ngoại lâu. Nội lâu mới là tồn tại chân chính đáng sợ, độc thuật của bọn họ rất khó phòng bị, hơn nữa còn thần bí, cho dù là người ngoại tộc của Vân Lô Nhất Tộc gần như cũng không thấy được. Ở nơi nào có nội lâu tuyệt đối phát sinh sát đoạt quyền lợi. Đây là Vân Lô Nhất Tộc."

Nội lâu của Vân Lô Nhất Tộc thần bí, lợi hại như vậy sao? Vậy mẫu thân của nàng? Vân Nguyệt Nhiễm, trưởng nữ của Vân Lô Nhất Tộc, lúc ấy làm sao có thể tồn tại đây? Mẫu thân!

"Như vậy hẳn nên gọi là Vân Hạo?" Cúi đầu nhìn Tiểu Hạo, nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mồm mỉm, đôi mắt to tròn, khóe mắt còn ngấn nước, đôi môi không ngừng bẹp bẹp. Trên mặt Phong Vân Ngao mang theo nụ cười ấm áp, một tay vuốt ve gò má Tiểu Hạo, đây là làn da của đứa nhỏ sao?

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn lãnh liệt nhìn Tiểu Hạo, lại nhìn chằm chằm tay Phong Vân Ngao, hận không thể biến bản thân thành Tiểu Hạo.

"Vân Hạo? Vân Lô Nhất Tộc. Độc?" Ôm Tiểu Hạo, ngắc đầu nhìn Lãnh Tứ Hàn "Tồn tại của hắn sẽ không thể giữ bí mật, không bao lâu tuyệt đối sẽ bị người biết." Trong mắt Phong Vân Ngao không thể không mang vẻ nghiêm trọng.

Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt hai người mang theo một tia khó xử "Ngao Nhi, nàng muốn báo thù. Ta cũng giống vậy. Nếu mang theo hắn bên người, nàng có biết sẽ có hậu quả gì hay không?"

"Vứt bỏ hắn, ngươi làm được sao?" Phong Vân Ngao hỏi ngược lại, lạnh lùng nhìn hắn.

"Lại tạo ra một "Lãnh Tứ Hàn" khác? Loại việc này bỏn vương khinh thường." Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe lên một tia hoài niệm cùng đau khổ.

Phong Vân Ngao nhìn Vân Hạo đã ngủ an ổn. Đứa nhỏ ba tuổi, trên người tràn đầy vết thương, hiện tại bọn họ còn vứt bỏ hắn. Bọn họ thật sự không làm được, bọn họ không phải là ác ma khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Giống Như Vòng Ôm Của Mẫu Thân

"Có thể tin tưởng ta không?" Lãnh Tứ Hàn bắt lấy bả vai Phong Vân Ngao, nhìn nàng nói.

Phong Vân Ngao nhìn vào ánh mắt Lãnh Tứ Hàn, tin tưởng? Tin tưởng người của hoàng gia? Tin tưởng người có khả năng là hung thủ hại chết gia gia của nàng? Phong Vân Ngao muốn cười, nhưng nàng không thể.

"Tại sao ngươi lại cho là ta sẽ tin tưởng ngươi?" Nhưng khi nói ra lời này mùi vị lại thay đổi. Trong lòng Phong Vân Ngao tự cười nhạo bản thân một chút, đây là nàng sao? Không phải chỉ là tuần mỷ một chút, lạnh lùng một chút, lãnh khốc một chút, lợi hại một chút thôi sao?

Ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, trong lòng có chút bất đắc dĩ, từ từ vậy. Xem tình hình thế này nếu phản tác dụng lại không có lời.

"Vây ít nhất chúng ta ngủ một phòng, cũng coi như là người cùng một nhà. Nàng không tin nhiệm ta làm sao có thể ngủ cùng nhau đây." Hai tay Lãnh Tứ Hàn đan vào nhau, trong mắt tràn đầy ủy khuất, bức bối nói ra.

"Ngủ, ngủ, Hạo Hạo cũng muốn ngủ, Hạo Hạo buồn ngủ quá, buồn ngủ quá." Vân Hạo đột nhiên mở to mắt, tròng mắt xoay tròn nhìn Phong Vân Ngao, cái miệng nhỏ nhếch lên, thanh thúy nói.

Trên mặt Phong Vân Ngao có thể nói là chói lọi, thật là đúng lúc! Nhưng mà bên kia cũng không chịu thua, tuyệt đối không nhường, gương mặt u ám đau khổ, cộng thêm vẻ ngoài khét trong sống. Vì sao lại nói như vậy, lúc này đến cả bản thân Lãnh Tứ Hàn cũng không tin, nhưng hẳn xác định đã nhìn thấy cái Tiểu Bất Điểm ba tuổi trong nháy mắt thoáng qua một tia chiếm giữ nhất định phải lấy được. Đây là phản ứng cùng cảm giác của nam nhân.

"Ngươi tên là Vân Hạo?" Phong Vân Ngao cũng không bị nụ cười đáng yêu mê hoặc, ngược lại mang theo ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Vân Hạo, hỏi.

"Dạ, Hạo Hạo gọi là Vân Hạo, Hạo Hạo thích tỷ tỷ." Hai bàn tay nhỏ của Tiểu Vân Hạo đan vào nhau, giọng nói mềm mại yếu ớt vang lên.

"Tiểu Bất Điểm, nói đi, từ đâu tới đây?" Trong lòng Phong Vân Ngao cười nhạo một tiếng. Nàng cũng không phải ngốc tử. Một đứa nhỏ có thể dưới điều kiện như thế mà sinh tồn, như vậy ít nhất đã học được lật lọng, tráo trở, dễ dàng trở mặt, không trung thực, cũng không còn là đứa bé ba tuổi bình thường nữa rồi. Giống như câu nói kia, đứa nhỏ nhà nghèo sớm học được việc lo lắng cho gia đình.

"Hạo Hạo, hu hu hu. Oa oa oa. Tỷ tỷ cũng giống Lão Vu Bà, hu hu hu." Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Hạo há to, vừa mở miệng liền oa oa khóc rống, điều này làm cho hai tay Phong Vân Ngao không biết để đâu.

"Không được khóc!"

"Ách." Vân Hạo dừng một chút "Oa oa oa. Hu hu hu. Bại hoại, bại hoại. Hu hu hu."

Đầu Phong Vân Ngao như muốn nổ tung, quay đầu nhìn về phía Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt chợt lóe, ngươi tới!

Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn co rút, dừng! Đứa nhỏ cả ngày chỉ biết khóc, hẳn mới không cần đâu.

Phong Vân Ngao: Người là do sự đệ ngươi mang tới!

Lãnh Tứ Hàn: Liên quan gì đến ta, tìm hắn đi!

Phong Vân Ngao:

Lúc này Phong Vân Ngao nghiêng răng nghiêng lợi. Ai nói ngốc tử đều là người lương thiện? Ai? Ai lại dám nói như vậy, nàng liền chém người đó.

"Còn khóc, liền ném ngươi trở về trong đám cỏ trùng!" Mặt Phong Vân Ngao lạnh xuống, nhìn Vân Hạo, nói.

"Hức hức. Hu hu. Hạo Hạo không khóc, không khóc nữa. Hu hu. hu hu." Hai mắt tràn đầy lệ quang mang theo ủy khuất, cái miệng nhỏ nhắn lâu lâu nấc lên vài tiếng, hai bàn tay nhỏ bé che lại cái miệng nhỏ nhắn, ngăn không cho khóc ra tiếng. Nhìn kỹ lại, liền nhìn thấy một đứa nhỏ tràn đầy hoảng sợ còn có vài phần bất lực.

Phong Vân Ngao không có cách nào thật sự làm mặt lạnh, vỗ vỗ Vân Hạo trong ngực "Hạo Hạo ngoa, tỷ tỷ sẽ không đưa ngươi trở về có chịu không?"

"Vâng, Hạo Hạo. Hu hu hu. Hạo Hạo ngoan. Mẫu thân đừng không cần Hạo Hạo. Phụ thân khóc liền ném Hạo Hạo vào trong đám trùng trùng. Thật nhiều thật nhiều trùng trùng. Hu hu hu. Tỷ tỷ. Không muốn trùng trùng, không muốn. Không muốn!"

"Không có, không có trùng trùng, trùng trùng sợ tỷ tỷ. Trong người Hạo Hạo không còn trùng trùng nữa rồi." Nhìn Vân Hạo khóc nức nở ở một bên, trên mặt tràn đầy sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy, Phong Vân Ngao vội vàng an ủi.

"Hu hu hu. Mùi trên người tỷ tỷ thật thoải mái! Trên người bọn họ thật thối! Hu hu hu. Trên người tỷ tỷ có mùi vị giống mẫu thân. Mẫu thân không cần Hạo Hạo nữa. Không cần Hạo Hạo nữa. Hu hu hu." Đứt quãng nói, cuối cùng oa oa khóc lên. Phong Vân Ngao không biết nói như thế nào. Mẫu thân không cần Hạo Hạo nữa sao? Nàng cảm giác được đứa nhỏ ba tuổi này rất khát vọng mẫu thân của hắn. Cũng đúng, vô luận mẫu thân hắn có xấu đến đâu, ở trong lòng đứa nhỏ vĩnh viễn đều khát vọng, muốn được một chút ấm áp, ai cũng không thể thay thế được.

"Vết thương trên người Hạo Hạo lành, tỷ tỷ mang Hạo Hạo đi tìm mẫu thân được không?" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe. Vân Lâu Nhất Tộc, nàng nhất định phải đi xem. Không phải chỉ vì bản thân, mà là vì Nguyệt Nhiễm, vì tử cô. Người đứng đầu trong nội lâu Vân Lâu Nhất Tộc cũng phải gặp mặt

một lần, ít nhất cũng phải cho hắn biết tình huống của nữ nhi của mình.

"Không không! Không cần, Hạo Hạo không cần. Hu hu hu. Tỷ tỷ không cần bỏ lại Hạo Hạo." Nghe thấy lời Phong Vân Ngao nói, Vân Hạo dùng sức nắm lấy y phục của nàng, tràn ngập kháng cự.

"Hạo Hạo không cần mẫu thân sao?"

"Hu hu hu. Mẫu thân? Tỷ tỷ, Hạo Hạo không muốn mẫu thân. Mẫu thân rất xấu, Hạo Hạo đau!" Trong lòng Phong Vân Ngao đau xót. Tuy nàng biết Vân Hạo không giống như đứa trẻ ba tuổi bình thường, nhưng mà hắn dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, không biết âm mưu quỷ kế là cái gì, nhưng hắn biết đau. Muốn mẫu thân nhưng lại sợ đau. Phong Vân Ngao nhất thời hiểu rõ, có lẽ một thân thương tích này đều là do mẫu thân hắn gây ra.

Thân thể Lãnh Tứ Hàn run lên "Mẫu thân sẽ làm như vậy sao?" Trong mắt tràn đầy đau xót cùng tưởng niệm, vừa vận chống lại con người của Phong Vân Ngao. Lãnh Tứ Hàn nỗ lực giương lên một nụ cười.

Trong nội tâm Phong Vân Ngao run lên, cái chết của Nhu phi quả nhiên có đã kích rất lớn đối với hắn. Có lẽ, tất cả mọi chuyện đều do lão yêu bà kia gây ra, hoặc là nói bọn họ có cùng chung kẻ thù.

"Nếu như không đau, Hạo Hạo có muốn mẫu thân không?"

Lãnh Tứ Hàn nhìn một màn này, cảm giác thật ám áp. Cảm thấy Phong Vân Ngao cùng Vân Hạo chính là một luồng sáng ám áp. Nhớ lại thời điểm bản thân ba tuổi rút vào trong ngực mẫu thân, nụ cười lúc đó, cùng nhàn nhạt hạnh phúc...

"Đau! Đau!" Vân Hạo dùng sức bắt lấy y phục của Phong Vân Ngao, hắn cảm thấy rất đau!

Phong Vân Ngao trừng lớn ánh mắt nhìn Vân Hạo, đôi mắt tràn đầy bất lực cùng sợ hãi tuyệt vọng, đây là ánh mắt mà một đứa nhỏ nên có sao? Đau! Ý của hắn là sẽ không thể nào không đau sao?

Nhưng một câu nói khác của Vân Hạo lại khiến Phong Vân Ngao ngẩn ra, "Hạo Hạo nhớ mẫu thân, rất nhớ, rất nhớ, rất muốn được mẫu thân ôm!" Trong mắt mang theo nước mắt, nhưng lại che giấu không được một phần khát vọng, một phần bất lực tuyệt vọng.

Cho dù đau cũng muốn mẫu thân, cũng muốn ôm mẫu thân! Đây là nguyện vọng của một đứa nhỏ ba tuổi, hắn có thể thực hiện được sao?

Trong lòng Phong Vân Ngao cả kinh, nếu là nàng, nàng sẽ trả thù. Là mẫu thân nàng thì sao? Người thương tổn đến nàng, đều sẽ lọt vào sự trả thù tàn nhẫn của nàng. Nhưng mà thời điểm nhìn đến Vân Hạo, nghe được lời hắn nói, bản thân nàng thể mà so ra lại kém một đứa trẻ.

"Vòng ôm của mẫu thân là không thể nào thay thế!" Chẳng biết khi nào Lãnh Tứ Hàn đã đến gần vỗ nhẹ bả vai của Phong Vân Ngao, vừa vận chống lại con người mang theo nghi hoặc của nàng.

"Lãnh Tứ Hàn, ngươi cũng sẽ giống như hắn sao?" Nếu bị vây trong tình huống giống như Vân Hạo, sẽ lựa chọn giống nhau sao?

"Ừ, ta cũng sẽ chọn như hắn!" Lãnh Tứ Hàn mang theo một chút ý cười, thật sự là một nụ cười rất nhẹ, nhìn Phong Vân Ngao, nói.

"Ta thì sẽ không. Thương tổn ta, ta sẽ hoàng trả lại gấp trăm lần." Nàng không phải Nữ Oa, không là thiện nữ. Nàng tàn nhẫn lãnh huyết, bất luận là ai, thương tổn đến nàng nàng sẽ dùng trả thù để cho họ tỉnh ngộ.

"Ngao Nhi, có một số việc, có thể trả thù. Nhưng có một số việc lại không thể trả thù. Có loại ân tình không phải là cắt đi máu thịt là có thể hoàn trả." Lãnh Tứ Hàn không có cười lạnh, chỉ là lẳng lặng nhìn Phong Vân Ngao, nói.

"Ta sai lầm rồi sao?" Nàng sai lầm rồi ư? Không, không có! Nàng không có sai!

"Chuyện như vậy không có sai hay không sai, chỉ có hối hận hay không hối hận!"

"Nếu như chỉ là vì vui sướng nhất thời, tương lai nhất định sẽ hối hận. Ngao Nhi, có một số việc có thể lùi một bước. Cái này không phải là yếu đuối, mà là một loại sách lược!"

Lần đầu tiên Phong Vân Ngao không có phản bác. Trong đầu quay chung quanh từng câu từng chữ của Lãnh Tứ Hàn. Còn có câu nói của Vân Hạo, làm cho nội tâm của nàng nổi lên từng cơn sóng rất lớn. Lùi một bước trời cao biển rộng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Còn Không Buông Tay Cho Lão Nương!

Ban đêm, Phong Vân Ngao nhìn chăm chăm Vân Hạo bên cạnh mình, khóe miệng thoát ra vài cái bong bóng, cái mũi nhỏ truyền ra từng tiếng hít thở, khò khè ngái ngủ. Trên mặt nàng mang theo một chút ý cười, lùi một bước sao? Cuối cùng nàng cũng không còn cơ hội, mà nàng cũng sẽ không thay đổi, làm chính mình là quan trọng nhất.

Lãnh Tứ Hàn nhẹ nhàng đến gần bên giường, nhìn hai người, khóe miệng nhếch lên, nghiêng người nằm xuống bên cạnh Phong Vân Ngao, ngủ ở phía ngoài trên giường.

Ánh mắt xoay tròn của Vân Hạo bỗng nhiên mở ra, giống như là bị đoạt lấy đồ, nhìn Lãnh Tứ Hàn, bàn tay bé nhỏ dùng sức túm lấy y phục của Phong Vân Ngao, cảnh giác nhìn người mặc y phục trắng nào đó.

"Ặc" Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn co rút, cái này gọi là gì? Khó lòng phòng bị? Ngồi dưới đất, về mặt tối đen ngược mắt nhìn động tác nhất trí của một lớn một nhỏ. Phong Vân Ngao cùng Vân Hạo, một lớn một nhỏ đồng thời nâng chân phải lên nhìn bản thân.

Phong Vân Ngao vừa quay đầu lại nhìn, thấy Vân Hạo, liền thấy Vân Hạo đang cười hắc hắc không ngừng với mình, "Ha ha ha. Hạo Hạo sao lại đáng yêu như vậy!" Nàng bỗng ôm lấy Vân Hạo, tiểu tử này, làm sao lại đáng yêu thế chứ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn mồm mỉm cố gắng nâng quai hàm, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm Lãnh Tứ Hàn, chu miệng, chân nhỏ mập mập hơi nâng lên. Phong Vân Ngao nhìn không được nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, hôn chụt một cái. Kết quả, bình dấm chua của người nào đó bỗng chốc bốc lên.

"Không cho phép!" Khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn không còn tối đen mà là lạnh như băng ẩn chứa bão táp, cũng không còn vẻ đùa giỡn, trực tiếp ôm lấy Phong Vân Ngao, ngăn cách nàng cùng với Vân Hạo. Bản thân nói với Phong Vân Ngao "Ta không cho phép!"

Phong Vân Ngao nghe được hơi thở nam tính của Lãnh Tứ Hàn, loại cảm giác ám áp này, loại cảm giác này. Là ghen sao? Hắn thích nàng à? Vô số nghi vấn được che giấu dưới khuôn mặt lạnh như băng "Tránh ra!"

"Ngươi bị. Ừm ừm." Phong Vân Ngao trừng lớn mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn. Hơi thở nam tính tràn ngập, nàng bị hôn? Trong đầu hiện lên một nữ hài nhỏ gầy đối mặt với ba gã tráng hán, bắt đắc dĩ giấy dựa, bên cạnh còn có hai gã soái ca, trên mặt tất cả đều là đang xem kịch vui.

Trong mắt Phong Vân Ngao mê mang, ánh mắt có chút đình trệ làm cho Lãnh Tứ Hàn cả kinh "Ngao Nhi! Ngao Nhi!"

Lúc này Phong Vân Ngao đã nhớ lại. Lúc đó là nhiệm vụ đầu tiên khi làm đặc công của nàng. Các nàng bị buộc phải phá thân, bọn họ không biết. Lúc đó đối mặt với ba gã tráng hán, trên mặt hai gã sư phụ đều là tươi cười. Nàng bất lực sợ hãi, từ khi đó bắt đầu nàng biết tất cả nhất định đều phải phục tùng. Nàng có thực lực thì sẽ không phải chịu vũ nhục như vậy.

"Buông ra!"

"Ngao Nhi, là ta là ta! Ta ở đây!" Lãnh Tứ Hàn dùng sức ôm chặt Phong Vân Ngao, không biết nên làm như thế nào, thống hận bản thân vừa rồi xúc động như vậy.

"Tỷ tỷ ngoan, Hạo Hạo không đi, sẽ ở cùng với tỷ tỷ! Tỷ tỷ phải ngoan, ngoan!" Vân Hạo cùng sử dụng cả hai tay hai chân, chậm rãi bò lên trên người Phong Vân Ngao "Tỷ tỷ không nghe lời, Hạo Hạo sẽ tức giận."

"Hạo Hạo? Hạo Hạo!" Phong Vân Ngao xoay người lại, nhìn Vân Hạo đang thập phần gian nan bò lên người mình, nước mắt trong mắt không tự giác chảy ra.

Từ lần đó không ai có thể động vào nàng, bởi vì cho dù nàng trúng độc, nàng cũng có năng lực hủy diệt. Cho nên hai gã sư phụ kia vì nàng đi cửa sau, ba gã tráng hán kia bị phê, nàng bình yên vô sự, nhưng mà lần thương tổn này lại khiến nàng nảy sinh chán ghét đối với nam nhân.

"Thật xin lỗi!" Lãnh Tứ Hàn ôm chặt Phong Vân Ngao không có chút khả năng nào là sẽ buông tay. Ngao Nhi, ta sẽ không để bất kỳ ai thương tổn đến nàng! Người thương tổn nàng, ta sẽ trả lại gấp trăm lần. Chuyện xảy ra kiếp trước ta không biết, nhưng kiếp này nàng là của ta! Cũng đừng mơ tưởng thoát khỏi tay ta!

Trước kia không biết có phải là yêu hay không. Nhưng trong nháy mắt vừa rồi, nhìn nàng yếu ớt, hắn quyết sẽ không buông tay. Một khắc kia trong lòng hắn giống như có người nắm chặt, ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao đột nhiên sáng tỏ.

"Ngươi đó! Còn không buông tay cho lão nương! Ngươi còn"

"Ngươi đó, còn không buông tay cho lão nương. ta! Tỷ tỷ là của ta, là của Hạo Hạo!"

"Phốc! Ha ha ha ha ha ha. Ngươi thật là biết chọc cười! Hạo Hạo! Chụt!" Phong Vân Ngao trực tiếp từ trên giường ôm lấy Vân Hạo, hôn một cái lên gương mặt mồm mỉm của hắn, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Lãnh Tứ Hàn, mở miệng liền mắng.

"Ha ha ha ha ha ha." Phong Vân Ngao ôm Vân Hạo giữa tới giữa lui, nhìn gương mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn, cường cang to "Ha ha ha. Khụ khụ."

"Coi chừng bị sặc, buồn cười như vậy sao?" Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn nhếch lên, nhìn tiểu tử Vân Hạo, liền nhìn thấy ánh mắt đầy vô tội của hắn, ngón tay nhỏ chỉ chỉ, cái miệng bĩu lên, bộ dáng giống như muốn khóc.

“.....”

"Hu hu hu. Tỷ tỷ, hấn xấu xa, hung dữ với Hạo Hạo!"

"Khụ khụ khụ. Tốt! Hấn hư, Hạo Hạo nghe lời nhất, ngoan nhất! Ha ha ha ha ha." Phong Vân Ngao nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hân, trong mắt tràn đầy trêu tức. Càng nhìn thấy Vân Hạo đáng yêu. Tiểu tử này nhỏ như vậy đã biết tranh thủ tình cảm. Chẳng qua trong nụ cười mang theo một tia đau lòng.

"Như thế nào ta lại xấu xa rồi? Hử? Hạo Hạo!" Lãnh Tứ Hân nhìn ánh mắt trêu tức của Phong Vân Ngao mà tràn đầy bất đắc dĩ, mang theo một phần sùng nịnh, không thể ngăn nung từ đùa cợt, nhưng mà có thể đùa lại tên tiểu tử kia nha.

"Hu hu hu. ... Hạo Hạo không biết, tỷ tỷ..... Hu hu hu. Tên bại hoại này uy hiếp Hạo Hạo."

"Phốc! Ha ha ha ha ha. Uy hiếp? Lãnh Tứ Hân, người đường đường là một vị Vương gia mà lại uy hiếp một đứa nhỏ? Ha ha ha....." Phong Vân Ngao cười không biết chừng mực, tràn đầy trêu tức với Lãnh Tứ Hân.

Khóe miệng Lãnh Tứ Hân co rút. Tên tiểu tử này thế mà lại biết uy hiếp. Trong mắt nhanh chóng thoáng qua một tia vô tội, nhìn Phong Vân Ngao, cuối cùng nhìn sang Vân Hạo "Ta là ngốc tử, ngốc tử sẽ tùy tiện làm này nọ. Vân Hạo, bản vương thật ra là....." Hai tay thủ thế làm bộ sợ hãi, nhìn Vân Hạo, nói.

"Ngốc đầu!"

"Ha ha ha. Ai u má ơi! Hạo Hạo, người thật là đáng yêu!" Nghe thấy lời nói của Hạo Hạo, Phong Vân Ngao ôm bụng cười ha ha.

Có tiếng cười, có bất đắc dĩ, có người cao hứng, có người nổi giận dưng dưng, ghen tuông đầy trời, cũng có người đùa đến bất diệc nhạc hồ.

"Ai u má ơi! Đau chết rồi! Đau chết rồi! Sư huynh cứu mạng! Lãnh Dịch, người là tên khốn kiếp, quan báo tư thù! Má ơi, đây là cái gì vậy?"

"Lãnh dịch khốn kiếp! Tà Phong, người là cái đồ lăng lợ! Quý Mộc, người là một đồng phân! Khốn kiếp!"

"Má ơi! Sao lại nóng như vậy? Sư huynh! Sư tẩu!"

"Ai da, cái chân! Mụ nội nó, mới sáng sớm liền báo tang à!" Phong Vân Ngao ngồi dậy, cầm cái gối đầu ném ra ngoài.

"Má ơi! Chủ tử, Linh Nhi quên gọi người rồi giường cũng không thể mư sát người như vậy!" Thân thể Vân Linh chột tránh, tiếp được gối đầu, nhìn gối đầu bằng gỗ cứng rắn, cái này nếu ném trúng đầu, đầu nàng liền nở hoa mất.

"Lãnh Dịch! Ném tên khốn kiếp này ra ngoài cho ta!" Lãnh Tứ Hân nhướng mày. Thật vất vả mới có thể ôm nung từ nhà mình ngủ một giấc, nhưng mà, nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi. Tên Du Phong khốn kiếp này, đều bị tiếng sói tru của hấn làm hồng hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chọn Lựa Của Vân Hạo

"Ai uì, cái miệng của ta! Lãnh Dịch, chỉ có người là tốt nhất! Bọn họ đều là những tên khốn kiếp!" Cả người không có mấy miếng vải, trên mặt quần một vòng lại một vòng, con mắt biến thành gấu mèo, giọng nói cũng thay đổi.

"Du Phong? Là người?" Lãnh Dịch nhìn lên nhìn xuống đánh giá một chút, "Khụ khụ. Quả nhiên rất cường hãn!"

"Sư huynh ta hận người! Đây là nước tiểu ngục đồng!" Vừa nói xong liền biến mất. Lãnh Dịch nhìn cái lọ nước bốc mùi trong tay, khóe miệng co rút, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng.

Phong Vân Ngao cầm thuốc dẫn giải độc cho Vân Ngao, mọi người đều ngừng hô hấp. Nhưng mà giải độc cũng không phải dễ dàng như vậy, cổ tròng trong cơ thể phải chậm rãi lấy máu làm dẫn, để chúng nó chậm rãi dẫn ra khỏi cơ thể. Lúc này Vân Hạo "hu hu" khóc nức nở, vì quá trình này không đau, nhưng sẽ ngứa, ngứa đến trong lòng.

Mãi cho đến buổi tối, mới lấy hết toàn bộ cổ tròng ra khỏi cơ thể. Mà lúc này sắc mặt Vân Hạo cũng cực kỳ tái nhợt, không còn chút huyết sắc nào.

"Hạo Hạo..... Không..... Không đi, tỷ tỷ đừng đuổi Hạo Hạo đi được không?" Trong mắt Vân Hạo mang theo khẩn cầu. Tuy hấn không hiểu

chuyện nhưng lại cực kỳ hấp cảm. Một khi giải độc xong, sẽ bị người mang đi. Hấn không muốn! Không cần! Trên người tỷ tỷ thật là thoải mái.

Phong Vân Ngao không trả lời, ngược lại nhìn về phía Du Phong. Du Phong cũng biết, nhìn Vân Hạo, hỏi: “Hạo Hạo không muốn đi?”

“Hạo Hạo không muốn rời khỏi tỷ tỷ! Không cần phải rời khỏi tỷ tỷ có được không?” Phong Vân Ngao nhìn thấy mí mắt Vân Ngao nặng trĩu, lại cố chống không muốn ngủ, sợ hấn vừa ngủ nàng liền rời đi.

“Sư tẩu, Vân Hạo ở lại chỗ này, mọi người đều biết thì phải làm thế nào? Nhưng mà hấn lại không muốn rời khỏi, sư tẩu có thể bảo vệ hấn không?” Trên mặt Du Phong không có vẻ vui đùa, nghiêm túc nhìn Phong Vân Ngao.

“Hỏi ta làm cái gì? Hỏi sư huynh của ngươi đi! Ta chỉ là một Vương phi nhỏ nhỏ mà thôi, không có quyền lực lớn như vậy.” Phong Vân Ngao ôm Vân Hạo, trong mắt tràn đầy ôn nhu. Khóe miệng Vân Hạo dần dần giương lên nụ cười, chậm rãi ngủ. Cảm giác của đứa nhỏ thật hấp cảm, có lẽ hấn biết Phong Vân Ngao sẽ không rời khỏi hấn nên an tâm rồi.

“Sư huynh?”

“Ngươi đi đi!” Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hân chợt lóe, lạnh như băng nói.

“Khụ khụ. Đây đây, sư huynh, làm sao ngươi có thể như vậy à? Ta còn chưa muốn đi!” Lại dám đuổi ta đi! Du Phong tức giận kêu lên, đối với gương mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hân tràn đầy bất mãn.

“Om sòm!” Lãnh Tứ Hân lườm Du Phong một cái, hai tay ôm lấy Phong Vân Ngao cùng Vân Hạo, xoay người liền rời đi.

“Oa oa. Thế nhưng lại chạy trốn! Chạy trốn!”

Xa xa nghe được tiếng gào rống của Du Phong, khóe miệng Lãnh Tứ Hân hơi nâng lên, xem ra tâm tình rất tốt, nhìn Phong Vân Ngao trong ngực “Cảm giác không tệ!”

Khóe miệng Phong Vân Ngao co rút, người này sao lại vô lại như thế. Nàng cố tránh nhưng lại tránh không thoát, thoải mái cái rắm! Bất quá ánh mắt Phong Vân Ngao không có sắc bén như vậy, loại cảm giác này quả thật không tệ! Cảm giác thật thoải mái, thật an toàn.

Trong màn đêm hai người đều không phát hiện, đứa nhỏ trong lòng đang mở to hai mắt cảnh giác nhìn bốn phía. Bàn tay nhỏ bé túm y phục Phong Vân Ngao ngày càng chặt, đôi mắt như ngọc châu xoay vòng không ngừng động đậy.

“Ngươi nói cái gì?” Trong bóng tối, gương mặt tức giận của nữ nhân trở nên có chút ửng đỏ “Vân Mặc, ngươi nói cái gì? Ngươi lại làm mất hấn? Bọn họ có biết hấn có ý nghĩa như thế nào đối với bộ tộc chúng ta hay không?”

“Vân Nguyệt, chuyện này trong tộc cực kỳ coi trọng, muốn chúng ta cần phải tìm trở về. Còn nói” Hắc y nam tử Vân Mặc cũng là nam tử ở ngoài Bách Hương Lâu ngày đó, có chút muốn nói lại thôi.

“Còn nói cái gì? Vô luận sống chết sao?” Trên mặt Vân Nguyệt không biết là tức giận hay là hưng phấn, trong mắt lại có chút bi thương, không còn sự sắc bén ở ngoài Bách Hương Lâu ngày đó “Vân Mặc, ta không thể xuống tay với Vân Hạo được. Nếu để cho ta giết bất kỳ kẻ nào, Vân Nguyệt ta sẽ không nương tay, nhưng đứa nhỏ này ta không làm được.”

Vân Mặc nhìn nữ nhân rúc vào trong người mình, trong mắt chợt lóe, khóe miệng mang theo một tia trào phúng “Còn có chuyện ngươi không dám làm?”

“Trong mắt ngươi ta chính là vô tình như vậy sao?” Bì ai thoáng qua khuôn mặt Vân Nguyệt. Nàng yêu là Nguyệt Lâm. Nhưng đối mặt với trào phúng của Vân Mặc, trong lòng rất khó chịu, lắc lắc đầu “Chuyện của ta ngươi có tư cách gì quản? Làm tốt chuyện của bản thân đi!” Đây Vân Mặc ra, khỏi phục ánh mắt lạnh như băng, vẻ mặt ửng hồng xinh đẹp.

“Tra rõ hướng đi của Vân Hạo, nếu không đừng đến tìm ta!” Nói xong, xoay người không để ý tới hấn nữa.

“Ta có chuyện muốn ngươi biết!” Khóe miệng Vân Mặc nhếch lên, trong mắt mang theo lãnh ý “Người trong mộng của ngươi hiện tại đang ở La Thành.”

“Ngươi nói cái gì? Nguyệt Lâm đang ở đây?” Trong lòng Vân Nguyệt vui vẻ, trên mặt cũng mang theo dáng vẻ vui mừng, nhanh như tia chớp đến bên người Vân Mặc, bắt lấy hấn hỏi.

“Thế nào? Còn nghĩ đến hấn? Ngươi là người của ta, còn nghĩ đến nam nhân khác, ngươi nghĩ ta sẽ nói cho ngươi hay sao?” Vân Mặc biến sắc, xoay người rời đi.

Trong đêm tối, Vân Mặc nhìn về hướng hoàng cung. Lãnh Doanh, Vân Mặc ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi! Là ngươi phản bội Dao Nhi, là ngươi hại chết nàng. Ta tuyệt đối không buông tha cho ngươi! Vân Nguyệt? Mỉm cười Vân Mặc chợt lóe, không! Hấn chỉ lợi dụng nàng ta mà thôi!

Nhưng đến cuối cùng, Vân Mặc phát hiện sai lầm nhất đời này của hấn không phải là chuyện Dao Nhi chết, mà là lợi dụng cùng sự vô tình đối với Vân Nguyệt. Nhưng cũng mang theo một loại vui mừng.

Bên kia, trong căn phòng rách nát, ánh nến mờ mờ có thể nhìn thấy, trong ánh sáng, một khuôn mặt tuấn mỹ hé lộ “Đã tìm được chưa?”

"Chủ tử, Huyết Linh Ngọc căn bản không có ở La Thành. Không có tin tức gì."

"Huyết Linh Ngọc! Khụ khụ khụ."

"Chủ tử, thân thể của người?"

"Không có việc gì, chỉ là có chút cảm lạnh mà thôi!"

"Mặc thiếu chủ đưa linh chi tới, người không có ăn sao?"

"Đừng tiếp tục nói về hấn với ta!"

Thượng Quan Tử Lâm ngồi trên giường, sắc mặt tái nhợt, trong mắt mang theo một tia hận ý, vung tay lên chưởng nam tử đang quỳ trên đất vắng đến bên tường, khoe miệng mang theo vết máu, vội vàng quỳ xuống, cúi đầu "Thuộc hạ biết sai!"

Tề tề nghe qua cũng biết đây là giọng của nữ nhân!

Thượng Quan Tử Lâm, nhị hoàng tử của Yến Ngữ quốc, là người độc miệng gian trá, lại có danh xưng Tài Tử Phong Lưu, cùng với Hiền Vương Lãnh Thiên Lạc Sở Vân quốc cùng là loại phong lưu đa tình.

"Ta nói rồi, đừng nhắc hấn trước mặt ta, ngươi đi đi!" Thượng Quan Tử Lâm vung tay lên, ý bảo nàng rời đi.

Hắc y nữ tử có chút run run, vội vàng nói: "Chủ tử, xin cho Hắc Y một cơ hội, đừng bắt Hắc Y rời đi." Giữa mi tâm ả ả hiện ra tình ý, nhưng nháy mắt lại biến mất.

"Chủ tử, một khi Hắc Y rời đi, thân thể của người phải làm sao?"

"Lần này ngươi hãy nhớ cho kỹ, nếu như lại phạm sai lầm, ta sẽ không dễ dãi đâu." Thượng Quan Tử Lâm thờ dài một hơi, trong mắt tràn đầy thương cảm "Cái chết của nàng ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn." Bộ dáng khi đó của Thanh Nhi hấn không bao giờ quên, sẽ không quên!

"Thuộc hạ có câu này dù có bị trách phạt vẫn muốn nói ra. Chủ tử, đã thật lâu, ghen ở trong lòng thuộc hạ đã thật lâu." Hắc Y nhìn Thượng Quan Tử Lâm, nói: "Lúc đó không phải là Mặc thiếu chủ mang Thanh Nhi cô nương rời đi, mà là Thanh Nhi cô nương cầm hoa thược được đến."

"Ngươi nói cái gì? Khụ khụ. Không phải! Không phải vậy! Hắc Y. Ngươi. Khụ khụ khụ." Thượng Quan Tử Lâm nhìn Hắc Y, bộ mặt không thể tin, "Không phải vậy!"

"Chủ tử, Thanh Nhi cô nương hại chết sư muội của Mặc thiếu chủ, Mặc thiếu chủ xem phân lượng của chủ tử mà không có giết nàng, mà nàng." Hắc Y không tiếp tục nói.

Chuyện này rất rõ ràng, Thanh Nhi yêu Thượng Quan Tử Mặc, nhưng mà Thượng Quan Tử Mặc không yêu nàng. Thanh Nhi cho rằng Thượng Quan Tử Mặc không yêu nàng là vì sư muội của hấn, cho nên mới ngụy trang giết sư muội hấn, nhưng đổi lại là sự tuyệt tình của Thượng Quan Tử Mặc. Vì yêu sinh hận, nàng làm chuyện tuyệt tình nhất, lợi dụng tình yêu của Thượng Quan Tử Lâm làm cho hấn hận người ca ca hấn yêu thương nhất, Thượng Quan Tử Mặc.

Thượng Quan Tử Mặc không nói một câu oán hận, nhiều năm như vậy hấn đều im lặng chịu đựng sự đối địch của Thượng Quan Tử Lâm, yên lặng vì hấn trả giá. Hắc Y thật sự nhìn không được rốt cục nói ra chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: “Xấu Xa” Ngoan Ngoãn

"Là ta hiểu lầm ca ca nhiều năm như vậy? Ta còn thiếu chút nữa hại chết người ca ca yêu nhất?" Thượng Quan Tử Lâm vẫn không thể tin được, nhưng mà hấn tin tưởng Hắc Y, từ nhỏ nàng đã đi theo người bên cạnh hấn, nàng sẽ không lừa hấn!

"Chủ tử, những lời này Mặc thiếu chủ không cho thuộc hạ nói với người, nhưng lúc thuộc hạ tới nhìn thấy Thanh Nhi cô nương, nàng vẫn còn ham muốn chiếm giữ với Mặc thiếu chủ, thuộc hạ."

"Ngươi nói cái gì? !" Trong mắt Thượng Quan Tử Lâm mang theo vẻ không thể tin "Làm sao Thanh Nhi có thể như vậy? Làm sao có thể chứ! Nàng ấy lương thiện như vậy, lại đơn thuần như vậy."

"Chủ từ, bây giờ chúng ta muốn đi đâu đây?" Trong mắt Hắc Y tràn đầy ái mộ, còn mang theo nồng đậm lo lắng cùng đau xót. Phần tình cảm này chỉ có thể giấu ở chỗ sâu kín nhất.

"Hắc Y, đa tạ ngươi. Chỉ là ta như thế nào có thể trở về. Thôi, Hắc Y, ngươi trở về đi! Nói với ca ta, mấy năm nay là ta có lỗi với hân." Thượng Quan Từ Lâm ngồi trên giường nhìn ánh nến lóe sáng, phát phát tay với Hắc Y.

Hắc Y không nói thêm gì nữa, thoát cái biến mất trong đêm đen.

"Thanh Nhi, có phải nàng chưa từng yêu ta hay không? Bản thân ta lại hại chính ca ca ruột của mình. Thanh Nhi, nàng thật độc ác." Nói xong, trong mắt mang theo một tia lãnh ý. Thanh Nhi, ta sẽ cho nàng biết đắc tội với bốn vương sẽ có hậu quả gì.

.....

"Hạo Hạo như thế nào rồi?" Bọn Phong Vân Ngạo về đến phòng của bọn họ, Phong Vân Ngạo nhìn bộ dáng của Vân Hạo, có chút lo lắng hỏi.

"Tỷ tỷ, tới, bọn hân tới!" Trên mặt Vân Hạo tràn đầy hoảng sợ, túm lấy y phục của Phong Vân Ngạo không chịu buông tay.

"Ngạo Nhi, tên tiểu gia hỏa này rất nhạy cảm, có lẽ hân nói người độc hại hân tới đây." Lãnh Tử Hân chau mày sờ sờ đầu Vân Hạo, nói.

Vân Hạo nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tử Hân, nháy nháy con ngươi, không kiềm chế được mà khóc lên "Xấu xa, Hạo Hạo không đi. Hạo Hạo sẽ không khi dễ ngươi, không cần đuổi Hạo Hạo đi. Xấu xa....."

"Khụ khụ. Hạo Hạo không phải đi. Xấu xa..... Khụ khụ, sẽ không đuổi Hạo Hạo đi." Trong mắt Phong Vân Ngạo mang theo ý cười nhìn Lãnh Tử Hân. "Khụ khụ, có lẽ người Vân Lâu Nhất Tộc tới đây, hoặc là không đơn giản chỉ vì chuyện của Vân Hạo."

"Có một truyền thuyết về" Lãnh Tử Hân tạm dừng một chút nhìn Phong Vân Ngạo "Huyết Linh Ngọc"

"Huyết Linh Ngọc?" Trong ghi chép của mẫu thân Nguyệt Nhiễm cũng có nói qua về miếng ngọc này. Nó có hiệu quả ức chế độc tố. "Truyền thuyết?"

"Có thể giúp trường sinh bất lão, nhất thống thiên hạ!"

"Cái gì? Trong mắt Phong Vân Ngạo mang theo kinh ngạc. Miếng ngọc nào lại có loại công hiệu này vậy?"

"Hình như là một lời tiên đoán được truyền ra từ hai mươi năm trước." Lãnh Tử Hân nói. Việc này hân định ra rõ, nhưng cũng rất mơ hồ, không biết được tình huống cụ thể.

"Tỷ tỷ, Xấu xa, Hạo Hạo biết miếng ngọc đó, biết miếng ngọc đó!" Bàn tay nhỏ bé của Vân Hạo quơ quơ, túm lấy y phục của Phong Vân Ngạo, nói.

Lãnh Tử Hân néo néo gương mặt nhỏ nhắn của Vân Hạo, cảm giác cũng không tồi, lại vươn tay ra muốn néo thêm một cái "Xấu xa, không được động tay. Hạo Hạo tức giận sẽ không nói cho ngươi biết." Quai hàm nhỏ nâng lên, quay đầu, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, tựa vào trên người Phong Vân Ngạo, không thèm để ý đến Lãnh Tử Hân.

"Hạo Hạo nhìn thấy qua?" Đột nhiên Phong Vân Ngạo ôm lấy Vân Hạo hỏi, "Hạo Hạo nhìn thấy nó có hình dạng gì?"

"Không có!"

"Hạo Hạo cũng nói dối!" Cái miệng nhỏ nhắn của Phong Vân Ngạo co rút. Đứa nhỏ này là vì muốn cho nàng ôm hân hay sao?

Lãnh Tử Hân nhướn mày, nhìn Vân Hạo lại nhìn Phong Vân Ngạo một cái. Có lẽ tiểu gia hỏa này nói "không có" còn có một tầng ý tứ khác cũng không chừng. Chỉ là hân vẫn không rõ, Vân Hạo thật sự chỉ mới ba tuổi thôi sao?

"Hạo Hạo không có nói dối. Tỷ tỷ, bọn họ tới đây, Hạo Hạo sẽ bị bắt đi. Hạo Hạo liền ngủ." Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Hạo mở ra đóng lại không ngừng, tràn đầy không vừa ý. Hân không có nói láo, cũng không có nói sai."

"Làm thế nào bọn họ tìm được Hạo Hạo?" Phong Vân Ngạo ôm Vân Hạo nhỏ giọng hỏi.

"." Chờ đợi Phong Vân Ngạo chính là tiếng ngáy khò khè nho nhỏ của Vân Hạo, làm cho nàng không khỏi nhẹ giọng cười.

"Xem ra ngày mừng thọ của lão thái bà kia sẽ không đề đơn giản như vậy." Lãnh Tử Hân nói, đột nhiên ánh mắt chợt lóe, nhìn Phong Vân Ngạo "Lần này chúng ta liên thủ thế nào?"

"Liên thủ? Đối phó lão yêu bà? Vì sao? Có ích lợi gì không?" Giết hay không giết lão yêu bà kia đối với nàng không có chỗ nào tốt, vì sao phải liên thủ với hân. Tuy đây là bắt đầu của việc tín nhiệm, nhưng thấy thế nào cũng là nàng chịu thiệt.

"Nàng muốn cái gì?" Lãnh Tử Hân nhìn trong mắt Phong Vân Ngạo toát ra bộ dáng tham tiền, khóe miệng co rút, bên người hân có phải toàn là người tham tiền hay không? Có vài tên thuộc hạ, bạc của hân đều bị cướp đoạt, lại đến một nương tử, phải làm như thế nào đây? Rất tốt, có người quản rồi.

Chỉ là Lãnh Tử Hân không biết, thuộc hạ của Phong Vân Ngạo cùng với thuộc hạ của hân đều giống nhau. Phong Vân Ngạo cũng giống như hân, thậm

chỉ so với hân cang bị thương hơn. Bởi vì từ trước tới giờ, đều là thuộc hạ phát bạc cho nàng. Hơn nữa bạc được phát ít đến thảm thương. Toàn là ép nàng mang độc đến thưởng.

Mười mấy ngày tiếp đó, mọi người trong Vương phủ đều né tránh Ngốc Vương. Tin đồn Ngốc Vương đã bị vương phi bức đến điên rồi, đã trở thành ma đầu giết người. Tin đồn mỗi ngày vào lúc đêm đến đều nghe được tiếng gầm rú từ thư phòng truyền ra, giống như tiếng ma quỷ kêu gào thảm thiết. Tin đồn.....

"Phong Vân Ngao!"

"Ồ đây! Báo cáo Vương gia, có chuyện gì sao?" Phong Vân Ngao nhất thời buông Vân Hạo trong lòng ra, đứng nghiêm, cung kính nói với Lãnh Tử Hàn "Hắc hắc...."

"Ồ đây! Hạo Hạo báo cáo Xấu xa, Xấu xa mặt đen." Tiểu Vân Hạo đứng nghiêm có bài bản hẳn hoi, nói. Đáng tiếc bàn chân nhỏ nhất thời đứng không vững, bỗng chốc ngã ngồi trên mặt đất "Đau quá!"

"Ha ha ha. Hắc hắc Cái mông Hạo Hạo quá lớn, ngã nhiều một chút cũng không có gì." Phong Vân Ngao ngồi xổm xuống nhìn Vân Hạo, cười nói.

"Tỷ tỷ cũng xấu xa, Xấu xa cũng xấu xa, hu hu hu....Hạo Hạo.....Hu hu hu..... Đau muốn chết!" Hai con mắt quay tròn không ngừng chỉ là không có nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn ừm ừm lại, vẫn oa oa kêu khóc.

Lúc này Lãnh Tử Hàn không biết nên khóc hay nên cười. Trong hơn mười mấy ngày này, tiểu gia hỏa này chiếm giường lớn, không cho hân tiếp cận. Hân không đi phòng bếp phóng hỏa thì lại chạy đến nhà xí gây sự, mà nhân vật chính lại là hân đây.

Hôm nay, Lãnh Tử Hàn đang an ổn cùng phòng cùng hai người, kết quả một miếng trà, ném được ngũ vị mận đắng lẫn lộn.

"Xấu xa không khóc, Hạo Hạo cũng không khóc. Khóc sẽ bị tiêu chảy!" Nói xong che cái mũi nhỏ, "Thối thối!" Vân Hạo dùng hết hơi sức, hai bàn tay nhỏ chống lên chậm rãi đứng dậy, bước nhỏ đi đến trước mặt Phong Vân Ngao, ôm nàng.

"Vân Hạo!" Lãnh Tử Hàn nghiêng răng nghiêng lợi quát. Tên tiểu gia hỏa này chính là đang chinh hân, còn không cho hân tiếp cận Ngao Nhi, cả ngày chiếm lấy nàng. Hơn mười mấy ngày nay, buổi tối đều không được ngủ trên giường, nếu không phải hân cơ trí, tối đến ngày cả phòng cũng không thể vào được.

"Tức giận có nếp nhăn đấy! Ngoan, học theo Hạo Hạo, nhìn xem hân thật là ngoan ngoãn." Phong Vân Ngao vuốt ve đầu Lãnh Tử Hàn, nhìn Vân Hạo trong ngực mình, nói.

"Xấu xa ngoan, học theo Hạo Hạo nè!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Vẫn Nên Gọi Ta Là Nguyệt Lâm Thúc Thúc Đi!

"Chủ tử, Vân Linh trở lại!"

"Tránh ra! Không cho chạm vào tỷ tỷ!" Vân Hạo nện bước chân ngăn ngừa, tay nhỏ bé đẩy đẩy Vân Linh, cái miệng nhỏ nhắn cong lên tràn đầy ừm ừm quát "Tỷ tỷ, lại đến một người bại hoại. Hu hu hu...." Vừa có người muốn cướp đoạt tỷ tỷ của hân, không dễ dàng đuổi đi một tên xấu xa, lại đến một kẻ bại hoại.

Phong Vân Ngao ngược nhìn Vân Hạo kiên định đứng ở phía trước, vươn hai cánh tay mập mạp ngăn trở Vân Linh không cho nàng đi qua, còn quay đầu nhìn Phong Vân Ngao, trên mặt tràn đầy ừm ừm, lâu lâu còn rơi vài giọt nước mắt.

Phong Vân Ngao nhất thời dở khóc dở cười. Từ ngày có tiểu gia hỏa này, những người còn lại đừng nghĩ tới gần nàng, mấy chiêu tổn hại người đều lờ ra sử dụng. Đi nhà xí thì kéo quần, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Nhất là, Phong Vân Ngao nhìn cục đá nhỏ trước mặt, một tảng đá đen nhánh, Vân Hạo không cho phép ai đụng tới. Mấy hôm trước có một nha hoàng đụng vào, trên mặt Vân Hạo liền xuất hiện biểu cảm không thuộc về một đứa nhỏ, tràn đầy âm ngoan, nha hoàn nọ liền phát điên. Điều này làm cho Phong Vân Ngao rất nghi hoặc, Vân Hạo thật sự là một đứa nhỏ ba tuổi sao?

"Chủ tử, aiz, ta nói tiểu tử, nhường đường cho tỷ tỷ đi qua, tỷ tỷ sẽ không ăn thịt nàng." Vân Linh chỉ chỉ Phong Vân Ngao trên ghế, nói với Vân Hạo.

"Lão thái, Hạo Hạo không cần!" Vân Hạo chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ mặt ghét bỏ nói, xoay người bước đi, hai chân lại vướng cùng một chỗ, kết quả "Rầm!"

"Hu hu hu. Bại hoại, bại hoại....." Đối với Vân Linh tràn đầy lên án, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ "Tỷ tỷ..... Mông Hạo Hạo đau quá..... Hu hu hu....."

"Hu hu hu. Khụ khụ."

"Hạo Hạo, đừng khóc, tỷ tỷ ở đây!" Phong Vân Ngạo nhìn Vân Hạo thật sự khóc, nhất thời mở miệng an ủi. Vừa rồi vẫn còn giả vờ, nhưng đến cuối cùng thấy không ai an ủi hẳn, liền thật sự khóc lên.

"Hu hu hu. Tỷ tỷ thấy sắc quên Hạo Hạo. Hu hu hu."

"Phốc xuy, Hạo Hạo, ở đâu ra nhiều phần nản như vậy?" Thấy sắc quên Hạo Hạo? Khóe miệng co rút. Định hướng tình cảm của nàng rất bình thường, đồng tính luyến ái? Khóe miệng Phong Vân Ngạo co rút, hay là thôi đi.

Trong đầu Phong Vân Ngạo nghĩ đến chính là, nếu Lãnh Tứ Hàn là nữ tử, khuôn mặt yêu mị, ánh mắt quyến rũ, đột nhiên đá lỏng nheo. Phong Vân Ngạo rung mình một cái, trực tiếp tỉnh táo lại "Nàng là muội muội của tỷ tỷ, còn đệ là đệ đệ của tỷ tỷ."

Thân thể Vân Linh run lên, nàng là muội muội của tỷ tỷ. Nàng là muội muội của tỷ tỷ. Lần lượt từng tiếng vọng lại trong đầu Vân Linh, muội muội!

"Chủ tử, theo tin tức đoạt được, Tiên Y Tử hiện nay đang ở tại La thành. Gần đây La thành xuất hiện rất nhiều người. Còn có tin tức của Yên Ngữ quốc, nhị hoàng tử phong lưu, Thượng Quan Tử Lâm cũng đi đến La thành, địa điểm cụ thể không rõ ràng." Vân Linh khiếp sợ nói, nhướn mày "Đúng rồi, chủ tử, còn có một tin tức, chính là gần đây có một đám nhân sĩ không rõ xuất hiện tại La thành. Bọn họ có võ công cực cao, người chúng ta không có cách nào tới gần."

"Nhân sĩ không rõ? Võ công cực cao?" Phong Vân Ngạo nhướn mày, nhìn về phía Vân Hạo, khóe miệng nhếch lên "Ừ, ta biết rồi. Ngươi cũng không cần quay trở về, cứ ở lại đây. Sắp đến đại thọ của hoàng thái hậu, các quốc gia đều sẽ tề tụ tại La thành, hơn nữa bữa thọ yến này tuyệt đối không đơn giản." Phong Vân Ngạo bí hiểm nói một câu.

"Chủ tử, lần này Linh Nhi mang đến ba tin tức, một tin cuối cùng chính là giang hồ hiện tại rối loạn thành một đoàn. Truyền thuyết về Huyết Linh Ngọc, chủ tử biết không? Tin tức nói rằng Huyết Linh Ngọc có thể giải bách độc, kéo dài tuổi thọ. Mọi người đều đang điên cuồng tìm kiếm, ngay cả Sát Môn luôn luôn không hồi thế sự cũng nhúng tay vào. Nhưng mà theo chúng ta tra ra, lại thấy Sát Môn không phải là đi tìm Huyết Linh Ngọc, mà là tìm thứ khác, nhưng lại không rõ là tìm cái gì."

"Lại là Huyết Linh Ngọc!" Phong Vân Ngạo nỉ non nói, ôm Vân Hạo, cánh tay hơi đơng đưa.

"Vậy chúng ta thì sao?" Vân Linh nhìn Phong Vân Ngạo, sắc mặt thanh lãnh hỏi, lại có chút không kiềm chế được.

"Chúng ta? Quân chúng ta làm chuyện gì? Yên lặng xem xét, chú ý hướng đi của mọi người. Đúng rồi, không có tin tức của Minh vực sao?" Phong Vân Ngạo cau mày, tất cả tin tức có được thì tin tức về Minh vực là ít nhất, xem ra Minh Vương kia thật sự là người khôn khéo.

"Cái đó, khụ khụ. Thuộc hạ vô năng, không tra được tin tức cụ thể của Minh vực." Vân Linh cúi đầu có chút ngượng ngùng, trên mặt mang theo vẻ không cam lòng. Vì sao lại không tra được gì?

"Không trách ngươi, tin tức Minh vực nếu như dễ dàng tra ra được, thì hẳn cũng không phải là Minh Vương rồi." Làm cho nàng cảm thấy làm đối thủ của Minh Vương, tin tức nếu dễ dàng tra ra được, như vậy hẳn không xứng làm đối thủ của nàng.

Phong Vân Ngạo dỗ Vân Hạo rất lâu, thật vất vả mới khiến cho hắn đi theo Vân Linh, bản thân nàng một mình rời khỏi Vương phủ, đi đến một ám phòng, tại hẻm nhỏ của La thành. Rõ ràng là một hộ gia đình nông dân độc lập, Phong Vân Ngạo nhìn trái phải xung quanh một chút, nâng cánh tay lên, lai đề xuống, sau đó trực tiếp xoay người tiến vào trong nhà.

Cửa phòng chợt mở ra, Phong Vân Ngạo tràn đầy cảnh giác, biến sắc, hai tay liền một chỗ, chấp tay hướng về phía trong phòng "Độc Y đêm khuya viếng thăm, xin bái phỏng Tiên Y Tử, Nguyệt Lâm"

"Độc Y, mời vào!" Lặng lặng chờ đợi, Phong Vân Ngạo nghe thấy một giọng nói mang theo một chút gió mát, làm cho trong lòng nàng cảm thấy một loại cảm giác đau xót thấu xương, làm cho người ta bị đè nén, lại giống như được tắm gió xuân.

"Mời ngồi!"

Bước chân Phong Vân Ngạo vừa tiến lên đột nhiên dừng lại, nhìn thấy chính là một đầu tóc bạc phiêu dật ở trên đàn cổ, màu sắc cũ nát của căn phòng phá lệ rõ ràng. Đây không phải là vừa sinh ra tóc đã bạc, mà là sau đó tạo thành, không biết vì sao nhìn thấy một màn như vậy làm cho Phong Vân Ngạo có chút ngạt nhiên. Đúng, chính là ngạt nhiên!

"Không biết các hạ tới có chuyện gì?" Nguyệt Lâm căn bản không có ngẩng đầu, hai tay ấn trên dây đàn, nhìn dây đàn nói.

Lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ mang theo nồng đậm thương cảm, tóc trắng mềm mại bay lượn, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nét cương nghị, làm cho người ta say mê, khiến cho người ta rơi lệ.

"Bản thiếu có chuyện gì? Chính là đến nhìn xem Tiên Y Tử có bộ dáng như thế nào." Phong Vân Ngạo mang một cái mặt nạ bạc, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở. Nhớ lại lời nói lúc trước của Lãnh Tứ Hàn, "Tiên Y Tử rất xấu rất bẩn." Thật là cmn nói láo!

Xung quanh như có tiên khí bay lượn, còn mang theo vẻ phóng khoáng, tuy rằng có chút bi thương, nhưng không hề ảnh hưởng đến mỹ cảm.

"Ha ha. Độc Y thật thú vị!" Nguyệt Lâm bật cười ra tiếng, ngẩng đầu nhìn Phong Vân Ngao, trong mắt mang theo tia ôn nhu, nhìn Phong Vân Ngao "Gần đây rất loạn, cẩn thận một chút!"

"Bản thiếu cũng không quản chuyện giang hồ, bắt quá vắn đa tạ Tiên Y Từ nhắc nhở." Phong Vân Ngao nhìn Tiên Y Từ, nhìn đến ánh mắt của hắn, cảm giác bản thân biết người này "Nhưng mà, xem ra Nguyệt Lâm huynh!"

Dừng lại một chút, thân thể chợt lóe, đi thẳng tới bên người Nguyệt Lâm "Thật là quan tâm Độc Y ta" Ngón tay dài nhỏ thả ra, khoe miệng hơi nhếch lên "Rất đẹp!"

Khoe miệng Nguyệt Lâm mang theo ý tứ hàm xúc giương lên, ánh mắt nhìn Phong Vân Ngao thoáng qua tia bất đắc dĩ "Không cần tùy tiện như vậy, người muốn cái gì? Chính là không có ở đây. Lần sau nếu người còn muốn, đến Đoạn Trường Cốc tìm ta!"

"Ách. . . ." Lúc này Phong Vân Ngao trực tiếp ngây người, hào phóng như vậy? "Hào phóng như vậy?" Ánh mắt nhếch lên. Đùa giỡn hắn cũng không giận, còn rộng rãi cho nàng đồ, có chuyện tốt như vậy?

"Nghe một khúc như thế nào?" Khoe miệng Nguyệt Lâm treo lên một chút chua sót, khuôn mặt như cũ mang theo ý cười.

Phong Vân Ngao không thể không nói Tiên Y Từ không hổ là Tiên Y Từ. Không chỉ là vẻ ngoài giống như tiên nhân, hắn là bên trong cũng mang theo hơi thở tiên nhân, ôn nhu đến tận xương, giọng nói làm cho người ta bất tri bất giác mà thả lỏng.

"Được, yên lặng nghe một khúc đi! Nguyệt Lâm huynh!" Phong Vân Ngao cũng không ngại ngừng, trực tiếp ngồi xuống phía sau Tiên Y Từ, mà Nguyệt Lâm cũng không có động tác gì.

"Vẫn nên gọi ta là Nguyệt Lâm thúc thúc đi!" Vừa nói xong, ngón tay thon dài khoi mào dây đàn, tiếng đàn vang lên. Chỉ là có người bị đánh cho tới ngoài khet trong sống, choáng váng, khoe miệng co rút nghe tiếng đàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bị Tập Kích, Thuốc Đông Y, Linh Chủ?

"Cái đó, khụ khụ Nguyệt Lâm. Thúc thúc" Phong Vân Ngao nhăn mũi một chút, trên mặt mang theo đau đớn "Đừng đánh đàn nữa, loại tiêu khiển này ta vốn không hiểu, có nghe cũng vô dụng, còn không bằng thúc cho ta mấy cọng cỏ đi."

Nói xong câu cuối cùng, mở to mắt, trần ngập chờ mong nhìn Nguyệt Lâm, làm cho Nguyệt Lâm dở khóc dở cười "Đứa nhỏ này, vì muốn được thảo của ta sao!"

Nguyệt Lâm lắc đầu, ngón tay dừng lại, nhìn Phong Vân Ngao, khoe miệng hơi nhếch lên, nói: "Ta không có thảo được đâu."

"Làm sao có thể? Thúc không phải là thần y hay sao?" Trên mặt Phong Vân Ngao mang theo kinh ngạc, nhưng trong lòng lại càng không khỏi sợ hãi kinh ngạc. Mỗi một thầy thuốc đều có bí thuật của bản thân, không phải thầy thuốc đều phải dụng chạm thảo dược hay sao? Giống như có người dùng ngân châm, chỉ dùng một tay, căn cứ huyệt vị mà trị liệu. Cho nên hiện tại, cô lẽ Tiên Y Từ dựa vào những vật khác.

"Ha ha. Vậy người sử dụng cái gì?" Nhìn dây đàn, lạnh nhạt nói một câu, làm cho người ta không nhìn rõ hắn đang suy nghĩ cái gì. Hai tay Phong Vân Ngao đan vào nhau, không nói gì.

"Hôm nay quá rầy các hạ rồi!" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, sắc mặt lạnh như băng, chấp tay nói.

"Đội đã nào. . . !" Nguyệt Lâm mang theo ánh mắt u buồn nhìn về phía ngoài cửa sổ, sắc mặt có chút lạnh băng "Đây, cầm cái này, có lẽ sẽ có chỗ dùng." Vươn tay cầm thứ gì đó đặt vào trong tay Phong Vân Ngao, nhìn nàng nhẹ giọng nói.

Phong Vân Ngao nhìn đồ vật trong tay có chút kinh ngạc, nhưng mà Nguyệt Lâm không cho nàng cơ hội cự tuyệt, nói xong liền cúi đầu bắt đầu đánh đàn. Tiếng đàn không còn du dương như vừa nãy, chỉ có nồng đậm bi thương, nghĩ có rất nhiều chuyện xưa chưa kịp nói hết, có một loại đau thương không nói hết, làm cho Phong Vân Ngao không cách nào cự tuyệt.

"Đa tạ!" Nói xong, Phong Vân Ngao cầm đồ rồi rời đi.

"Không hổ là đứa nhỏ của Nhiễm Nhi, ha ha ha. . . ." Nguyệt Lâm ngược mắt nhìn Phong Vân Ngao đã biến mất, nói. Trong giọng nói có bi thương, có hâm mộ, còn có một tia phức tạp trong đó.

"Chủ tử, đồ kia cho nàng, nàng sẽ dùng sao?" Vân La đột nhiên xuất hiện từ sau bức tường, đứng phía sau Nguyệt Lâm, nhẹ giọng nói.

"Nàng sẽ, chỉ là vấn đề thời gian thôi!" Trong mắt Nguyệt Lâm mang theo một tia tưởng niệm, khẽ nói.

Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, lúc này Phong Vân Ngạo đã gỡ bỏ mặt nạ. Vừa rồi vào trong viện mới mang mặt nạ vào, cho nên những người này không phải đến giết Độc Y, mà là đến giết Phong Vân Ngạo nàng.

Lúc này Phong Vân Ngạo đã rời khỏi thành, đứng trên một con đường nhỏ, cười lạnh nhìn về phía trước, ánh mắt sắc bén quét nhìn bốn phía "Không biết là ai xem trọng ta như vậy? Thế nhưng phải đến nhiều người như vậy."

Bốn phía đều là sát thủ hắc y, cầm đầu là một người không có cánh tay trái, giọng nói thanh lãnh vô tình lên tiếng: "Phong Vân Ngạo, thập nhị môn thủ Sát Môn nhận được tin, ám sát Ngốc vương phi, Phong Vân Ngạo."

Khóe miệng Phong Vân Ngạo nhếch lên, trong mắt thoáng qua một tia trào phúng. Sát Môn buồn cười này, cũng chỉ có môn chủ đàn độn kia mới có quy tắc buồn cười này. Đây là đang làm gì? Giết người đó! Giết người còn muốn tự giới thiệu. Mẹ nó, lão nương nàng thật là out rồi. Không theo kịp trào lưu.

"Bao nhiêu tiền vậy?" Ánh mắt Phong Vân Ngạo chợt lóe, nhìn chăm chăm hắc y nhân cụt tay kia hỏi.

"." Hắc y nhân cụt tay cầm đầu không nói gì, chỉ là tạm ngừng một lát, sau đó hô: "Sát!"

Phong Vân Ngạo nhìn mười hắc y nhân đang công kích về phía mình, mặc dù hắc y nhân cụt tay thật sự rất thú vị, nghe nàng hỏi giá tiền, da mặt liền giãn ra, sau đó ra lệnh cho người khác đến giết nàng, bản thân thì lui về phía sau. Đây, thật sự thêm một người có ý đồ xấu.

"Muốn giết ta?" Phong Vân Ngạo thay đổi sắc mặt, khí tức u ám, sát khí lộ ra hết. Đây mới chân chính là hơi thở của người trong chỗ hắc ám "Các người còn non lắm!"

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền mạnh mẽ vang dội, làm cho mười hắc y nhân run lên, trong mắt đồng thời xẹt qua một tia nghiêm trọng, ra tay càng thêm tàn nhẫn. Chỉ là mấy thứ này đối với Phong Vân Ngạo mà nói giống như là đang ăn cơm bình thường mà thôi.

Tay cầm ngân châm của Phong Vân Ngạo ngấm ngấm chịu đựng, làm cho người ta không thể cảm giác ra vị trí của nàng "Người đâu?" Hắc y nhân nhìn quanh, lại không cảm giác được sự tồn tại của nàng, nhất thời có chút kích động, bởi vì Phong Vân Ngạo không có khả năng trốn thoát.

"." Ở trên một nhánh cây đằng xa, hắc y nhân cụt tay nhìn Phong Vân Ngạo, lại nhìn bọn người bên dưới. Mọi chuyện thật sự thật sự là quá quý dị, nàng ta ở ngay bên cạnh các người lại nhìn không thấy? Nháy mắt mấy cái "Khụ khụ" Hắn thật sự thấy nữ nhân kia lộ ra một nụ cười quý dị với hắn. Quay đầu, coi như không phát hiện, tiếp tục cảnh giác bốn phía.

Tay Phong Vân Ngạo cầm ngân châm nhanh chóng phóng về phía tử nguyệt của hắc y nhân, nhẹ nhàng quét qua một cái, hơi thở trên người đột nhiên xuất hiện. Phong Vân Ngạo nhướng mày, không tồi! Thực lực những người này thật thấp, nhưng căn bản cũng không phải sát thủ bình thường có được. Đây là Sát Môn? Quả thật không bình thường.

"Bốp bốp!" Phong Vân Ngạo theo tiếng nhìn lại, trong lòng suy tính, thấy hắc y nhân mang mặt nạ quý đứng trên không trung nhìn toàn bộ mọi chuyện, còn vỗ tay khen hay.

"Thì ra là tam tiểu thư Phong gia lại là người ẩn giấu sâu nhất. Thậm chí còn có thân thủ tốt như vậy, nếu không gặp qua Vương phi, còn tưởng là giả mạo đó." Giọng nói âm trầm truyền đến, làm cho Phong Vân Ngạo nhíu mày.

"Thì ra là thế, các người coi trọng câu đối hai bên cửa của ta sao? Trước để cho ta làm nóng người, lại phái hắc y sát thủ đến?" Khóe miệng nhếch lên, trên mặt mang theo nụ cười lạnh, nhìn hắc y nhân trước mặt.

Thì ra Sát Môn tổng cộng chia làm hai mươi bốn môn. Từng môn đều có thủ lĩnh đứng đầu. Hiện tại xem ra, môn thủ chỉ phụ trách xác định người, về phần ám sát, toàn bộ dựa vào đám hắc y sát thủ kia.

"Ha ha ha. . . . , mạng của người không phải dùng để giết. Tỷ tỷ của người nhờ chúng ta chơi đùa với người thật tốt." Giọng nói khó phân biệt nam nữ vang lên thật chói tai.

"Âm Dương Quý Diện Sát thủ xuất sắc nhất." Phong Vân Ngạo biến sắc. Không phải nàng sợ hãi, mà là người này quý kẻ đa đoan, không có khả năng một mình tìm đến nàng.

"Thì ra người còn biết ta! Chỉ tiếc, hiện tại sẽ phải chết. . . . Đáng tiếc, đáng tiếc. . . ." Âm Dương Quý Diện lắc lắc đầu, nhất thời ra lệnh cho mười hắc y nhân "Cút!"

Phong Vân Ngạo cúi đầu nhìn lướt qua môn thủ cụt tay kia, phát hiện lúc này hắn đang xen lẫn bên trong đám hắc y nhân, trong mắt mang theo một tia sợ hãi, xem ra Âm Dương Quý Diện này rất đáng sợ. Chỉ là, đại biểu có thể đánh một trận sáng khoái. Phong Vân Ngạo thật ra đang rất hưng phấn, nhưng nàng không thể thua, lúc này tuyệt đối không thể thua, vẫn còn một việc còn chưa làm.

Tỷ tỷ? Phong Vân Nhã! Xem ra để mặc người này nhiều năm như vậy, sống đủ đi! Vì sao nàng không hoài nghi Phong Vân Ngưng? Bởi vì nàng biết, cho dù Phong Vân Ngưng hận nàng, cũng sẽ không dùng cách này. Người kia kiêu ngạo không cho phép bản thân làm ra chuyện như thế này, hoặc là nói Phong Vân Ngưng là một liệt nữ, một nữ tử không biết dùng chiêu trò nham hiểm giết người sau lưng người khác.

"Quý Dao!" Nhìn đến vết thương trên cánh tay mình, thấy rõ ràng người tới, nhưng mảy nói.

Âm Dương Quý Điện cộng thêm Quý Dao, rất tốt! Rất tốt!

Phong Vân Ngao bị Quý Dao cho một nhát, đúng là khinh suất. Nhưng nàng rõ ràng thứ trong này không phải độc dược mà là xuân dược cực mạnh, đã cảm giác được khuôn mặt trở nên lạnh, nhìn hai người, ra tay giống như tia chớp, từng chiêu đều tàn nhẫn.

"Quý Điện, người nói tư vị Vương phi này sẽ là thế nào?" Quý Dao ở một bên thoát ra lời dâm dăng, trong mắt tràn đầy dâm dục nhìn về phía Phong Vân Ngao.

Ánh mắt Quý Điện chợt lóe, công kích về phía Phong Vân Ngao, nói theo phía sau "Tư vị như thế nào đợi lát nữa sẽ biết."

Sắc mặt Phong Vân Ngao âm u, cau mày. Không đúng, cảm giác của nàng không có khả năng thấp như vậy, làm sao có thể không nhận thấy được người tới? Nhìn vết thương Quý Dao gây ra, lộ ra vẻ không hiểu, nhưng mà hiện tại nàng không có bao nhiêu thời gian suy nghĩ cái này, chỉ biết là nàng không thể chết được! Không thể chết được!

"Phốc!" Lúc Phong Vân Ngao suy nghĩ lung tung, bị Quý Điện cho một chưởng. Nàng che ngực, muốn phản kích nhưng đã không còn kịp, đã bị hai người ngăn lại.

Hai người tràn đầy dâm dục nhìn Phong Vân Ngao, gần như muốn nhìn xuyên thấu nàng "Một tiểu nha đầu mười một tuổi đã xinh đẹp như vậy. Làm cho trong lòng ta đây ngứa ngáy."

"Quý Dao, người không phải muốn làm ngay bây giờ chứ? Cái này không được, chúng ta mất bao nhiêu công sức mới làm cho nàng ta thả lỏng cảnh giác."

"Đừng quên Linh chủ đã nói, không được phép động vào người nàng!"

Phong Vân Ngao đang không chế được tính trong cơ thể, bỗng nhiên nghe được một câu, Linh chủ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Nhảy Vào Vụ Cốc, Nha Nhi?

Trong đầu nhanh chóng thoáng hiện, trong mắt thoáng qua một tia âm u, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh, im lặng.

Chỉ là khí tức chung quanh nhanh chóng giảm xuống, làm cho hai người đang nói chuyện đột nhiên chấn động "Còn muốn chạy trốn!"

Nói xong, Quý Điện vươn tay đánh về phía Phong Vân Ngao, đúng lúc này "Khốn kiếp!"

"Phốc!" Quý Điện lùi lại mấy bước, đã không đứng được, ánh mắt có chút hoảng sợ nhìn người trước mắt "Minh. Minh Vương!"

Phong Vân Ngao mở mắt ra nhìn hắn, ánh mắt có chút phức tạp, chỉ là cuối cùng đều là bi thương, mang theo một chút bất lực, còn có một phần quyết tuyệt, làm cho Lãnh Tứ Hàn chấn động. Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Ngao Nhi của hắn thế nhưng lại xuất hiện một phần quyết tuyệt! Đây là dù cho phải chết cũng quyết tâm giết bọn họ."

"Xuân dược!" Ôm Phong Vân Ngao vào lòng nhìn sắc mặt của nàng đỏ bừng, bất chợt rít lên. Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn biến đổi nhìn mấy người bọn họ "Các người đều đáng chết!"

"Minh Vương, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, nàng là người chúng ta muốn, thỉnh Minh Vương giờ cao đánh khẽ." Quý Dao biến sắc, có chút hoảng sợ nhìn Lãnh Tứ Hàn, run run nói.

Lúc này Lãnh Tứ Hàn căn bản không nghe bọn hắn nói cái gì, trực tiếp vung tay công kích hai người. Sắc mặt Quý Dao biến đổi "Đi mau!"

Nhìn hai người trực tiếp chạy trốn, Lãnh Tứ Hàn cũng không truy đuổi. Sắc mặt Phong Vân Ngao trong lòng đã đỏ rực, trán rịn mồ hôi, gian nan mở mắt ra, nhìn bản thân "Không, đi mau, đa tạ!" Phong Vân Ngao biết lần này trách nhiệm của mình, nghĩ muốn nói cho Lãnh Tứ Hàn biết thuộc hạ của nàng phản bội nàng, cho nên không có khả năng dễ dàng qua đi như vậy, nhưng mà tính chất của dược này quả nhiên không hổ là người bên cạnh nàng, biết những loại dược khác không có tác dụng đối với nàng, chỉ có xuân dược, nàng chống cự không được "Phản bội, đi!"

Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao, nghe lời nàng nói, ánh mắt chợt lóe "Ai?"

"Đi!" Về phần là ai, chỉ cần nàng không chết, nàng sẽ không bỏ qua cho người kia!

"Ở nơi đó! Đuổi theo!" Lãnh Tứ Hàn nhìn người tới, thầm mắng một tiếng, ôm Phong Vân Ngạo, phi thân tránh thoát. Trước đây những người này tuyệt đối không tính là gì, chỉ là hiện tại Phong Vân Ngạo bị trúng xuân dược, đối mặt với những người này khó tránh khỏi bị thiệt thòi.

Đoàn người vẫn còn truy đuổi dù sắc trời đã tối.

"Minh Vương, chúng ta sẽ không khó xử người, Sát Môn của chúng ta chỉ cần Phong Vân Ngạo, thỉnh Minh Vương cho chút mặt mũi." Quý Dao đứng phía trước nói.

"Đắc tội bốn vương biết hậu quả gì rồi." Hơi thở âm hàn phun ra từ trong miệng Lãnh Tứ Hàn.

"Chúng ta không cách nào giao phó với chủ tử, vậy thì đành đắc tội rồi!" Quý Dao nhìn mọi người, "Lên!"

Nhìn hơn mười người vây quanh, Lãnh Tứ Hàn biết, ở đây đều là sát thủ xuất sắc của Sát Môn, chiếm mười vị trí đầu trên giang hồ. Nhìn nhìn Phong Vân Ngạo trong lòng, hẳn quyết không để nàng rơi vào tay đám người này, tuyệt đối không thể!

"Phốc!"

"A!"

Một tay Lãnh Tứ Hàn ôm Phong Vân Ngạo, một tay công kích về phía đám người áo đen. Hắc y nhân chợt giảm, liên tiếp ngã xuống. Vì trong lòng còn có Phong Vân Ngạo, Lãnh Tứ Hàn cũng bị thương. Hắc y nhân nhìn thấy Lãnh Tứ Hàn bị thương "Minh vương, hôm nay chúng ta không thể từ bỏ, như vậy đành đắc tội với người rồi."

Mấy người liếc mắt nhìn nhau. Người đã thương Minh Vương đều phải chết. Hơn nữa cả gia đình cũng cùng nhau bị giết. Cho nên bọn họ chỉ có thể cố gắng hết sức giết chết Minh Vương.

"Đi! Nhảy!" Phong Vân Ngạo kéo y phục của Lãnh Tứ Hàn, gian nan nói.

"Ngạo Nhi!" Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngạo, chỉ nhìn thấy ánh mắt tín nhiệm của nàng, còn có một loại ý tứ hàm xúc không nói nên lời. Chỉ là nghe lời nói kết tiếp của Phong Vân Ngạo, trên mặt mang theo chút mỉm cười tinh khiết, chỉ là người ngoài nhìn không thấy mà thôi.

"Hàn Hàn, nhảy!"

"Tốt!" Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngạo. Thì ra nàng đã biết thân phận của hắn. Hàn Hàn! Trong ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn mang theo ý cười. Kiếp này có nàng, ta rất hạnh phúc! Chỉ cần có nàng là đủ!

"Sợ sao?" Lãnh Tứ Hàn ôm Phong Vân Ngạo đứng bên cạnh vực thẳm đầy sương mù, nhìn xuống phía dưới sâu không thấy đáy, lại nhìn Phong Vân Ngạo, hỏi.

"Hàn Hàn ở đây!" Lúc này, trong lòng Phong Vân Ngạo rốt cuộc không thể che giấu phần tình yêu này. Lúc này đây đã yêu, yêu tên ngốc tử này. Phong Vân Ngạo nàng nhận định, cuộc đời này, người này chỉ có thể là của nàng! Nghĩ nghĩ, liền há miệng cắn lên bờ vai của Lãnh Tứ Hàn "Của ta!"

"Ha ha ha ha." Lãnh Tứ Hàn sáng khoái cười, làm cho đám người áo đen cũng chấn động. Hắn quay đầu lặng lẽ nhìn đám người áo đen đi tới, nói: "Nếu như Minh Vương ta không chết, ngày khác nhất định sẽ diệt Sát Môn!" Nói xong, không đợi đám hắc y nhân công kích, ôm Phong Vân Ngạo nhảy xuống đáy vực.

"Cái gì?" Đám người áo đen nhìn hai người nhảy xuống vực, thân thể run lên.

"Nhảy vào vực cốc hẳn phải chết, chúng ta có thể đi phục mệnh rồi!"

Tùng Lâm lại khôi phục yên tĩnh, chỉ là mặt đất mang theo vết máu chứng tỏ những việc phát sinh lúc này.

"Ô ô. Bại hoại, bại hoại, tỷ tỷ. Tỷ tỷ đi, không cần Hạo Hạo nữa! Hu hu hu. Bại hoại!" Bên trong tiểu viện, Vân Hạo cắn xé Vân Linh, trừng mắt nhìn chòng chọc, mang theo một loại hận ý, nhìn Vân Linh "Bại hoại!"

Thân thể Vân Linh cứng lại một chút. Đứa nhỏ này vừa mở mắt đã gọi nàng là "bại hoại", ánh mắt nàng biến đổi, mang theo lãnh ý, vươn tay nắm lấy cổ hắn "Người là đang làm sao?"

Lần này Du Phong nhanh trí mang theo Lãnh Dịch đi lại, nhìn Vân Hạo khóc không ngừng, mà trên mặt Vân Linh lại mang theo một tia lãnh ý, hét lên một tiếng kêu sợ hãi, nhanh chóng đi qua ôm lấy Vân Hạo.

"Hạo Hạo, làm sao vậy?" Ánh mắt nhìn Vân Linh tràn đầy trách cứ, mà Lãnh Dịch lại có chút dăm chiêu.

"Hu hu hu. . . Du thúc thúc, tỷ tỷ đi rồi, không cần Hạo Hạo. Tìm tỷ tỷ. Tìm tỷ tỷ. . . ." Vân Hạo bắt lấy y phục của Du Phong, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, dùng sức nói.

"Tìm tỷ tỷ! Tìm tỷ tỷ!" Trong miệng Vân Hạo chỉ có một câu, chính là tìm tỷ tỷ!

"Chủ tử đưa đứa nhỏ cho ta, nàng đi ra ngoài có việc. Hạo Hạo chính là nhớ chủ tử mà thôi, không cần đề ý." Sắc mặt Vân Linh chợt lóe, nói.

Từ đầu tới cuối Lãnh Dịch đều không nói gì, chỉ là nhìn Vân Hạo, sau đó xoay người rời khỏi.

Du Phong nói với Vân Linh "Đứa nhỏ này ta ôm đi, để cho người như ngươi chăm sóc thật lo lắng mà." Tia lãnh ý vừa rồi hẳn nhìn thấy được.

Vân Linh nhìn hai người rời đi, trong mắt tràn đầy ý cười lạnh, nhìn cửa phòng, trong mắt tia áy náy chợt lóe lên, xoay người rời đi.

"Ha ha ha ha..... Kê tiện nhân kia rốt cục cũng chết! Chết! Ha ha ha ha." Phong Vân Nhã kéo mảnh vải đen trên mặt xuống, có chút điên cuồng cười nói.

"Phong Vân Ngao, ngươi thật không ngờ đi, nhiều năm như vậy ta sẽ tìm tới ngươi báo thù. Ha ha ha..... Rốt cục cũng chết!" Một bàn tay của Phong Vân Nhã nhẹ nhàng vuốt ve gò má bên phải, kéo xuống mặt nạ da người, lộ ra nửa bên mặt huyết nhục mơ hồ, thật đáng sợ.

"Phong Vân Ngao, ngươi yên tâm, chuyện của Sát Môn, Nha Nhi ta sẽ không nói quá một câu. Ha ha ha.... Rốt cục báo thù rồi! Ha ha ha...." Trong mắt nàng mang theo ý cười bi thương, "Dạ ca ca, Dạ ca ca....." Nha Nhi bây giờ, huynh còn nhận ra Nha Nhi không?

Một màn này nếu để cho Phong Vân Ngao thấy, không biết sẽ có phản ứng gì. Mấy năm trước bởi vì kê đơn Phong Vân Ngao bị bắt được, Nha Nhi, muội muội Vân Dạ, bị xử tử, lại không nghĩ rằng nàng lại trở thành Phong Vân Nhã của Phong phủ.

"Sáng rồi!" Du Phong ôm Vân Hạo đột nhiên nín khóc, cao hứng nói. Chỉ có Du Phong mơ hồ, mà trong mắt Vân Hạo lại tràn đầy hưng phấn. Tỷ tỷ không có việc gì rồi! Tỷ tỷ không có việc gì rồi!

Mà Lãnh Dịch đã sớm nhận thấy có chút không đúng liền phản phó cho người Minh vực tìm kiếm Minh Vương cùng vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Q.2: Hản Bội, Còn Sống Sốt Dưới Vách Núi

Trong Vụ Cốc ——

Sương mù dày đặc tràn ngập, một chút xíu ánh sáng lóe lên, thỉnh thoảng yếu ớt thỉnh thoảng mãnh liệt. Tinh tế nhìn kỹ là một viên đá màu đen tản ra ánh sáng yếu ớt, còn có một vật tròn tròn màu vàng kim từ từ đến gần viên đá màu đen ——

"Um." Phong Vân Ngao chau mày, cả người đau nhức. Nàng che ngực, trong miệng phát ra tiếng rên.

Dưới tình huống Phong Vân Ngao không biết, viên đá màu đen đã tự động nuốt sống vật tròn tròn màu vàng kim. Cởi ra vỏ ngoài màu đen, khám vào bên trong da thịt của nàng nhưng không có vào thân thể. Dễ dàng thấy được nơi ngực có một đóa hoa sen màu tím, mà viên đá màu đen treo trước ngực nàng lại vẫn như cũ, không có chút biến hóa nào, chẳng qua là trong này đã không giống lúc trước nữa.

Phong Vân Ngao chậm rãi theo gân mạch lưu thông, khai thông chân khí, từ từ khôi phục thể lực, nội lực cũng gia tăng không ít. Mở hai mắt ra, so với trước kia càng thêm nội liễm. Nhưng mà trong lòng lại có một chút đau lòng không thiếu được. Chỉ là nàng rất mừng bản thân đã không có nói chuyện Quý Môn cho bất luận kẻ nào, ít nhất Quý Môn sẽ không có chuyện gì. Chỉ là phản bội chính là phản bội!

"Hàn!" Trong đầu Phong Vân Ngao mơ hồ vang lên tiếng nói của đám người kia, ánh mắt chợt lóe. Hẳn lại là Minh Vương! Nếu không phải nàng vốn nhạy cảm đối với các loại mùi còn thật không biết Minh Vương chính là Lãnh Tứ Hàn đầu. Ai sẽ nghĩ tới một Ngu Vương lại chính là Minh Vương người người sợ hãi.

"Hàn, Hàn!" Phong Vân Ngao đứng dậy tìm kiếm trong sương mù dày đặc. Lúc đợi không được đứng lên, liền thấy tên Vương gia ngu ngốc kia đang hôn mê mà vẫn níu chặt y phục của nàng "Quả nhiên là một tên ngốc!"

Thấy được trong tay Lãnh Tứ Hàn siết chặt y phục của mình, dù bị té xuống vẫn thủy chung nắm thật chặt. Phong Vân Ngao ngẩng đầu nhìn vách núi thật cao. Nàng biết nếu nhảy xuống tuyệt đối không thể còn sống. Những người còn sống kia cũng chỉ là truyền thuyết cùng chuyện trong tiểu thuyết. Mà bọn họ lại còn sống, là vì nam nhân ngu ngốc này dùng hai tay, dựa vào nội lực thâm hậu vừa ôm nàng, vừa ma sát vách đá làm giảm bớt lực lượng rơi xuống. Bọn họ mới may mắn thoát khỏi khó khăn. Nhưng mà, "Đứa ngốc!"

Mặc dù đây là biện pháp duy nhất, bởi vì công lực của bọn họ không thần kỳ giống như truyền thuyết. Nhưng mà muốn bay lên vách núi hơn vạn trượng này, bọn họ không làm được!

Phong Vân Ngao run run mở ra cánh tay của Lãnh Tứ Hàn, trên lòng bàn tay đã có không ít thịt. Rõ ràng có thể thấy được không phải chỉ có máu và thịt, mà là xương trắng. Không phải là xương trắng sáng bóng mà là xương trắng mang theo tia máu. Không, là xương hồng!

"Lãnh Tứ Hàn! Ngươi khôn kiếp!" Phong Vân Ngao nhìn hấn. Không chỉ là đôi tay, mà ngay cả nửa người cũng đã huyết nhục mơ hồ, có thể nhìn thấy xương trắng nhuộm máu. Sắc mặt nàng lạnh lẽo, hiện tại phải nhanh chóng tìm được thuốc cầm máu. Phải tìm được. Nếu không coi như không đau chết cũng sẽ bị mất máu mà chết.

Phong Vân Ngao cau mày. Nơi này là Vụ Cốc, tên như ý nghĩa, chính là trong cốc tất cả đều là sương mù dày đặc. Cho dù có người ở trước mặt cũng không nhất định có thể nhận ra. Muốn ở chỗ này tìm được thảo dược, rất khó.

"Lãnh Tứ Hàn, ngươi tỉnh táo một chút cho ta! Không cho ngủ! Tỉnh!" Phong Vân Ngao dùng sức vỗ Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt nhanh chóng quan sát xung quanh, trong đầu cấp tốc suy nghĩ, có được thảo gì có thể dễ dàng tìm được, nhanh chóng cầm máu.

Sương mù? Vụ? Vụ! Trong đầu Phong Vân Ngao chợt lóe. Sương mù dày đặc. Có rồi! Ở trong sương mù dày đặc làm cho một số dược thảo sinh ra biến hóa. Liên có một loại, chỉ là chưa từng thấy qua, chẳng qua là nàng đã nhìn thấy trong mấy vì tinh, Linh Huyết Thảo! Chỉ cần dùng một chút đã có thể cầm máu. Nhưng nếu dùng nhiều, đạt tới liều lượng nhất định, có thể khiến cho máu trong cơ thể người ta dù còn một chút cũng có thể đạt tới mức bình thường. Loại dược thảo này ở hiện đại, ở nước Mi đã có người gặp.

"Lãnh Tứ Hàn, nếu ngươi chết, Phong Vân Ngao ta tuyệt đối sẽ không đau lòng. Ta sẽ tìm một nam nhân anh tuấn, rất tuấn tú, rất tuấn tú, giống như Tiên Y Tử vậy, gả cho. Nếu người ta không quan tâm ta, ta sẽ mạnh tay hơn. Cho hấn tiêu chảy không ngừng. Nếu ngươi không tỉnh lại..." Phong Vân Ngao cồng Lãnh Tứ Hàn. Kể từ khi có nội lực cực kỳ thâm hậu, nàng dư sức cồng hấn. Về phần nguyên nhân, bây giờ căn bản không có thời gian suy nghĩ.

"Không cho! Không cho. Không cho đi!" Lời từ trong miệng Lãnh Tứ Hàn nhẹ nhàng bay ra.

"Hàn!" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, trong lòng thoáng qua vui mừng, lại không có ngừng lại. "Nếu ngươi còn ngủ, ta sẽ đi tìm hấn, còn có những nam nhân tuấn tú khác. Tim."

"Tìm ta!" Lãnh Tứ Hàn nhếch miệng giương lên nụ cười. Chẳng qua là cười như thế nào cũng mang theo vài phần cắn răng nghiêng lợi. Hấn vừa tỉnh lại, toàn thân đau đớn, lại nghe được nữ nhân này muốn đi tìm nam nhân khác. Mặc dù biết dụng ý của nàng, nhưng mà nghe thế nào lại nghĩ muốn đánh nàng.

"Nàng là của ta! Ta. của.....một mình.một mình ta!"

Trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy vui vẻ, nhìn nam nhân dù mở mắt không ra nhưng trong miệng vẫn rừ rừ nói chuyện.

"Không cho đi, không cho đi tìm cái tên Tiên Y Tử rất xấu. rất xấu, rất dơ dáy!" Giọng Lãnh Tứ Hàn càng ngày càng nhỏ. Chẳng qua là lại nhin không được vẫn lên tiếng, tranh thủ đề cho Phong Vân Ngao có thể nghe được giọng nói của mình. "Ta muốn chờ, chờ Ngao Nhi của ta lớn lên. Sau khi lớn, lớn lên, cho một, một."

"Hàn! Hàn!" Phong Vân Ngao thật lâu không nghe thấy giọng nói của Lãnh Tứ Hàn, bước chân nhanh chóng đi về phía trước, ánh mắt quét bốn phía, khẩn cấp tìm kiếm.

"Tiểu Ngốc, ta ở đây!" Lãnh Tứ Hàn hơi dùng sức tay trái, làm cho cánh tay vốn chết lặng cảm giác được đau đớn thấu xương. Bởi vì không có thịt bảo vệ, chỉ còn lại xương trắng. Đây phải trả giá bao nhiêu! Lãnh Tứ Hàn nhìn cánh tay trái từ từ nhỏ ra máu, ánh mắt không muốn nhắm lại. Chỉ muốn nhìn một chút nữ tử đang cồng hấn, ghi khắc dung nhan này vào thật sâu trong đầu.

"Ngao Nhi, thật xin lỗi. Đúng không." Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn xẹt qua một nụ cười khổ. Trước kia người nào đó nói cho hấn biết, sẽ vì một nữ nhân mà tình nguyện chết. Hấn không tin. Hấn xác định chỉ tin bản thân mình sẽ không. Nhưng mà sau khi ở chung cùng Phong Vân Ngao. Hấn tin. Hấn còn nhớ đã nói trước khi hấn chết sẽ giết chết nàng. Nhưng mà đợi đến khi thật sự đối mặt với tình huống này, hấn chỉ muốn để lại thứ tốt đẹp nhất cho nàng, để nàng khắc sâu hấn vào trong đầu.

Lúc này Phong Vân Ngao nghe thấy giọng nói của Lãnh Tứ Hàn, nhưng không nghe được hấn nói cái gì. Bởi vì nàng đang cố gắng tìm kiếm Linh Huyết Thảo, là dược thảo dễ dàng tìm được ở sương mù dày đặc nhất. Nàng vận tất cả nội lực, cồng Lãnh Tứ Hàn trở về chỗ vừa rồi, chẳng qua tất cả đều là sương mù dày đặc làm sao có thể phân biệt phương hướng chứ?

"Hàn, chờ ta! Một chút là tốt rồi. Một chút là tốt rồi." Lúc này, Phong Vân Ngao cảm giác được Lãnh Tứ Hàn suy yếu, gấp gấp tìm kiếm khắp nơi. "Tìm được! Tìm được! Hàn, Hàn!"

Phong Vân Ngao nhìn thấy một đóa hoa màu đỏ máu, vui mừng la, từ từ để Lãnh Tứ Hàn xuống đất. Nhìn sắc mặt hấn trắng bệch, cả người đều không còn chút máu, mặt liền biến sắc. "Sẽ không! Sẽ không! Hàn, Hàn! Không cho, không cho rời đi!"

Trong mắt Phong Vân Ngao tất cả đều là ý lạnh, phi thân hái một nhúm Linh Huyết Thảo, nhìn thấy đúng một lượng nhất định liền cho Lãnh Tứ Hàn ăn. Nhưng mà Lãnh Tứ Hàn đã hôn mê rất sâu. Ánh mắt nàng chợt lóe, lấy dược thảo bỏ vào trong miệng mình, từng miếng từng miếng nuốt cho hấn. Vô vô ngưng hấn, để cho hấn nuốt vào.

"Viên đá?!" Phong Vân Ngao đột nhiên nghĩ đến, lúc nàng bị thương, ngực có chút nóng bức, chỗ lát thương thế sẽ toàn bộ lành lặn. "Viên đá, viên đá!"

Phong Vân Ngao căn bản không phát hiện viên đá lúc này cùng trước kia có gì khác nhau, trực tiếp đeo viên đá vào trên người Lãnh Tứ Hàn. Vừa rồi là cầm máu, hiện tại chính là dùng dược thảo để bồi bổ máu cho hấn. Mà cánh tay huyết nhục mơ hồ, bây giờ căn bản là không có cách nào chữa trị, chỉ có thể chờ đợi kỳ tích!

"Ông trời! Ta hận ngươi! Tại sao lại để cho ta biết y thuật, lại không để cho ta cứu được người ta muốn cứu! Gia gia, mẫu thân, bây giờ là Hàn. Tại sao!" Gia gia là ngũ tạng suy kiệt, bởi vì không tiếp thụ nỗi sợ thật hoặc là chịu phải đả kích. Mà mẫu thân bởi vì Từ Cổ. Hiện tại thế nào? Hàn, tỉnh lại! Van xin người tỉnh lại!

"Hàn, tỉnh lại! Kiếp trước ta chưa từng có được thân tình cùng tình yêu. Ta không biết như thế nào gọi là tình yêu, như thế nào gọi là thân tình. Ta có được tình bằng hữu, nhưng cuối cùng vẫn là phản tình bằng hữu này khiến cho ta bỏ mạng. Đời này, ta có thân tình, cảm nhận được ấm áp. Tình yêu mà ngươi cho ta, ta không muốn ngươi thu hồi nó lại. Cuối cùng đời này bằng hữu cũng gặp phản bội giống nhau. Hàn, không muốn ngươi rời đi! Không muốn!" Lúc này Phong Vân Ngạo không có khóc. Bởi vì gia gia nói qua, không thể rơi lệ. Rơi lệ là biểu hiện hèn yếu. Nàng sẽ kiên cường, sẽ dùng đôi tay của mình giành lấy thứ bản thân muốn.

Khấp khuôn mặt Phong Vân Ngạo tràn đầy trong trẻo lạnh lùng, chậm rãi cúi người nằm ở trên người Lãnh Tứ Hàn, nhẹ nhàng nói: "Ta đã thấy Tiên Y Từ rồi, rất tuần tú, nhưng mà rất đau đớn...." Một câu một câu nói, Phong Vân Ngạo lại không nhìn thấy hoa sen tím trước ngực nàng phấp phấp ánh sáng cùng với viên đá màu đen tản ra hơi nóng ấm áp. Mà thương thế của Lãnh Tứ Hàn đang chậm rãi khôi phục, nhất là thịt trên cánh tay, tốc độ lành lại mất thường có thể nhìn thấy được, từ từ hồi phục.....

Không biết qua bao lâu, mí mắt Phong Vân Ngạo run run, đôi môi vẫn như cũ không ngừng run rẩy, cũng không có phát hiện Lãnh Tứ Hàn đã tỉnh lại. "Hàn Hàn, ta chán ghét ngươi, hận chết ngươi. Ngươi chết thật tốt, ta mới có thể tái giá, gả cho Tiên Y Từ. Ngươi không thể gạt ta. Hắn rất tuần tú, rất tuần tú. Còn phải tìm thật nhiều nam nhân tuần tú nữa, chính là không nhớ ngươi. Cho dù ngươi chết, ta cũng phải đem ngươi thương cho mấy lão nương đói khát trong kỹ viện, cường bạo ngươi. Còn nữa....."

"Phong Vân Ngạo, nàng muốn chết!" Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn co rút, bộ mặt đen thui. Nhìn khóe miệng Phong Vân Ngạo vênh lên, trong miệng còn không ngừng nói, trong mắt tràn đầy đau lòng, ôm lấy nàng. "Nương tử, nương tử!"

"Hàn! Hàn, ngươi đã tỉnh?!" Phong Vân Ngạo nghe được âm thanh, mở hai mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy đau lòng của Lãnh Tứ Hàn đang nhìn nàng. Chẳng qua là sắc mặt đen thui, khóe miệng co rút. Nàng thật sự là không còn biết cái gì, trực tiếp "Hu hu hu. Lãnh Tứ Hàn! Ngươi là tên khốn kiếp! Ta cần chết ngươi!" Nói xong Phong Vân Ngạo trực tiếp cắn một cái trên bờ vai của Lãnh Tứ Hàn.

"Khụ khụ.A..... Nương tử thật là hung ác!" Lãnh Tứ Hàn dùng sức ôm Phong Vân Ngạo, trên mặt tràn đầy nụ cười. "Nương tử, nơi này rất lạnh. Muốn ăn ta cũng phải ở trên giường. Nếu không người ta sẽ xấu hổ!"

"." Phong Vân Ngạo không có để ý tới Lãnh Tứ Hàn bán manh làm nũng, trực tiếp kiểm tra thương thế của hắn. "Làm sao sẽ? Làm sao sẽ? Ha ha ha..... Hàn, thương thế của ngươi toàn bộ đều tốt?" Phong Vân Ngạo đơn giản là không thể tin được. Trên tay Lãnh Tứ Hàn không có bất kỳ vết thương nào. Nàng lấy hắn, khuôn mặt mừng rỡ.

"Có lẽ là nương tử ta làm cảm động trời cao đi!" Lãnh Tứ Hàn căn bản không để ý tới những thứ này, chẳng qua là nhìn Phong Vân Ngạo, không tiếng động kiểm tra thân thể của nàng.

"Nương tử làm gì thế? Bây giờ còn chưa được! Không có giường, nàng lại coi hết của ta, người ta xấu hổ!" Gương mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn mang theo một chút đỏ ửng, xấu hổ quét mắt nhìn Phong Vân Ngạo. Mà nàng căn bản không để ý tới hắn, xé toang y phục bên trái của hắn ra, nhìn làn da trắng nõn, thân thể hoàn hảo. Về mặt mừng rỡ, đồng thời cũng tràn đầy nghi ngờ, sau đó cảm viên đá màu đen trên ngực Lãnh Tứ Hàn.

"Đây là cái gì?" Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngạo đưa tay lấy ra một vật từ trên ngực mình xuống. Hắn không có ngăn cản, thấy nàng cảm ra một viên đá màu đen liền hỏi.

"Đây là đồ của ta. Ta nhớ được từ nhỏ mẫu thân đã mang trên người ta. Mỗi lần ta bị thương, viên đá này sẽ nóng lên, vết thương trên người ta liền biến mất. Ở nơi đây ta không có bất kỳ dược thảo nào, không có cách nào chữa thương cho ngươi. Cho nên, ta đeo nó lên người ngươi. Kết quả, như ngươi thấy đó." Sắc mặt Phong Vân Ngạo tràn đầy nghiêm túc nói với Lãnh Tứ Hàn.

Lãnh Tứ Hàn vuốt ve viên đá màu đen, suy nghĩ muốn lấy nó xuống, lại bị Phong Vân Ngạo cản lại. "Ngươi làm gì thế?"

"Đây là đồ của nàng. Hiện tại thân thể ta đã khôi phục, nàng nên mang nó." Lãnh Tứ Hàn nói xong liền lấy viên đá xuống đưa cho Phong Vân Ngạo.

"Hàn, ngươi yêu ta sao?" Phong Vân Ngạo cầm viên đá màu đen, ngược mắt chăm chú nhìn Lãnh Tứ Hàn.

Thân thể Lãnh Tứ Hàn cứng lại, ôm lấy Phong Vân Ngạo. "Yêu. Có lẽ yêu của ta khác biệt với yêu của người khác. Nhưng mà ta sẽ không buông bỏ nàng, sẽ không bao giờ từ bỏ nàng. Nơi nào có ta, thì nơi đó có nàng!"

Phong Vân Ngạo nháy mắt mấy cái. "Không đúng. Không phải là nói chỗ nào có ta thì chỗ đó có ngươi hay sao?" Phong Vân Ngạo cau mày suy nghĩ lời vừa rồi, nghĩ như thế nào đều là Lãnh Tứ Hàn nói không đúng!

"Không! Là chỗ nào có ta thì chỗ đó có nàng! Bởi vì, ta sẽ dẫn nàng đến mọi nơi. Nếu như ta chết, nàng cũng không thể sống!" Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn mang theo nụ cười, khuôn mặt nghiêm túc.

"Ha ha ha. Được. Nhớ lấy! Lãnh Tứ Hàn, bắt đầu từ hôm nay, chàng chính là của ta! Ta cần chính là một đời một thế một đôi người. Bất kể cái gì đều là của một mình ta. Nếu dám phản bội ta. Cho dù có chết, ta cũng sẽ không gặp lại chàng. Hơn nữa ta cũng sẽ giết chết người bên cạnh chàng!"

"Sẽ không. Cả cuộc đời này ta chỉ sẽ có một mình nàng, tuyệt sẽ không cho nàng cơ hội phản bội ta!" Lãnh Tứ Hàn cắn răng nghiêng lợi nói. Tiên Y Từ đáng chết, bốn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Lúc này Phong Vân Ngao chỉ biết là cuộc đời này có người cùng nàng ở đời. Nhưng không biết những lời nói muốn gả cho Tiên Y Tử mới vừa rồi đã sớm bị Lãnh Tứ Hàn nhớ kỹ. Cũng không biết, sau này Tiên Y Tử vẫn bị Lãnh Tứ Hàn coi là tình địch lớn nhất. Thậm chí trở thành việc đối nghịch từ trước đến nay của Lãnh Tứ Hàn với Tiên Y Tử.

.....

Trong Minh Vực, khăn trương vạn phần.

Bảy vị hộ pháp trong Minh Vực xinh đẹp, khát máu lo lắng đứng một bên, đồng thời nhìn Tả Hữu Hộ Pháp, sắc mặt ngưng trọng.

"Chủ tử còn chưa có tung tích?"

"Có lẽ tất cả hết thảy đều là do nữ nhân kia giờ trở quý!" Nữ tử ngồi bên cạnh Lãnh Dịch, trong mắt tràn đầy độc ác, mở miệng nói.

"Minh Lăng, đừng nói ta không nói cho ngươi biết, nhanh chóng tiêu diệt hết những ý nghĩ kia của ngươi đi, nếu không ngươi tự biết hậu quả!" Tả Phong không còn cười đùa như thường ngày, tràn đầy lãnh ý cùng chán ghét nói.

"Hừ, Tả Phong, sẽ không phải là ngươi yêu nàng ta đi? Đừng xen vào chuyện của ta!" Khuôn mặt Minh Lăng lạnh lùng, tràn đầy khinh thường, càng thêm ghen tỵ Phong Vân Ngao!

Bên trong có một đôi long phượng thai, cũng là hai người ở Bách Hương Lâu lúc trước. Căn bản cả nhìn cũng không nhìn Minh Lăng một con mắt, trong mắt hai người đều là lo lắng cho Lãnh Tứ Hàn. "Minh Dịch, làm sao ngươi biết chủ tử không phải đi một mình chứ?!"

"Không phải chủ tử, là vương phi có vấn đề!" Mặc dù ngay cả mình cũng không thể tin được, nhưng mà đối với Vân Hạo, Phong Vân Ngao sẽ phải trở về nhìn hắn. Nhưng mà nàng cũng không trở về. Mà cảm giác của tiểu hài tử rất nhạy bén. Hắn lựa chọn tin lời Vân Hạo, chủ tử cùng vương phi đã gặp chuyện không may rồi.

"Vương phi? Con tiện nhân kia mà là vương phi cái gì! Chính là nàng làm hại chủ tử!"

"Câm miệng! Ngươi CMN có phiền hay không!" Chính giữa song bào thai là một vị tràn đầy lửa giận, trực tiếp quát Minh Lăng.

"Ngươi!"

"Đủ rồi!" Quý Mộc lạnh như băng nhìn Minh Lăng, tiến tới gần nàng. "Nói, chết!"

Nói, Tả Phong bĩu môi. Xem đi, nghiêng mắt nhìn người bên cạnh. Ai, người so với người càng tức chết người. Người này chỉ nói hai chữ liền dọa sợ người khác. Tả Phong nhìn Minh Lăng một chút, ài, nữ nhân này trừ Lãnh Tứ Hàn, chỉ sợ Quý Mộc!

"Làm gì?!" Quý Mộc mắt lạnh nhìn Tả Phong một cái. Cái miệng nhỏ nhắn của Tả Phong bĩu một cái, tay nhỏ bé vận thật bên hông Quý Mộc, làm cho hắn chau mày. Chỉ là ai cũng không nhận ra được trong mắt hắn chợt lóe lên vui vẻ.

.....

Mà lúc này ở trong Quý Môn, vẫn an tĩnh như cũ không thể nghi ngờ, trật tự vẫn như từ trước tới giờ. Chẳng qua là nơi xa, Vân Linh đứng ở góc nhìn thấy hết thảy, khóe mắt có chút ướt át, trong đầu hồi tưởng chính là "Nàng là muội muội ta!"

"Chủ tử, người đang ở đâu? Vinh Linh hỏi hân. Vân Linh nguyện ý ruồng bỏ lời thề, đi theo chủ tử. Ngao Ngao, Linh Nhi rất nhớ tỷ!"

.....

"Hất xì! Người nào đang nhắc ta vậy?"

"Làm sao nàng không nói là có người đang mắng nàng?" Lãnh Tứ Hàn ôm Phong Vân Ngao, vừa đi vừa bắt đầu nhìn nữ nhân đang tự luyện nào đó, mang theo nụ cười nói.

"Dừng! Ta tốt như vậy, người nào sẽ mắng ta? Ta cho chàng biết, coi như là kẻ thù bên cạnh ta, cũng sẽ" Phong Vân Ngao nói tới đây liền nghĩ tới Vân Linh, dừng lại một chút, trong mắt mang theo vui vẻ. "Cũng sẽ thích ta, bảo vệ ta."

"Ngao Nhi, có ta ở đây, kẻ phản bội nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!" Lãnh Tứ Hàn nói tới Phong Vân Ngao, dừng bước, trong giọng nói mang theo một phần khát máu.

Trong mắt Phong Vân Ngao chợt lóe sáng, không nói gì, đầu tựa vào lồng ngực Lãnh Tứ Hàn, khóe miệng giương lên, nói: "Đi thôi, còn không đi ra ngoài, chúng ta sẽ thành quỷ chết đói!"

Hai người khôi phục thương thế, từ bên vách núi, dọc theo con sông, từ từ đi. Cuối cùng rốt cuộc cũng trở lại vương phủ.

Lúc này đã sắp đến tháng 6 rồi, mà ngày 10 tháng 6 này là ngày đại thọ Hoàng thái hậu.

"Hu hu hu Tỳ tỳ Tỳ tỳ" Du Phong không ngăn được Vân Hạo. Vân Hạo trực tiếp một hộp cắn vào cánh tay của hắn, bấp chân vừa rơi xuống đất, xoạch xoạch bước đi, hướng phía cửa chạy." Tỳ tỳ, hu hu.Hu hu. Tỳ tỳ!" Vừa nhìn thấy Phong Vân Ngạo, tiểu hài tử kích động, nằm trên đất, khoi dậy bụi bặm. Tiểu Hạo ngẩng đầu nhìn nàng, cái miệng nhỏ bĩu ra, hu hu khóc.

"Hạo Hạo?" Sắc mặt Phong Vân Ngạo có chút mệt mỏi, vừa nhìn thấy Vân Hạo hấp tấp chạy tới, liền ôm hắn. "Tại sao lại khóc? Tỳ tỳ không phải đã nói, ngã liền đứng lên, quên rồi sao?"

"Hừm hừ." Vân Hạo nằm ở trên người Phong Vân Ngạo, không để ý tới nàng, trực tiếp ôm nàng không buông tay. Trong miệng nói lảm bảm, hiển nhiên là đang tức giận.

"Ai u, đây là thế nào? Tính khí tăng à?" Phong Vân Ngạo có chút buồn cười nhìn Vân Hạo tức giận, trực tiếp cười. "Nhóc con, được rồi, lần sau sẽ mang theo người!"

"Cái gì? Nàng còn muốn có lần sau?" Lãnh Tứ Hàn vốn là nhìn thấy Vân Hạo được Phong Vân Ngạo ôm trong ngực, mặt liền đen lại, bây giờ liền càng đen hơn. Nữ nhân này lại còn muốn có lần sau!

"Không có!" Mới là lạ chứ! Phong Vân Ngạo le lưỡi với Lãnh Tứ Hàn một cái. Lần này chẳng qua là nàng khinh thường mới như thế. Lần sau là nàng muốn đi ra ngoài chơi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 1.2

"Sư huynh, ai u này, người trở lại rồi, ta nói cái đó. . . ." Du Phong nhìn Phong Vân Ngạo một chút, muốn nói lại thôi.

"Nói!" Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngạo, sắc mặt càng thêm lạnh, nói với Du Phong.

"Thật muốn ta nói?" Du Phong chỉ chỉ chính mình hỏi.

Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngạo một chút, xác định nàng không có gì để hiểu lầm, khoe miệng nhếch lên. "Không nói trở về!"

"Đây là người bảo ta nói! Minh Vực nhanh sắp bị lật đổ, hơn nữa cái nữ nhân Minh Lăng kia cũng nhanh sắp điên!" Du Phong héch mũi một cái. Là huynh đệ cho ta nói, bây giờ còn tới giẫm đạp ta, hừ. "Hạo Hạo, thúc thúc dẫn con rồi đi!"

"Không đi!" Quay đầu không để ý tới Du Phong, trong mắt Vân Hạo tràn đầy ủy khuất nhìn Phong Vân Ngạo. "Tỳ tỳ, Hạo Hạo. Hu hu. Không cần bỏ lại Hạo Hạo!"

Bàn tay Phong Vân Ngạo ôm Vân Hạo nắm thật chặt, sắc mặt càng trở nên xinh đẹp. Nữ nhân kia? Nàng mang theo nụ cười nhìn Lãnh Tứ Hàn, cũng không có gì, chẳng qua là càng làm cho hắn cả người sợ hãi.

"Ta cùng nàng ta không có quan hệ gì, nàng ta là thuộc hạ của ta!" Lãnh Tứ Hàn vừa nhìn, vội vàng nói.

"Ta cái gì cũng chưa nói mà!" Phong Vân Ngạo quét mắt từ trên xuống dưới người Lãnh Tứ Hàn một cái.

Lãnh Tứ Hàn thở dài một hơi, hung tợn liếc mắt nhìn Du Phong, tiếp theo nịnh hót nhìn Phong Vân Ngạo. "Nương tử, chúng ta đi thay y phục đi!"

Phong Vân Ngạo quét mắt nhìn ánh mắt khác thường của bọn nha hoàn xung quanh một vòng, chau mày, quay đầu lại nhìn Lãnh Tứ Hàn một chút, nhìn thấy ánh mắt bảo nàng an tâm của hắn, cũng không để ý nữa.

Trở lại trong sân nhỏ, "Đám nha hoàn kia làm sao bây giờ?" Vừa vào vương phủ dĩ nhiên cũng nhìn thấy Vương gia cả người rách nát trở lại, không còn bộ dáng ngu đần ngày xưa, vừa nhìn cũng biết chuyện gì xảy ra!

"Ta đây một Minh Vương cũng không phải là vô dụng!" Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe. Nếu như bây giờ còn chưa đủ thực lực đối nghịch với lão yêu bà kia, đã sớm tiến cung, còn giả bộ làm kẻ ngốc cái gì.

"Ta xem chính là vô dụng!" Phong Vân Ngạo âm thầm thở dài nhẹ nhõm, cũng nhìn thấy thuộc hạ vội vàng vàng rời đi. Nhưng mà chủ tử ngược lại rất nhàn rỗi!

"Quý Mộc, lấy y phục!" Lãnh Tứ Hàn nhìn về nơi bóng tối phía cửa, nói.

Phong Vân Ngạo hứng thú nhìn phía bóng tối, khắp nơi đều là cảm xúc mãnh liệt!

Chủ tử, hần thật sự là không nhìn thấy mà! Làm gì lại nhìn hần bằng ánh mắt lạnh buốt như vậy!

Tà Phong lúc này khóc không ra nước mắt sửa sang lại y phục, nhìn Quý Mộc thờ ơ rời đi, nhất thời cắn răng nghiêng lợi. Một màn như vậy, hiển nhiên là hình ảnh thiếu nhi không nên nhìn.

Quý Mộc lạnh lùng liếc nhìn Tà Phong. "Còn không mau đi?"

"Chờ một chút! Đi thì đi!" Chỉ biết khi dễ ta, ai, mệnh khổ!

Hai người vừa biến mất, "Hần, sao chàng lại yêu ta?" Phong Vân Ngao hồi tưởng lại tất cả chuyện xảy ra những ngày gần đây. Lúc quen biết hần vốn là rất ít nói chuyện, càng không phát sinh chuyện gì, lại làm cho hần yêu nàng!

Lãnh Tứ Hàn quay đầu lại nhìn Phong Vân Ngao, khóe miệng cười một tiếng. "Thời điểm ta và nàng gặp nhau không phải vào tháng 5, mà là vào 5 năm trước!"

"5 năm trước?" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, nhớ tới cảm giác ánh mắt tràn đầy hứng thú tà ác trong nháy mắt lúc ấy, là hần? "Là chàng!"

"È hèm, là ta! Không cảm tạ ta cứu nàng?"

Phong Vân Ngao hiểu, những lời này là đúng. Lúc ấy nếu không phải nhờ Lãnh Tứ Hàn, mấy người bọn nàng đều phải chết! Chỉ là cảm tạ? Không đúng. Ánh mắt nàng chợt lóe, sắc mặt mang theo chút tức giận. "Vừa mới bắt đầu chàng đã biết là ta!" Vô luận là Độc Thân hay là Phong Vân Ngao, hần cũng đều biết là nàng.

Khuôn mặt Lãnh Tứ Hàn vui vẻ, ôm Phong Vân Ngao, nhìn Vân Hạo trong ngực, rất là giống người một nhà. Cho tới bây giờ hần không hề nghĩ sẽ có một ngày như thế. Bản thân cho là cả đời này sẽ vượt qua trong việc báo thù, nhưng không nghĩ lại để cho hần có được một người cùng hần sống vai cạ đời.

"Ánh mắt của nàng ta sẽ không quên!" Lãnh Tứ Hàn đưa tay sờ choker Vân Hạo, choker cho đứa nhỏ oa oa kêu lên, đôi mắt to tràn đầy tức giận cùng ủy khuất nhìn hần. Đánh không lại xấu xa, tỷ tỷ lại không giúp!

Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn một cái, không nói gì. Quen biết nhau, yêu nhau chỉ trong một nháy mắt. Không cần dùng ngôn ngữ cũng có thể hiểu rõ lòng nhau. Nhưng để chính thức có được nhau, cũng không phải dễ dàng như vậy. Ít nhất trong vòng thù hận hoàng tộc này, có quá nhiều biến số, quá nhiều bất đắc dĩ, quá nhiều âm mưu quỷ kế. Làm thế nào để cho bọn họ có thể tin tưởng? Cánh tay ôm Vân Hạo xiết chặt, coi như nâng tin tưởng hần một lần, cho bản thân một cơ hội đi!

"Ngao Nhi, tin tưởng ta, cuộc đời này chỉ có mình nàng!" Lãnh Tứ Hàn biết Phong Vân Ngao nghĩ cái gì, lo lắng cái gì. Nhưng mà hần chỉ yêu nàng, chỉ cần nàng!

"Không phải còn có nữ nhân cái gì Lãng sao?" Phong Vân Ngao xoay người, ôm Vân Hạo đi tới mép giường cầm y phục Quý Mộc mới vừa lấy tới thay. Chẳng qua là lúc xoay người đưa lưng về phía Lãnh Tứ Hàn, trên mặt mang theo một tia vui vẻ. Nữ nhân cái gì Lãng kia, Lãnh Tứ Hàn vốn không có để ý. Nàng biết, nhưng mà chính là khó chịu. Đặc biệt khó chịu!

"Xấu xa không cần tỷ tỷ, Hạo hạo muốn tỷ tỷ!" Con người Vân Hạo đảo một vòng, ngồi ở trên giường, tay nhỏ bé kéo y phục Phong Vân Ngao. Trên mặt treo nụ cười ngọt ngào, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, làm nũng nói.

Mình Lãng? Lãnh Tứ Hàn nhú mày. Nữ nhân kia lại muốn làm cái gì? Quay đầu nhìn Phong Vân Ngao một chút. Đáng chết! Giết? Ngoài ý muốn lại nghe được lời Vân Hạo nói. Tiểu tử này, cả ngày chỉ biết dính lấy nương tử của hần. Mặc dù nàng sẽ không thích đứa nhỏ, nhưng mà cứ bỏ mặc như vậy, tiểu tử này lại cứng rắn dính chặt nàng. Lãnh Tứ Hàn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Chàng đừng động vào nàng, nữ nhân kia để ta tự mình tới!" Dám mơ ước nam nhân của nàng, sẽ phải chuẩn bị việc sống không bằng chết! Phong Vân Ngao quay đầu lại thấy Lãnh Tứ Hàn đang chuẩn bị đáng giết nữ nhân kia, mang theo lãnh ý nói.

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, nghĩ tới điều gì, đổi y phục xong liền trực tiếp lạnh buốt nhìn Vân Hạo. Làm cho cả người tên tiểu tử kia sợ hãi, chỉ là hần không nhìn tiểu tử kia, trực tiếp nằm đè trên lưng Phong Vân Ngao, trên mặt mang theo vẻ vui mừng.

"Nương tử tính toán xử lý chuyện này thế nào?" Ánh mắt Lãnh Tứ Hàn tràn đầy sát ý. Người thiếu chút nữa hại chết Phong Vân Ngao, làm sao có thể bỏ qua!

"Giải quyết như thế nào à?!" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, không có bất kỳ tâm tình gì. Vân Linh, người nói ta sẽ xử lý người như thế nào đây?

"Nhất, cho gọi ba người bọn họ đến gặp ta!" Phong Vân Ngao đứng tại chỗ, đưa lưng về phía Lãnh Tứ Hàn, nói.

Lãnh Tứ Hàn liếc mắt nhìn chung quanh, không phát hiện bất kỳ kẻ nào, nhưng hần biết mới vừa rồi có người vẫn luôn bên cạnh nàng. "Hần vẫn luôn ở đây?" Nói xong, cắn răng nghiêng lợi, thế nhưng vẫn luôn ở bên người nương tử hần.

Phong Vân Ngao nháy mắt mấy cái, nhìn Lãnh Tứ Hàn, gật đầu. Nói nhảm, lục đại ám vệ dĩ nhiên là luôn ở bên người nàng rồi!

Lãnh Tứ Hàn ôm lấy Phong Vân Ngạo, ánh mắt bị vây trong bóng tối. Xem ra, bên người nương tử có nhiều nam nhân như vậy. Tốt, nếu hần còn không ra tay, tương lai sẽ có vô số

"Hàn, ta đi ra ngoài một chuyến, chàng trước tiên chăm sóc tốt Vân Hạo!" Phong Vân Ngạo nói xong liền bay ra ngoài, không để ý đến tiếng khóc của Vân Hạo.

Phong Vân Ngạo trong lúc vô tình, thừa dịp bóng đêm đi tới Bách Hương Lầu. Đến lầu bốn, nhìn ba người phía trước, khóe miệng nhếch lên. "Biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Ba người nhìn nhau, thoáng qua nghi ngờ. Vân Dạ đứng ra nói trước. "Chủ tử, Vân Linh đâu?"

"Nhất, nói cho bọn họ biết!" Sắc mặt Phong Vân Ngạo lạnh như băng, trực tiếp ngồi ở trên xà nhà, ăn, lắng lắng nghe tiếng nói lãnh khốc phía dưới thuật lại.

"Làm sao có thể? Linh Nhi nàg" Trong mắt Vân Dạ tràn đầy kinh ngạc cùng không dám tin, trên mặt tất cả là đau đớn, Linh Nhi. . . "Chủ tử, có lẽ là trong đó có cái gì hiểu lầm."

Hai người Vân Thanh cùng Vân Trạch nhìn nhau một cái, hướng về phía Vân Dạ lắc đầu. Vân Trạch nói: "Chủ tử, còn có một việc, chính là Phong Vân Nhã, thuộc hạ cảm thấy cũng có điều gì đó không đúng!"

"Vân Dạ, chuyện tình Phong Vân Nhã, ngươi tới giải quyết. Ta muốn gặp nàng ta!" Phong Vân Ngạo không để ý tới lời của Vân Dạ, trực tiếp lạnh giọng nói: "Nhị, Tam, âm thầm đi theo Vân Dạ, cái lệnh, giết!"

"Chủ tử!" Ba người có chút kinh ngạc cùng sợ hãi nhìn về phía Phong Vân Ngạo.

"Vân Thanh đi trước bắt Vân Linh, vô luận sống chết! Tứ, Ngũ đi theo, giống nhau, cái lệnh, giết!" Phong Vân Ngạo ở trên chỗ cao nên ai cũng không thấy rõ nét mặt của nàng. Chẳng qua là lãnh ý trong lời nói làm cho người ta cảm thấy không rét mà run, hơi thở quanh thân nàng làm cho bọn họ hoảng sợ.

"Vân Trạch, lần nữa sửa sang lại Quỷ Môn, Lục đi theo!" Phong Vân Ngạo nói xong liền biến mất trong lầu các, lưu lại gương mặt hoảng sợ mang theo kinh ngạc của ba người, liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó biến mất.

Trong màn đêm, sáu người âm thầm hiện thân nhìn Phong Vân Ngạo. "Ngạo, phải thật vậy sao?"

"Không phải ta đã nói rồi sao?" Phong Vân Ngạo cảm quả táo cắn một cái. Bộ dáng như ta chưa nói qua!

"Khụ khụ khụ." Tam sờ sờ lỗ mũi. Aiz, chủ tử như vậy thật là làm cho bọn họ cảm nín. Vốn là tên của bọn họ cũng không trông cậy nàng có thể đặt. Nhưng mà bọn họ tự đặt, nàng lại nói không nhớ được, còn không bằng dùng số thứ tự.

"Cái đó Ngạo, gọi tên của chúng ta đi! Chúng ta cố ý đổi tên, rất dễ nhớ. Ta là Tam, Nguyệt Tắt, đúng không!" Hu hu, vì để cho nàng dễ nhớ, cố ý đổi thành một cái tên như vậy, đừng gọi nàng là Tam nữa!

Bên này không ngừng đoán tên, Phong Vân Ngạo cũng khó có được lúc yên lặng lắng nghe, cũng đi theo chậm rãi nhớ tên của bọn họ.

Mà bên kia, Vân Dạ lúc này ——

"Dạ ca ca, huynh tới thăm ta sao?" Phong Vân Nhã, không! Nha Nhi nhìn thấy người tới, trong mắt tràn đầy vui mừng, nhìn Vân Dạ, xinh đẹp nói.

"Ngươi. . . . Ngươi không phải Phong Vân Nhã!" Vân Dạ nhìn Phong Vân Nhã trước mặt, nghe tiếng gọi quen thuộc.

"Ta là Nha Nhi! Nha Nhi đây! Dạ ca ca!" Nha Nhi mang theo chút gấp gáp, có chút điên cuồng nói.

"Nha Nhi?! Ngươi, cho ta thuốc giải!" Vân Dạ có chút vui mừng nàng còn sống, nhưng lại bỏ thuốc hần!

"Không, Nha Nhi biết Dạ ca ca tới làm cái gì, là bị con tiện nhân kia ra lệnh tới giết ta đi! Không, Dạ ca ca, ngươi là của ta! Là của ta!"

"Mặc quần áo vào! Ngươi!" Vân Dạ lúc này đã không còn khí lực, mà Nha Nhi căn bản không nghe được lời của hần, gấp gáp kếp y phục.

"Ân Ân. Hừ. Dạ ca ca." Âm thanh xinh đẹp của Nha Nhi truyền đến, nhưng lại không chú ý tới nước mắt cùng một tia lãnh ý, nồng nặc oán hận của người phía dưới!

.....

Trải qua một canh giờ cải chính, sáu gã ám vệ, Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, Lục. Năm nam một nữ. Nhất đổi thành Nhạc Nghị, Nhị đổi thành Ước Nhi. Nữ tử duy nhất, Tam đổi thành Nguyệt Tắt. Tứ, đổi thành Nhạc Tư. Ngũ đổi thành Nhạc Vũ. Lục đổi thành Nhạc Liễu. Tên này bọn họ đã không so đo là nam hay nữ, chỉ cần có tên là được!

"Vóc người ngược lại không tệ, chỉ là Ngạo, Dạ công tử khóc!" Ánh mắt Nguyệt Tắt chợt lóe, lắc đầu một cái. Yêu một kẻ phản đồ, bây giờ lại còn bị

một nữ tử đã sớm phản bội cường bạo.

"Ta ngược lại thật ra thật thích loại này, ai u. Làm gì vậy!" Nhạc Vũ còn chưa nói hết, hờn dỗi nhìn về phía Nhạc Tư.

"Người nói cái gì? Ta không có nghe rõ!" Khuôn mặt Nhạc Tư lạnh lẽo, mang theo một chút uy hiếp, nói với Nhạc Vũ.

"Thân ái, người ta không có nói gì hết! Người ta chỉ thích một mình người thôi!"

"Được rồi...!" Nhạc Liễu nhìn hai đại nam nhân người tới ta đi, cả người nổi da gà. Ánh mắt nhìn sang Nhạc Nghị, mặt chuyển một cái, không nhìn tới hân nữa.

Từ đầu tới cuối Phong Vân Ngao không nói gì. Chuyện của bọn họ nàng sẽ không quản. Vân Dạ lựa chọn như thế nào là chuyện của hân. Chỉ bất quá, khóe miệng giương lên một nụ cười lạnh, muốn giết người của nàng, nàng sẽ không để cho nàng ta tốt hơn!

"Ước Nhị, chúng ta trở về thôi, có một số việc rất nhanh sẽ được giải quyết!" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt loé, nhìn bóng đêm xa xa. Vân Linh, đứa nhỏ khả ái kia cũng sẽ không khó để bắt được!

Đúng như Phong Vân Ngao đoán, vừa tiến vào nội bộ Quỷ Môn, hành lang u tối, quỷ dị giống như là đường đi xuống địa ngục. Vân Linh quỳ trên mặt đất, bên cạnh là Nha Nhi cải trang thành Phong Vân Nhã, lúc này y phục xốc xếch, quỳ một chân trên đất. Khuôn mặt ba người chung quanh trong trẻo lạnh lùng. Nhất là Vân Dạ, mang theo một tia thống khổ, một tia oán hận, còn có nhiều hơn một chút phức tạp.

"Phong Vân Ngao, con tiện nhân! Nếu không phải là người, Dạ ca ca sẽ chỉ thích một mình ta! Tiện nhân! Tiện nhân!" Nha Nhi ở chính giữa phía bên trái vừa nhìn thấy Phong Vân Ngao vào cửa liền điên cuồng. Tất cả đều là hận ý, ghen tỵ. Nếu như ánh mắt có thể giết người, Phong Vân Ngao đã sớm bị giết ngàn vạn lần!

"Không ngờ người thế nhưng chưa chết!" Trong giọng nói của Phong Vân Ngao không có một tia phật phùng, chỉ là bình thản tự thuật.

"Đúng vậy, ta không có chết, bởi vì ta muốn giết người! Hận không thể giết chết người! Nhưng mà, người biết ta sẽ không giết người, bởi vì ta muốn người sống không bằng chết. Ha ha ha ha. Nhưng mà ta hạ thủ không được. Nếu như người chết, Dạ ca ca sẽ đau lòng. Người sống không bằng chết, Dạ ca ca sẽ càng đau lòng hơn. Ha ha ha. Tại sao, tại sao? ! Nếu như không có người, Dạ ca ca sẽ yêu ta! Yêu ta!" Trong mắt Nha Nhi lóe lên bi thương, nhìn Vân Dạ ở một bên đối với nàng tràn đầy chán ghét, trong mắt nàng tràn đầy ái mộ, si ngốc yêu. Nhưng liếc mắt nhìn lại Phong Vân Ngao, tất cả đều là hận ý.

"Hân không yêu ta, ta không thương hân!" Phong Vân Ngao nhìn Nha Nhi. Nữ nhân này đến tốt cùng có sai hay không? Nàng không biết. Nếu như đổi lại là nàng, nàng sẽ giết nữ nhân kia, kiếp này không gặp lại người nam nhân kia nữa. Chẳng qua là nếu như là người bình thường, cũng sẽ vì yêu sinh hận đi. Nhưng mà vì là Nha Nhi cho nên không có, ngược lại bởi vì Vân Dạ bỏ qua cho nàng. Nhưng cuối cùng nàng ta vẫn là không kềm chế được hận ý, thuê người giết nàng!

"Người bây giờ lừa gạt ta còn hữu dụng sao? Ta không cần thiết, bởi vì ta đã là người của Dạ ca ca! Ha ha ha. Dạ ca ca là của ta!"

"Câm miệng! Người câm miệng cho ta!" Sắc mặt Vân Dạ mang theo hận ý, một chưởng trực tiếp đập Nha Nhi té trên mặt đất, khóe miệng khắc ra máu.

"Huynh có giết ta thì cũng rửa không sạch huynh đã là người của ta rồi! Ta là người của huynh! Ha ha ha. Phốc!" Nha Nhi mang theo đắc ý nhìn Vân Dạ, "Đây là huynh ép ta!"

"Vân Dạ, dừng tay!" Phong Vân Ngao vung tay lên ngăn Vân Dạ lại, nhìn về phía Nha Nhi. "Nói đi, còn có điều gì muốn nói?"

"Dạ ca ca, sự kiện ban đầu kia không phải là do ta làm. Ta không có giết bất luận kẻ nào. Vì sao nàng ta muốn giết ta, huynh lại không ngăn cản? Tại sao?" Nha Nhi nhìn Vân Dạ từ đầu đến cuối đều là vẻ chán ghét nàng, suy nghĩ mãi không ra, đây là tại vì sao!

"Tại sao? Không phải người giết! Người còn muốn giết ai? Nếu không phải là người tiết lộ tin tức của chúng ta cho bọn họ, rất nhiều huynh đệ của chúng ta sẽ chết như vậy hay sao?! A! A!"

Mấy người nhìn Nha Nhi đều thoáng qua hận ý, chán ghét. Không có một người nào, không có một ai là không hận nàng. Nếu không phải là nữ nhân này, huynh đệ của bọn họ sẽ không phải chết.

"Nếu như mà ta không nói, bọn họ liền mang ta thưởng cho thuộc hạ của bọn họ. Huynh nói ta nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ? Hu hu hu."

"Nói xong? Vậy thì tốt, Vân Dạ, giết!" Phong Vân Ngao ngược mắt nhìn Vân Dạ, làm cho hân chấn động, hai tay run rẩy, giết Nha Nhi?

"Chủ tử, ta"

"Giết!" Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên nụ cười giễu cợt. "Nguyệt Sát, giết!"

Khuôn mặt Nguyệt Sát liền biến sắc, nhìn Nha Nhi một cái, nhìn Vân Dạ một cái. "Không giết, mọi người bên cạnh người đều sẽ chết!" Không có chút sát khí nào lại càng làm cho người ta hít thở không thông, đây chính là năng lực của ám vệ.

Vân Dạ, Vân Thanh, Vân Trạch đồng thời chấn động, nhìn Phong Vân Ngao. Nhưng khi nhìn thấy chẳng qua là khuôn mặt vô biểu tình của nàng, trên mặt không nhận được. “Chết trên tay chủ nhân huynh yêu nhất, không biết huynh sẽ có cảm giác như thế nào?”

"Ha ha ha ha. . . . Phong Vân Ngao, người sẽ không được chết từ tể!" Nha Nhi nhìn Vân Dạ một cái, “Nhìn thấy huynh không muốn giết ta, cuộc đời này của Nha Nhi xem như đủ, không hối!" Nói xong liền cắn lưỡi tự sát.

"Nha Nhi!" Vân Dạ tiến lên từng bước, ôm Nha Nhi, vẻ mặt phức tạp, duy chỉ không có thương cảm.

"Chuyện này đã xong, vậy thì bây giờ nói một chút chuyện đứng đắn, muốn nói không?" Phong Vân Ngao ngồi ở trên ghế màu đen, nhìn Vân Linh, giọng trong trẻo lạnh lùng nói.

Vân Linh chỉ là nhìn Phong Vân Ngao, không nói gì.

"Chủ tử, Linh Nhi nàng" Vân Thanh nhìn Vân Linh, có chút hơi khó nói.

Phong Vân Ngao cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia giễu cợt. Đây chính là thuộc hạ của nàng. Nàng bị hại suýt chết, đến bây giờ còn vì người kia cầu tình!

"Giết!" Nhạc Nghị liếc nhìn Vân Thanh, mặt tràn đầy trong suốt, nói ra lại làm cho Vân Thanh cả người lạnh lẽo, không tự chủ lui về phía sau một bước.

"Xem ra, qua mấy chục năm, đôi mắt của ta cũng mù!" Phong Vân Ngao thờ dãi một tiếng nói. Tiếp theo mang theo nụ cười nói: “Vân Thanh, Vân Trạch, Vân Dạ, các người nói có phải ta chết các người mới tin tưởng Vân Linh là phản đồ? Là do nàng chỉ điểm?” Từ ngữ hời hợt, giọng điệu không nóng không lạnh lại làm cho mọi người cả kinh. Mấy người nghe vậy liền nhìn về phía Phong Vân Ngao tràn đầy nụ cười. Trên mặt ba người toát ra vẻ hoảng sợ cùng không dám tin.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Làm Vương Phi Không Dễ Dàng!

"Chủ tử, thuộc hạ cũng không phải ý đó, chỉ là muốn chúng thuộc hạ tin tưởng Vân Linh là phản đồ, chúng thuộc hạ không thể nào tin nổi!" Vân Trạch tiến lên một bước, ánh mắt nhìn Phong Vân Ngao tràn đầy thần nhiên lay lộng, trong trẻo lạnh lùng nói.

"Vân Linh, có gì muốn nói không?" Mí mắt Phong Vân Ngao hơi nhú lại, ngược mắt nhìn Vân Linh quỳ trên mặt đất, nhàn nhạt nói.

"Vân Linh không có lời nào để nói. Muốn đánh muốn giết cứ tự nhiên." Vân Linh cúi đầu thùy chung không nhìn Phong Vân Ngao, ấp úng nói.

Phong Vân Ngao đứng lên, chậm rãi từ trên ghế đi xuống, đi tới trước mặt Vân Linh, nhìn nàng. “Thường phạt phân minh, đây là kỷ luật quân đội!” Ánh mắt lóe lên, trên mặt nàng tràn đầy lãnh ý, tiếp tục nói: “Người mặc dù phản bội nhưng không có nói ra chuyện tình của Quý Môn, chẳng qua chỉ bán đứng ta. Như vậy người không phải là phản đồ của Quý Môn. Mà là phản đồ của ta. Cho nên sinh tử của người do ta nắm giữ. Hiện tại, ta cho người biết quyết định của ta.” Từ ngữ nhẹ nhàng, lại làm cho mọi người ngừng thở, lẳng lặng chờ đợi.

"Dạ, thả người rồi đi!"

"Tại sao?" Vân Linh rút cuộc ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy chính là đôi mắt hồng hồng, mang theo tiếng khóc mà nói.

"Bởi vì người là muội muội ta, phản bội nhưng ta không chết. Người không có nói cho bọn họ biết ta là Độc Thần. Những điều này có thể để cho ta buông tha người." Phong Vân Ngao xoay người rời khỏi đại sảnh của Quý Môn. “Từ bây giờ, ta cùng người là người lạ!"

"Muội muội sao? Ngu ngốc!" Vân Linh nhìn không được nước mắt từ từ rơi xuống. Chẳng qua lúc này mang theo vui vẻ. Phong Vân Ngao, người lạ? Đừng mơ tưởng. Cuộc đời này người là tỷ tỷ của Vân Linh, cả đời Vân Linh cùng người ràng buộc nhau!

Đứng dậy, Vân Linh sai bước ngẩng đầu rồi đi, mang theo một phần ngao nghê, không có nhìn bất luận kẻ nào, biến mất ở bên ngoài Quý Môn.

"Ngao Ngao, vì sao không giết chết nàng?" Nguyệt Tát nhìn Phong Vân Ngao trong gió lạnh đêm tối, có chút không rõ lên tiếng hỏi.

"Tam, có người cùng ta" Lời Phong Vân Ngao còn chưa nói hết liền nghe tiếng hét của Nguyệt Tát. "Ngao Ngao! Ngao Ngao! Lão nương gọi là Nguyệt Tát! Tát! Không phải Tam!"

"." Phong Vân Ngao nhìn nàng, trên ót đầy vạch đen. Không khí đông cứng lại. Kết quả là tất cả mọi người lập tức rất tức giận cùng bắt đầu đi nhìn về phía nàng. Máu chó là đây không phải là trọng điểm có được hay không?

"Ngao Ngao, người đã nói, chi tiết quyết định thành bại!" Sắc mặt Ước Nhĩ lạnh lùng, nhìn nàng, kinh ngạc mang theo chút chờ đợi, nói.

Khỏe miệng Phong Vân Ngao thẳng tắp co quắp. Ý này nàng hiểu. Người chủ tử là nàng nên nhớ tên của thuộc hạ, đây cũng là chi tiết!

"Nguyệt?" Phong Vân Ngao nhưong mảy, Nguyệt Tam? CMN! Nàng thống hận nhất những thứ cảm kỳ thư họa, có liên quan đến chữ viết gì đó. Trừ phi là binh pháp, còn không nàng nhìn liền nhưc đầu, lại còn tên?

Trước kia khi làm nhiệm vụ, tất cả người quen thuộc nàng đều biết, nàng chỉ nhận biết hình, đã gặp qua là không quên được. Nhớ, chẳng qua là hình ảnh!

"Nguyệt —— Tát!" Đôi mắt đầy lửa giận của Nguyệt Tát vừa nâng lên, rất là bắt mắt dĩ gắng từng chữ.

"Chúng ta trở về đi thôi!" Xoay người, Phong Vân Ngao liền muốn rời đi. Nhưng ở giữa sáu vị ám vệ này, bọn họ không phải là thuộc hạ, cũng không phải là quan hệ bằng hữu, cũng không phải giống như bốn người thuộc hạ tựa như thuộc hạ tựa như bằng hữu kia. Bọn họ là huynh đệ sinh tử!

"Chủ tử, đêm trăng mờ thích hợp làm chuyện xấu, là lúc nói chuyện yêu đương!" Vũ Nhạc vận eo một cái, phóng mị nhãn, thân thể giống như là không xương dựa vào trên người Nhạc Tư, xinh đẹp nũng nịu nói.

"Vũ Nhạc, Nhạc Tư, Nhạc Liễu, Nhạc Nghị, Ước Nhĩ, Nguyệt Tát!" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, khỏe miệng nhếch lên. Mặc dù không nhớ được tên, nhưng mà trong mắt lại tràn đầy vui vẻ. Sáu người này đặt tên của mình phân theo tháng. Nhạc Nghị = tháng một, Ước Nhĩ = tháng hai, Nguyệt Tát = tháng ba, Nhạc Tư = tháng tư, Vũ Nhạc = tháng năm, Nhạc Liễu = tháng sáu. Những nhân tài tài mới chân chính là người của nàng! Mà đôi thành bốn người bên ngoài, bọn họ là một tổng thể. Giống như thời điểm phán định Vân Linh là phản đồ, bọn họ không hỏi đến nàng có bị thương hay không, mà bác bỏ nói Vân Linh không phải là phản đồ. Hiểu lầm này, có lẽ đã sớm nhất định trở thành khoảng cách ngăn cách với bọn họ. Mỗi Phong Vân Ngao hơi hé ra, nói với sáu người.

Kết quả không nhìn thấy sáu người vui mừng, chỉ nhìn thấy họ đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng thống nhất cảm khái một tiếng. Rốt cục cũng nhớ rồi!

.....

"Chủ tử, vương phi nàng?" Trong Minh Vực, Lãnh Dịch, không phải, là Minh Dịch, trên mặt vẫn treo vui vẻ, đứng bên cạnh Lãnh Tư Hàn nhẹ giọng nói.

Vốn là không sao cả, chợt ánh mắt mọi người đồng thời lóe lên. Mà Minh Lăng lại nhưong mảy, trong mắt tràn đầy ác độc, nhìn chăm chăm Minh Vương, Lãnh Tư Hàn, muốn biết đáp án của hắn rốt cục là cái gì.

"Nàng" Ánh mắt Lãnh Tư Hàn lạnh lẽo đảo qua đám người phía dưới, làm cho thân thể bọn họ run lên, không chỗ nào ẩn nấp. Giọng nói tràn đầy lạnh lùng tiếp tục nói: "Là thê tử của bốn vương. Là thê tử duy nhất cuộc đời này!" Được rồi, chính là thê tử, không phải vương phi, cũng không phải là vương hậu. Mà là thê tử, thê tử một đời một kiếp sinh tử của hắn."

"Không thể nào! Nàng ta không xứng!" Lời Lãnh Tư Hàn vừa dứt, khuôn mặt Minh Lăng không thể tin, điên cuồng hét. Hết xong nàng ta mới ý thức được vừa rồi mình nói cái gì, nhưng lại vẫn như cũ nhìn Lãnh Tư Hàn, trong mắt tràn đầy tình yêu, tiếp tục nói: "Nàng ta chỉ là một phế vật, cái gì cũng đều không phải. Là phế vật! Nàng ta không xứng!"

"Minh Lăng!" Minh Dịch khẽ cau mày. Mặc dù những lời này cũng làm hắn tràn đầy hoài nghi, nhưng mà chuyện của chủ tử hắn sẽ không phản bác. Bọn họ, Minh Dịch nhìn mọi người ở phía dưới. Bọn họ không có tư cách để phản bác. Hơn nữa chuyện quan trọng nhất, hắn cảm thấy vị vương phi kia là người xứng với chủ tử nhất cho đến tận bây giờ.

Khuôn mặt lạnh lùng lãnh khốc của Quý Mộc nhíu lại, nhìn lướt qua Minh Dịch, thấp giọng bổ sung: "Chỉ có nữ nhân kia mới có thể ngăn cản chủ tử vô lại!"

Chẳng qua là ai người Quý Mộc cùng Tả Phong đứng sau lưng Lãnh Tư Hàn, sau cái ghế ngồi cao. Hơn nữa giọng của Quý Mộc gần như không nghe thấy, cho nên chỉ có ba người Lãnh Tư Hàn, cùng Minh Dịch, còn có Tả Phong là nghe thấy. Đổi lấy Tả Phong co quắp khỏe miệng. Trong lòng Minh Dịch dựng lên ngón tay cái. gương mặt đen nhánh của Lãnh Tư Hàn cũng nhìn tuần tú hơn.

Minh Lăng nhìn thấy mấy người trên đài vốn không nghe thấy lời của mình, máu chó là nhân vật chính trong câu nói kia căn bản không để ý đến. Hận ý trên mặt nàng càng thêm dày đặc. Đối với Phong Vân Ngao không thấy mặt có thể nói là hận thấu xương. Trong mắt của nàng tất cả đều là Lãnh Tư Hàn, trong lòng chợt lóe, nghĩ đến nếu như nhìn thấy nữ nhân kia ghen, ngược lại rất thú vị!

"Dịch, theo bản vương trở về phủ, an bài tốt chuyện nơi đây. Bốn vương không hy vọng nhìn thấy tình huống như thế này một lần nữa. Nếu không quyết không khoan dung." Lãnh Tư Hàn đứng lên, nhìn Minh dịch, mang khí chất lạnh lùng vương giả nói.

Hoàn toàn tuân lệnh, khí chất cuồng ngạo, vẻ mặt làm cho người ta sợ, làm cho người ta mê muội đến thần hồn điên đảo. Khí thế vương giả giữa hai lòng mây Lãnh Tư Hàn toát ra làm cho thần sắc Minh Dịch ngẩn ra, trên mặt cũng biến thành vẻ ngưng trọng, đáp lời: "Vâng, thuộc hạ sẽ đi an bài!"

Minh Dịch nói xong, liếc nhìn Minh Lăng, trên mặt khôi phục nụ cười dĩ vãng, chỉ là có chút lạnh lùng, rời đi. Mọi người còn lại nhìn Minh Lăng một cái, trong mắt tràn đầy khinh thường cùng chán ghét. Nhưng mà đối với lời vừa rồi của chủ tử nói, trong mắt mọi người đều không đồng ý, còn có bất mãn. Tại sao một phế vật lại có thể trở thành phu nhân của bọn họ?"

"Chủ tử, như vậy vương phi sẽ có rất nhiều kẻ địch! Đám tiểu tử này không giống tiên nhân Minh Lăng ngu ngốc mà oán hận nàng. Nhưng mà tuyệt đối sẽ không thừa nhận vị vương phi này." Trên mặt Tả Phong có chút lạnh lùng nói. Bởi vì đối với vị vương phi này tối thiểu hắn nhận. Nàng làm việc quang minh lỗi lạc, hơn nữa máu chó là nàng cũng không phải là người ngu ngốc, nhân phẩm cũng không phải thiện lương ngốc nghếch. Ăn chơi, nhậu nhẹt,

chơi gái, bài bạc, mọi thứ đều tinh thông.

"Ta tin tưởng nàng!" Trên gương mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn mang theo ý cười. Hẳn tin tưởng, những thứ này không làm khó được nàng. Nếu như những chuyện này nàng còn xử lý không được, thì hẳn không có cách nào làm cho người của hắn chấp nhận cùng thân phục nàng. Càng phải bảo hộ nàng thêm an toàn. Hơn nữa, mấu chốt là đối với Độc Thần mà nói, những chuyện nhỏ nhặt này không phải là vấn đề khó khăn. Hoặc là nói, chỉ cần ho khan một cái. Tồn hại là mấy người mới vừa khinh thường nàng đi.

"Nữ nhân kia, chỉ có nàng khi dễ người khác, người khác nghĩ khi dễ nàng?" Sắc mặt lạnh như băng của Quý Mộc mang theo ánh mắt nhìn tên ngu ngốc nhìn về phía Tả Phong. "Người cho rằng nàng ngu ngốc giống như người sao!" Trong mắt Quý Mộc tràn đầy khinh bỉ, trắng trợn xem thường Tả Phong.

"Mặt than thôi! Gia gia ngươi một ngày không cay độc với ta ngươi sẽ chết phải không? Nữ nhân kia có lợi hại như ngươi nói vậy sao?" Tả Phong cắn răng nghiêng lợi nhìn Quý Mộc. Nhưng mà hắn đánh không lại hắn, không thể làm gì khác hơn là im hơi lặng tiếng.

"Ừ, cảm giác!" Trên gương mặt Quý Mộc mang theo tia xác định. Đây là trực giác của hắn, trực giác rất nguy hiểm. Nhìn Tả Phong một chút, trong mắt chợt lóe lên, khóe miệng nhếch lên, "Người đánh không lại nàng!"

"Chủ tử, mọi chuyện đã sắp xếp xong xuôi, chẳng qua là Minh Lăng, nàng" Minh Dịch đi vào, nhìn Lãnh Tứ Hàn có chút khó nói.

"Chỉ cần không làm ra chuyện tình phản bội Minh Vực, tạm thời cứ như vậy trước đi!" Gương mặt Lãnh Tứ Hàn nhin không được phát tay. Nữ nhân kia còn có chút chỗ dùng. Nếu giết chết nàng, Ngao Nhi của hắn làm sao bây giờ? Hơn nữa Ngao Nhi của hắn hiểu lầm thì phải làm sao? Không được, hay là trước cứ giữ lại đi!

Ánh mắt Minh Dịch chợt lóe, lắc đầu một cái. Nữ nhân kia cầu là nàng đừng làm quá phận. Chủ tử căn bản ngoại trừ vương phi thì không nhìn ai lọt vào mắt. Vốn không phải không yêu mà là đã đem tất cả tình yêu dành hết cho vương phi rồi!

"Vương gia, chúng ta trở về thôi. Vương phi cũng gần về rồi." Lắc đầu một cái nhìn Lãnh Tứ Hàn đang cau mày, trên mặt tràn đầy nụ cười mở miệng nói.

"Đúng, đi thôi! Tả Phong, Quý Mộc, nói cho mọi người biết, sau này chuyện nhỏ thì tìm Minh Dịch, chuyện lớn thì càng phải đi tìm hắn!" Lãnh Tứ Hàn nói xong liền nhanh như tia chớp biến mất ở đại điện. Còn sót lại Minh Dịch với nụ cười cứng ngắt trên mặt, bất đắc dĩ nhìn gương mặt có chút hã hê của hai vị hộ pháp bên cạnh.

Hai người một trước một sau tiến vào vương phủ, gặp nhau tại trận pháp trong tiểu viện. Mang trên mặt vẻ vui vẻ sáng tỏ, cũng không nói gì. Cả hai đều không nói lời nào, có một số việc chờ đến lúc liên tục nói ra thôi.

Hôm sau, lúc trời mới vừa tờ mờ sáng, trên giường nhỏ, hai mắt to của Tiểu Vân Hạo không ngừng xoay chuyển. Tay nhỏ bé đẩy đẩy Phong Vân Ngao nằm bên trong, kết quả nàng không để ý hắn. Bắp chân đập đập Lãnh Tứ Hàn, kết quả hắn vung tay lên, tát hắn một cái làm người ngã ngựa đổ, té chổng vó. Nhưng mà đứa nhỏ cuối cùng cũng chỉ là đứa nhỏ.

Hai người đã sớm tỉnh, động tĩnh như vậy ngay từ lúc Vân Hạo tỉnh lại động đậy, theo nhiều năm cảnh giác, bọn họ cũng đã tỉnh. Chẳng qua là không muốn mở mắt mà thôi.

"Tỷ tỷ, xấu xa." Tiểu Vân Hạo kiên trì không ngừng đẩy đẩy bên này, đập đập bên kia. "Lười, lười, hu hu hu. Hu hu hu. Khanh khách, khanh khách" Tại sao lại không để ý đến hắn. Vân Hạo nằm úp sấp ở chính giữa khóc hu hu. Chẳng qua là chỉ chốc lát đã tự mình ngồi dậy. Nhìn cái này một chút, nhìn cái kia một chút, tự mình chơi đến bất diệt nhạc hồ, cười khanh khách không ngừng. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhúu lại, cực kỳ đáng yêu!

"Mặt hồ cười tiểu lý tàng đao!" Ngoài cửa bên ngoài tiểu viện, Nguyệt Tát đứng trước cửa, nhìn khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng của Lãnh Dịch, chân mày cau lại. Y phục đỏ rực hoàn toàn biểu lộ tính tình bạo hóa của nàng. Nhìn khuôn mặt tươi cười híp mắt giống như Phật của Lãnh Dịch, trực tiếp không ưa nói.

"Đa tạ cô nương khách lệ, Lãnh Dịch thật ngưỡng mộ!" Ánh mắt Lãnh Dịch chợt lóe, trong lòng thầm so bì với nữ nhân trước mặt. Một Vân Linh vừa đi lại tới một con cộp nóng tính. Trong lòng vô cùng tò mò đối với vị vương phi kia. Chẳng qua là trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng vui vẻ, giọng nói ôn hòa đáp.

"Khích lệ? Lỗ tai ngươi có tật xấu à! Lão nương mà khen ngươi? Vừa nhìn đã thấy chán ghét!" Nguyệt Tát nhìn thấy Lãnh Dịch vẫn không có ý định rời đi, còn nói cái gì mà đa tạ đã khách lệ. Tính tình nóng nảy của nàng bốc lên, không ai ngăn được. Huống chi lúc này mấy người kia đã sớm có việc phải rời đi, nào có ai rảnh ở đây trông chừng con cộp mẹ này chứ.

"Cô nương hiểu lầm, Lãnh Dịch không có nhìn cô nương thấy chán ghét. Hơn nữa lỗ tai Lãnh Dịch không có bất cứ vấn đề gì." Cái này kêu là một quyền đánh vào bông gòn. Lời như vậy làm cho đại não Nguyệt Tát vốn nói chuyện không lịch sự càng thêm tức giận. Nàng nhìn hắn, trong mắt đều bốc lửa.

"Khôn kiếp! Lão nương nhìn ngươi thấy chán ghét!" Gương mặt xinh đẹp nhắn nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn oa oa nói chuyện không ngừng. Chỉ là nói không ra một chữ. Mà lúc này trong mắt Lãnh Dịch xẹt qua một tia buồn cười. Nhìn nữ nhân đang tức giận, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào hắn. Người này còn là một nữ nhân sao?

"Thôi, lão nương là thực nữ, không so đo với ngươi. Lăn đi lăn đi, nhìn thấy ngươi thì lửa giận không biết từ đâu mà tới!" Nguyệt Tát thở dài. Đối với loại người này, liền nghĩ tới Nhạc Liễu, cũng là một con hổ mặt cười, luôn luôn chinh nàng. Lần này lão nương nàng cần phải thông minh một chút, tuyệt đối không cùng giao thiệp với người như vậy.

"Thực nữ?" Lần đầu tiên có người khiến cho trên mặt con hổ mặt cười Lãnh Dịch lộ ra tia kinh ngạc, dờ khóc dờ cười. Cứ như vậy, Lãnh Dịch ngơ ngác nhìn nữ nhân mới vừa rồi còn tức giận chống nạnh, lúc này lại nói bản thân là thực nữ?

"Nhìn lão nương. Ách. Ta làm gì!" Nguyệt Tát định nói "lão nương", nhưng suy nghĩ lại, một thực nữ thì không nên nói như vậy. Đột nhiên sau ót chợt lóe, đổi thành "ta", vênh vao đắc ý nhìn về phía Lãnh Dịch, nói.

Lãnh Dịch "phốc xuy" một cái, rốt cục không nhịn được bật cười. Cô nữ này là một thực nữ? Cho dù là một đứa nhỏ cũng biết người này trong trong ngoài ngoài tất cả đều là tính tình của một nữ nhân chanh chua cá tính. Lãnh Dịch nhìn Nguyệt Tát, trong mắt tràn đầy thú vị, cảm thấy nàng cũng là một cô nương sáng khoái. Không giống như là mấy tiểu thư giễu ngạo trang. Nàng nghĩ sao nói vậy.

Nguyệt Tát nhìn thấy nụ cười bất chợt của Lãnh Dịch, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt hắn. Cảm giác lúc này Lãnh Dịch không đối trá giống như vừa rồi, rất tuần tú, rất tinh khiết. Nguyệt Tát trừng lớn mắt, miệng há to, nhìn chăm chăm vào Lãnh Dịch, chỉ còn kém chảy nước miếng.

"Nước miếng!" Trong mắt Lãnh Dịch xẹt qua một tia buồn cười, mở miệng nói. Nhìn nàng thật thà lau khóe miệng vốn không có nước miếng, vui vẻ trong mắt càng nồng đậm.

"Ngươi đùa bỡn ta! Ngươi tuần tú thì có gì đặc biệt hơn người chứ! Không phải là dễ nhìn một chút, khóe một chút thôi sao!" Nguyệt Tát nhìn Lãnh Dịch cảm thấy hắn căn bản là đang đùa bỡn nàng. Trên mặt hết sức ủy khuất, trong lòng cấp tốc chuyển động, suy nghĩ nhất định phải trả trả lại.

Mà bên trong phòng, hai người Phong Vân Ngạo, Lãnh Tứ Hàn đã sớm thức dậy. Cả hai đã sớm nhận ra được tình huống bên ngoài phòng, nhìn nhau, trong mắt đồng thời thoáng qua một tia sáng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười vui vẻ, chẳng qua là mang theo một phần gian trá.

"Hàn, về Sát Môn chàng biết bao nhiêu?" Phong Vân Ngạo ôm Vân Hạo, ánh mắt chợt lóe. Nghĩ tới cái gì mà thập nhị môn môn thủ, hỏi Lãnh Tứ Hàn bên cạnh.

"Nàng nói Sát Môn sao?" Lãnh Tứ Hàn cũng nhướng mày, "Trước kia ta vẫn cho rằng Sát Môn là một thế lực nhỏ, có người tổ chức trong chốn giang hồ. Nhưng mà gần đây bọn họ hoạt động thường xuyên, giang hồ hay trong triều đình đều có can thiệp. Ta cảm thấy cũng không phải là môn bài có thực lực trong chốn giang hồ. Cho nên ta xác định người này tuyệt đối là người của triều đình, hơn nữa tước vị không thấp." Trên mặt Lãnh Tứ Hàn có một chút ngưng trọng.

"Ta cũng cảm thấy như vậy, người trong giang hồ đối một tiểu thư Phong phủ như ta không cần phải an bày nằm vùng. Trừ phi có người có ý kiến với thế cục chính trị hướng về ta, muốn có được thứ gì đó ở Phong phủ." Ánh mắt Phong Vân Ngạo chợt lóe, trên mặt ngấm ngấm vui vẻ. Chắc hẳn là muốn có được lệnh bài 36 cấm vệ quân của gia gia đi! Chỉ tiếc, nàng sẽ không để cho bọn họ tìm được.

"Trong Phong phủ có một nhân vật rất quan trọng, đó là tượng trưng của hoàng đế Sở Vân quốc." Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, mang theo một loại vui vẻ nhìn Phong Vân Ngạo.

"Tượng trưng của hoàng đế? Tượng trưng cho hoàng đế không phải là ngọc tỷ sao?" Trên mặt Phong Vân Ngạo nổi lên kinh ngạc, quay đầu nhìn Lãnh Tứ Hàn, hỏi.

Vân Hạo ngồi trong ngực Phong Vân Ngạo, con ngươi xoay tròn chuyển động, cũng không nói chuyện, cũng không khóc thút thít. Thật là giống như hắn có thể nghe hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 63: Chương 2.2

"Tượng trưng cho hoàng đế là ngọc tỷ. Nhưng mà người có được ngọc tỷ cũng không phải là người cầm quyền Sở Vân quốc. Nhất định đồng thời phải có được lệnh bài 36 cấm vệ quân, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho hoàng gia, tiếp theo mới có thể nắm giữ an toàn cho dân chúng." Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngạo, mang theo ngưng trọng nói: "Nhưng mà, phụ hoàng ta không có lệnh bài. Thật ra thì hiện tại ông ấy cũng không muốn có lệnh bài. Bởi vì ông ấy không muốn thiên hạ của Lãnh gia biến thành của Tư Đồ gia." Hắn mang theo hận ý thấu xương, cùng một loại đau thương nồng đậm.

"Chàng vẫn còn hận Lãnh Doanh không bảo vệ tốt mẫu phi của chàng?" Khuôn mặt Phong Vân Ngạo mang theo hận ý lẫn với vẻ phức tạp nhìn Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt chợt lóe, nói.

Vân Hạo cũng bất động nhìn Lãnh Tứ Hàn, cái miệng nhỏ nhắn phồng lên, bĩu môi. Con ngươi chuyển động, quai hàm nhỏ phình lên thật là đáng yêu!

"Hận sao? Ngạo Nhi" Nói một câu, Lãnh Tứ Hàn ôm Phong Vân Ngạo, khuôn mặt chôn ở trên hõm vai nàng, không thấy được ánh mắt của hắn. Một lát sau, chỉ nghe từ nơi sâu kín truyền ra âm thanh. "Ta không biết, không biết. Ngạo Nhi, ta nhớ mẫu phi!"

Nghe được giọng nói của Lãnh Tứ Hàn, Phong Vân Ngạo không có cách nào nói ra suy nghĩ của mình. Hận, thật ra là bởi vì quá yêu. Bởi vì chàng nhớ

mẫu phi của chàng, muốn phụ hoàng, muốn một nhà ấm áp. Thế nhưng nhà lại bị phá hủy trong một đêm, chắc là có hạn đi!

"Hàn, chàng đã nói: Có một số việc lui một bước trời cao biển rộng. Đây là chàng đã nói. Ta làm. Chàng biết, Vân Linh, ta không có giết nàng ấy, mà thả nàng đi. Hiện tại ta cảm thấy tâm tình rất thoải mái. Không phải bởi vì không giết nàng ấy, mà bởi vì trong lòng không còn oán hận ngược lại rất thoải mái." Giọng nói nhàn nhạt của Phong Vân Ngao vang lên, mang theo vui vẻ, lại lẫn vào một loại bất đắc dĩ rất nhạt.

"Xấu xa không khóc, Hạo Hạo cũng không khóc. Hạo Hạo xoa xoa cho xấu xa, đừng khóc!" Đôi mắt to của Vân Hạo chớp chớp. Hắn ngược đầu, nhìn cái đầu đen sẫm trên bả vai của tỷ tỷ, bàn tay bé nhỏ gãi gãi đầu một chút, giọng nói trẻ con vang lên.

Khóe miệng Lãnh Tứ Hàn nhếch lên, nhìn Vân Hạo đang cố hết sức xoa xoa cho hắn, nhưng thật ra là đang vò loạn tóc của hắn, có chút dờ khóc dờ cười, ánh mắt lóe lên. "Không khóc, không có chuyện gì. Hạo Hạo thật ngoan!" Nói xong, hắn nhìn về phía Phong Vân Ngao, bàn tay vuốt ve đầu Vân Hạo. "Có nàng ở đây thật là tốt. Thật ra thì ông ấy đối với ta rất tốt, nhưng mà ta không có cách nào tha thứ cho ông ấy. Ta không thuyết phục được chính mình."

"Bang bang. . . ." Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, hai người nhìn nhau. Trong mắt cả hai đều là ác ý thú vị, không nói gì, lẳng lặng lắng nghe chuyện kể tiếp.

"Vương. . . . Vương gia, vương phi, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi." Qua một hồi lâu, giọng nói của Lãnh Dịch truyền tới, làm cho ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe. Thức ăn chuẩn bị xong rồi? Nếu như mấy ngày nay nàng nhớ không lầm, thức ăn trong vương phủ, bình thường cũng không sớm như vậy.

"Không có thức ăn!" Lãnh Tứ Hàn nhìn về phía nương tử của mình, mở miệng nói.

"Vậy chúng ta liền đi ăn com đi, bản phi cũng không tiện phá hư ý tốt của tổng quản nhà chàng." Gương mặt Phong Vân Ngao lóe lên gian xảo. Nếu như nói giống một loài động vật, đó chính là chồn. Tại sao không phải là hồ ly? Bởi vì hồ ly không có độc, mà chồn thì có độc, hơn nữa cũng gian xảo.

"Tỷ tỷ thật là xấu! Không có com cũng muốn đi ăn com, cười muốn khóc!" Hai người đứng lên, liền nghe được trong ngực Phong Vân Ngao truyền đến giọng nói mềm nhũn, non nớt.

Phong Vân Ngao nhìn đôi mắt sáng trưng của Vân Hạo. Đây là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng sao? Đứa nhỏ này càng ngày càng gian trá. Hiện tại thế nhưng lại muốn đi xem kịch!

"Cười làm sao khóc đây, có mỹ nhân trong ngực, vui mừng còn không kịp nữa." Phong Vân Ngao vươn ngón tay chọc một cái vào cái đầu gian trá của Vân Hạo.

Lãnh Tứ Hàn đứng bên cạnh Phong Vân Ngao, đã sớm khôi phục bộ dáng ngốc nghếch thường ngày. Hắn vươn tay mở cửa phòng, nơi tay đặt trên cửa, vừa lúc chỉ nghe thấy ——

"È hèm, đây là người gỗ, hơn nữa căn bản là không có thức ăn. Người cái này gọi là lừa gạt chủ tử nhà người. Hồ mặt cười, người xong đời!" Rốt cuộc, coi như là báo được thù, Nguyệt Tát mang theo giọng điệu khiêu khích nói.

"Làm phiền cô nương suy nghĩ lại, vương gia cùng vương phi sẽ không rời giường!" Ý kia là, người trả thù vô dụng! Giọng Lãnh Dịch mang theo tia buồn cười, mềm nhẹ nói với nữ nhân tính tình nóng nảy nào đó đang dương dương đắc ý.

Ánh mắt Nguyệt Tát chợt lóe, trên dưới quan sát Lãnh Dịch một lần. "Khắc khắc" hai tiếng, bản thân khinh người rất rõ ràng. Vị chủ tử gian trá kia tuyệt đối sẽ nâng to người nhiều loạn mộng đẹp của mình. Đây là thời cơ. Nhưng mà phát hiện bên trong phòng căn bản không có tiếng động, cho nên hiện tại chính là, người trong phòng đã tỉnh. Ánh mắt Nguyệt Tát chợt lóe, trên mặt vẫn làm ra bộ dáng tức giận như cũ, nhìn Lãnh Dịch. "Người thân là tổng quản vương phủ, tại sao lại có thể lừa gạt chủ tử nhà mình chứ!" Giọng nói của nàng phá lên lớn tiếng, nhất là hai chữ "lừa gạt" này, càng ngừng đầu cao giọng hô to.

Lãnh Dịch nhướng mày, cảm giác có cái gì đó không đúng. Hắn quay đầu muốn nhìn cửa phòng đóng chặt kia một chút. Kết quả liền nhìn thấy cửa phòng đích xác là đang mở ra, vương gia, vương phi mang theo khuôn mặt tươi cười, cộng thêm gương mặt nhỏ nhắn sáng như ngọc không mang theo tạp chất của Vân Hạo. Thân thể hắn cứng ngắc, nụ cười héo rũ, khóe miệng co rút. Không trách được nữ nhân này lại lớn tiếng như vậy, không trách được nàng không có nổi giận đùng đùng giống như vừa rồi. Thù này coi như đã báo?

"Ngao Ngao, cái đó, chủ tử, tổng quản vương phủ mời các người đi ăn com, nói là đã chuẩn bị sẵn sàng thức ăn thơm ngon rồi." Tâm tình Nguyệt Tát không tệ, lập tức vọt tới trước mặt Phong Vân Ngao, vừa định ôm, đã nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của Lãnh Tứ Hàn bên cạnh, lập tức kéo Phong Vân Ngao ra. Nàng nhào hụt một cái, sờ sờ lỗ mũi, trên dưới quan sát Lãnh Tứ Hàn một lần. Ánh mắt Nguyệt Tát chợt lóe lên một tia sáng lạnh, lại không nói gì. Chẳng qua chỉ nhìn Lãnh Dịch, nói.

Lãnh Dịch vốn muốn mở miệng nói, để cho vương gia nhà mình trước rửa mặt, rửa tay, thức ăn sẽ nhanh chóng dọn lên. Thế nhưng lại thôi. Khóe miệng hắn mím thành một đường. Nữ nhân này thật mang thù. "Vương gia, thức ăn đã chuẩn bị tốt ở đại sảnh." Ánh mắt không dấu vết liếc nhìn trên cây ở cửa viện, mang theo tia uy hiếp.

Lãnh Tứ Hàn cùng Phong Vân Ngao nhìn nhau, hai người không nói gì. Chẳng qua là Phong Vân Ngao nhìn Nguyệt Tát một cái, nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của nàng, thế nào cũng cảm thấy đã thay đổi thành một người khác.

"Tỷ tỷ, vị tỷ tỷ này cười lên thật là đáng sợ!" Vân Hạo nằm trong ngực Phong Vân Ngao, trong nháy mắt mọi người đang yên tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn

nghe ngửi một cái, xuyên thấu qua cánh tay, ánh mắt chuyển động. Bàn tay nhỏ bé lôi kéo y phục của Phong Vân Ngao, nhìn Nguyệt Tát sợ hãi nói.

Nụ cười của Nguyệt Tát lập tức thay đổi, chuyển thành nụ cười tự cho là dịu dàng, nhìn Vân Hạo, mặt không đỏ tím không đập mạnh, yêu kiều nói: “Ài u, tỷ tỷ đây là dịu dàng, dịu dàng đó. Tiểu tử thôi. “khụ khụ”. Đệ đệ thật là đáng ghét, người ta sẽ ngưng ngưng!”

"Ngưng!" Phong Vân Ngao trực tiếp vung tay, ngăn cản Nguyệt Tát tiếp tục nói. “Thu lại đi!” Ôm Vân Hạo, Phong Vân Ngao không nhìn Nguyệt Tát, trực tiếp đi theo Lãnh Tứ Hàn sắc mặt không tốt, đi ra ngoài.

Sắc mặt Nguyệt Tát nhất hồi co rút, thu liễm lại, đi. Đó chính là cú, câu có thể đi sao? “Phong Vân Ngao, lão nương là một thực nữ, nhưng cũng không thể khi dễ người như vậy, ta tuyệt đối sẽ không để yên cho ngươi.”

"Người xác định người là thuộc hạ của vương phi?" Có thuộc hạ nào dám uy hiếp chủ tử như vậy hay sao? Ánh mắt Lãnh Dịch có chút nghi vấn, mang theo một chút tò mò nhìn Nguyệt Tát. Hắn xoay người nhìn bóng lưng Phong Vân Ngao đã đi xa, lên tiếng hỏi.

"Làm gì? Lão nương đương nhiên phải. Ngươi nói một chút xem, ta cùng nàng ngủ, cùng nàng ăn, cùng nàng chơi, vì nàng làm cái này, làm cái kia. Ngươi nói ta không có công lao cũng có khổ lao có đúng không? Ngươi xem một chút có người nói như vậy sao? Đúng không? Nàng nên bồi thường cho ta có đúng không?" Nguyệt Tát vươn bàn tay nhỏ ra “bùm bùm” đếm, cuối cùng nhìn thấy Lãnh Dịch không có phản bác. “Ta đã nói rồi. Rốt cục cũng có người hiểu ta. Yêu ngươi chết mất! Hừ, lão nương muốn đi làm từ thiện. Oa, hắc hắc. có chuyện để chơi đùa rồi!”

Lãnh Dịch nhìn bóng dáng màu đỏ chợt lóe lên rồi biến mất, khuôn mặt cứng ngắt. Mấy ngày nay, cơ mặt của hắn gần như là đều căng cứng. Mà lúc này hắn muốn biết, đây rốt cục là loại thuộc hạ gì. Cuối cùng hắn cảm khái, vương phi đúng là không dễ dàng!

"Xem ra, hiệu suất này không tệ!" Phong Vân Ngao nhìn đầy bàn thức ăn thơm phức, quay đầu nói với Lãnh Tứ Hàn bên cạnh.

"Có chủ tử anh minh như vậy, nàng nói hiệu suất của thuộc hạ có thể thấp sao?" Lãnh Tứ Hàn cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai Phong Vân Ngao, tiếp theo hắn ngược mắt. “Nương tử, Hàn Hàn thật là đôi, thật là đôi quá.” Giọng nói trong suốt mang theo nét trẻ con vang lên, không làm Phong Vân Ngao kinh ngạc. Nhưng thật ra lại làm cho Vân Hạo có chút nghiêng đầu rồi.

"Xấu xa?" Vân Hạo nháy mắt mấy cái, tràn ngập nghi ngờ, nhìn Phong Vân Ngao đang ôm mình, gấp miếng sườn hắn thích nhất, nhất thời quên mất bản thân muốn nói cái gì.

"Còn không hầu hạ vương gia dùng bữa?!" Phong Vân Ngao nhìn nha hoàn đứng yên, ánh mắt có chút khinh thường nhìn Vân Hạo, mặt lạnh quá lớn.

"Dạ." Mấy nha hoàn cảm ghế ngồi cho Lãnh Tứ Hàn, để bên cạnh hắn, trên mặt một chút kính trọng cũng không có.

Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn một cái, lại nhìn Vân Hạo trong ngực mình, phát phát tay với đám nha hoàn. “Lui xuống đi, nếu còn có lần sau ta quyết không khoan dung!”

Nhất thời đám nha hoàn có chút sợ,, gật đầu liên tục, vội vàng lui ra ngoài.

"Sao vậy? Ngao Ngao” Nguyệt Tát vừa vào cửa đã nhìn thấy Phong Vân Ngao mặt lạnh, mặt nàng liền biến sắc, nhìn Lãnh Tứ Hàn một cái, hỏi.

"Ngồi xuống đi, Nguyệt Tát, đây là nam nhân của ta, Lãnh Tứ Hàn!" Lại gấp cho Vân Hạo một miếng sườn, ngược mắt nhìn Nguyệt Tát, chỉ vào Lãnh Tứ Hàn, nói.

Nguyệt Tát không nói gì. Nàng sớm đã nhìn ra, chỉ là nam nhân của Ngao Ngao? “Ta là Nguyệt Tát, ừ, là” Ánh mắt Nguyệt Tát chợt lóe, làm cho Phong Vân Ngao có dự cảm xấu. Nguyệt Tát khẽ mỉm cười nói tiếp: "Bồi giường của Ngao Ngao!"

Lãnh Tứ Hàn vốn là vươn tay ra nhìn Nguyệt Tát, muốn bắt lấy. Nhưng nghe lời nói tiếp theo của nàng, hắn trực tiếp rút tay về, sắc mặt trở nên lạnh lùng. Giống như ngọn lửa đen nhánh. Lãnh Tứ Hàn nhìn Nguyệt Tát, giống như muốn đâm xuyên nàng, một tay trực tiếp ôm chặt Phong Vân Ngao, buồn bực đặt thức ăn trước mặt nàng. "Ăn!"

Im lặng không muốn nói chuyện, một tay ôm Phong Vân Ngao, một tay đâm đâm com, gấp từng hạt từng hạt bỏ vào trong miệng. “Sinh thần của thái hậu, bốn vương muốn chuẩn bị tặng một bức thêu ——” Lãnh Tứ Hàn dừng một chút, trong mắt mang theo lãnh ý, nhìn về phía Nguyệt Tát, "Cầm tú giang sơn!"

Trong mắt Phong Vân Ngao tràn đầy vui vẻ, cuối cùng trực tiếp cười ra tiếng. “Ha ha ha.” Người này là đang ghen. Ghen với một nữ nhân! Nhưng mà, ánh mắt cũng mát đi về lạnh lùng thường ngày. Một phát đâm trúng yếu điểm của Nguyệt Tát. Nguyệt Tát không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ nữ công. Nhất là thêu!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Tát lần nữa nhăn nhúm. Nhìn một chút vị chủ tử đang cười nghiêng ngả nhà mình, lại nhìn sắc mặt lạnh lùng của chủ công, lại nhìn con hổ mặt cười vẫn luôn vui vẻ ở bên cạnh, bi thương cảm thấy mấy người này đều không phải là người dễ trêu chọc!

"Ngao Ngao, ta sai lầm rồi, đừng bắt ta thêu mà!" Đây là muốn mệnh của nàng nha!

"Lãnh Dịch giám công, Nguyệt Tát thêu, nếu không hoàn thành, Lãnh Dịch chịu phạt, ngươi cũng biết trừng phạt sẽ là cái gì!" Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, nhìn Lãnh Dịch, nói.

Khuôn mặt Lãnh Dịch liền biến sắc, khẩn trương nhìn Nguyệt Tát một cái, cúi đầu đáp: "Thuộc hạ đã rồi!"

Nguyệt Tát nhìn Lãnh dịch, biết trừng phạt gì gì đó cũng không phải đơn giản, lại nhìn Phong Vân Ngao một cái, cắn răng nói: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!"

Sau khi hai người rời đi, Phong Vân Ngao nhìn Lãnh Tứ Hàn, chế nhạo nói: "Giận rồi hả?"

"Nàng không sợ ta thật sự trừng phạt hai người bọn họ sao?" Lãnh Tứ Hàn liếc nhìn Phong Vân Ngao, sắc mặt không tốt, mang theo giọng nói lạnh lùng trong trẻo, nói.

"Cầm tú giang sơn? Bọn họ thù không ra được, chỉ là lần này Nguyệt Tát gặp họa, bị chàng tính toán cả đời. Ha ha." Trong mắt Phong Vân Ngao mang theo hài hước. Thật ra hai người kia rất xứng đôi. Nguyệt Tát làm việc không thông qua đại nãi, thường xung động. Mà Lãnh Dịch thuộc về phái tỉnh táo. Giao Nguyệt Tát cho hắn, nàng rất yên tâm, cũng không có phản đối. Cứ như vậy, Nguyệt Tát đã bị vị chủ tử nào đó bán đi.

.....

"Hắc xì. Ai nghĩ đến ta vậy!" Đi trên đường, Nguyệt Tát hắc hơi một cái, sờ lỗ mũi, mở miệng nói.

"Còn có hai ngày nữa là đại thọ rồi, xem ra, nương tử, nàng đã nghĩ sẽ tặng cái gì rồi." Lãnh Tứ Hàn nhìn khuôn mặt tràn đầy cười lạnh của Phong Vân Ngao, mang theo ý tứ khẳng định.

"Giữ bí mật!" Môi mòng Phong Vân Ngao hé mở nói: "Ăn com đi, thật đói bụng!"

Sau khi com nước xong, Lãnh Tứ Hàn nói với Phong Vân Ngao một tiếng, hắn có việc phải trở về Minh Vực một chuyến. Nàng nhìn hắn rời đi, liền muốn mang Vân Hạo đi tìm Tiên Y Tử, muốn hỏi một chút chuyện. Phong Vân Ngao cũng không có đi tìm Nguyệt Tát, trực tiếp ôm Vân Hạo ra khỏi phủ. Chỉ là có một số chuyện trùng hợp, có một vài mâu thuẫn, chính là duyên phận như vậy.

Phiên Hương Lâu, mùi hương tản ra bốn phía, cả sảnh đường đều là hương thơm. Bên trong lầu phi thường náo nhiệt, bên ngoài lại cực kỳ im ắng. Chỉ cần lắng lắng ngửi mùi thơm bên trong, cũng đủ rồi.

"Hạo Hạo muốn ăn, thật là đói!"

"Vừa mới ăn com, người liền đói!" Phong Vân Ngao nhất thời cười khở, chọc một cái vào đầu nhỏ của Vân Hạo. Cả ngày chỉ biết ăn thôi. À không, còn biết khóc nữa.

"Hu hu hu. Tỷ tỷ, Hạo Hạo muốn ăn." Vân Hạo cúi đầu ủy khuất chơi đùa ngón tay, mềm mại nói: "Ngày mai sẽ không đói bụng!"

Ngày mai không đói bụng? Tiểu tử này đúng là biết tìm lý do, dám nói là ngày mai sẽ không đói bụng. Lúc này, Phong Vân Ngao khóc cũng không phải mà cười cũng không phải, ôm Vân Hạo. "Ngày mai Hạo Hạo cũng có thể ăn no. Hạo Hạo trước kia tuyệt đối sẽ không xuất hiện nữa, tin tưởng tỷ tỷ không?"

Vân Hạo ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên, nghẹn trong miệng, chính là không nói lời nào. Trong mắt lóe ra lệ quang, tay bé nhỏ nắm chặt cùng một chỗ.

"Hạo Hạo, tỷ tỷ ở đây, còn sợ sao?" Trong mắt Phong Vân Ngao lóe lên tia bất đắc dĩ, thoáng qua tia đau lòng. Chẳng qua là nàng không biết phải giáo dục một đứa trẻ như thế nào. Bởi vì nàng là từ trong biển lửa mà được rèn luyện lớn lên. Ở trên cây, ăn những côn trùng như chuột, rắn, gián. . . . Làm cho người ta ghê tởm, uống là máu của động vật, học chính là cách sinh tồn nơi dã ngoại. Đối với một đứa nhỏ như vậy, nhất là đứa nhỏ làm cho người ta đau lòng. Nàng không biết nên an ủi như thế nào.

"Tỷ tỷ, đánh không lại bọn hắn." Nước mắt Vân Hạo trào ra từ khóe mắt, rơi xuống. Trong mắt lóe lên tia sợ hãi. Thế nhưng lần này không có hu hu khóc lên. "Phụ thân đánh bọn họ. Phụ thân đánh không lại, đánh không lại. Phụ thân ngủ thiếp đi, ôm Hạo Hạo khóc. Hạo Hạo liền bị cướp đi. Hu hu hu." Đúng là vẫn không kềm chế được mà hoảng sợ khóc.

"Hạo Hạo ngoan, tỷ tỷ dẫn đệ đi, dẫn đệ đi ăn. Chúng ta ngày mai sẽ không đói bụng. Hạo Hạo đừng khóc nữa được không?" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe. Lần này không thể tìm Tiên Y Tử rồi. Nàng ngẩng đầu lên nhìn tám biển "Phiêu Hương Lâu."

"Ha ha ha rồi. Tỷ tỷ không nổi giận, Hạo Hạo ch tỷ tỷ ăn!" Vừa nghe đến muốn đi ăn, Vân Hạo lập tức quên mất vừa rồi tại sao lại khóc. Đứa nhỏ này, một khắc trước vẫn còn khóc, một khắc sau liền cười.

"Đệ đó, được rồi, tỷ tỷ không giận, tỷ tỷ đi vào cùng đệ." Khuôn mặt Phong Vân Ngao giương lên nụ cười xinh đẹp, ôm Vân Hạo. "Ta thế nhưng trở thành một bảo mẫu rồi." Người nào sẽ nghĩ tới một đặc công quốc tế nổi danh, sẽ trở thành một bảo mẫu. Hơn nữa còn là một bảo mẫu toàn thời gian.

Mọi người nhìn lại, nhìn thấy chính là một tiểu thư còn trẻ, ôm một đứa nhỏ đến gần Phiêu Hương Lâu. Thiếu nữ xinh đẹp lại mang theo vẻ non nớt trong sáng, mà đứa nhỏ lại cực kỳ đáng yêu, đáng yêu đến bất ngờ.

"Hoan nghênh tới Phiêu Hương Lâu, khác quan, xin mời lên lầu, chỉ còn lại một cái bàn trống, nếu như có gì không hài lòng, thành thật xin lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* Độc Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Ăn Cơm Bá Vương Của Thượng Quan Tử Lâm

Vừa vào cửa, liền truyền đến một giọng nói vô cùng lớn, Phong Vân Ngạo theo tiếng nói nhìn lại, chỉ nhìn thấy một nam tử cao lớn, trên mặt mang nụ cười, đứng ở trước mặt. “Khách quan, muốn vào chỗ ngồi chưa?”

“Ừ, phiền toái dẫn đường đi!” Phong Vân Ngạo lạnh lùng ứng tiếng, quét mắt một vòng mọi người đang ngồi. Loại người nào cũng có, không chỉ có người Sở Văn quốc, người đến từ quốc gia khác cũng có. Cũng khó trách, ngày mai sẽ là đại thọ của hoàng thái hậu mà.

“Tỷ tỷ, bọn họ đều nhìn chúng ta!” Vân Hạo làm ỏ trong ngực Phong Vân Ngạo, đầu tựa trên bả vai nàng, nhỏ giọng nói.

Phong Vân Ngạo không nói gì, chậm rãi đi theo tên tiểu nhị thô to lên lầu. Nàng cũng nghe thấy chuyện mọi người đang nghị luận, mới vừa trong phút chốc yên tĩnh, sau lại khôi phục náo nhiệt, tiếp tục đề tài chưa nói xong.

“Ta nói người nghe, vừa rồi ta mới nghe thấy một chuyện!”

“Chuyện gì? CMN trong hồ lô nhà người chứa cái gì nha!”

“Nói nghe một chút, chuyện gì vậy? Lại làm ra vẻ thần bí thế kia!”

“Chuyện của tên Ngốc Vương đó. Hần cưới phé vật của Phong phủ, hơn nữa còn là một chiếc giày rách!”

“Giày rách? Bị người ta thượng rồi?”

“Đúng vậy, các người không biết tên Ngốc Vương kia còn phải giúp nàng ta chăm sóc đứa nhỏ nữa. Đứa bé kia cũng 3-4 rồi!”

“Khụ khụ. . . .” Khoé miệng Phong Vân Ngạo co rút, cúi đầu nhìn đôi mắt vô tội của Vân Hạo. Cặp mắt to ngập nước đang chăm chăm trông đợi thức ăn sắp được bung lên, khoé miệng chảy nước miếng, đây là đứa nhỏ của nàng sao? Vân Hạo đại khái khoảng 3-4 tuổi như bọn người khi đoán, mà nàng chỉ mới 11 tuổi nha! Nàng có thể sinh con lúc 7-8 tuổi? Mẹ kiếp, trở mã cũng còn chưa trở mã đâu, ở đâu ra trứng mà đi tìm nòng nọc nhỏ chứ? Thật là bực bội, bất đắc dĩ, buồn cười. Lúc này, Phong Vân Ngạo đứng là muốn mắng người tung ra tin đồn này một tiếng: Ngu ngốc!

“Hạo Hạo, ăn từ từ, không ai giành mới để!” Khoé miệng Phong Vân Ngạo giương lên nụ cười lạnh. Đặt Vân Hạo vào chỗ ngồi nhỏ bên cạnh, một bên thường thức trà xanh, nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Phong Vân Ngạo chột lóe, nhìn thấy hai người vừa vào cửa, hiển nhiên là một đôi chủ tớ. Sắc mặt thanh y nam tử hơi tái nhợt, mày kiếm thẳng đập vào đuôi lông mày, khuôn mặt anh khí mang theo chút yếu ớt, dung mạo tuấn tú không có một tia khí âm nhu. Người hầu bên cạnh một thân hắc y, khí lạnh bức người, làm cho người ta không nhìn thấy vẻ mặt. Chẳng qua Phong Vân Ngạo nghe ra chính xác là giọng nữ.

“Không có chỗ ngồi?” Nữ tử hắc y nhường mày, nhìn về phía thanh y nam tử: “Chủ tử, không còn chỗ ngồi, có muốn rời khỏi hay không?”

Chung quanh yên tĩnh, đồng thời nhìn hướng người tới. Hơi thở lạnh như băng làm cho nữ tử hắc y cau mày. Trên người thanh y nam tử mang hơi thở không tầm thường, cũng làm cho mọi người trong tửu lầu cau mày.

Thanh y nam tử không nói gì, ngược mắt quét mắt một vòng, trên mặt mang theo nét cười nhẹ, nói với tên tiểu nhị thô to: “Bản công tử không muốn rời đi.” Sau đó quay đầu nhìn về phía nữ tử hắc y: “Hắc Y, chúng ta lên lầu.”

Người tới chính là Nhị hoàng tử Yên quốc, Thượng Quan Tử Lâm, cùng người hầu Hắc Y.

Phong Vân Ngạo nhìn trên bàn mình chỉ có hai người, cùng Vân Hạo chỉ được xem như một nửa người, đang vui đầu ăn ngấu nghiến. Đột nhiên nàng nghĩ đến cái gì, ánh mắt chột lóe, nâng chun trà lên, nhìn lá trà đang trôi nổi, lại nhìn rau củ co quắp trên bàn. Một đĩa khác chỉ còn lại chút lòng heo, hai bàn tay bé nhỏ của Vân Hạo đang cầm lấy lòng heo, miệng đầy dầu mỡ nhai nhai, hai mắt không nhìn thấy chuyện ngoài cửa sổ.

“Tiểu thư, xin thứ cho Tử Lâm mạo muội, bên trong tửu lầu đã không còn bàn trống, có thể cho Tử Lâm ngồi cùng bàn dùng cơm được hay không?” Thượng Quan Tử Lâm nở nụ cười ôn nhu, trực tiếp ngồi xuống, nhìn Phong Vân Ngạo, hỏi.

“Người không phải là đã ngồi xuống rồi hay sao? Nếu ta nói không, người sẽ rời đi sao?” Phong Vân Ngạo đặt chun trà xuống, nhú mày, lạnh lùng nói.

“Lớn mật, người dám ăn nói với chủ tử ta như thế. Người!”

“Hắc Y, càng rồi!” Thượng Quan Tử Lâm nhường mày quét mắt nhìn Hắc Y một cái, làm cho Hắc Y ngậm miệng, chỉ có thể bực tức trừng mắt nhìn Phong Vân Ngạo. Phong Vân Ngạo xem thường, trực tiếp không để mắt tới bọn họ.

“Ta nghĩ mỹ nữ sẽ không đuổi ta đi.” Khoé miệng Thượng Quan Tử Lâm giương lên, ánh mắt hơi híp lại, giọng nói ôn nhu mang theo tia tự tin không biết

từ đầu. Tự cho là anh tuấn “phách” một cái mở cây quạt ra, cười phong lưu.

Phong Vân Ngao lao khoe miệng cho Vân Hạo một cái, nghiêng đầu, lông mày nhú lại, khoe miệng mím lại thành một đường thẳng, “Ngươi rất nóng?” Sau đó nàng quay đầu nhìn thời tiết bên ngoài cửa sổ một chút, gạt đầu một cái. “Ừ, cũng hơi nóng. Tháng 6 mặc ít như vậy, cũng khó trách.”

Thượng Quan Tử Lâm nhìn lại y phục bản thân một chút, mặc ít? Trong một tầng, ngoài một tầng, chính giữa còn có hai tầng, “khụ khụ”.... Hắn không phải là có chút nhiễm phong hàn hay sao? Chỉ là mặc nhiều một chút xú mà thôi, nữ tử trước mắt này vậy mà lại châm chọc hắn!

“Thôi, bản công tử không chấp nhặt tiểu nhân, không so đo với ngươi, bữa cơm này bản công tử mời.” Thượng Quan Tử Lâm hào phóng nói với Phong Vân Ngao.

“Hạo Hạo, đệ còn muốn ăn cái gì? Nói tỷ tỷ nghe, có người mời khách, không nên khách sáo.” Dù sao nàng cũng không có bạc, đám thuộc hạ keo kiệt của nàng sớm đã quét sạch bạc của nàng. Nàng còn đang rầu như thế nào mang theo Vân Hạo ăn bữa cơm Bá Vương đây.

Thượng Quan Tử Lâm thu hồi cây quạt đang mở ra, nhìn lại nữ tử một chút cũng không hề si mê đối với mình, hơn nữa còn đang liên tục gọi món với tên tiểu nhị thô to trước mắt. Hắn nhìn lại tên tiểu nhị một chút, cây bút trong tay đang không ngừng chuyển động, ghi chép một loạt tên các món ăn. Hơn nữa quả bóng nhỏ bị mọi người xem nhẹ bên cạnh đang hưng phấn, miệng mang theo nước miếng. Khoé miệng Thượng Quan Tử Lâm nhếch lên, lần này thực sự là bị chảy máu quá nhiều rồi!

“Ừ, ta suy nghĩ rồi, hay là thêm một con vịt quay nữa đi!” Phong Vân Ngao luống gọi một đồng món xong, uống một ngụm trà, tiếp tục suy nghĩ, sau cùng lại gọi thêm một món.

“Tiểu thư, theo tại hạ biết, bốn điểm không có vịt quay mà tiểu thư gọi, có thể đổi món khác được hay không?” Tiểu nhị thô to có chút đồng tình với Thượng Quan Tử Lâm, về mặt sợ hãi thấp giọng nói với Phong Vân Ngao.

Trên mặt mọi người cũng đã đầy vạch đen, tình nguyện đắc tội tiểu nhân cũng ngàn vạn lần không nên đắc tội nữ nhân. Tiểu nhân có thể cho người chết. Nhưng nữ nhân lại làm cho người sống không bằng chết!

“Thôi, lòng ta thiện lương như vậy, vậy thì liền tiết kiệm một chút bạc cho vị công tử phong lưu này đi.” Trên mặt Phong Vân Ngao mang theo nét vui vẻ, môi mông hể mở nói.

Một câu nói thiếu chút nữa khiến cho tên tiểu nhị thô to té ngã. Mẹ ơi, cô nương đây là đang tiết kiệm? Gần như đã gọi tất cả các món ăn ở Phiên Hương Lâu rồi. Cái này mà gọi là tiết kiệm? Da mặt thật là dày nha~

Nếu như hắn biết Phong Vân Ngao vừa mới ăn no, đoán chừng ánh mắt nhìn Phong Vân Ngao càng thêm đáng sợ. Mà trên trán Thượng Quan Tử Lâm đã tràn đầy vạch đen, tiết kiệm?

“Đợi chút, ngươi nói bản công tử phong lưu? Cô nương, nói cho cô biết, cái này gọi là anh tuấn, phóng khoáng.” Khuôn mặt Thượng Quan Tử Lâm tức giận sửa lại lời Phong Vân Ngao.

“Nhanh đi đi, Hạo Hạo nhà ta đói bụng rồi, thuận tiện mang thêm một bình trà ngon, hoặc là một bình rượu Tuyết Liên của Phiên Hương lâu cũng được.” Phong Vân Ngao căn bản ngay cả nhìn cũng chưa liếc nhìn Thượng Quan Tử Lâm một cái, trực tiếp nói với tiểu nhị. Nói đến rượu Tuyết Liên, ngay cả Thượng Quan Tử Lâm cũng bị chấn động. Trong mắt hắn loé lên một tia si mê, quay đầu nhìn về phía tiểu nhị, mang theo một loại chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 3.2

“Rượu Tuyết Liên?”

“Rượu Tuyết Liên của Phiên Hương Lâu không phải là một năm chỉ có một bình sao? Đây là ngàn vàng khó mua nha!”

“Trước kia ta cũng đã gặp qua một lần, xa xa ngửi thấy mùi hương kia, cũng đã làm cho cả người thoải mái.”

Ánh mắt Phong Vân Ngao chột lóe. Đối với rượu, nàng không ham mê, nhưng mà rượu Tuyết Liên. Mấy năm trước có một người đã tặng cho một bình, cảm giác cũng không tệ lắm, cả người thoải mái, chỉ tiếc nếu muốn thêm từ chỗ vị cố nhân kia, phải bỏ ra một cái giá cao.

Bọn họ vừa là bằng hữu vừa là kẻ địch. Nhưng mà, cuộc sống khó gặp gỡ một đối thủ đi.

“Cái này, ta”

Phong Vân Ngao nhìn tiểu nhị khó xử sờ sờ cái ót muốn nói điều gì đó, nàng liền giơ tay ngăn hấn lại: “Không cần trả lời, hỏi tổng quản nhà ngươi một chút, nếu có liền mang ra, không có thì coi như xong, không cần khó xử.”

“Dạ, vậy các vị trước chậm dùng.” Nói xong, tiểu nhị liền đi xuống.

“Ngươi thế nhưng biết rượu Tuyết Liên?” Ánh mắt Thượng Quan Từ Lâm chợt lóe. Một đại gia khuê tú ra ngoài xuất đầu lộ diện đã làm cho người ta chỉ trích, hiện tại còn công khai ở bên trong tửu lầu muốn rượu, còn biết cả loại rượu Tuyết Liên trứ danh, nữ tử này tuyệt đối không đơn giản!

“Chắc hẳn Nhị hoàng tử Yên quốc cũng biết rượu Tuyết Liên.” Phong Vân Ngao nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một hớp, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói.

Thượng Quan Từ Lâm nhướng mày, ánh mắt thoáng qua lãnh ý, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Phong Vân Ngao, lại khôi phục bình tĩnh, không thêm để ý nhún vai một cái: “Được rồi, xem ra là ta già rồi, cho nên theo không kịp thời đại.”

“Biết già rồi là tốt rồi, nếu không khoe khoang lẳng lơ giả bộ nai tơ làm cho người ta ghê tởm!” Trên mặt Phong Vân Ngao nhanh chóng biến hóa, khinh thường nhìn Thượng Quan Từ Lâm, chán ghét nói.

“Ghê tởm? Ngươi có phải nữ nhân hay không?” Lần đầu tiên Thượng Quan Từ Lâm cảm thấy bị thương. Nữ nhân đều sẽ nhào vào trong ngực hấn, coi như không ôm ấp yêu thương, xem nhẹ hấn, cũng không nghĩ hấn ghê tởm. Nữ nhân này lại ngại hấn ghê tởm. Có thể nhẫn cũng không thể nhịn.

“Không phải!” Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, nhìn Thượng Quan Từ Lâm, trong lúc bắt chợt trả lời.

“Phốc khụ khụ khụ.” Không phải? Không phải nữ nhân? “Vậy ngươi là cái gì? Là nam nhân sao?” Lúc này Thượng Quan Từ Lâm chỉ có thể dùng từ kinh ngạc để hình dung, thật chẳng lẽ là nam nhân? Nếu không như thế nào lại trả lời như vậy đây? Còn bình tĩnh như vậy?

“Thiếu nữ nha! Ngươi có phải kẻ ngốc hay không? Đứa nhỏ cũng biết!” Ánh mắt Phong Vân Ngao tràn đầy khinh thường cộng thêm khinh bỉ, khoe miệng xẹt qua một tia hài hước, vô tội mở miệng.

“Thiếu nữ! Thiếu nữ!” Lúc nói chuyện Thượng Quan Từ Lâm có chút cắn răng nghiền lại. Nếu như hấn còn không biết nữ nhân này đang trêu đùa hấn, những năm này hấn sống vô dụng rồi.

“Đừng tức giận nha, tức giận sẽ mau già. Hạo Hạo không tức giận, Hạo Hạo anh tuấn, ca ca cũng không cần tức giận.” Vân Hạo nhìn Thượng Quan Từ Lâm thờ phỉ phò, lại nhìn Phong Vân Ngao, tính bỏ cây xúc xích cuối cùng vào trong miệng, đột nhiên dừng lại, hướng về phía Thượng Quan Từ Lâm, yếu ớt nói, cũng đưa xúc xích qua, trong lúc hấn đau lòng giống như muốn khóc, nói: “Ca ca không tức giận, Hạo Hạo cho ca ca ăn thịt.”

Thượng Quan Từ Lâm nhìn về phía đứa nhỏ đang giơ tay bé nhỏ cầm xúc xích, vẻ mặt tràn đầy đau lòng, nhưng vẫn đưa cây xúc xích cuối cùng qua cho mình, tâm tình bỗng nhiên tốt lên, trong lòng vừa động, cái này còn có thể ăn sao? Tính toán trả về, mỉm cười ngược mắt, đã nhìn thấy ánh mắt Phong Vân Ngao tràn đầy cảnh cáo, hấn lại nhìn xúc xích trong tay, run rẩy cảm lên: “Hạo Hạo ngoan, ca ca, khụ khụ. không tức giận, ca ca. ĂN!”

Vân Hạo nhìn Thượng Quan Từ Lâm cho xúc xích vào trong miệng, trong mắt tràn đầy đau lòng, nhưng mà trên mặt lại vui vẻ. “Ca ca không tức giận, tỷ tỷ không tức giận, Hạo Hạo rất ngoan.” Ngược mắt nâng khuôn mặt tươi cười nhìn về phía Phong Vân Ngao, nói.

Khuôn mặt Phong Vân Ngao tràn đầy ám áp nở nụ cười, xoa xoa đầu Vân Hạo. Biết chia sẻ cho người khác là tốt. Sau đó quay đầu, ánh mắt đóng chặt, nhìn Thượng Quan Từ Lâm miệng cứng đờ nhai xúc xích, tràn đầy gian trá vui vẻ: “Ngươi đã ăn đồ của Hạo Hạo, như vậy để ngươi mời khách ngươi cũng không mất mát gì rồi.”

Thượng Quan Từ Lâm che miệng. Mẹ kiếp! Cắn trúng đầu lưỡi rồi. Hai mắt hấn nhìn chằm chằm Phong Vân Ngao. Cái gì không thiệt thòi? Chỉ ăn một miếng liền bị bắt trở thành bánh nhân thịt, muốn hấn mời nàng ăn cơm, còn gần như bao hàm cả đồ ăn của toàn bộ tửu lầu.

Trong mắt Hắc Y cũng mang theo vui vẻ. Lần đầu tiên nhìn thấy chủ tử nhà mình kinh ngạc, hơn nữa tâm tình biến hóa lớn như vậy, có chút ngạc nhiên nhìn về phía Phong Vân Ngao. Chẳng qua là trong mắt thoáng qua tia đau đớn, rất nhanh bị chôn giấu, nhưng lại không tránh được ánh mắt của Phong Vân Ngao. Lại là một đứa nhỏ yêu chủ tử của mình.

Phong Vân Ngao nhìn Thượng Quan Từ Lâm, trong lòng thở dài một tiếng, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình!

Người chung quanh cũng ở đây chờ đợi xem có rượu Tuyết Liên hay không. Bọn họ cũng đều biết là không thể nào, nhưng mà vẫn mang theo một tia hy vọng chờ đợi, đây chính là tình cảm của con người đi.

Một bàn thức ăn được dọn lên, ánh mắt Vân Hạo tràn đầy hưng phấn, khoe miệng chảy nước miếng rờn rờn, chỉ là có chút ỳm khuất sờ sờ bụng nhỏ của mình, cái miệng nhỏ nhắn bĩu một cái: “Hu hu hu.” “Trong lúc bắt chợt hai tay chùi mắt khóc lên, “Hu hu hu.”

“Hạo Hạo, sao vậy?” Phong Vân Ngao nghe tiếng khóc nhìn về phía Vân Hạo, vội vàng hỏi.

Thượng Quan Từ Lâm cũng nhìn về phía Vân Hạo, không biết chuyện gì, chẳng qua là trong mắt cũng mang theo một chút lo lắng, chỉ nghe cậu bé nói: “Hu hu. ... Tỷ tỷ, Hạo Hạo, hu hu. ... Hạo Hạo no rồi, không ăn được nữa, hu hu.”

Giữa tiếng khóc đứt quãng, mọi người rốt cục hiểu rõ vì sao. Người ta ăn no, nhìn đồ ăn mình thích ăn trên bàn lại ăn không vô nữa.

Thượng Quan Từ Lâm nhìn Tiểu Bất Điểm khóc tới run rẩy, có chút dờ khóc dờ cười. Phong Vân Ngao cười một chút: “Ăn không vô chúng ta liền gói mang về, đừng khóc nữa.” Trên mặt Phong Vân Ngao tràn đầy vui vẻ, nhìn người chung quanh đều cười, đột nhiên có cảm giác có chút lúng túng, vừa nói vừa lau nước mắt cho Vân Hạo, nhẹ giọng nói.

"Thật có thể Hu hu. Lấy về sao?" Vân Hạo vừa nức nở vừa nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mong đợi nhìn về phía Thượng Quan Từ Lâm, ý tứ chính là, hẳn chính là chủ nhân của đồng thức ăn ngon này.

Thượng Quan Từ Lâm cười nói: “Để cho Hạo Hạo mang về, đặc biệt để cho bọn họ gói cho đệ mang về được không?”

"Ha ha vâng. Ca ca thật tốt, Hạo Hạo yêu người!" Hai bàn tay nhỏ bé vung vẩy, tràn đầy nụ cười nói.

"Không còn chỗ ngồi?" Một giọng nói bén nhọn vang lên phá vỡ một màn ôn hòa bên trong tử lâu. Mọi người theo tiếng nói quay đầu lại, chỉ nhìn thấy đôi mi thanh tú, đôi môi đỏ mọng, đồ trang sức cài trên tóc đen, y phục màu vàng thượng đẳng, nữ tử mang theo một tia nhu nhược, chẳng qua là vẻ cao ngạo trên mặt làm cho mấy phần khí chất quý phái kia không còn sót lại chút gì, chính là một con khổng tước bình hoa!

"Tiểu thư nhà ta muốn ở chỗ này ăn cơm, là phúc khí của các người. Cho nên" Nha đầu bên cạnh khinh thường quát lớn về phía tiểu nhị.

"Miêu Miêu!" Nữ tử y phục màu vàng quát lớn, “Xin tiểu nhị ca thông cảm, chẳng qua là Nhu nhi rất muốn ở lại chỗ này nghỉ ngơi, ăn cơm” Giọng nói mềm nhũn mang theo một tia đáng thương, trên mặt cũng mang theo chút thẹn thùng của nữ tử, làm cho người ta không nhận được đồng tình. Nữ nhân rất ít khi được ra ngoài, khó khăn lắm mới được đi ra một lần, cho nên không có chỗ ngồi, đáng tiếc, thật là đáng thương!

"A, Từ Đồ tiểu thư! Từ Đồ tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Vân Lô Nhất Tộc Lại Xuất Hiện

"Thượng Quan Hạo? !" Ánh mắt Thượng Quan Từ Lâm thoáng qua một tia lãnh ý, nhìn người tới mở miệng.

Lỗi tai Phong Vân Ngao vừa động, Thượng Quan Hạo? Tịnh Kiên Vương, con trai của Thượng Quan Vinh, đánh cược, ăn uống, phiêu kỹ, mọi thứ đều đủ, có thể nói là Tiểu Bá Vương của Yên Ngừ quốc nha. Người này lại tới Sở Vân quốc, đại thần này sẽ là ai chứ?

"Thì ra là Thượng Quan Tiểu Vương Gia! Nhu nhi thỉnh an Tiểu Vương Gia!" Ánh mắt Từ Đồ Nhu chợt lóe, tràn đầy cao ngạo, ánh mắt si mê nhìn Thượng Quan Hạo, ưỡn ngực, mềm mại nói.

"Miễn lễ, Nhu nhi không cần hành lễ." Thượng Quan Hạo có chút si mê nhìn sát mặt đỏ ửng của Từ Đồ Nhu, chân tay có chút luống cuống. “Nhu nhi tới nơi này làm gì?”

"Hỏi Tiểu Vương Gia, tiểu thư nhà ta thật vất vả mới có thể ra ngoài, chính là tên tiểu nhị này không cho tiểu thư nhà ta ở trong này dùng bữa." Nha hoàn bên cạnh Từ Đồ Nhu nhận thấy ánh mắt của tiểu thư nhà mình, nhìn nhìn Thượng Quan Hạo, trong mắt tràn đầy kiêu căng, chanh chua nhìn tiểu nhị nói.

"Cái gì? Lại dám không cho Nhu nhi tiến vào?" Trên mặt Thượng Quan Hạo tràn đầy tức giận, lập tức quát tiểu nhị thô to: “Gọi ông chủ của người lần ra đây, bốn vương ngược lại muốn biết tử lâu này như thế nào lại không cho người vào cửa.”

Phong Vân Ngao cười nhạo một tiếng, đám thiếu gia tiểu thư ý thế hiếp người này, phải nhất trí trải qua huấn luyện. Đều xuyên tạc lời nói của người khách, hơn nữa còn xuyên tạc đến mức làm cho người ta buồn cười.

Tiếng cười này, trong tử lâu yên tĩnh đột nhiên vang lên, có vẻ phá lệ thanh thúy mang theo vẻ khinh thường. Từ Đồ Nhu cùng Thượng Quan Hạo đồng thời nhìn về phía Phong Vân Ngao, chỉ thấy Thượng Quan Hạo như là nhìn thấy gì đó, sắc mặt trắng nhợt, không còn vẻ tức giận vừa rồi.

"Tiểu thư, nàng ta chính là Phong Vân Ngao!" Ánh mắt nha hoàn bên cạnh Từ Đồ Nhu chợt lóe lên một tia phần hận cùng khinh thường, ghé vào bên tai Từ Đồ Nhu, nhỏ giọng nói.

"Phong Vân Ngao!" Trên mặt Từ Đồ Nhu hiện lên vẻ hung ác, ác độc cùng ghen ghét trong mắt phát sáng lập lòe. Long mi mảnh khảnh đen nhánh cắm vào đuôi lông mày, đồng tử đen bóng giống như chìm trong bầu trời trong xanh làm cho người ta nhìn không được hãm sâu trong đó, đôi môi đỏ khiêu gợi thỉnh thoảng lại run run, làm cho người ta mê muội. Nhìn toàn diện, làn da trắng nõn như trẻ con làm cho nàng mang một chút non nớt, không phải loại xinh đẹp quyến rũ, mà là một loại đẹp trong veo.

Nhìn ánh mắt si mê của mọi người đối với nàng, Từ Đồ Nhu quay đầu lại thoáng nhìn qua Thượng Quan Hạo lại là sắc mặt tái nhợt, càng thâm phần hận. Hai bàn tay mảnh khảnh buông rũ xuống nắm chặt lại. Nàng lại nhìn Phong Vân Ngao, che giấu nội tâm ghen ghét phần hận thật sâu trong nội tâm. Phong Vân Ngao, Thiên Khải chỉ có thể là của ta! Người mơ tưởng cướp đi! Mơ tưởng!

Đáng tiếc, nếu như Phong Vân Ngao nghe được lời nói trong nội tâm Tư Đồ Nhu, sẽ càng cười nhạo thêm. Thiên Khải? Lãnh Thiên Khải, Lãnh Vương Sở Vân quốc? Cướp? Tặng cho nàng nàng cũng không thèm!

"Thì ra là Phong Vân Ngao, Tam tiểu thư Phong gia, Ngốc Vương Phi! Nhu nhi thỉnh an vương phi, vương phi thiên tuế." Tư Đồ Nhu cúi đầu hướng Phong Vân Ngao, khẽ cúi người hành lễ, che giấu ngoan độc trong mắt.

"Cái gì? Ngốc Vương Phi? Chính là người đàn bà dám dâng kia sao?"

"Câm miệng! Ngươi muốn chết sao?"

"Chính là nàng thôi! Nếu dám làm cũng không cần sợ người khác nói!"

.....

Một chút đánh giá tốt mới vừa rồi mọi người dành cho Phong Vân Ngao lập tức biến mất. Vừa nghe đến nàng là Ngốc Vương Phi, ánh mắt liền biến thành hèn mọn cùng khinh thường, trên mặt cũng đều là chán ghét. Thượng Quan Tư Lâm nghe được nàng là Ngốc Vương Phi, ánh mắt lóe lên, hơi khẽ cau mày.

Phong Vân Ngao nhìn Tư Đồ Nhu, không có để ý đến người khác nghĩ gì. Lúc này nàng chỉ muốn biết nàng đã đắc tội với nàng ta ở chỗ nào. Nàng xác định không có. Căn bản còn chưa gặp mặt, ở đâu ra mà đắc tội.

"Ngươi vậy mà là Ngốc Vương Phi!" Thượng Quan Tư Lâm mang theo ánh mắt tò mò còn có chút hả hê nhìn Phong Vân Ngao, nhìn từ trên xuống dưới, giọng nói tràn đầy trêu chọc: "Khắc khắc, tiểu tử kia đời trước đã tu luyện phúc phận, ai nha, rốt cuộc cũng có người muốn. Bại gia!"

Phong Vân Ngao nghe câu cuối cùng của Thượng Quan Tư Lâm biết được ý tứ của hắn ta. Đây là nói rốt cục có người muốn nàng. Nhìn giọng điệu hắn ta không khác gì những người khác, chỉ là cảm giác không đồng dạng. Trong mắt hắn không có một tia hèn mọn, ngược lại mang theo một chút vô tư thẳng thắn. Mà hắc y ngay bên cạnh hắn, trong mắt cũng giống vậy. Trong mắt hắc y có chút kính nể, làm cho Phong Vân Ngao không thể giải thích được.

"Yên tâm bại gia cũng sẽ không bại nhà ngươi!" Phong Vân Ngao phản bác, ánh mắt nhìn sang Tư Đồ Nhu, nhẹ giọng nói: "Tư Đồ Nhu, ngươi hành lễ, bản phi cũng không ép buộc. Bộ ngực lớn ưỡn thẳng của ngươi thiếu chút nữa phóng tới trong miệng Thượng Quan Tiểu Vương Gia rồi, đây là một vốn một lời phải hay không? Hay là bất mãn? Hoặc là không muốn hành lễ với người hoàng gia?"

"Phốc xuy!" Thượng Quan Tư Lâm trực tiếp không nể mặt phun cười, "Bộ ngực lớn ưỡn thẳng của ngươi thiếu chút nữa phóng tới trong miệng Thượng Quan Tiểu Vương Gia rồi?" Hắn cười đến cong mắt nhìn về phía Thượng Quan Hạo. Tiểu tử này xui xẻo cỡ nào? Nhìn nhìn Phong Vân Ngao, nữ nhân này quá ác miệng rồi. Cái này gọi là hủy thanh bạch của người khác, quá ác độc! Quá ác độc! Chính là, cảm giác không tệ, cùng chung chí hướng.

"Ngươi! Ngươi! Phong Vân Ngao, ngươi đang vũ nhục ta!" Sắc mặt Tư Đồ Nhu đỏ bừng. Cho dù có âm độc, nàng ta cũng là thiếu nữ chưa gả, loại tình huống này đương nhiên thẹn thùng. Trước mặt nhiều người bị nói như vậy, điều này làm sao nàng còn có thể gả ra ngoài."

Thần trí Thượng Quan Hạo rốt cục cũng phục hồi, nhìn Tư Đồ Nhu nhanh sắp khóc, cắn răng một cái: "Nhu nhi, đừng khóc, cùng lắm thì bản vương lấy nàng." Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn Phong Vân Ngao, làm cho bản thân tận lực bỏ qua Thượng Quan Tư Lâm, "Một vương phi như ngươi sao có thể nhục nhã một tiểu thư nhà lành? Còn là lỗi của nàng?"

Phong Vân Ngao nhìn Thượng Quan Hạo không nói gì, chỉ nhũn mày, nhìn nhìn Văn Hạo đang chuyên chú vào đĩa thịt của hắn. Rõ ràng là cùng tên với Hạo Hạo nhà nàng.

"Hạo Hạo thật ngoan!" Tiểu Văn Hạo không giải thích được ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ, nhưng vẫn gật đầu. "Hạo Hạo ngoan!"

Thượng Quan Hạo đột nhiên sắc mặt đỏ bừng, nhìn Phong Vân Ngao, "Phong Vân Ngao, ngươi không cần được một tắc lại muốn tiến một bước, chỉ là một Ngốc Vương Phi lại không kiêng nể gì dám gọi nhũ danh của bản vương. Gọi như vậy, ngươi, ngươi không biết hổ thẹn, vô liêm sỉ!"

Tư Đồ Nhu nhìn Thượng Quan Hạo bên cạnh, trong nội tâm hiện lên một tia ác độc. Phong Vân Ngao, ta muốn ngươi thân bại danh liệt!

"Tiểu Vương Gia, không nên nóng giận. Nàng là vương phi, chúng ta có tư cách gì cùng nàng. ... Hu hu. Nhu nhi tạ Tiểu Vương Gia vì Nhu nhi bất bình. Nhu nhi không có chuyện gì." Trong mắt Tư Đồ Nhu lệ quang lập lờ, ngược mặt kéo ra một nụ cười vui vẻ, nhưng mà nhìn vào trong mắt Thượng Quan Hạo lại biến thành bi thương, làm đau lòng người.

"Nhu nhi, tại sao nàng lại có thể thiện lương như vậy!" Thượng Quan Hạo nhìn Tư Đồ Nhu, vẻ mặt đau lòng, ngẩng đầu nhìn Phong Vân Ngao lại tràn đầy phần hận cùng chán ghét, có chút gấp nói.

Ánh mắt Tư Đồ Nhu lóe lên, biết rõ Thượng Quan Hạo đã trúng kế, trong nội tâm càng thêm đắc ý, ngẩng đầu khiêu khích nhìn thoáng qua Phong Vân Ngao.

"Bản chất Thượng Quan Hạo không tệ, chỉ là được nuông chiều quá mà thôi." Thượng Quan Tư Lâm nhìn Thượng Quan Hạo, dùng âm thanh chỉ có hắn và Phong Vân Ngao nghe được nói.

"Nói với ta làm cái gì? Hắn có tốt hay không có quan hệ gì tới ta?" Hắn thật là cùng Lãnh Thiên Lạc được xưng là hoàng tử phong lưu phé vật sao? Quả nhiên là người đời mất mủ! Khóe miệng Phong Vân Ngao nhếch lên, không sao cả nói.

"Lưu hắn một mạng, xem như nể mặt Thượng Quan Vinh. Thượng Quan Vinh cương trực, ghét a dua nịnh nọt, hào phóng trượng nghĩa, hiện tại tuổi đã già." Thượng Quan Tử Lâm không có phản bác Phong Vân Ngao, chỉ là lẳng lặng nói.

Phong Vân Ngao nhướn mày. Đối với Thượng Quan Vinh nàng biết rõ, cũng là đại tướng quân oai hùng một cỗ, nhưng mà có một nhĩ tử như vậy, không phải nói hồ phụ vô khuyến tử sao? "Hắn không có quan hệ gì với ta."

Trên mặt Thượng Quan Tử Lâm lần nữa cười vui vẻ, nhẹ giọng cười nói: "Đa tạ!"

Không ai có thể nghe thấy giọng nói của hai người, chỉ là bên dưới mọi người nhìn càng thêm chán ghét cùng khinh bỉ Phong Vân Ngao.

"Tiểu Vương Gia, ngài bỏ đi, vương phi nàng vốn là muốn tìm Nhu nhi trút giận. Trước kia vì Nhã tỷ tỷ cùng nàng thường xuyên cãi nhau, Nhu nhi thỉnh thoảng khuyên một chút, cho nên khó tránh khỏi việc vương phi cảm thấy phiền chán. Chỉ là gần đây Nhã tỷ tỷ mất tích, Nhu nhi có chút lo lắng. Vừa rồi chỉ là muốn thỉnh an, muốn hỏi vương phi về tình huống của Nhã tỷ tỷ, không biết sẽ tạo thành chuyện như vậy. Tiểu Vương Gia không cần lo lắng vì Nhu nhi." Trong mắt Tư Đồ Nhu lóng lánh lệ, tăng thêm vài phần nhu nhược, làm cho Thượng Quan Hạo càng thêm đau lòng, nhìn Thượng Quan Tử Lâm trên lầu, có chút khó xử.

"Nàng nói không sai, vốn là ta cũng nghe nói Phong gia Đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư thường xuyên cãi nhau, mà hiện tại Đại tiểu thư mất tích, người nói có thể..."

"Không cần nói bậy, những chuyện này là chúng ta có thể nói sao?"

"A? Phong phủ hôm nay biến thành như vậy, vừa tới Sở Vân quốc, nghe được chuyện như vậy, không cần phải xen vào."

"Đúng vậy, rất rõ ràng, cãi nhau tức giận, liền ra tay độc ác!"

"Thật không nghĩ tới! Mới chừng ấy tuổi không những trộm người còn độc ác giết tỷ."

"Cái này gọi là biết người biết mặt nhưng không biết lòng!"

Tia hải long trong mắt Tư Đồ Nhu ngày càng sâu, trên mặt lại tràn đầy ủy khuất, bộ dạng uất ức nhìn Thượng Quan Hạo, hận không thể một cước đạp hắn lên trước, một Tiểu Vương Gia lại nhát gan như thế này!

Ngẩng đầu nhìn Phong Vân Ngao. Nàng trấn định như vậy, nếu không phải Ngũ công chúa nói cho nàng biết sự việc kia, nàng thật sự cho rằng người này không có gì. Thật là giỏi ngụy trang!

"Tiểu Vương Gia, ngài làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?" Tư Đồ Nhu nhướn mày, nhìn Thượng Quan Hạo thỉnh thoảng lại nhìn lên trên lầu, sắc mặt tái nhợt, có chút nghi ngờ nhìn hắn, quan tâm hỏi.

"Không có, không có việc gì!" Thượng Quan Hạo nhìn Tư Đồ Nhu quan tâm hắn như thế, mà hắn lại không thể tìm về công đạo cho nàng, thậm chí bản thân quá nhu nhược.

"Vậy ngài"

"Nhu nhi, yên tâm, bốn vương nhất định sẽ trả lại công đạo cho nàng, quyết không để nữ nhân táng tận thiên lương kia muốn làm gì thì làm." Thượng Quan Hạo nhìn Tư Đồ Nhu, trong mắt tràn đầy kiên định, nhẹ nhàng mà lau nước mắt nơi khóe mắt cho nàng ta, hết sức ôn nhu.

Động tác dịu dàng này làm cho toàn thân Tư Đồ Nhu chấn động, trong lòng có chút khiếp sợ, hoàn toàn quên mất phản ứng, ngờ ngác để cho Thượng Quan Hạo lau nước mắt cho mình. Nghe được lời hắn nói, nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng che giấu khiếp sợ vừa thoáng qua, nhìn Thượng Quan Hạo muốn đối phó Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy đắc ý. Lại nhìn nhìn mọi người chung quanh đều chán ghét nàng ta, đối với bản thân thì tràn đầy đồng tình, trong nội tâm càng vui vẻ. Phong Vân Ngao, lúc này nhìn người như thế nào có thể theo ta đoạt Thiên Khải ca ca.

"Phong Vân Ngao, người chưa gả đã làm ra chuyện không có đạo đức, có đứa nhỏ, lại để cho Ngốc Vương thiện lương vì người nuôi dưỡng đứa bé, người có cảm thấy thẹn hay không!" Thượng Quan Hạo không biết mượn lá gan lớn từ chỗ nào ngẩng đầu lên tức giận quát.

Thượng Quan Hạo tiếp tục nói, chỉ là trong đầu Phong Vân Ngao lúc này toàn là câu "Ngốc Vương thiện lương." Lãnh Tử Hàn thiện lương? Aaaaa, bầu trời muốn sụp đổ rồi!

"Giữa tỷ muội cãi vã, người thế nhưng giết chết đại tỷ của mình, đừng tưởng rằng người là vương phi hoàng tộc thì muốn làm gì thì làm, thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân."

"Tỷ tỷ, thật ồn ào" Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Hạo mở ra, nhìn đồ ăn trước mắt dần dần biến mất, vốn đang mất hứng, còn nghe thấy tiếng người phía dưới không ngừng gầm rú, cực kỳ chán ghét nín lâu y phục Phong Vân Ngao, nói.

Phong Vân Ngao cúi đầu nhìn vẻ mặt kiên nhẫn của Vân Hạo, đang định phản bác. Nàng đang muốn nén giận nhưng khó mà làm được!

Chỉ là, "Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Đến rồi! Đến rồi!"

Vân Hạo dùng sức chui vào trong ngực Phong Vân Ngao, trong mắt tràn đầy sợ hãi nhìn phía dưới. Phong Vân Ngao không biết chuyện gì, cái gì đến? Ánh mắt theo Vân Hạo nhìn qua, chỉ thấy có hai người vừa tiến vào Phiêu Hương Lâu, một hồng y nữ tử, xinh đẹp mỹ hoặc, hai đầu lông mày mang theo một loại quyền rũ đầu độc, vẻ mặt tản ra khí chất thần bí, làm cho người ta sợ. Bên cạnh là một hắc y nam tử, nhìn như là người hầu của nữ tử kia, nhưng lại có chút không giống. Hắc y kia không có một tia hơi thở lạnh lẽo, ngược lại tăng thêm vài phần gọi cảm của nam tử, lại mang theo một loại khí chất bức người. Vừa vào cửa, mọi người thoáng cái yên tĩnh trở lại, chỉ có Thượng Quan Hạo không nhìn thấy chuyện ngoài cửa, như trước âm thầm không ngừng.

"Phong Vân Ngao, ngươi có tư cách gì chất vấn Nhu nhi?" Thượng Quan Hạo nhìn hai người lướt qua sau lưng, ánh mắt lóe lên, có chút không thêm để ý, tiếp tục ngửa đầu quát Phong Vân Ngao trên lầu.

"Hạo Hạo, Hạo Hạo!" Phong Vân Ngao nhìn Vân Hạo run rẩy trong ngực, ánh mắt lóe lên, người của Vân Lâu Nhất tộc? Liếc qua Thượng Quan Từ Lâm, khẽ nói: "Ta rồi đi trước một bước." Nói xong ôm lấy Vân Hạo, để mặt Vân Hạo chôn trong ngực nàng, không làm cho bọn họ thấy được hân, xuống lầu chuẩn bị rời đi.

Đi ngang qua hai người trước mặt, Vân Hạo kịch liệt run rẩy. Phong Vân Ngao không nhìn bọn họ, trực tiếp đi sát qua bên người bọn họ. Chỉ có bản thân nàng biết rõ ánh mắt bọn họ thủy chung dán trên người của Vân Hạo, một khắc cũng không có rời đi.

"Tỷ tỷ, Hạo Hạo sợ!" Vân Hạo ở trong ngực Phong Vân Ngao, hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy đã đi xa Phiêu Hương Lâu, mang theo giọng sợ hãi nói ra.

"Không có việc gì, tỷ tỷ sẽ không để cho bọn họ mang Hạo Hạo đi. Hạo Hạo nói cho tỷ tỷ, có phải trước đó bọn họ đã cho Hạo Hạo uống gì đó hay không?" Phong Vân Ngao mang theo Vân Hạo lách mình vào trong hẻm nhỏ, khẽ giọng hỏi.

"Không phải, không phải, bọn họ cùng một chỗ, Hạo Hạo trông thấy. Vị tỷ tỷ kia không cho Hạo Hạo uống, nhưng mà bọn hắn ép Hạo Hạo uống....." Nước mắt Vân Hạo chảy ra, rất là ủy khuất lại mang theo sợ hãi nói.

Phong Vân Ngao hiểu ý. Suy đoán của nàng rất đúng. Bọn họ là người của Vân Lâu Nhất tộc, từ miệng Hạo Hạo có thể giải thích. Nữ tử kia không phải muốn hại Vân Hạo, nhưng vì cái gì lại có cảm giác, ánh mắt của nữ tử kia, đối với nàng, có sát ý, mang theo ghen ghét.

Phong Vân Ngao chau mày, tránh thoát theo dõi của người phía sau, tiến vào Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 4.2

"Làm sao vậy?" Lãnh Tử Hàn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Phong Vân Ngao lúc tiến vào tiểu viện, mang theo lo lắng hỏi.

"Người của Vân Lâu Nhất tộc xuất hiện, rõ ràng là vì Vân Hạo mà đến." Phong Vân Ngao cũng không vòng vo, nói thẳng trọng điểm.

"Vân Lâu Nhất tộc? Chẳng lẽ có quan hệ với tiệc đại thọ lần này?" Lãnh Tử Hàn biến sắc, trong mắt mang theo một chút coi trọng.

"Đại thọ? Người nói là có quan hệ với Tư Đồ Ninh? Ngày mai chính là đại thọ của lão bà kia, hôm nay người Vân Lâu Nhất tộc liền xuất hiện." Ánh mắt Phong Vân Ngao lóe lên. Hơn nữa mẫu phi của Lãnh Tử Hàn chính là người của Vân Lâu Nhất tộc nha. Nhu phi, tên thật là Vân Mộng Dao, nguyên nhân cái chết của nàng có lẽ chỉ có mình Lãnh Tử Hàn biết rõ.

"Ngao nhi, không được rời khỏi ta!" Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Lãnh Tử Hàn không còn chút lạnh lùng nào, chỉ còn lo lắng cùng sợ hãi. Hắn ôm chặt lấy Phong Vân Ngao, giọng nói mang theo sợ hãi.

Thân thể Phong Vân Ngao cứng đờ, ánh mắt lại hiện lên một chút sợ hãi, rời khỏi? Khóe miệng lộ ra một tia trào phúng vui vẻ, thì ra nàng còn chưa tin tưởng hắn. "Hàn, thực xin lỗi, từ hôm nay trở đi, Lãnh Tử Hàn người chính là của Phong Vân Ngao ta, của một mình Phong Vân Ngao." Trong nội tâm đã có hắn, vì có gì còn muốn tự lừa gạt mình, như vậy yêu liền yêu.

"Nàng nguyện ý tiếp nhận ta?" Lãnh Tử Hàn cũng biết chuyện ngoài ý muốn rơi xuống vực vừa rồi kia làm cho hai người gần nhau thêm một chút, chính là vẫn còn chưa đánh vỡ được tảng băng bảo vệ hai người tự dựng nên. Hôm nay, nội tâm liền sáng tỏ, đã yêu, bọn họ sẽ không che giấu, chặt chẽ giữ lấy nhau, không cần tự tra tấn nhau nữa.

"Không nghe thấy? Thôi vậy!" Ánh mắt Phong Vân Ngao chợt lóe, trên mặt làm bộ không vui nói.

"Ừm. Ừm!" Lãnh Tử Hàn không nói hai lời, trực tiếp tiến lên, mặc kệ vật cản chính giữa, nghênh ngang hôn lên môi nàng. Phong Vân Ngao mở to hai mắt nhìn, mặt đỏ lên, nhưng không có đẩy hắn ra.

"Hu hu hu. Xấu xa. Bại hoại!" Trong lúc bất chợt, giữa hai người truyền đến vài tiếng kêu đau đớn. Cả hai liền tách ra, chỉ nghe thấy tiếng trẻ

con hu hu khóc, một bên lau nước mắt, một bên trừng mắt Lãnh Tứ Hàn.

"Khụ khụ khụ." Phong Vân Ngao mang theo vui vẻ, lại quên mất Văn Hạo trong ngực. Vừa nhìn khuôn mặt đen thui của Lãnh Tứ Hàn, càng thêm vui vẻ cười, "Ha ha ha ha."

Lãnh Tứ Hàn nhìn sinh vật giống đực trong ngực nương tử nhỏ, còn không để hấn tiếp cận, thấy thế nào cũng cảm thấy thật đáng giận, thật chướng mắt. Chính là, CMN, hấn vừa đến gần thẳng nhóc thúi kia liền khóc không ngừng, ai cũng không ngăn được.

Cặp mắt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn chợt lóe, từ bên cạnh ôm chặt lấy Phong Vân Ngao, hai người liền ngồi ở trên cây. Văn Hạo nghe rằng trợn mắt nhìn Lãnh Tứ Hàn, Lãnh Tứ Hàn lại không động đậy gì, trong mắt mang theo nồng đậm bi thương: "Ngao nhi, nàng biết mẫu phi của ta sao?"

Phong Vân Ngao cũng không có trả lời, lúc này nàng chỉ cần lắng nghe hấn nói là được.

"Bà dịu dàng nhưng cũng không phải rất thiện lương, nhưng tuyệt đối không chủ động trêu chọc ai, càng không làm hại bất kỳ người nào. Ta nhớ được mẫu phi đã từng nói, người không phạm ta, ta không phạm người. Nhưng mà tất cả mọi người đều muốn hại bà. Vốn theo tính cách của bà, bà sẽ phản kích, sẽ giết chết toàn bộ. Nhưng mà bà không có, bởi vì bà yêu trọng phu của mình. Vì trọng phu, bà thỏa hiệp, cũng nhường nhịn. Nhưng đáng tiếc bọn họ không nhìn tới. Cuối cùng, ta chỉ nhớ rõ lão thái bà kia dẫn theo người đến, ta bị mang đi, chờ thời điểm ta trở lại, mẫu phi đã chết rồi. Bên cạnh không có bất kỳ người nào, chỉ có thi thể lạnh như băng của mẫu phi." Lãnh Tứ Hàn dựa đầu vào bà vai của Phong Vân Ngao.

"Hàn, thật ra thì, ta cảm thấy cho dù ở một khắc trước khi mẫu phi chết, bà đều không có hận." Bởi vì bà vì yêu mà cố gắng, có lẽ đã được đền. Chỉ là, "Ta nghĩ nếu như mẫu phi có thể sống lại lần nữa, bà sẽ không chọn tiến vào hoàng cung, hoặc dù có tiến vào hoàng cung, bà cũng sẽ trả lại gấp trăm lần cho bọn họ, cuối cùng sống cùng một chỗ với trọng phu của mình."

"Không! Mẫu phi sẽ không tha thứ cho ông ta! Tại sao ngay cả người mình yêu ông ta cũng không bảo vệ được? Vì sao? Vì sao?" Lãnh Tứ Hàn hét ra tất cả bi phẫn cùng khát vọng trong lòng. Hấn khát vọng mẫu thân cùng phụ thân yêu thương nhau. Bi phẫn vì phụ thân mình đã hủy hoại tất cả.

"Hàn, thù của mẫu phi chúng ta nhất định sẽ báo. Chúng ta cũng sẽ tìm lão hoàng đế lên tiếng hỏi rõ ràng mọi chuyện năm đó." Phong Vân Ngao thả Văn Hạo xuống đất, hai tay vòng qua hông Lãnh Tứ Hàn, mang theo phần hận cùng lãnh ý mà nói.

"Cuộc đời này của ta may mắn quen biết nàng, càng may mắn khi có được nàng." Khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tứ Hàn thoát xuống lạnh lùng, phần xa cách biến mất, chỉ còn lại nhàn nhạt thỏa mãn.

"Muốn nghe chuyện xưa của ta không?" Phong Vân Ngao nhìn bầu trời xanh lam ở phương xa, giọng nói có chút rời rạc, tiếp tục lên tiếng: "Ta phải nói cho người rõ, ta không thuộc về thế giới này." Phong Vân Ngao kể lại chuyện trước khi nàng xuyên qua, cùng chuyện sau khi nàng xuyên qua sống cùng với Phong Thanh Dương cho Lãnh Tứ Hàn. "Ta đã thề nhất định sẽ để gia gia được nở mày nở mặt nghênh đón trở về."

"Hàn, cuộc đời này gia gia vì Sở Văn quốc mà kính dâng tất cả, kể cả nãi nãi. Nhưng mà kết quả của ông lại chết ở nơi sơn gian, không người hay biết. Ta không cam lòng. Ta càng hận bản thân cái gì cũng không làm được. Ta thề trong vòng 5 năm sẽ làm được, nhưng hôm nay đã qua 5 năm rồi." Trên mặt Phong Vân Ngao tràn đầy phần nộ cùng hận ý, càng mang theo nồng đậm tự trách.

"Nàng sẽ trở về sao?" Bàn tay Lãnh Tứ Hàn ôm thật chặt Phong Vân Ngao, sau nửa ngày mới sâu kín nói.

Phong Vân Ngao nhìn thẳng vào Lãnh Tứ Hàn, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu tình nào của hấn: "Người tin tưởng những lời ta nói không?" Loại chuyện này quá mức quý dị, các loại xuyên không giống như trên TV hoặc tiểu thuyết viết, thế mà lại xảy ra trên người nàng, hơn nữa là một loại bất đắc dĩ cùng thần bí.

"Tiểu ngốc, lời của Ngao nhi ta đương nhiên tin!" Lãnh Tứ Hàn nhếch miệng quyến rũ ra một nụ cười, nói.

"Yêu nghiệt!" Phong Vân Ngao không nhịn được thốt lên. Nam nhân này đẹp đến không giống người rồi.

Hai người nói xong, giữa hai người đã hoàn toàn thấu hiểu, nhìn nhau, không cần dùng ngôn ngữ cũng hiểu được đối phương nghĩ gì. Cuộc đời này thật là may mắn.

Văn Hạo nhìn thấy không ai để ý tới mình, hai người chỉ biết đến sự tồn tại lẫn nhau, bĩu môi, bất đắc dĩ, nhấc cặp chân ngắn nhỏ lên, tự mình đi chơi. Cùng với các thúc thúc trong bóng tối kia chơi, bóng dáng nhỏ chậm rãi lẩn đi vào trong một góc tối.

Phong Vân Ngao cùng Lãnh Tứ Hàn chú ý đến từng động tác của Văn Hạo, nhìn thấy tiểu tử kia đi về phía hai người Tả Phong cùng Quý Mộc liền có chút kinh ngạc. Tiểu tử kia biết rõ chỗ đó có người? Nhưng mà cả hai cũng yên tâm, liền không có động tác gì.

"Ngao nhi, chuyện của nàng ta điều tra ra rồi, nàng" Lãnh Tứ Hàn có chút do dự, những chuyện này đủ để Phong Vân Ngao mất đi lý trí.

"Chuyện của ta? Tra ra được? Có ý tứ gì?" Trong lòng Phong Vân Ngao có chút ý nghĩ, nhưng mà nàng không nghĩ tới tự mình làm thất vọng, có chút chờ đợi nhìn hấn, là chuyện của gia gia sao?

"Như nàng suy nghĩ!" Lãnh Tứ Hàn nhìn Phong Vân Ngao, cũng không lừa nàng, "Nhưng mà, nàng phải tỉnh táo!"

Phong Vân Ngao nhìn nét mặt Lãnh Tứ Hàn, ánh mắt hiện lên một tia âm trầm, vẫn gặt đầu. "Yên tâm, ta còn không phải không biết tốt xấu như vậy."

Kết quả Lãnh Tứ Hàn đưa vật gì đó trong tay ra, chăm chú nhìn, càng nhìn, sắc mặt Phong Vân Ngạo càng lạnh. Cuối cùng trên mặt tràn đầy sát ý cùng phần hận. Siết tin tức trong tay thành một nắm, vành mắt đỏ bừng, cắn răng, không để cho mình khóc lên.

Gia gia! Gia gia quả nhiên là bị Phong Chiến Quân làm tức chết. Thật là, vì cái gì? Vì cái gì? Đều là trung với dân, vì sao phải làm tức chết phụ thân ruột của chính mình?

Năm đó, sớ dĩ sau khi tiên hoàng băng hà, vì hoàng hậu Tư Đồ Ninh căn bản không có nhi tử, cho nên mới để cho Lãnh Doanh tính tình nhu nhược lên ngôi. Mà tiên hoàng đã sớm dự kiến đến sự việc như vậy, trước khi chết giao lệnh bài 36 cấm vệ quân cho Phong Thanh Dương. Thay thế tiên hoàng thực hiện quyền lợi chém giết gian thần, vì thế kinh động Tư Đồ Ninh. Vì vậy 10 năm trước liền trình diễn một màn, trong một đêm mưa, tề tụ Phong phủ, Tư Đồ Ninh tự ép hồi lệnh bài 36 cấm vệ quân. Mà Phong Chiến Quân lại một mực bao vây Phong phủ, ai cũng không thể thoát.

Thà chết chứ không chịu khuất phục, Phong Thanh Dương liều chết thoát đi Phong phủ mang theo Phong Vân Ngạo ở lại Thiên Vân Sơn. Thân thể của ông vì tức giận công tâm, thương tâm gần chết, căn bản là giống như chết già, vô lực xoay chuyển thế cục.

Lãnh Tứ Hàn nhìn tin tức trên tay Phong Vân Ngạo, không rõ tin tức hướng đi cuối cùng của Phong Thanh Dương. Cái này cũng khó trách, ngoại trừ năng, không ai biết rõ Phong Thanh Dương đang ở đâu.

"Người nói trong này còn có phủ Thừa Tướng?" Phong Vân Ngạo nhìn dòng chữ cuối cùng trong tài liệu, mang theo một tia hận thấu xương.

Lãnh Tứ Hàn ôm chặt Phong Vân Ngạo, "Có, phủ Thừa Tướng liên hợp phủ Thượng Thư sắp xấp Loan Như vào Phong phủ. Năm đó chính là bà ta báo tin, mới tập hợp mọi người vây công gia gia." Gian thần! Ban đầu Phong phủ làm cho người ta hâm mộ, làm cho người ta hướng tới. Mà ngay cả dân chúng bình thường đều có thể thường xuyên tiến vào trong phủ, tự động vì họ nấu cơm, nói chuyện với bọn họ, chân chính là thần dân cùng một chỗ. Nhưng mà hiện tại thì sao? Trực tiếp tránh đi rất xa.

"Ta muốn tiêu diệt hết phủ Thừa Tướng! Ta muốn giết chết lão thất phu Tư Đồ Dương!" Phong Vân Ngạo cắn răng nghiêng lợi nói.

"Ngạo nhi, chỉ một phủ Thừa Tướng ta có thể tiêu diệt. Nhưng mà thế lực của ông ta không phải dựa vào võ công cùng quyền tước, mà là nhân mạch. Là một đám đệ tử trải rộng cả Sở Văn quốc, thậm chí các quốc gia khác cũng có, ta sợ bút dây động rừng." Lãnh Tứ Hàn không phải là không nghĩ tới tiêu diệt phủ Thừa Tướng. Như vậy Tư Đồ Ninh không còn hậu thuẫn càng dễ đối phó hơn. Nhưng mà, hắn không thể, không thể không để ý đến dân chúng, không quan tâm tới Sở Văn quốc.

"A a a a." Phong Vân Ngạo nằm trên vai Lãnh Tứ Hàn, trực tiếp hét lớn một tiếng. Nàng không phải không biết rõ chuyện này, nhưng mà lúc nào mới có thể để cho gia gia trở về?

"Ngạo nhi, hét ra đi! Kêu ra đi, sẽ thoải mái một chút." Tư Đồ gia, các người đều đáng chết! Hại chết mẫu phi của hắn, hiện tại lại biết được các người còn hại chết gia gia của Ngạo nhi. Thù này, chúng ta sẽ từ từ báo. Tư Đồ Ninh, Tư Đồ Dương, Lãnh Tứ Hàn ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn người!

Kẻ thù đang ở trước mặt bọn họ, mà bọn họ còn phải chúc thọ, vì lão thái bà kia cầu phúc.

Chúc thọ? Được, ta sẽ chúc thọ lão thái bà người. Cho người thọ ngũ mà chết! Tôn nhi của nhà người sẽ chôn chung với người! Trên mặt Phong Vân Ngạo che giấu hận ý, nhưng phần hận trong lòng thì càng lúc càng sâu. Ngày mai chính là đại thọ 50 của Tư Đồ Ninh, nàng sẽ chuẩn bị thật tốt lễ vật cho lão thái bà kia.

.....

"Tại sao không xuống tay?" Bên trong một căn phòng trong Phiêu Hương Lâu, đôi nam nữ vừa rồi, thì ra là Vân Nguyệt Dung cùng Vân Mặc. Vân Mặc đứng trước cửa, nhìn về phía Vân Nguyệt Dung đứng trước cửa sổ đang suy nghĩ sâu xa, mở miệng giễu cợt.

"Người có thể xuống tay sao?" Vân Nguyệt Dung không có trả lời, chỉ là ánh mắt lóe lên, quay đầu hỏi Vân Mặc.

"Tại sao lại không thể xuống tay?" Trên mặt Vân Mặc hơi âm u, tràn đầy ác độc, mang theo một tia tính toán hung ác. Nàng cảm giác bản thân dường như chưa từng quen biết người nam nhân trước mặt, hắn thiện lương trước kia đâu? "Hắn vẫn còn là một đứa nhỏ!"

"Đứa nhỏ? Đây không phải là đứa nhỏ của nữ nhân kia hay sao? Không phải là tôn tử của nam nhân kia hay sao? Bọn họ đều có thể cười xuống tay, người cần gì phải không thể xuống tay chứ." Vân Mặc biến sắc, mang theo một chút oán niệm, một chút trào phúng, nói.

"Người nên biết người nữ nhân kia yêu là người! Từ đầu đến cuối cũng không có thay đổi. Cho nên đối với đứa nhỏ này, nàng chán ghét, lại oán hận." Vân Nguyệt Dung có chút mệt mỏi. Những năm này nàng đang làm gì? Vì người mình yêu, những năm này đến tột cùng là nàng đã làm gì? Hắn thì sao? Chuyện năm đó giết bao nhiêu người? Hại bao nhiêu người?

"Có quan hệ gì với ta đâu. Nếu không phải bọn họ, Dao nhi làm sao có thể rời đi? Làm sao có thể không minh bạch mà chết?" Trên mặt Vân Mặc ngoại trừ hận ý vẫn là hận ý, trong mắt tràn đầy thống khổ cùng tưởng niệm.

Vân Nguyệt Dung nhìn Vân Mặc như vậy, trong nội tâm đột nhiên đau xót. Không biết vì sao, nàng không muốn nhìn thấy Vân Mặc như vậy, lắc đầu, đè ép cảm giác này xuống.

"Nếu đã như vậy, chúng ta liền đi Vương phủ, mang Vân Hạo đi." Vân Nguyệt Dung quay đầu lại, không nghĩ lại nhìn Vân Mặc. "Úm.Úm. . . ." Lại

đột nhiên bị Vân Mặc ôm lấy, một bàn tay linh hoạt cách y phục trên đầu, trong miệng Vân Nguyệt Dung không nhịn được rên rỉ ra tiếng

"Đừng, đừng làm rộn! Mặc!" Trong lúc bất chợt Vân Nguyệt Dung cảm giác trong nội tâm tràn đầy, rất thoải mái.

"Dung nhi, thật mềm, Thật là đẹp!" Vân Mặc nhẹ giọng khiêu khích bên tai Vân Nguyệt Dung, hơi thở nóng hổi tập kích vành tai nàng, làm cho trong nháy mắt Vân Nguyệt Dung không còn khí lực, chỉ còn lại tiếng rên rỉ ư a ư a a

Ban đêm yên tĩnh.

"Ngạo Ngạo, một chết lão nương. Ngươi cũng không biết cái tên Tiểu Diện Hồ kia chỉ biết chơi ta, để ta tự mình làm. Hu hu hu. . . Tay đau chết." Rất xa liền nghe thấy tiếng Nguyệt Tát kêu la.

Phong Vân Ngạo ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, gấp một viên thịt viên liền bỏ vào chén Vân Hạo, đáng tiếc, "Hu hu u. . . Xấu xa đoạt của Hạo Hạo. Hu hu. . . Thịt thịt. . . Hu hu. . . Không còn nữa. . . . " Vừa định gắp tay cầm lên, đáng tiếc, nam nhân thích uống dấm chua nào đó nhanh tay hơn, cầm lấy chiếc đũa, kẹp một cái bỏ vào trong miệng, còn có chút đắc ý nhìn Vân Hạo, "xột xoạt" nhai.

Trên mặt Phong Vân Ngạo chảy xuống vài vạch đen, mà Lãnh Dịch bên cạnh cùng hai người trong bóng tối đồng thời mở to hai mắt nhìn. Cái này là chủ tử của bọn họ sao? Vì sao lại không bình thường như vậy?

Vậy mà lại giành ăn cùng một đĩa nhỏ! Má ơi, để một tia sét tới đánh chết bọn họ đi. Cái này cũng quá kinh hãi rồi. Ngươi xem một chút, trên mặt chủ tử còn tràn đầy đắc ý. Vứt đi! Vứt đi! Giành thịt cùng một đĩa nhỏ còn rất đắc ý?

"Khụ khụ. Đi!" Ánh mắt Lãnh Dịch chợt lóe lên, khóe miệng co rút, dắt tay Nguyệt Tát đang nhìn chăm chăm Vương gia, trực tiếp đi ra bên ngoài. Mà Nguyệt Tát cũng không có phản bác, khóe miệng nhếch lên, đi theo phía sau.

"Mất mặt!" Vân Hạo bĩu môi, khinh thường liếc mắt Lãnh Tứ Hàn một cái, duỗi bàn tay nhỏ ra tự lấy một viên thịt khác. Căn bản không thèm để ý đến người nào đó, làm cho Lãnh Tứ Hàn có chút nghiêng răng nghiêng lợi, phát điên không thôi.

Đột nhiên, ánh mắt Lãnh Tứ Hàn cùng Phong Vân Hạo đồng thời nhìn về một phía. Lãnh Tứ Hàn ôm lấy Vân Hạo, nhét hẳn vào trong ngực Phong Vân Ngạo, cảnh giác nhìn về phía cửa

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sủng Quý Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.